

Giới thiệu Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo

Ông giám đốc của tập đoàn Vũ thị là một người lạnh lùng, quyết đoán. Ngoài việc là người nổi tiếng trên thương trường, không mấy ai biết anh là thủ lĩnh của bang Phong Thần, mà chỉ nghe tên cũng khiến mọi người khiếp sợ.

Vũ Thiên Phong, 29 tuổi, chiều cao 1m80. Là người mà được tất cả các người phụ nữ đều ao ước.

Khí chất phi phàm. Gương mặt hoàn mỹ. Đôi mắt chìm ưng, chỉ cần liếc qua là biết người đối diện như thể nào. Chiếc mũi cao và đôi môi rất ít khi mỉm cười với ai

Không ai dám nhìn anh quá lâu hoặc nhìn thẳng vào mắt anh cả

Cô là thư ký của anh vừa được nhận vào làm từ công ty. Cô xinh đẹp, thông minh, sắc sảo

Hàn Từ Huyền, 25 tuổi. Chiều cao 1m70. Sở hữu vẻ ngoài hoàn mỹ. Thần hình rất đẹp. Những người đàn ông khác nhìn vào đều trầm trồ với vẻ đẹp của cô

Nhưng..... khác so với vẻ bề ngoài. Bên trong Hàn Từ Huyền còn có rất nhiều bí mật phía sau....

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Chương 1: Bến cảng

Vào một ngày đẹp trời, người đàn ông đang nằm ngủ trên giường. Nghe tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Anh ta ngồi dậy hẳn rồi vươn tay cầm lấy điện thoại trên bàn lên và trả lời điện thoại

" Có chuyện gì? "

Giọng nói lạnh lùng vang lên làm cho người ở đầu dây bên kia có phần sợ hãi

" Giờ này cậu còn chưa đến công ty sao? Biết hôm nay là ngày gì không? "

" Hôm nay có mấy em gái đến xin việc đấy "

Người ở đầu dây này vẫn không động tĩnh gì, im lặng nghe người bên kia nói

" Giao quyền lại cho cậu "

Nói rồi, anh ta tắt điện thoại rồi bước chân xuống giường. Đi thẳng vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt rồi thay y phục.

Sau khi đã ăn mặc chỉnh tề. Anh ta bước xuống nhà. Tất cả người làm đều cung kính cúi chào và đồng thanh nói

" Thiếu gia "

Đi ngang đến bàn ăn, anh cầm đọc một tờ báo trước mặt. Một người phụ nữ trung niên. Trên tay cầm theo đĩa thức ăn từ từ đặt xuống bàn. Bà nhìn anh nói

" Thiếu gia, mời dùng bữa sáng "

" Bác Bạch, tối nay không cần chuẩn bị bữa tối "

Anh ta đặt tờ báo xuống bàn. Tay cầm dao và nĩa lên. Tay trái vừa cố định miếng thịt, tay phải lấy cầm dao cắt nó

" Dạ "

Khi đã ăn xong, anh được tài xế đưa đến Vũ thị.

Vị tổng giám đốc mặc bộ âu phục màu đen cùng với ánh mắt kiêu ngạo luôn tiến về phía trước. Vừa bước vào, tất cả nhân viên đều cúi chào và nói

" Tổng giám đốc "

Anh không quan tâm đến những lời đó. Ứng dụng đi đến bên thang máy và bấm nút để lên phòng làm việc

Vừa đến phòng làm việc, anh được thư kí cho hay. Phó giám đốc đang đợi anh bên trong. Nghe vậy, anh liền đi thẳng vào phòng làm việc. Thấy Mặc Ngón - bạn thân của anh, cũng là Phó giám đốc của Vũ thị. Mặc Ngón bằng tuổi với Vũ Thiên Phong, anh cao 1m80. Trái ngược với tính cách trầm của Vũ Thiên Phong, Mặc Ngón luôn toát lên vẻ áp áp khiến mọi người luôn cảm thấy dễ chịu. Nhưng nếu như đã khiến anh cảm thấy không hài lòng, kẻ đó nhất định sẽ chết rất khó coi.

Mặc Ngón đang ngồi ghé sofa với vẻ mặt ung dung, thoải mái. Thấy Vũ Thiên Phong bước vào liền ngồi dậy, rõ khỏi ghé sofa rồi nói

" Vũ Thiên Phong, bảy giờ cậu mới đến. "

" Không phải tôi đã nói giao quyền lại cho cậu rồi sao "

Vũ Thiên Phong không để ý đến lời nói của Mặc Ngón. Anh đi đến bên ghế làm việc của mình rồi lấy những tài liệu được đặt sẵn trên bàn ra

" Số hàng lần này như thế nào? "

Vũ Thiên Phong chăm chú nhìn đồng tài liệu, nói với Mặc Ngón

" Tôi đã kiểm tra rồi "

" Rất tốt "

" Vậy còn chuyện lần trước thì sao? "

" Số hàng của Bang Hắc Phong cậu đã tìm ra chưa? "

Vũ Thiên Phong hỏi tiếp

" Tôi đã tra ra được. "

" Nó được giấu ở bên cảng "

" Đi thôi "

Vũ Thiên Phong nghe Mặc Ngón nói vậy liền đóng tài liệu lại. Ngồi dậy rồi bước ra ngoài. Không quên dặn Mặc Ngón

" Ra lệnh cho thêm một vài người nữa đi cùng "

" Được "

Khi Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón vừa bước ra khỏi phòng được vài bước thì có thư ký nhanh chóng cầm một bộ tài liệu đi đến và hô to:

" Tổng giám đốc, xin chờ một lát "

Vũ Thiên Phong nghe có ta gọi vậy liền quay người ra sau. Cô ta nói tiếp:

" Tổng giám đốc, có một bộ tài liệu được gửi đến muốn Tổng giám đốc xem qua "

Vũ Thiên Phong ra hiệu cho Mặc Ngón đi trước. Anh xem bộ tài liệu này xong sẽ theo sau.

Có thư ký khi đã thấy Mặc Ngón rời khỏi. Cô ta liền tiến sát đến người Vũ Thiên Phong. Bắt đầu cúi cúi áo phía trên để lộ cặp ngực cân tròn. Vẻ lẳng lự cũng hiện ra trên mặt cô ta

Vũ Thiên Phong từ trước đến giờ ghét nhất là người khác dụng vào người mình. Anh nhanh chóng xô cô ta ra và tuyên bố:

" Từ ngày mai, cô không cần đến công ty làm nữa. "

" Cô bị đuổi việc "

Thư ký nghe vậy liền đứng không vững mà ngã xuống. Cô ta vâng xin anh cho mình thêm một cơ hội.

Vũ Thiên Phong không trả lời. Anh im lặng bước vào thang máy để đi xuống.

Vừa rời khỏi công ty. Mặc Ngón liền lái xe đến, đậu ngay trước mắt anh. Vũ Thiên Phong lên xe rồi nói:

" Không phải tôi đã bảo cậu đi trước rồi sao? "

" Tôi muốn đợi cậu đi cùng "

" Tôi đã tập hợp người rồi. Họ hiện đang ở đó "

Mặc Ngón cười nhếch mép rồi nói với Vũ Thiên Phong

" Tôi cần một thư ký mới "

Vũ Thiên Phong lấy một cây súng trong áo ra. Bên trong cây súng có tổng cộng 8 viên đạn. Anh nói với Mặc Ngón:

" Đạo này huấn luyện mấy đàn em nên bọn họ đều rất nhanh nhẹn. Không biết hôm nay có cơ hội được sử dụng 8 viên đạn này hay không? "

Sứ lý việc xong, giúp tôi tìm thư ký mới "

" Không thành vấn đề.

Sau khi làm xong vụ này: Tôi sẽ về công ty để tuyển thư ký cho cậu "

Mặc Ngón nói xong thì dừng xe lại. Đi đến bên cạnh, trước mặt cả hai người đều là những người bị bắn chết nằm đó.

Vũ Thiên Phong vừa bước xuống xe, thấy mọi việc có lẽ đã được xử lý xong nên anh cất súng đi. Tất cả những người đàn em của anh vừa thấy anh bước xuống xe đều đồng thanh hô to:

" Lão đại "

Tên thuộc hạ lập tức đi đến và báo cáo lại tình hình với anh:

" Lão đại, mọi chuyện đã xử lý xong "

Vũ Thiên Phong nghe vậy nên bước vào một căn nhà gần đó. Bên trong căn nhà có những chiếc hộp vuông to. Khi anh và Mặc Ngón mở những chiếc hộp ra. Thì vô số vũ khí được đặt bên trong. Vũ Thiên Phong cười nhạt rồi cho người đem hết tất cả về Bang Phong Thần.

Anh là Vũ Thiên Phong, 29 tuổi. Là người đứng đầu Vũ thị.

Tướng mạo lịch lãm, cao to, khỏe mạnh, chiều cao 1m80. Trên người lúc nào cũng toát lên mùi hổ phách khiến cho nữ nhân nào vừa ngửi thấy đều không thể kìm lòng được.

Ban ngày, Vũ Thiên Phong là một Tổng giám đốc, ngồi ngôi phong độ, cao cao tại thượng. Còn ban đêm, anh là một lão đại của bang Phong Thần. Và cũng lúc đó, anh là một người tàn nhẫn, ra tay không nhân nhượng.

(Xin lỗi mọi người vì mình liên tục xóa rồi đánh lại

Do cảm thấy chương 1 chưa được hay cho nên mình viết lại)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thư ký riêng

Trước của Vũ thị Một cô gái xinh đẹp, ăn mặc chỉnh tề. Khoác trên người một chiếc áo sơ mi trắng cùng một chiếc quần bó. Mái tóc dài được buộc lên gọn gàng. Trên tay cầm theo bộ hồ sơ xin việc. Nhìn cô lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Cô bước ngang qua một đại sảnh rộng lớn, đến trước quầy tiếp tân:

" Chào cô, tôi có hẹn phỏng vấn xin việc "

Giọng nói vui vẻ của cô vang lên

" Dạ được "

Mới có lên tầng 8 "

" Cảm ơn cô "

Cô nghe vậy nên định đi lên bằng thang máy. Nhưng đi phía trước cô là Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón. Nhìn từ phía sau, cô nghĩ hai người này chắc chắn rất có quyền lực trong công ty.

Khi hai anh bước vào thang máy và bấm nút trở lên phòng. Cô mới nhanh chóng đi đến và nói:

" Xin hãy chờ tôi "

Nhưng cuối cùng, cửa thang máy vẫn đóng lại. Ánh mắt mà Vũ Thiên Phong và cô nhìn nhau khiến Mặc Ngón cảm thấy kì lạ.

Khi không thể vào được thang máy. Cô có phần tức giận. Trong lòng luôn chửi mắng nam nhân lúc này.

Cửa thang máy lần nữa mở ra. Cô nhanh chóng ấn nút lên tầng 8 để lên phòng vấn.

Lên đến tầng 8, cô ngạc nhiên vì trước mặt mình là phòng của Tổng giám đốc. Không lẽ cô sẽ phỏng vấn tại đây sau.

Không nghĩ nhiều, cô nhanh chóng hồ đeo tay. Thấy sắp trễ giờ nên cũng nhanh chóng đứng trước cửa phòng gõ cửa

" Vào đi "

Giọng nói lạnh lùng từ trong phòng vang lên

Cô bước vào trong. Trước mặt cô là một người đàn ông đang ngồi trên ghế xoay. Xoay lưng về phía cô. Người còn lại thì ngồi trên ghế sofa.

" Tôi đến đây xin việc làm "

Cô cất giọng nói

Mặc Ngón đứng dậy. Đưa tay về phía ghế đối diện và nói:

" Mời cô "

Cô đưa cho Mặc Ngón bộ hồ sơ xin việc của mình và anh hỏi:

" Cô là Hàn Từ Huyền, 25 tuổi "

Tốt nghiệp thủ khoa đại học Thanh Hoa.

Cô còn trẻ vậy mà thật tài giỏi "

Mặc Ngón nhìn vào bộ hồ sơ của cô. Trong lòng anh không khỏi trầm trồ. Ánh mắt nghĩ ngợi, ngược nhìn Hàn Từ Huyền. Anh không ngờ cô còn trẻ vậy lại là một nhân tài.

Khi được Mặc Ngón khen, Hàn Từ Huyền chỉ cười nhạt. Sau đó, Mặc Ngón hỏi cô thêm một vài câu hỏi khác. Anh cảm thấy cô trả lời rất tốt và cũng rất có tiềm năng nên đã nhận cô vào làm tại công ty.

" Chúc mừng cô, cô đã được nhận vào làm tại công ty "

" Cảm ơn anh "

Mặc Ngón và Hàn Từ Huyền đứng dậy rồi bắt tay nhau

" Mặc Ngón, cậu ra ngoài trước đi "

Tôi có một vài điều cần hỏi cô ấy "

Vũ Thiên Phong xoay ghế lại và nói

" Được "

Mặc Ngón nghe anh nói vậy nên nhanh chóng đi ra ngoài

" Không biết Tổng giám đốc muốn hỏi tôi về việc gì? "

" Khi xin việc vào công ty của tôi "

Cô muốn làm ở bộ phận nào? "

" Tôi muốn làm kế toán "

Lúc này, tôi cũng đã trả lời rồi "

" Hiện tại tôi đang cần gấp một thư ký. "

Tôi cảm thấy cô rất phù hợp để làm. "

Cô có thể suy nghĩ "

Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói thì muốn cô làm thư ký riêng cho anh. Cô cảm thấy như vậy cũng tốt. Sau này mình cũng đỡ vất vả một chút.

" Dạ được "

Không biết khi nào tôi mới có thể bắt đầu với công việc thư ký "

" Ngày mai "

Mặc Ngón đứng đợi bên ngoài. Nhìn thấy Hàn Từ Huyền bước vào thang máy trở về, anh mới trở lại bên trong phòng. Vừa bước vào phòng anh đã hỏi thẳng Vũ Thiên Phong:

" Thiên Phong, cậu hỏi cô ấy chuyện gì vậy? "

" Tôi muốn cô ấy làm thư ký cho tôi "

Với trình độ của cô ấy, làm bộ phận kế toán thì thật uống phi nhân tài "

" Cũng đúng. Có ấy vừa trẻ, vừa đẹp lại rất thông minh

Tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, Thiên Phong, cậu có biết đại học Thanh Hoa là một trong những trường đại học nổi tiếng nhất Trung Quốc không? Đã vậy còn là thi khoa. "

Mặc Ngón nói với vẻ ngưỡng mộ Hàn Tử Huyền

" Sao vậy? Để ý có ấy à? "

" Không có. Nhưng mà nếu có thể, tôi thật sự rất muốn yêu một cô gái giống như vậy "

" Mặc Ngón, cậu quên tôi đã nói như thế nào rồi sao?

Phụ nữ là thứ gì đối nhà "

Vũ Thiên Phong nghe Mặc Ngón nói vậy. Anh liền nói với Mặc Ngón bằng vẻ mặt nghiêm túc

" Giờ thì cậu mau đi điều tra lai lịch về Hàn Tử Huyền giúp tôi đi "

Vũ Thiên Phong ngồi xoay xoay viết nói tiếp

" Được "

Lúc này, Hàn Tử Huyền đã về đến nhà. Khác so với nét mặt vui vẻ của những người vừa mới xin được việc làm. Nét mặt của Hàn Tử Huyền lúc này có phần lạnh lùng. Có lấy điện thoại và gọi điện ngay cho một người. Cô nói:

" Chủ nhân, tôi đã được nhận vào làm. Nhưng hẳn muốn tôi làm thư ký cho hẳn "

" Có làm tốt lắm. Thật không khiến cho tôi thất vọng "

Giọng bên kia điện thoại trả lời

Khí Hàn Tử Huyền tắt máy. Một người đàn ông trung niên đi đến bên chỗ người đàn ông vừa nói chuyện điện thoại với Hàn Tử Huyền. Người đàn ông trung niên nói:

" Lão đại,

Tôi đã tra ra được. Số hàng hôm nay mình mất là do bên Bang Phong Thần lấy "

" Tôi biết rồi "

Người đàn ông trung niên nghe ông ta nói ta nói vậy liền nhanh chóng rời khỏi

" Vũ Thiên Phong

Mày dám đối đầu với tao. Sẽ có một ngày tao cho mày thân bại danh liệt. Sắp rồi, ngày đó sắp đến với mày rồi. Hahaha...

Ông ta nói rồi cười to rất man rợn

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Địch thân điều tra cô

Sau khi Hàn Tử Huyền nói chuyện với người đàn ông bí ẩn xong. Từ một căn phòng khác. Một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu vàng nhạt được uốn nhẹ phần đuôi tóc. Có ấy mặc một chiếc áo thun rộng và một chiếc quần short.

Cô gái ấy chính là Yên Yên - là bạn thân cũng là người Hàn Tử Huyền xem là người thân. Yên Yên nhỏ hơn Hàn Tử Huyền ba tuổi.

Khác với Hàn Tử Huyền có vẻ ít nói, ít cười thì Yên Yên luôn là người làm cho cô cười

Yên Yên thấy Hàn Tử Huyền ngồi uống nước. Có đi đến và ngồi xuống ngay bên cạnh Tử Huyền, hỏi

" Chị Huyền, chị về rồi à?

Bước đầu thuận lợi chứ? "

" Ủ. Chị được nhận vào làm rồi

Không những vậy, hẳn còn ngờ ý muốn chị làm thư ký cho hẳn "

Hàn Tử Huyền uống xong ngụm nước rồi nói

" Vậy thì tốt rồi

Nhưng chị cũng phải cẩn thận với hẳn

Mà chị đã báo tin cho ông ấy biết chưa? "

" Chị vừa gọi điện báo tin cho chủ nhân "

" Chị Huyền, chị có cần em giúp đỡ gì không?

Hay là em cùng vào công ty ấy làm với chị

Em nghe nói tên Vũ Thiên Phong ấy rất đáng sợ. Nếu em vào làm cùng chị, hai chị em chúng ta sẽ nương tựa vào nhau "

Yên Yên cảm thấy không yên tâm khi nghe Hàn Tử Huyền nói Vũ Thiên Phong muốn cô làm thư ký cho anh ta

Yên Yên lay tay của Hàn Tử Huyền, năn nỉ cô

" Yên Yên, chị không thể để em gặp nguy hiểm được. Vì em là người thân duy nhất của chị.

Chị sẽ tự bảo vệ bản thân mình thật tốt. Em yên tâm đi "

Hàn Tử Huyền nghe Yên Yên nói vậy. Có thấy rất cảm động. Lấy tay ngắt nhẹ mái tóc của Yên Yên

" Vậy thì nếu có gặp khó khăn gì.

Chị cứ nói với em, em luôn sẵn sàng giúp chị "

Hàn Tử Huyền nghe Yên Yên nói vậy. Trong lòng lại có chút lo lắng, có sợ nhiệm vụ này ít nhiều cũng sẽ gây ảnh hưởng đến Yên Yên

Hàn Tử Huyền nhớ lại lúc còn trong công ty. Khi nghe Vũ Thiên Phong nói cô muốn cô trở thành thư ký riêng cho anh. Có cảm thấy dắc ý trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn thái độ bất đắc dĩ

Bởi vì mục đích thật sự của Hàn Tử Huyền vào công ty là muốn tiếp cận Vũ Thiên Phong

Lúc này đã là 12 giờ trưa. Cũng là giờ mọi người trong công ty đang nghỉ trưa. Nhưng Vũ Thiên Phong vẫn miệt mài làm việc trong phòng

Đang xem những tài liệu nhân viên đưa thì anh nghe tiếng gõ cửa:

" Các... các "

" Vào đi "

Mặc Ngón nghe anh nói vậy nên cũng mở cửa bước vào. Thấy anh đang chăm chú làm việc nên Mặc Ngón cũng không muốn làm phiền anh

" Thiên Phong, tôi đã điều tra được tư liệu của Hàn Tử Huyền. Nhưng mà kỳ lạ thật? "

Mặc Ngón dừng lại

" Kỳ lạ chuyện gì? "

Vũ Thiên Phong nghe Mặc Ngón nói nên anh đóng tài liệu lại

" Cậu xem đi rồi sẽ hiểu điều kỳ lạ mà tôi vừa nói "

Mặc Ngón để ngay tư liệu của Hàn Tử Huyền trên bàn làm việc của Vũ Thiên Phong rồi ra ngoài

Khí Vũ Thiên Phong mở tư liệu của cô vừa điều tra được ra xem. Chính Vũ Thiên Phong cũng cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tại sao chỉ có thể điều tra được họ tên, ngày tháng năm sinh và đã tốt nghiệp ở đâu thôi

Còn những thứ khác tại sao lại không điều tra được. Càng nghĩ, Vũ Thiên Phong càng thấy kỳ lạ. Nhưng rồi anh thốt lên:

" Thú vị thật

Nếu đã như vậy, vậy thì chính Vũ Thiên Phong tôi sẽ đích thân điều tra cơ "

Vũ Thiên Phong lấy điện thoại gọi ngay cho Mặc Ngón. Anh kêu Mặc Ngón ngay tức gọi điện cho Hàn Tử Huyền. Trong vòng 30 phút có mặt tại công ty

Mặc Ngón càng cảm thấy Vũ Thiên Phong sau khi đọc tư liệu về cô thì càng kỳ lạ hơn. Nhưng anh cũng không làm trái ý của Vũ Thiên Phong

- - - - -

Hàn Tử Huyền đang nằm lén trên giường ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình. Thật không biết ai gọi đến, làm mất giấc ngủ trưa của mình. Nhìn thấy số rất lạ, Hàn Tử Huyền định không bắt máy. Nhưng nếu không bắt máy thì nó cứ reo mãi. Nên rồi cô cũng nghe xem ai gọi đến:

" Xin chào, cho hỏi ai vậy? "

Hàn Tử Huyền đang tức giận nhưng vẫn trả lời lịch sự

" Tử Huyền, tôi là Mặc Ngón đây

Thiên Phong cậu ấy nói trong vòng 30 phút có phải có mặt tại công ty để làm việc "

" Cái gì? Không phải Tổng giám đốc nói ngày mai mới bắt đầu làm việc hay sao? "

" Về việc này thì tôi không rõ. "

" Cảm ơn anh, tôi sẽ chuẩn bị ngay "

Hàn Tử Huyền ngay lập tức tìm một bộ đồ công sở nhưng trong tủ quần áo của cô lại không có. Đứng lúc Yên Yên vào phòng.

Cô thấy Hàn Tử Huyền như muốn lục tung cả tủ nên hỏi:

" Chị Huyền, chị tìm gì vậy? "

" Chị cần một bộ đồ công sở

Vũ Thiên Phong muốn chị đi làm ngay hôm nay

Nhưng chị lại chả có bộ đồ công sở nào cả. Yên Yên, nếu chị nhớ không lầm thì lúc trước em có một bộ đúng không? "

Hàn Tử Huyền nhớ ra nên quay qua hỏi Yên Yên

" Được rồi, em sẽ lấy cho chị "

Yên Yên lập tức tìm và đưa cho cô một bộ.

Khi nhận được đồ, Hàn Tử Huyền nhanh chóng đi thay đồ rồi đi ngay đến công ty

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 4: Ngày đầu đi làm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày vừa đến công ty, Hàn Tử Huyền vội chạy ngay lên phòng làm việc của Vũ Thiên Phong mà sơ ý để rơi chiếc ví

Đứng trước cửa phòng của Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền thất một hồi thật dài rồi gõ cửa. Vào bên trong, cô thấy Vũ Thiên Phong vẫn chăm chú đọc tài liệu. Cô cất giọng hỏi anh:

" Tổng giám đốc, tôi đến rồi "

" Ừ "

" Tổng giám đốc, không phải anh nói ngày mai tôi mới bắt đầu làm việc hay sao? Tại sao bây giờ lại đối ý, muốn tôi làm ngay hôm nay? "

" Hôm nay tôi có rất nhiều việc, phải làm ngay trong hôm nay

Xử lý những tài liệu này giúp tôi "

Vũ Thiên Phong chỉ tay về phía tài liệu

Nhìn theo hướng tay của anh, Hàn Tử Huyền không ngờ lại nhiều đến như vậy. Gần bốn đến năm mươi bộ tài liệu. Đã vậy còn phải xử lý ngay trong hôm nay. Hàn Tử Huyền nghĩ có lẽ hôm nay cô không cần phải về nhà rồi

Vũ Thiên Phong ngoài việc muốn điều tra về Hàn Tử Huyền. Anh còn muốn biết năng lực của cô như thế nào

Đọc hết tài liệu này đến tài liệu khác, Hàn Tử Huyền cảm thấy thật nhàm chán.

Bảy giờ cũng đã là 6 giờ chiều, Hàn Tử Huyền cũng đã làm xong công việc mà Vũ Thiên Phong giao cho. Cô có ý định chớp mắt một lát.

Một lúc sau, Vũ Thiên Phong nhàn đồng hồ. Thấy cũng đã trễ rồi, Anh rời khỏi phòng, thấy cô đang nằm gác trên bàn làm việc. Anh đi tới kê bên và gõ lên bàn làm cô giật mình.

Thấy Vũ Thiên Phong đứng trước mặt, cô vội vã đứng lên sửa lại y phục

" Tổng giám đốc, có gì sai bảo? "

" Đi theo tôi "

Anh lạnh lùng nói

Hàn Tử Huyền không hiểu chuyện gì nhưng cô vẫn đi theo anh vào thang máy. Đến bên dưới, khi Hàn Tử Huyền đang đi thì nghe tiếng gọi:

" Dợi một chút "

Là giọng của Mặc Ngón vừa chạy đến vừa nói

" Giám đốc Mặc "

Hàn Tử Huyền cúi chào Mặc Ngón. Anh lấy trong túi áo ra một chiếc ví. Đó là chiếc ví mà cô đã làm rơi lúc trưa. Mặc Ngón nhặt được nhưng vì viết có cả chuyện gấp nên bây giờ mới có thể trả lại nó cho cô

" Lúc trưa cô làm rơi nó

Tôi nhặt được. Xin lỗi vì trả lại trễ cho cô "

" Cảm ơn anh, giám đốc Mặc

Chính tôi cũng không biết mình làm rơi nó "

Hàn Tử Huyền hai tay nhận lại chiếc ví. Luôn miệng cảm ơn anh.

Vũ Thiên Phong không quan tâm cho lắm. Anh nói:

" Đừng là hậu đậu! "

Nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, Mặc Ngón và Hàn Tử Huyền chỉ biết nhìn chăm chăm vào anh

" Mặc Ngón, tôi và cô ấy có chuyện phải đi trước "

Vũ Thiên Phong nói rồi quay người đi tiếp. Hàn Tử Huyền nói với Mặc Ngón rồi lật đật đi theo sau:

" Giám đốc Mặc, hôm nào rảnh tôi sẽ mời anh đi ăn vì nhật giúp tôi chiếc ví

Tôi đi trước "

Cô nói rồi cúi chào anh

Hàn Tử Huyền chạy ra trước cửa công ty. Nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy Vũ Thiên Phong. Cô không biết anh đã đi về hướng nào

Đang ngờ ngẩn thỉ một chiếc xe Lamborghini Murcielago Lp640 chạy đến trước mặt cô.

Người ngồi trong xe đó không ai khác chính là Vũ Thiên Phong. Anh hạ kính xe xuống và kêu cô lên xe

Anh đưa cô đến nhà hàng The King, đây là nhà hàng nổi tiếng với các món ăn nước ngoài. Nhưng giá của nó lại không hề rẻ.

Hàn Từ Huyền không ngờ trong cuộc đời mình lại có thể đến nơi sang trọng đến vậy

Cô cùng anh vào bên trong. Khi người phục vụ hỏi cả hai muốn ăn gì. Anh chọn cho mình Phile bò. Nhưng thấy cô vẫn chần chừ nhìn vào menu mà chưa gọi được món nào. Anh nói với phục vụ, làm cho cô món giống mình

Khi món ăn đã làm xong, người phục vụ đem ra cho hai người. Vũ Thiên Phong vừa ăn vừa hỏi cô:

" Có sống một mình hay sống cùng với ai? "

" Tôi sống cùng với người bạn thân "

" Vậy cha mẹ cô thì sao? "

" Tôi không có cha mẹ "

Hàn Từ Huyền nghe anh hỏi vậy. Cô dừng lại một lát, cười nhẹ rồi trả lời Vũ Thiên Phong.

Àn xong, Vũ Thiên Phong thanh toán trả luôn cả hai đĩa bò. Anh nói:

" Hôm nay tôi mời cô "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong nhìn cô từ trên xuống dưới. Nhìn xong, gương mặt anh tò vè không vừa ý. Hàn Từ Huyền thấy vậy nên hỏi xem:

" Tổng giám đốc, anh có gì không hài lòng? "

" Bộ đồ của cô. "

" Nhìn nó không hợp với cô chút nào "

" Thôi được rồi, cô đi theo tôi "

Vũ Thiên Phong nhìn tổng thể Hàn Từ Huyền thêm một lần nữa rồi nói

" Nhưng mà đi đâu? "

" Đi mua quần áo cho cô "

Đưa Hàn Từ Huyền đến cửa hàng Lady First. Bước vào trong, các nhân viên cúi chào lịch sự cùng với câu nói

" Kính chào quý khách "

" Các cô giúp tôi chọn cho cô gái này những bộ công sở "

Vũ Thiên Phong được nhân viên mời ngồi ghế.

Trong lúc các nhân viên chọn đồ cho Hàn Từ Huyền. Anh vừa ngồi vừa đọc tạp chí, nhìn rất nhàn nhả

Ra về, các nhân viên không quên cúi chào và nói:

" Cảm ơn quý khách đã ghé qua "

Trên tay Hàn Từ Huyền bây giờ cảm không biết bao nhiêu là túi mua quần áo. Tất cả đều là Vũ Thiên Phong mua cho cô. Anh nói:

" Đây là phần thưởng hôm nay dành cho cô "

" Nhà có ở đâu, tôi đưa cô về? "

" Không cần đâu Tổng giám đốc. "

" Tôi tự mình về được rồi "

" Ừ "

" Hôm nay làm phiền anh rồi "

" Cảm ơn Tổng giám đốc "

Khí xe của Vũ Thiên Phong đi được một đoạn khá xa. Hàn Từ Huyền gọi điện thoại cho Yên Yên:

" Yên Yên, chị đang ở trước cửa hàng Lady First. Em dẫn đón chị đi "

" Ok. "

Yên Yên nói rồi nhanh chóng lly xe đến đón Hàn Từ Huyền. Cô thấy nhàm chán nên đi qua đi lại. Từ xa đã nghe được tiếng xe chạy đến. Ngay trước mắt, một cô gái cùng với chiếc Ducati Monster 795 đã ở trước mặt

Yên Yên nhìn Hàn Tử Huyền với cặp mắt lạ thường. Yên Yên hỏi cô:

"Chị Huyền, ngày đầu đi làm đã nhiều tiền vậy rồi sao? "

" Là hẳn mua cho chị "

" Minh đi thôi "

Yên Yên đưa Hàn Tử Huyền chiếc nón bảo hiểm rồi nói

Yên Yên chạy thật nhanh nhưng lại chạy ngược đường về nhà. Tịch tịch ngắm cảnh đêm khuya. Đã lâu rồi cả hai người chưa thấy cảm giác bình yên như hiện tại. Hàn Tử Huyền nghĩ

"Già mà cuộc sống của mình có thể bình yên giống như thế nào thì tốt biết mấy "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiên kim Mạc gia

Hôm sau, trong lúc Hàn Tử Huyền đang làm việc. Mạc Ngõn đến phòng làm việc tìm Vũ Thiên Phong. Nhìn anh như có việc gì quan trọng muốn bàn bạc với Vũ Thiên Phong:

"Thiên Phong, số hàng lần này đã nhận được rồi "

"Tôi cũng vừa nhận được tin của Hoàng Trầm và Hoàng Mộc.

Hai người họ đã xử lí xong việc rồi "

"Có một số việc tôi không hiểu?

Tại sao cậu lại cư Hoàng Trầm và Hoàng Mộc qua bên Italia để theo dõi tình hình vậy? "

"Bởi vì nếu cậu qua bên đó thì sẽ không ai giúp tôi những việc ở đây

Chỉ có Hoàng Trầm và Hoàng Mộc mới thích hợp thôi "

Vũ Thiên Phong và Mạc Ngõn đang nói chuyện thì nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài phòng. Cả hai ra xem việc gì thì thấy Hàn Tử Huyền đang cố gắng giữ chân một cô gái. Cô ta mặc một chiếc váy hai dây màu nude ôm sát vào cơ thể của Chanel

Cô ta luôn muốn vào trong đôi giày Vũ Thiên Phong. Cô ta chính là Mạc Thanh Thanh - thiên kim của Mạc gia. Mạc Thanh Thanh là vị hôn thê của Vũ Thiên Phong. Nhưng anh lại không để ý gì đến Mạc Thanh Thanh

Cô ta thất vọng muốn gặp Vũ Thiên Phong nhưng lại bị Hàn Tử Huyền ngăn cản. Nên cô ta đã lớn tiếng với Tử Huyền:

"Nè, có biết tôi là ai không hả?

Tôi muốn gặp anh Phong, có là cái gì mà dám ngăn cản tôi hả? "

Mạc Thanh Thanh lớn tiếng với Hàn Tử Huyền.

"Nhưng nếu như có không hẹn trước thì không thể gặp được, thưa tiểu thư "

Mạc Thanh Thanh nghe Hàn Tử Huyền nói vậy. Cô ta tức giận, gào thét đánh tát Hàn Tử Huyền. Nhưng tay cô ta chưa đụng mặt Hàn Tử Huyền thì đã bị Vũ Thiên Phong nắm lại được.

Mạc Thanh Thanh định nổi nóng với người vừa bắt lấy tay mình. Nhưng khi cô ta thấy là do Vũ Thiên Phong

Mạc Thanh Thanh lập tức thay đổi thái độ. Sà vào lòng anh, kể tội Hàn Tử Huyền:

"Phong, anh mau đuổi việc cô ta đi

Em muốn gặp anh nhưng cô ta năm lần bảy lượt không cho em vào trong "

"Cút "

Vũ Thiên Phong chỉ nói duy nhất một từ

"Nghe chưa, anh ấy kêu cô cút "

"TÔI KÊU CÔ MAU CÚT KHỎI ĐÂY CHO TÔI "

Mạc Thanh Thanh cứ nghĩ Vũ Thiên Phong là đang đuổi Hàn Tử Huyền. Cô ta quay sang Tử Huyền quát.

Nhưng lại bị Vũ Thiên Phong xô ra thật mạnh khiến cô ta ngã ục ục xuống

"Phong, em nhớ anh nên mới đến đây thăm anh.

Đừng đuổi em có được không? "

Mặc dù bị Vũ Thiên Phong chửi bò. Nhưng Mạc Thanh Thanh vẫn kiên quyết

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng. Mạc Ngõn liền đến nói với Mạc Thanh Thanh

"Mạc tiểu thư, tôi nghĩ có lẽ biết tình hình của Thiên Phong

Có nên rời khỏi đây trước đi "

Mạc Thanh Thanh nghe Mạc Ngõn nói vậy. Cô ta thấy nếu cứ tiếp tục ở lại đây cũng sẽ không thể làm gì được.

Cô ta rời khỏi với tâm trạng tức giận.

Khi vào trong thang máy. Mạc Thanh Thanh tức giận, luôn lấy tay đánh vào các vách thang máy. Cô ta nghĩ trong lòng, sau này nhất định sẽ trả thù Hàn Tử Huyền

Bước khỏi thang máy, các nhân viên nhìn thấy Mạc Thanh Thanh đều có phần lo sợ. Cô ta đến bên quầy tiếp tân hỏi

"Tổng giám đốc vừa tuyến thư ký mới à? "

"Dạ "

"Có ta tên gì? "

" Tôi nghe nói tên là Hàn Tử Huyền "

Biết được tên của cô, Mạc Thanh Thanh rời khỏi Vũ thị.

Một chiếc xe được đậu sẵn trước Vũ thị. Như đang chờ đợi Mạc Thanh Thanh. Khi được tài xế hỏi muốn đi đâu, cô ta kêu tài xế đưa đến Mạc thị. Đây là công ty ba của Mạc Thanh Thanh - Mạc Liên Thành. Ông ta là một kẻ bất chấp mọi thứ để đạt được thứ mình mong muốn. Ông ta luôn yêu thương Mạc Thanh Thanh, cũng là vì muốn lợi dụng cô.

Mạc Liên Thành cũng là thủ lĩnh của một bang phái khét tiếng. Nhưng ông luôn không muốn cho tất cả mọi người biết. Ông ta muốn, sau khi ông ta đã có được tất cả. Thì những người khác biết vẫn chưa muộn.

Tại phòng làm việc của Mạc Liên Thành. Trong lúc ông ta đang xem một số dữ liệu thì Mạc Thanh Thanh vào thẳng phòng mà không gõ cửa.

Nhìn thấy Mạc Thanh Thanh tức giận. Mạc Liên Thành không cần nói có lẽ cũng đoán được là do người nào làm. Cũng giống như mọi khi, Mạc Liên Thành luôn tìm mọi cách để dỗ ngọt Mạc Thanh Thanh.

Ông ta chỉ mong mọi công sức hiện tại của mình sau này sẽ không để uổng phí.

Còn về phía Vũ Thiên Phong, anh kêu cô vào phòng nói chuyện. Nhìn anh hiện tại cô về lo lắng cho cô:

" Lúc này có không sao chứ? "

" Tôi không sao "

Khi biết Mạc Thanh Thanh không làm gì đến Hàn Tử Huyền. Vũ Thiên Phong cảm thấy trong lòng không còn lo lắng nữa.

Hàn Tử Huyền rời khỏi phòng. Đã 7 giờ tối nhưng Hàn Tử Huyền vẫn chưa rời khỏi công ty. Có đang loay hoay cái đồ rồi chuẩn bị ra ngoài. Đúng lúc Mạc Ngón vẫn chưa rời khỏi đó. Anh đến hỏi cô:

" Tử Huyền, bây giờ có rảnh chứ? "

" Rảnh "

Mà giám đốc Mạc có chuyện gì cần tôi làm giúp sao? "

" Ừ "

Không phải hôm qua cô nói muốn mời tôi đi ăn để cảm ơn vì đã nhận được ví của cô hay sao?

Hiện tại tôi đang rảnh. Có muốn đi ngay bây giờ không? "

" Được thôi "

Nói rồi, cả hai cùng nhau rời khỏi. Xuống đến đại sảnh, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào Hàn Tử Huyền rồi xì xầm to nhỏ, có người nói:

" Người mời này ghê thật "

Chỉ vừa mới vào làm thôi đã cấp kè với Giám đốc Mạc "

" Lúc sáng tôi còn nghe nói, Mạc tiểu thư rời khỏi với dáng vẻ rất tức giận "

Không phải là vì Tổng giám đốc bị cô ta mê hoặc nên xua bỏ Mạc tiểu thư chứ? "

" Vừa vào làm đã dẫn nam nhân "

Đúng là hồ ly tinh "

Mạc Ngón nghe được những lời này nên tò về rất tức giận. Nhưng khi anh định cho đám nhân viên không biết sống chết kia một bài học thì bị Hàn Tử Huyền ngăn cản, cô chỉ nhẹ nhàng nói:

" Mạc kè họ đi, Giám đốc Mạc "

Dù gì thì tôi cũng không quan tâm những lời nói như vậy đâu.

Nếu họ có can đảm, họ sẽ tự đứng trước mặt tôi mà nói thôi.

Những kẻ nói xấu sau lưng người khác, thì họ sẽ mãi mãi như vậy thôi. Vị trí của họ mãi mãi cũng sẽ chỉ là sau lưng người khác "

Mạc Ngón cũng cảm thấy hơi bất ngờ khi nghe được những lời này của Hàn Tử Huyền.

Anh cảm thấy mình rất tâm đắc với câu nói này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vô liêm sỉ

Khi Hàn Tử Huyền được Mạc Ngón hỏi định ăn ở đâu. Cô chỉ nói:

" Anh không ngại ăn ở quán bình dân với tôi chứ? "

" Tôi không ngại đâu "

Nhưng có lẽ tôi không biết quán có định dẫn tôi đến

Hay là có lái xe đi "

Hàn Tử Huyền nghe vậy nên cô lái xe đưa Mạc Ngón đến quán mà cô định mời anh.

Đến quán ăn, vừa bước xuống xe. Mạc Ngón đã nghe Hàn Tử Huyền nói đây chỉ là quán bình dân. Nhưng khi anh nhìn thấy, anh nghĩ nó có lẽ còn bình dân hơn trong suy nghĩ của anh.

Quán tuy không lớn nhưng lại rất đông khách. Đây là quán mà Hàn Tử Huyền và Yên Yên thường đến nhất. Ông chủ quán đích thân đến hỏi cô:

" Cô gái, hai người muốn ăn gì? "

" Lẩu Tử Xuyên "

" Được "

Khi ông chủ quán vừa mới đi kêu người làm thì Hàn Tử Huyền nhận được điện thoại của Yên Yên:

" Chị Huyền, chị đang ở đâu vậy? "

Tôi rồi em thấy chị chưa về, hay em đến đón chị nha "

Yên Yên nói với giọng đầy lo lắng.

" Đừng lo, chị đang đi ăn "

Em đã ăn gì chưa? "

" Em vẫn chưa "

" Vậy đến quán mình thường hay đến đi "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền tắt điện thoại rồi cất vào trong túi xách. Mạc Ngón cứ nghĩ người vừa gọi đến là bạn trai của Hàn Tử Huyền nên hỏi cô:

" Là bạn trai cô à? "

" Không phải, chỉ là em gái thôi "

" Cô cũng có em à? "

" Chỉ là một người bạn nhỏ tuổi hơn tôi "

Nhưng nó luôn kêu tôi bằng chị, nên tôi cũng xem nó là em gái ruột của mình "

" À, Giám đốc Mạc, lát nữa con bé sẽ đến đây ăn chung với chúng ta "

Anh không ngại chứ? "

" Không đâu "

Nhưng có cái gọi tôi là Mạc Ngón được rồi. Đừng gọi là Giám đốc Mạc, nghe xa cách lắm "

" À.... à được, Mạc Ngón "

5 phút sau, Yên Yên đi đến quán. Nhưng nhìn khắp nơi vẫn không nhìn thấy Hàn Tử Huyền. Định tắt điện thoại gọi hỏi Tử Huyền đang ngồi đâu thì nhìn thấy cô. Yên Yên đi đến rồi lấy tay vỗ vào tay làm Tử Huyền giật mình. Yên Yên kéo ghế ngồi kế bên cô.

Hàn Tử Huyền giới thiệu Yên Yên với Mặc Ngôn:

" Mặc Ngôn, đây là Yên Yên.

Người mà tôi vừa nói với anh

Yên Yên, đây là Giám đốc của chị, Mặc Ngôn "

" Chào anh, sau này nhớ anh chăm sóc chị ấy "

Nghe Hàn Tử Huyền giới thiệu, cả hai người vui vẻ bắt tay làm quen với nhau

" Tử Huyền, có định trở về công ty hay về nhà "

" Tôi đã làm xong việc ở công ty rồi "

" Vậy tôi đưa hai người về nhà "

" Không cần phiền anh đâu, Giám đốc Mặc "

Yên Yên nhanh nhẩu nói

Sau khi đã ăn xong, Mặc Ngôn có ý định đưa cả Hàn Tử Huyền và Yên Yên về nhà. Nhưng Yên Yên nói cô đến đây bằng xe moto nên cô sẽ đưa Hàn Tử Huyền về nhà. Mặc Ngôn nghe Yên Yên nói vậy nên cũng có phần yên tâm hơn

Mặc Ngôn sau đó quay trở về công ty.

Anh vào thẳng phòng của Vũ Thiên Phong. Đúng lúc Vũ Thiên Phong chưa về nhà, nhìn thấy Mặc Ngôn hôm nay trở nên vui vẻ lạ thường. Vũ Thiên Phong hỏi

" Mặc Ngôn, chuyện gì vui vậy? "

" Không có gì.

Lúc này được thư ký của cậu dẫn đi ăn. Còn quen biết thêm một người nữa "

" Ai? "

" Em gái của cô ấy, tên Yên Yên "

" Vậy cậu thích cô chị hay cô em "

Vũ Thiên Phong chuyển ánh mắt sang Mặc Băng hỏi

" Nếu tôi nói là thích cả hai thì sao? "

" Vô liêm sỉ "

" Sao vậy? Có phải là thấy không thoải mái không? "

" Đừng nói với tôi, cậu thích Hàn Tử Huyền rồi nha "

Mặc Ngôn có lẽ cảm thấy khá thích thú khi trêu chọc Vũ Thiên Phong

" Cậu điên sao? "

Còn Vũ Thiên Phong lại không thích cảm giác khi bị người khác trêu chọc

" Tôi giận thôi

Nhưng mà tuy chỉ mới tiếp xúc với Hàn Tử Huyền. Nhưng tôi lại có cảm giác rất quý người này

Cô ấy rất kiên cường. Lúc này, tôi và cô ấy đi ăn. Đám nhân viên không biết điều kia nói này nói nọ có ý

Định cho đám người đó một bài học. Có ý lại ngăn tôi lại "

" Sao này cậu đừng tiếp xúc cô ấy thường xuyên

Nếu không tới nghiệp cô ấy lắm "

Vũ Thiên Phong hai tay chống lên cằm nói

" Hay là tại cậu thấy không thoải mái khi tôi ở gần thư ký của cậu? "

" Mặc Ngôn

Cậu đang ngứa tai đúng không? "

Vũ Thiên Phong liếc Mặc Ngôn một cái rồi nói

" Đúng là có hơi ngứa thật

Mà Thiên Phong, cậu định làm cách nào để Mặc Thanh Thanh không còn làm phiền cậu nữa? "

" Cách thì đã có

Nhưng chỉ sợ sẽ làm tổn thương người khác thôi "

" Sao gần đây cậu lạ vậy. Có bao giờ cậu sợ làm cho người khác bị tổn thương?

Ai mà xui vậy? "

Mặc Ngôn vừa nói, vừa nhìn Vũ Thiên Phong với ánh mắt khác lạ

" Cậu đúng là..... "

" Nhưng tôi hỏi thật, là ai vậy? "

" Người ngay trước mắt, Hàn Tử Huyền "

" Nhưng cô ấy có đồng ý hay không? "

" Có ý không có quyền phải lựa chọn

Tôi mai có một bữa tiệc do Mặc gia tổ chức

Đó là thời điểm thích hợp "

Không hiểu tại sao khi Vũ Thiên Phong nói xong, anh lại thờ dãi

- - - - -

Trưa hôm sau, trong lúc Hàn Tử Huyền đang loay hoay làm việc mà Vũ Thiên Phong phản phô

Vũ Thiên Phong đi đến bên bàn làm việc của cô và muốn có cùng anh đi đến một nơi

Khi đi đến đại sảnh, hoàn cảnh này vẫn giống như tối qua. Vẫn là những lời nói khó nghe lại bắt đầu phát lên

Lại là những lời nói vô căn cứ. Nhưng hành động của cô vẫn giống như tối hôm qua. Hoàn toàn không để ý gì đến bọn họ

Nhưng còn Vũ Thiên Phong, anh có lẽ không giống như Mặc Ngôn. Khi nghe bọn họ nói những lời quá đáng ấy. Anh lập tức lên tiếng bác bỏ:

" Nếu sau này tôi còn nghe người nào nữa nói những điều không tốt về thư ký của tôi. Lập tức sẽ bị đuổi việc, nghe rõ chưa? "

Vũ Thiên Phong nói rồi nhanh chóng nắm lấy tay Hàn Tử Huyền kéo đi. Còn những người nói xấu cô thì bỗng nhiên đỏ mặt xấu hổ

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tôi không giống như Mặc Ngôn

Hàn Tử Huyền được Vũ Thiên Phong lái xe đưa đi ăn. Trong lúc ăn, Vũ Thiên Phong đã quyết định cho cô nghỉ một buổi làm. Sau khi ăn xong và được anh đưa về nhà. Hàn Tử Huyền định cảm ơn việc Vũ Thiên Phong lúc này đã giúp đỡ cô ở công ty. Nhưng lại không biết phải cảm ơn bằng cách nào thì Vũ Thiên Phong nói:

" Có phải có định cảm ơn tôi việc lúc này ở công ty không? "

" Dạ, cảm ơn Tổng giám đốc "

" Chỉ định cảm ơn xuống thôi sao? "

" Anh muốn tôi mời anh đi ăn à? "

" Tôi không giống như Mặc Ngân "

Đến nhà Hàn Tử Huyền, anh dừng xe lại. Nhưng khi cô định mở cửa xe bước ra thì anh nói:

" Chờ chút "

" Tổng giám đốc, có chuyện gì? "

Vũ Thiên Phong xoay người về hàng ghế phụ phía sau. Lấy một chiếc túi đưa cho cô và nói:

" Nếu như cô định cảm ơn tôi thì mau cầm lấy cái này đi "

Tối nay tôi được mời tham dự một bữa tiệc. Nhưng lại không biết chọn ai để đi cùng với tôi "

7 giờ tối nay tôi sẽ đến đón cô. Nhớ trang điểm cho đẹp vào đó "

Vũ Thiên Phong nói có chút áp ứng

" Á... dạ "

Khi xe của Vũ Thiên Phong bắt đầu lăn bánh và đi xa dần. Hàn Tử Huyền cầm lấy chiếc túi và bước vào nhà. Có nhanh chóng cởi giày rồi cất vào tủ để giày của hai người. Yên Yên ngạc nhiên khi thấy hôm nay cô về sớm hơn mọi khi nên hỏi:

" Sao hôm nay chị về sớm vậy? "

" Hân cho chị nghỉ một buổi "

Nhưng bù lại tối nay chị phải đi tiệc với hân "

" Chiếc túi ấy là gì vậy chị Huyền? "

Yên Yên nhìn xuống thấy tay Hàn Tử Huyền cầm một chiếc túi khá to

" Chị cũng không biết nữa "

Hân vừa mới đưa cho chị "

Rồi Hàn Tử Huyền đi đến bên chiếc ghế sofa. Yên Yên nhanh chóng rút và đưa cho cô một ly nước

Uống xong ly nước Yên Yên đưa. Cả hai người cùng nhau mở ra xem thứ mà Vũ Thiên Phong đưa là gì.

Trong chiếc túi có hai chiếc hộp vuông khá lớn. Cô mở chiếc hộp đầu tiên ra, bên trong là một chiếc váy cúp ngực màu đen huyền, dưới cả. Đây là chiếc váy của thương hiệu Yves Saint Laurent. Chiếc hộp thứ hai, bên trong là một đôi giày cao gót, cùng màu và cùng cùng nhãn hiệu với chiếc váy. Yên Yên thấy vậy, cười cười rồi nói với Hàn Tử Huyền:

" Chị Huyền, không phải tên Vũ Thiên Phong này thích chị đó chứ? "

" Không được nói bậy "

Hàn Tử Huyền nghe vậy nên nhanh chóng bác bỏ ý kiến của Yên Yên

- - - - -

Tối hôm đó, đúng 7 giờ. Vũ Thiên Phong đã có mặt trước nhà của Hàn Tử Huyền. Anh đã có tính đến sớm hơn giờ hẹn. Anh đi qua rồi đi lại trước nhà cô. Vũ Thiên Phong suy nghĩ không biết có nên gõ cửa bước vào hay không.

Vì bản này là anh yêu cầu cô đi cùng nên quyết định gõ cửa. Nhưng khi tay chạm dụng đến thì chấ cửa đã mở toan ra. Trước mặt anh là một Hàn Tử Huyền hoàn toàn khác với ở công ty

Ở công ty, cô luôn mặc một bộ công sở. Trong cô rất nghiêm túc. Còn hiện tại, Hàn Tử Huyền khoác chiếc váy được anh tặng lúc trưa cùng với đôi giày cao gót. Trong cô vô cùng nữ tính và quyến rũ.

Vũ Thiên Phong ngày người giây lát rồi cùng cô bước vào xe để đi đến bữa tiệc.

Trên đường đi, Vũ Thiên Phong nói:

" Tử Huyền, có nên nhớ hai điều này:

Thứ nhất, cô phải luôn ở bên và khoác lấy tay tôi. Thứ hai, cô phải biểu hiện sao cho bọn họ nghĩ chúng ta đang yêu nhau "

" Nhưng tại sao phải làm như vậy? "

" Có cứ làm theo đi, đừng hỏi "

Bữa tiệc được diễn ra tại một nhà hàng lớn. Vừa bước xuống xe, Vũ Thiên Phong đã đến và mở cửa xe cho Hàn Tử Huyền. Còn cô thì nhanh chóng khoác lấy tay anh. Cả hai cùng bước vào trong buổi tiệc long trọng

Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền vừa bước vào đã khiến cho nhiều người phải hướng mắt nhìn. Cô nghe được có rất nhiều câu hỏi, đa số là của những vị tiểu thư:

" Cô ta là ai vậy? Sao lại đi cùng với Vũ thiếu chứ? "

" Cô ta là tiểu thư nhà nào vậy? Trước đến nay chưa từng nhìn thấy? "

Hàn Tử Huyền để ý nhìn thấy có rất nhiều người có danh tiếng cũng đến để dự tiệc. Vũ Thiên Phong đưa cô đi gặp chủ của buổi tiệc, Mặc Liên Thành

" Vũ thiếu, chào cậu "

" Chào ông "

" Chào ông "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong chào người đàn ông này nên cô cũng chào theo

Mặc Liên Thành lấy hai ly rượu được đặt trên bàn. Đưa cho Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền và hỏi anh:

" Không biết vị tiểu thư này là? "

" Có ấy là thư ký và cũng là vợ tương lai của tôi "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói vậy. Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt vô cùng khó hiểu. Từ lúc nào mà cô đã là vợ tương lai của anh

Mặc Thanh Thanh bỗng nhiên xuất hiện. Sự xuất hiện của Mặc Thanh Thanh làm cho buổi tiệc trở nên thêm sinh động.

Hôm nay cô ta đã diện cho mình một bộ váy tương tự như Hàn Tử Huyền. Nhưng vẫn không thể phủ nhận, Hàn Tử Huyền vẫn luôn làm mọi ánh mắt đổ dồn vì cô luôn có một sức hút rất kì lạ. Khiến cho ai cũng muốn ngắm mãi

Mặc Thanh Thanh thay đổi sắc mặt khi thấy Hàn Tử Huyền mặc trang phục: tương tự mình. Nhưng cô ta cố gắng không thể hiện cho mọi người thấy. Mặc Thanh Thanh vui mừng khi thấy Vũ Thiên Phong. Cô ta nói:

" Thiên Phong, anh có biết không?

Không ngờ anh cũng đến dự buổi tiệc. Có biết em vui lắm không? "

" Đúng vậy.

Tôi cũng rất vui vì hôm nay vợ tương lai cùng tôi đi đến buổi tiệc này "

Vũ Thiên Phong nói rồi nhìn Hàn Tử Huyền với ánh mắt thương yêu

" Có ta sao?

Hóa ra anh từ chối đi cùng em. Là vì muốn đi cùng cô ta hay sao?

Hàn Tử Huyền, cả người mà tối yếu cô cũng dám cướp. Váy hôm nay tôi nhất định sẽ khiến cho cô mất mặt trước mọi người"

Mặc Thanh Thanh tức giận, nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 8: Chủ nhân cũng có mặt

Vũ Thiên Phong ngoài giới thiệu với Mặc Liên Thành, Hàn Tử Huyền là vợ tương lai của anh. Anh còn đưa cô đi giới thiệu với rất nhiều người. Điều này làm cho Hàn Tử Huyền suy nghĩ. Không biết anh đang có ý đồ gì.

Hàn Tử Huyền do bị Vũ Thiên Phong bắt đi theo mãi nên cô cảm thấy hơi chán. Cô đứng bên bàn rượu, tay cầm rồi đưa lên miệng nhấp nháp. Còn anh thì đứng nói chuyện với những vị chủ tịch khác. Cách nơi cô đứng không xa.

Một bàn tay chạm vào vai làm cho Hàn Tử Huyền hoảng hốt quay người về phía sau xem là ai. Hóa ra là Mặc Ngân

Mặc Ngón thấy Hàn Từ Huyền quay người lại. Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. Mặc Ngón không thể tin được đây là Hàn Từ Huyền. Khác so với một Hàn Từ Huyền lúc ở công ty. Mặc Ngón không tiếc lời khen cô:

" Từ Huyền, trông có đẹp thật đó "

" Cảm ơn anh, Mặc Ngón "

Một vị thiếu gia nhìn thấy Mặc Ngón, liền đi đến đó và hỏi anh:

" Chào cậu, Giám đốc Mặc.

Lâu rồi không gặp. Đạo này thế nào? "

" Tôi khỏe.

Cảm ơn "

" Vị tiểu thư này là bạn gái cậu à? "

Vị thiếu gia này nhìn thấy Hàn Từ Huyền đứng kế bên Mặc Ngón, liền hỏi

" Tôi sao có thể may mắn như vậy chứ "

Có ấy là bạn gái của Thiên Phong "

" Bạn gái sao? Ai nói chứ? "

Có ấy là vợ tương lai của tôi "

Vũ Thiên Phong đi đến bên cả ba người họ, như cố tình nói cho mọi người nghe

" Giám đốc Mặc, lâu ngày rồi không gặp. Tôi biết rất nhiều điểm vui chơi. Ra đây tôi nói với cậu "

Vị thiếu gia này thấy Vũ Thiên Phong đến liền nhanh nhanh kéo Mặc Ngón rời khỏi đó. Anh ta biết nếu như dám tình nử nhân của Vũ Thiên Phong thì chắc chắn hậu quả sẽ rất lớn

" Không phải tôi đã dặn, em phải luôn bên cạnh tôi hay sao? "

Vũ Thiên Phong nói nhỏ nhẹ nhưng cũng có phần trách Hàn Từ Huyền

" Đi lâu như vậy, tôi bị mỏi chân "

Mặc Thanh Thanh đứng cách đó khá xa. Nhưng khi cô ta nhìn thấy Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền thân thiết. Cô ta nhanh chóng đến đó, với hy vọng sẽ làm cho Hàn Từ Huyền bị bề mặt

" Hàn Từ Huyền, không ngại uống với tôi một ly chứ "

Mặc Thanh Thanh đưa ly rượu được để trên bàn. Đưa về hướng Hàn Từ Huyền

" Xin lỗi, Mặc tiểu thư

Nhưng hôm nay tôi lại cảm thấy không được khỏe.

Không thể uống ly rượu mà có mời được. "

Hàn Từ Huyền cố tình từ chối lời mời của Mặc Thanh Thanh

" Hàn Từ Huyền, dù gì thì buổi tiệc hôm nay cũng là do Mặc gia của tôi tổ chức.

Có ít nhất cũng phải có kiêng nể "

Hàn Từ Huyền bị Mặc Thanh ép buộc. Có người lên nhìn với ánh mắt cầu cứu Vũ Thiên Phong với hy vọng anh ra tay giúp đỡ

Còn Vũ Thiên Phong biết thế nào cô cũng cầu cứu mình nên anh nói:

" Mặc tiểu thư, vợ tương lai của tôi đã như vậy rồi. Cô cũng đừng ép người quá đáng "

Khi Mặc Thanh Thanh nghe Vũ Thiên Phong nói vậy. Cô ta càng trở nên tức giận. Hàn Từ Huyền quay người định đi thì bị Mặc Thanh Thanh chặn tay. Rượu trên tay của Mặc Thanh Thanh bị đổ một ít xuống sàn nhà. Hàn Từ Huyền do bị phía mắt đã khiến cô ngã về phía trước. Trong lúc ngã, Hàn Từ Huyền đã cảm nhận được một ánh mắt quen thuộc hướng nhìn về phía cô. Không sai, cảm giác này chính là ánh mắt chủ nhân đang nhìn cô. Chủ nhân của cô cũng có mặt trong buổi tiệc của Mặc gia

Vũ Thiên Phong nhanh tay đỡ được Hàn Từ Huyền. Mặc Thanh Thanh tức giận, định quay người bỏ đi nhưng do giẫm phải rượu do chính cô ta bất cẩn làm đổ lúc nãy nên bị ngã xuống.

Mặc Liên Thành thấy vậy nên vội đỡ cô ta đứng dậy. Hàn Từ Huyền biết là chính Mặc Thanh Thanh chặn tay và vạ của mình. Hàn Từ Huyền nói với về trên tức Mặc Thanh Thanh

" Mặc tiểu thư, cô không sao chứ? "

Sao này đi đáng nhớ cần thận hơn nha "

" Có... "

Mặc Thanh Thanh nghe Hàn Từ Huyền nói vậy. Cô ta tức như điên lên. Nhưng vì đây là buổi tiệc nên không muốn bị mất mặt thêm lần nữa

" Vợ tương lai của tôi không được khỏe. Tôi đưa cô ấy về nghỉ ngơi "

Vũ Thiên Phong nói rồi không thêm nhìn đến Mặc Liên Thành và Mặc Thanh Thanh.

Anh nắm lấy tay Hàn Từ Huyền đồng dạng bước ra ngoài. Nhưng do có E chiếc giày có phần gót quá cao. Thêm với việc đi với anh mãi nên chân cô bị mỏi và bị phỏng. Đang đi gần đến thì Hàn Từ Huyền bị lật chân. Vũ Thiên Phong thấy vậy, anh không do dự mà bế cô lên rồi đưa cô vào trong xe

Trên xe, Vũ Thiên Phong đang trên đường để đưa Hàn Từ Huyền về nhà. Cô muốn biết tại sao hôm nay anh lại nói giới thiệu với mọi người không đáng sự thật nên hỏi anh:

" Tổng giám đốc, tại sao hôm nay anh lại nói với mọi người tôi là vợ tương lai của anh? "

Hay là anh đang đùa với tôi à? "

" Tôi không có thời gian để đùa với em "

Từ bây giờ về sau, em chính là vợ tương lai của tôi

Sau này em cũng dọn về Vũ gia tôi sống luôn đi."

Vũ Thiên Phong nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương

" Nhưng mà..... "

" Em vẫn có thể về thăm nhà cũ của mình "

" Nhưng tại sao lại là tôi chứ? "

" Nếu tôi nói, do tôi yêu em thì sao? "

Vũ Thiên Phong nói đến đây thì đã đến nhà của Hàn Từ Huyền.

Anh chạy ra mở cửa xe và bế Hàn Từ Huyền ra khỏi xe. Đến trước cửa nhà, anh đặt cô xuống và nói:

" Anh để em ở đây được chứ.

Còn nữa, về việc dọn đến nhà anh, khi nào em muốn dọn qua. Anh sẽ cho người đến lấy đồ

Chúc em ngủ ngon "

Vũ Thiên Phong nói rồi đặt lên trán Hàn Từ Huyền một nụ hôn

Khi anh chạy xe đi, Hàn Từ Huyền gõ cửa. Yên Yên vội cởi về nên nghe tiếng gõ cửa liền nhanh chóng ra mở.

" Chị Huyền về rồi à "

Hàn Từ Huyền nhanh chóng vào nhà

" Chị Huyền, sao mặt chị lại đỏ đỏ lên vậy? "

Yên Yên để ý thấy Hàn Từ Huyền có chút lạ lạ nên hỏi cô

" Chắc tại lúc nãy do máy lạnh trong xe lạnh quá nên mặt chị đỏ đỏ thôi "

Hàn Từ Huyền nói rồi. Nhưng lại có chút ấp úng nói với Yên Yên

" Yên Yên, lúc nãy hân nói yêu chị

Muốn chị dọn qua nhà hân "

" Vậy... vậy chị quyết định thế nào? "

" Qua đó, chị sẽ có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ "

" Vậy cũng tốt "

" Trong buổi tiệc hôm nay, chị có gặp một người "

" Ai? "

" Chủ nhân "

Khí nghe Hàn Tử Huyền nói hay từ này. Yên Yên cảm thấy ngạc nhiên. Không ngờ " chủ nhân " của hai người cũng có mặt. Vì Hàn Tử Huyền và Yên Yên đều biết, " chủ nhân " rất ít khi tham gia các buổi tiệc nhiều người

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Không thể trốn tránh được nữa

Sáng hôm sau, trên đường đến công ty để làm. Hàn Tử Huyền đã suy nghĩ lại những gì Vũ Thiên Phong đã nói hôm qua. Có vẻ nên tin lời anh hay không. Nếu như những lời hôm qua, Vũ Thiên Phong nói là lừa gạt cô thì sao. Nhưng nếu nó là sự thật thì Hàn Tử Huyền phải làm sao.Cô càng suy nghĩ, lại càng không biết phải trả lời như thế nào

Cũng chính vì điều này nên trong suốt thời gian làm việc, Hàn Tử Huyền không thể nào tập trung được. Cho đến khi Vũ Thiên Phong đến công ty, nhìn thấy Hàn Tử Huyền cứ ngồi ngơ ngác mãi, anh mới nhớ đến những lời tối qua đã nói với cô. Vũ Thiên Phong cũng bắt đầu suy nghĩ, anh làm điều này rốt cuộc có thật sự là tốt. Nếu như Hàn Tử Huyền biết anh lợi dụng mình. Vậy cô có còn tin tưởng anh nữa không. Vũ Thiên Phong không hiểu tại sao trong lòng anh lại có cảm giác không vui. Nhưng cũng lại có phần hơi bồn chồn khó hiểu, như muốn rất nhanh biết câu trả lời của cô. Rồi anh cũng tự nói với bản thân mình. Nếu đã " phòng bao thì phải theo bao " thôi. Cho dù sao này Hàn Tử Huyền biết được sự thật, anh cũng chỉ cần có nghe anh giải thích mọi chuyện thôi. Còn tin hay không tin, anh thật sự không quan tâm

Vũ Thiên Phong gọi Hàn Tử Huyền vào phòng làm việc để hỏi cô về việc tối qua:

" Chuyện đêm qua anh nói với em, em đã có quyết định chưa? "

" Tôi đã có quyết định rồi "

" Vậy khi nào em sẽ dọn đến? "

" Ngay trong hôm nay, được chứ? "

" Tất nhiên là được "

" Nhưng mà.... nhưng mà tôi có một yêu cầu "

Hàn Tử Huyền xuống đất, giọng cô gắng nói nhỏ hơn lúc này

" Em nói đi "

" Do tôi chưa thể tiếp nhận được tình cảm của anh. Có lẽ là do sự việc quá nhanh.

Nên tôi hy vọng trong quá trình tôi ở nhà anh, sẽ không xảy ra những chuyện vượt quá xa "

" Ừm... được "

Vũ Thiên Phong ngồi suy tư một lát rồi trả lời cô

Hàn Tử Huyền được Vũ Thiên Phong đưa về nhà để thu xếp đồ rồi dọn qua nhà anh. Vì có sự giúp đỡ của Yên Yên nên mọi việc cũng trở nên nhanh hơn. Trước khi rời khỏi nhà, Hàn Tử Huyền đã ôm lấy Yên Yên. Nói nhỏ vào tai cô:

" Chị sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất. Đừng lo cho chị "

Nói xong, Vũ Thiên Phong cũng giúp Hàn Tử Huyền đem đồ chuyển về nhà.

Khí đã đến Vũ gia, tất cả mọi người đều đứng ngay ngắn, quần áo gọn gàng. Thấy Vũ Thiên Phong đến, mọi người đều cung kính cúi chào.

" Thiếu gia "

Nhưng ánh mắt của mọi người đều bất ngờ. Họ luôn hướng nhìn đến cô gái được thiếu gia của họ nắm chặt không buông tay. Những ánh mắt này luôn chăm chăm vào khuôn Hàn Tử Huyền có một cảm giác khác lạ. Cũng đúng thôi, vì cô lẽ có không biết thiếu gia của họ chưa từng đưa ai về gia.

Cũng có rất nhiều người nghĩ bụng. Không biết vì thiên kim kia là ai, là con của ai nào lại có thể lọt vào mắt xanh của thiếu gia. Bởi vì trong mắt của họ, thiếu gia luôn là một người lạnh lùng, nghiêm nghị. Không phải ai cũng có thể với tới được

" Đây là vợ sắp cưới của tôi

Các người chăm sóc cô ấy cho tốt. "

" Thiếu gia "

Bác Bạch từ từ bước ra từ nhà bếp, vừa thấy anh lại cung kính nói

" Bác Bạch, đây là vợ sắp cưới của tôi

Sau này bác chăm sóc cô ấy cho tốt

Từ Huyền, đây là bác Bạch. Là quản gia ở đây, cũng là người đã chăm sóc anh từ nhỏ "

Vũ Thiên Phong nói với bác Bạch với vẻ nghiêm nghị. Rồi anh lại quay qua nói với Hàn Tử Huyền với vẻ dịu dàng tràn đầy yêu thương

" Chào Thiếu phu nhân "

" Chào bác Bạch

Con là Hàn Tử Huyền. Sau này phải nhớ bác chăm sóc rồi "

Hàn Tử Huyền tươi cười, lễ phép nói

" Đồ của Từ Huyền vẫn còn trong xe. Lát nữa bác cho người đem lên phòng tôi "

" Dạ "

" Bây giờ tôi trở về công ty đây

Đi thôi Từ Huyền "

Vũ Thiên Phong nói rồi quay người đi. Nhưng anh vẫn không quên đưa tay cho Hàn Tử Huyền nắm lấy

Trên đường về lại công ty, Hàn Tử Huyền lững lờ ngồi yên. Nhưng vì cô đã thất mắc từ này đến giờ không dám hỏi. Có lẽ do Vũ Thiên Phong hiểu cô. Tuy đang lái xe nhưng anh vẫn luôn nhìn về phía cô. Thấy vẻ mặt bồn chồn đáng yêu của cô làm cho anh rất buồn cười

" Em có chuyện gì muốn hỏi sao? "

" À, thật ta thì tôi nay anh sắp xếp cho tôi ngủ ở đâu vậy? "

" Chuyện này em còn phải hỏi sao

Đi nhiên em phải ngủ cùng anh rồi "

" Tại sao chứ?

Không phải anh đã hứa sẽ không làm những việc vượt quá xa hay sao? "

Hàn Tử Huyền nghe anh nói vậy

Cô ngạc nhiên hỏi anh

" Ngủ chung thì có gì là vượt quá xa

Hay tại em sợ anh " ần " em sao? "

Hàn Tử Huyền không hiểu sao khi nghe Vũ Thiên Phong nói vậy mặt cô liền đỏ lên

- - - - -

Tối đó, Vũ Thiên Phong đã làm xong công việc của mình. Nhưng do Hàn Tử Huyền vẫn chưa làm xong nên anh muốn đợi cô về cùng. Thấy anh kiên nhẫn chờ đợi, cô có ý định kêu anh về trước nhưng anh lại không chịu, nhất quyết muốn cô cùng về

Cuối cùng cũng làm xong hết công việc, cũng đã đến lúc ăn tối. Bụng của Hàn Tử Huyền lúc này không ngừng đánh trống khiến cô chi biết ôm lấy nó

Tại Vũ gia, Hàn Tử Huyền không biết là do mình quá đói hay là do đồ ăn ở đây quá ngon. Khiến cô chi biết ăn mãi không ngừng. Vũ Thiên Phong thấy cô chi chăm chú ăn, giống như một đứa trẻ vậy. Anh cứ nghĩ cả ngày có không ăn gì nên đói đến vậy. Anh gấp thức ăn liên tục làm cho cô không nỡ đồ bỏ mà ăn hết

Khí ăn xong, Vũ Thiên Phong vào nhà tắm để thay đồ ngủ. Lúc tắm xong, anh thấy cô ngồi trên giường nên hỏi:

" Sao em không vào tắm? "

" Đồ của tôi đã để trong hành li. Tôi không biết mọi người để hành li của tôi ở chỗ nào? "

" Đương lo

Anh đã sớm cho người chuẩn bị đồ cho em rồi. Nó được đặt sẵn trong nhà tắm "

" Vậy... vậy thì cảm ơn anh "

Hàn Tử Huyền ngại ngừng cảm ơn Vũ Thiên Phong rồi bước vào nhà tắm

Khi cô bước ra khỏi nhà tắm cũng bộ váy ngủ ngắn màu đỏ, cùng với mái tóc ướt sũng. Nhìn cô vô cùng quyến rũ. Vũ Thiên Phong đang ngồi đọc sách trên giường thấy cô từ nhà tắm bước ra. Anh đặt quyển sách xuống rồi kêu cô lại. Hàn Tử Huyền có vẻ ngoan ngoãn, lại ngồi ngay chỗ anh. Anh lấy chiếc khăn có đang lau, kêu cô ngồi quay lưng lại rồi nhẹ nhàng lau tóc cô:

" Buổi tối em hay gội đầu lắm sao? "

" Chỉ những ngày bận thôi "

" Sau này em đừng gội đầu vào buổi tối. Nếu không sau này sẽ nhức đầu lắm "

" À... Tôi biết rồi"

Sau khi tóc của Hàn Tử Huyền có vẻ khô hơn một chút. Vũ Thiên Phong giúp cô cắt chiếc khăn. Anh tắt đèn chuẩn bị ngủ.

Vì thấy cô về còn sớm mà Vũ Thiên Phong lại ngủ, Hàn Tử Huyền hỏi anh:

" Anh luôn ngủ sớm sao? "

" Không!

Hôm nay là vì em mà phá lệ một lần "

" Vậy còn sao này thì sao? Anh có vì tôi mà phá lệ nữa không? "

" Chỉ cần em muốn, tôi sẽ sẵn sàng làm mọi thứ

Hôm nay em cũng một rồi, ngủ thôi "

Vũ Thiên Phong tắt đèn, chỉ còn lại chiếc đèn nhỏ ngay cạnh giường. Hàn Tử Huyền khi thấy anh đã nhắm mắt ngủ. Cô vội lấy chiếc gối nằm của mình để ngay giữa, ngay cả chân cô cũng không đắp. Khi thấy Hàn Tử Huyền đã ngủ say, Vũ Thiên Phong đặt chiếc gối nằm lúc này của cô qua một bên. Nhẹ nhàng đặt đầu của cô lên tay của mình nằm. Nhưng cũng không quên lấy chân đắp cho cô. Nhìn thấy cô ngủ ngon trong vòng tay của mình, trong lòng Vũ Thiên Phong cũng hiện lên tia vui vẻ. Anh nghĩ thầm:

" Tử Huyền, có lẽ tôi không thể trốn tránh tình cảm mà tôi dành cho em được nữa

Tôi yêu em mất rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Truyền hơi ấm

Sáng thức dậy, Hàn Tử Huyền không nhìn thấy Vũ Thiên Phong trong phòng. Nhớ lại lúc trước, chủ nhân đã giao cho cô nhiệm vụ. Phải tìm được những tư liệu quan trọng của Vũ thị. Cùng với việc tìm những lò hàng quan trọng của anh, sau đó báo cáo lại với ông.

Ngồi lại, Hàn Tử Huyền thấy bảy giờ chính là cơ hội tốt để mình ra tay. Cô đã nhanh chóng tìm khắp phòng nhưng vẫn không tìm được gì cả. Khi định quay ra sau thì phát hiện Vũ Thiên Phong đang đứng từ lúc nào không hay. Hàn Tử Huyền lắp bắp hỏi anh:

" Anh.... anh ở đây từ khi nào vậy? "

" Em đang tìm gì sao? "

" Không có gì "

" Vậy thì mau đi tắm đi

Bác Bạch đã chuẩn bị bữa sáng cho chúng ta rồi. Ăn xong, chúng ta cùng đến công ty "

" Tôi biết rồi "

Hàn Tử Huyền không hiểu tại sao, ngày lúc này nói chuyện với anh. Tim của cô cứ đập rất nhanh

Khi đã tắm xong, Hàn Tử Huyền nhanh chóng xuống nhà để ăn sáng. Vũ Thiên Phong đang ngồi ở dưới đợi cô xuống ăn cũng. Nhìn thấy cô xuống, anh rời khỏi ghế đi đến kéo ghế cho cô ngồi, không quên kéo chiếc ghế bên cạnh ra, ngồi kế cô

Bác Bạch hai tay đem theo hai đĩa thức ăn ra. Mùi hương làm cho Hàn Tử Huyền không nhịn được nữa.

Khi đã ăn xong và được Vũ Thiên Phong đưa đến công ty cùng anh. Bước vào đại sảnh, anh ngang nhiên lấy tay ôm lấy eo cô, kéo sát vào người mình. Những người nhân viên khác nhìn vào bản tin. Còn Hàn Tử Huyền chỉ biết cúi đầu mà đi.

Thang máy mở cửa, những nhân viên từ tầng trên đi xuống và những người định đi lên liền nhường cho Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền đi trước. Nền bảy giờ bên trong thang máy chỉ còn cô và anh. Hàn Tử Huyền nói với giọng e ngại với anh:

" Tổng giám đốc, sau này trước nhiều người. Anh có thể giữ khoảng cách với tôi? "

" Gọi anh là Thiên Phong "

Vũ Thiên Phong bày giờ lại cảm thấy không thoải mái khi nghe Hàn Tử Huyền gọi mình là " Tổng giám đốc "

" Tổng.... "

Hàn Tử Huyền chưa kịp nói hết câu đã bị đôi môi của anh chặn lại

Vũ Thiên Phong ép cô vào tường thang máy. Hàn Tử Huyền cảm giác cơ thể của mình bảy giờ không thể cử động được nữa. Tất cả đều mềm nhũn. Cô cố gắng lấy tay đẩy anh

ra xa nhưng hoàn toàn thất bại. Anh đang cố tình chiếm lấy nụ hôn đầu của cô

Đã đến phòng làm việc, của thang máy mở ra. Vũ Thiên Phong bước ra khỏi thang máy. Nhưng còn Hàn Tử Huyền sau khi bị anh hôn thì cô về còn ngơ ngác. Anh nhanh chóng kéo cô ra ngoài làm việc. Nếu như anh không nhanh tay kéo cô ra thì cô lẽ của thang máy sẽ đóng lại mất

Vũ Thiên Phong vào phòng làm việc. Anh không biết lúc này mình suy nghĩ như thế nào lại mạnh động hôn cô. Về mặt ngơ ngác đáng yêu của cô luôn hiện mãi trong tâm trí anh. Nếu lúc này của thang máy không mở ra,thì có lẽ anh đã xử cô ở trong đó rồi

Nhưng rồi Vũ Thiên Phong nhớ ra một việc nên đã ra ngoài nói với Hàn Tử Huyền:

" Ngày mai anh có một cuộc họp

Em xem lại một vài tài liệu rồi mang vào phòng"

"Đạ, Tổng... "

Lời này Hàn Tử Huyền định thốt ra nhưng rồi vẫn dừng lại kịp lúc

" Thiên Phong "

" Ngoan, em làm việc tiếp đi "

- - - - -

Gần tối, khi Vũ Thiên Phong rời khỏi phòng làm việc chuẩn bị về Vũ gia. Nhưng khi định xem cô đã làm việc rồi chưa lại không nhìn thấy. Anh xuống đại sảnh và hỏi. Nhân viên nói đã thấy coi về rồi. Anh lái xe về, nhưng trong lòng lại có chút tức giận. Anh gọi điện về nhà cho bác Bạch, bác nói Hàn Tử Huyền đang ở trên lầu. Anh đập gas thấy nhanh chạy về

Về đến nhà, anh đi vào phòng tìm nhưng không nhìn thấy Hàn Tử Huyền bên trong. Vũ Thiên Phong bỗng nhiên trở nên lún cún. Tại sao khi không có cô ở bên cạnh, anh như muốn điên lên. Lúc này Hàn Tử Huyền từ ngoài bước vào phòng. Cô đã nghe bác Bạch nói, Vũ Thiên Phong đã về nên vội đi lên. Vũ Thiên Phong nhìn thấy cô, ngon nưa nóng giận của anh dịu lại

" Tại sao em lại về một mình? "

" Tôi.... tôi sợ sẽ làm phiền đến anh "

" Em có biết làm như vậy anh lo lắm không? "

Anh nói lớn tiếng làm cho Hàn Tử Huyền giật mình.

" Tôi... xin lỗi "

" Được rồi

Xin lỗi đã làm em sợ. "

" Tôi đợi anh về cùng ăn tối"

" Đi, chúng ta mau xuống dưới ăn "

Nói rồi, anh nắm lấy tay cô kéo đi. Như sợ vuốt mắt cô

Trong lúc ăn, Hàn Tử Huyền cứ gấp mãi một hạt rồi lại bỏ vào miệng. Cô vừa ăn vừa suy nghĩ

"Đã tìm khắp phòng nhưng lại không thấy"

Có lẽ là ở phòng làm việc. Nhưng nếu bây giờ hành động thì có hơi mạo hiểm. Nếu để anh ta phát hiện, nhất định sẽ bị bắt và tra hỏi.

Đợi khi nào thời cơ đến, nhất định phải hành động "

" Từ Huyền, em không sao chứ. Có phải là do công việc ở công ty nhiều quá nên mệt không? "

Vũ Thiên Phong thấy Hàn Từ Huyền cứ suy tư mãi. Anh hỏi:

" À... có lẽ là vậy "

" Có cần anh gọi bác sĩ tư nhân đến không? "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Từ Huyền nói vậy, trong lòng có sự lo lắng

" Không cần phiền vậy đâu "

Tôi nghỉ ngơi một lát sẽ hết ngay "

Ngay khi đã ăn xong, cô nhanh chóng trở lên phòng. Lát sau anh cũng đã có mặt tại phòng. Thấy cô đang nằm quay lưng về phía mình. Anh nhẹ nhàng bước lên giường ôm lấy cơ thể cô:

" Anh làm gì vậy? "

Hàn Từ Huyền ngạc nhiên khi thấy anh ôm chặt mình

" Ngoan, em nằm nghỉ ngơi đi "

Anh đang truyền hơi ấm để em không thấy mệt nữa

Nắm mắt lại và ngủ đi "

Không hiểu sao, Hàn Từ Huyền nghe theo những lời này của anh. Trái tim cô như bắt đầu cảm thấy rung động trước sự dịu dàng, ấm áp của anh hiện tại

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trợ thủ đắc lực

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, Vũ Thiên Phong có một cuộc họp quan tại công ty. Anh đã đưa Hàn Từ Huyền cùng vào buổi họp. Sau khi nghe những bộ phận khác báo cáo. Hàn Từ Huyền đã đưa ra những ý kiến của mình. Anh cảm thấy những phương án cô đưa ra rất khả thi nên muốn áp dụng nó.

Vũ Thiên Phong cảm thấy hôm nay cũng đưa cô vào phòng họp cũng là một việc làm đúng đắn

Ngay khi trở về phòng làm việc, Hàn Từ Huyền vừa định ngồi xuống ghế. Nhưng khi người chưa chạm đến thì anh đã gọi cô vào phòng hỏi việc:

" Những phương án vừa rồi em để ra rất hay "

Anh thật sự không nhìn lầm người "

" Cảm ơn, Tổng giám đốc "

" Từ Huyền, em hay quên thật đấy? "

Bây giờ em gọi anh là gì? "

Vũ Thiên Phong lại nghe hai từ " Tổng giám đốc " phát ra từ cô. Anh cảm thấy có hơi tức giận

" Tôi xin lỗi "

Là do tôi chưa quen xưng hô thân mật như vậy với ai cả "

Vũ Thiên Phong rời khỏi chiếc ghế xoay dành riêng cho mình

Anh đi đến chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống. Hàn Từ Huyền thấy vậy cũng xoay theo hướng của anh

" Vậy để anh tập cho em quen "

Vũ Thiên Phong nói rồi kéo tay cô về phía anh. Thoảng chút, cô đã ngồi trên đùi anh.

Anh áp sát mặt mình đối diện với mặt của Hàn Từ Huyền, nhẹ giọng nói:

" Sau này, không cho phép em rời xa anh nửa bước "

Còn Hàn Từ Huyền có lẽ không để ý đến những lời Vũ Thiên Phong vừa nói. Cô chỉ chăm chú nhìn gương mặt của anh rồi nghĩ bụng:

" Tên này càng nhìn lại càng thấy đẹp "

Hàn Từ Huyền, mày đang nghĩ gì vậy. Mày đến đây để làm nhiệm vụ, chứ không phải để ngắm trai đẹp "

Nhưng trong thoáng chốc, Hàn Từ Huyền đẹp bỏ ý định trong đầu

Khi cô định né tránh gương ánh mắt cùng với gương mặt anh tuấn của anh thì đã bị giữ lấy đôi môi. Cô càng né tránh, anh càng muốn chiếm lấy nó. Anh đặt cổ nằm xuống sofa, định tiếp tục khom người hôn cô tiếp thì cô lấy tay đưa về phía trước. Với ý định ngăn cản, không cho anh hôn tiếp. Anh vốn không để ý đến những việc như vậy. Anh lén tay cô, khiến cô cảm thấy nhột mà rút vào. Vũ Thiên Phong không ngăn ngại nói với cô:

" Em càng ngăn cản, anh lại càng tham muốn "

Vũ Thiên Phong định tiếp tục thì nghe thấy tiếng gõ cửa và giọng nói của Mặc Ngõn:

" Thiên Phong, tôi vào được chứ? "

" Chờ chút "

Vũ Thiên Phong nói rồi ngồi dậy

Hàn Từ Huyền nhanh chóng sửa lại trang phục rồi lấy lại tinh thần

Mặc Ngõn không biết bên trong có chuyện gì. Anh dành mở cửa vào, Mặc Ngõn nhìn thấy Hàn Từ Huyền cũng có trong phòng. Nhưng gương mặt hơi đỏ đó, do cô cảm thấy xấu hổ à. Mặc Ngõn nhìn cô rồi xuy nghĩ. Vũ Thiên Phong thấy Mặc Ngõn chứ nhìn chăm chăm vào Hàn Từ Huyền nên cảm thấy không được tự nhiên. Anh bèn kêu Hàn Từ Huyền ra ngoài làm việc tiếp:

" Từ Huyền, em ra ngoài tiếp tục làm việc đi "

Hàn Từ Huyền nghe vậy nên cũng không ý kiến. Nhưng cô vẫn thấy tò mò, hai người họ nói gì mà lại không cho cô nghe

Khi thấy cô đã ra ngoài, Vũ Thiên Phong hỏi:

" Mặc Ngõn, cậu tìm tôi có việc gì? "

" À, cũng chẳng phải việc gì quan trọng "

Chỉ là định báo cho cậu biết Hoàng Trâm và Hoàng Mộc đã về rồi. Lát nữa hai người họ sẽ đến công ty "

" Ừ, cậu ra ngoài đi "

" Nhưng mà, tôi có chuyện muốn hỏi chút "

Từ trước đến giờ cậu chưa từng kêu tôi đứng ở ngoài đợi cậu. Với lại lúc này khi tôi vào phòng, nhìn thấy mặt của Từ Huyền hơi đỏ đó, như có vẻ xấu hổ

Có phải vừa rồi hai người vừa làm " việc gì đó " không? "

Câu cuối của Mặc Ngõn nói với về trêu đùa. Nhưng hiện trên gương mặt của Vũ Thiên Phong vẫn là sự bình tĩnh

" Cậu muốn biết làm sao? "

" Thôi thôi, tôi chỉ giỡn vậy thôi "

Tôi đi đây "

Nói rồi, Mặc Ngõn rời khỏi phòng.

Khi anh định tiếp tục về phòng làm việc. Nhưng đi ngang đến chỗ bàn làm việc của Hàn Từ Huyền thì ngừng lại, nói chuyện với cô:

" Từ Huyền, lúc này tôi thấy phương án của cô rất hay "

Cứ như vậy mà tiếp tục. Có lên! "

Hàn Tử Huyền lúc đầu cứ nghĩ Mặc Ngôn nên lại là để hỏi chuyện Kác này trong phòng. Nhưng khi biết là không phải, cô thờ phai nhẹ nhõm nhưng vẫn không quên cảm ơn anh

" Lúc này tôi chỉ là nghĩ sao thì nói vậy thôi "

" Á quên nữa, lúc ở buổi tiệc trông cô rất đẹp "

Không ngờ lúc đi làm cô đã đẹp, đi tiệc lại càng đẹp. Sau này nếu như tôi có đi tiệc, cô có thể đi cùng với tôi chứ "

Nghe Mặc Ngôn nói vậy, Hàn Tử Huyền chưa kịp trả lời thì cửa phòng của Vũ Thiên Phong mở ra. Anh đứng kế bên cánh cửa mà nói:

" Về việc này, cậu nên hỏi tôi "

" Tôi chỉ gồm thôi "

Thôi về phòng làm việc tiếp đây "

Khi Mặc Ngôn đã đi, Vũ Thiên Phong nói rồi đóng cửa lại tiếp tục làm việc:

" Em tiếp tục làm việc đi "

Khoảng ba mươi phút sau, có hai người đàn ông bước ra từ thang máy. Hàn Tử Huyền quan sát hai người họ. Một người mặc một chiếc áo sơ mi xanh da trời cùng với chiếc cravat họa tiết sọc, kết hợp với quần tây đen, trên tay trái đeo một chiếc đồng hồ của hãng Audemars Piguet

Người đàn ông còn lại thì mặc có chút đơn giản nhưng cũng không giấu được giàu nam tính. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc quần tây

Gương mặt của hai người đều có nét nam tính. Sự lịch lãm và phong độ luôn toát lên từ người họ.

Cả hai đi song song với nhau, khó mà tìm được người nào đẹp hơn. Nhưng nếu so với Vũ Thiên Phong, kể cả hai người đàn ông này và cả Mặc Ngôn, chắc vẫn không bằng.

Khi Hàn Tử Huyền thấy họ đứng vào phòng làm việc của Vũ Thiên Phong. Cô đã ngăn cản họ lại và hỏi:

" Hai vị có hẹn trước? "

Người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh da trời nhìn cô với ánh mắt có một chút sự dè dặt. Giọng nói trầm ấm hỏi Hàn Tử Huyền

" Có là nhân viên mới à? "

Hàn Tử Huyền nghe vậy, liền gật đầu

" Đây là Giám đốc của bộ phận kế toán. Còn tôi là Phó giám đốc của bộ phận kế toán "

Chúng tôi vừa đi công tác trở về "

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng nghe Hàn Tử Huyền nói vậy, anh ta chỉ tay về phía người đàn ông bên cạnh, nói

" Thật xin lỗi "

Hai người vào đi "

Hàn Tử Huyền thấy vậy nên cho hai người họ vào

Trong phòng, Hoàng Trầm và Hoàng Mộc cung kính cúi chào Vũ Thiên Phong. Anh thấy hai người đã trở về nên hỏi:

" Việc ở bên đó như thế nào? "

" Lão đại "

Tụi em đã chuẩn bị những thứ mà lão đại đã yêu cầu "

Hoàng Trầm nói nhưng vẫn không quên cúi đầu

" Tốt lắm "

Hai người làm việc tiếp đi "

Vũ Thiên Phong nói rồi kêu Hoàng Trầm và Hoàng Mộc về làm việc. Trước khi đi, họ không quên cung kính cúi chào anh

Thấy hai người rời khỏi phòng, Hàn Tử Huyền dựa theo cách ăn mặc và lời nói cũng như hành động của hai người họ. Hàn Tử Huyền đã nghe chủ nhân nói, Vũ Thiên Phong có hai trợ thủ đắc lực. Hai người này tên là Hoàng Trầm và Hoàng Mộc. Nếu như cô đoán không lầm, người đàn ông trên tay đeo đồng hồ chính là Hoàng Trầm. Người đàn ông còn lại, chính là Hoàng Mộc. Lúc này, Hàn Tử Huyền nghĩ bụng:

" Tại sao mấy tên trợ thủ của Vũ Thiên Phong toàn những người đẹp trai đến như vậy? "

Lúc Hoàng Trầm và Hoàng Mộc trở về tiếp tục làm việc thì gặp Mặc Ngôn. Cả ba người vui vẻ nói chuyện với nhau. Hoàng Mộc hỏi Mặc Ngôn:

" Anh Mặc Ngôn, có thư ký của lão đại là ai vậy? "

" Cô ấy tên là Hàn Tử Huyền. Sau này cũng là chủ đầu của hai người đó "

Mặc Ngôn nghe vậy, cười cười nói

" Chị đầu sao? "

Hoàng Mộc nghe vậy như không tin vào tay mình. Còn Hoàng Trầm thì nói:

" Chỉ mong lão đại không khiến cô ấy phải trở nên tàn phế "

" Yên tâm đi, với sự thông minh của Tử Huyền. Cô ấy sẽ không sao đâu "

Với lại, nhìn Thiên Phong có vẻ thương yêu cô ấy. Sẽ không nỡ khiến cô ấy có đời tàn phế đâu "

Mặc Ngôn nghe Hoàng Trầm nói thế, anh đồng ý nói

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.FbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Không biết phải trái

Thấm thoát, Hàn Tử Huyền cũng đã ở trong Vũ gia được hai tháng rồi. Nhưng do chưa có thời cơ nên trong suốt hai tháng này, cô không thể vào phòng làm việc của Vũ Thiên Phong được. Có lần, nhân lúc anh bận việc. Cô đã len đến trước phòng làm việc của anh. Định mở cửa vào để tìm thông tin, nhưng cửa đã bị khóa từ bên trong. Nếu như mượn chìa khóa, mọi chuyện nhất định sẽ bị bại lộ. Hàn Tử Huyền đành đợi đến khi anh hoàn toàn tin tưởng mình. Lúc đó cô nhất định sẽ lấy tất cả thông tin và báo cho chủ nhân

Vì là ngày chủ nhật nên cả Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền đều không đi làm. Vì những ngày cuối tuần, công ty anh sẽ cho nhân viên nghỉ. Hôm ấy Vũ Thiên Phong đang ở trong phòng làm việc. Hàn Tử Huyền đi ngang qua thấy cửa mở nên cô đã len xem có ai ở bên trong không. Nhưng bị Vũ Thiên Phong nhìn thấy và gọi vào trong hộc

" Em rình gì bên ngoài vậy? "

" Không... không có "

" Lại đây "

Hàn Tử Huyền không biết từ khi nào mà chân cô đã bước đến chỗ chiếc ghế làm việc anh đang ngồi. Anh kéo lấy tay khiến cô mất thế nên đã ngồi lên đùi anh. Anh nhanh chóng lấy hai tay ôm cô lại không cho trốn.

Vũ Thiên Phong ngửi thấy mùi hương hoa anh đào trên người cô. Mái tóc dài cũng thoảng thoảng mùi hương anh đào. Anh hít một hơi thật sâu như không muốn đánh mất mùi hương trên người cô

" Hai tháng nay em ở Vũ gia, cảm thấy thế nào? "

" Rất tốt. "

" Vậy em có muốn ở đây cùng anh mãi mãi không? "

" Tôi.....

Anh cũng là một Tổng giám đốc của một công ty lớn. Có rất nhiều nữ nhân khác ao ước nhưng không được.

Cho nên tôi không dám mơ cao "

Hàn Tử Huyền suy nghĩ một lát rồi nói

" Nếu em đã nói anh là một Tổng giám đốc của một công ty lớn. Có rất nhiều nữ nhân ao ước

Vậy em có cảm thấy mình may mắn hơn họ không? "

Hàn Tử Huyền không biết phải trả lời câu hỏi này của Vũ Thiên Phong như thế nào. Cô đành nhanh chóng rời khỏi tư thế hiện tại của cả hai. Cô chủ động muốn pha càffê cho anh nên đã rời khỏi phòng

Lúc này, dưới Vũ gia, Mạc Thanh Thanh không biết từ đâu lại xuất hiện. Cô ta nhất quyết muốn gặp Vũ Thiên Phong nên đã đòi bác Bạch đi kêu anh xuống gặp mình. Mặc cho bác Bạch ngăn cản, bác còn nói hiện tại anh đang bận công việc nên không thể gặp cô được.

Đúng lúc này, Hàn Tử Huyền từ trên đi xuống. Mạc Thanh Thanh nhìn thấy cô xuất hiện nên đã tức giận. Cô ta đi thẳng đến Hàn Tử Huyền và nói:

" Tại sao cô lại ở đây? "

" Tại sao tôi lại không được ở đây? "

Nếu cô muốn biết, nên đi hỏi Thiên Phong "

" Thiên Phong, hai từ này mà cô cũng dám gọi sao "

Mạc Thanh Thanh đã không thể kìm chế được sự tức giận của mình mà cho Hàn Tử Huyền một bạt tay. Cô ta hả hê nói:

" Hai từ này, chỉ có mình tôi mới có thể gọi thôi. Có nên biết thân biết phận của mình một chút. Nhớ chưa? "

Hàn Tử Huyền bị Mạc Thanh Thanh cho một bạt tay. Bác Bạch thấy vậy, trong lòng có chút thương xót cho Hàn Tử Huyền. Bác chạy đến đỡ lấy cô, không nhìn được mà kêu lên:

" Thiếu phu nhân, người không sao chứ? "

Mạc Thanh Thanh nghe bác Bạch gọi Hàn Tử Huyền là " Thiếu phu nhân ". Cô ta nói:

" Bác Bạch, bác đứng là ngày càng hồ đồ. Thiếu phu nhân đang đứng ở đây, không phải là cô ta. Cô ta không xứng để làm Thiếu phu nhân của Vũ gia "

Bác Bạch nghe Mạc Thanh Thanh nói vậy. Bác lại càng cảm thấy uất ức cho Hàn Tử Huyền

Rõ ràng là chính thiếu gia đã chọn người này là thiếu phu nhân. Bây giờ lại có một người không biết phải trái, ngang nhiên đến đánh người

" Vậy có cảm thấy ai mới xứng đáng trở thành Thiếu phu nhân của Vũ gia? "

Vũ Thiên Phong đang ở trong phòng. Nhưng nghe thấy ở dưới ồn ào nên định xuống xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không ngờ đập vào mắt anh là hình ảnh bác Bạch đang đỡ lấy Hàn Tử Huyền. Còn Mạc Thanh Thanh thì đang đứng lên giọng như cô ta chính là nữ chủ nhân của Vũ gia

" Thiên Phong, anh cuối cùng cũng chịu xuống gặp em rồi

Anh có biết không, dám người này thật quá đáng. Hàn Tử Huyền tự xưng mình là Thiếu phu nhân của Vũ gia. Đã vậy, bác Bạch còn bênh vực cô ta.

Anh mau đến làm chủ cho em. Anh mau đuổi họ ra khỏi Vũ gia đi "

Mạc Thanh Thanh thấy Vũ Thiên Phong bước xuống. Cô ta chạy đến ôm cánh tay của anh rồi nũng nịu nói

" Vậy sao, tôi thấy bác Bạch làm rất tốt

Ở buổi tiệc hai tháng trước, không lẽ cô đã quên rồi sao? Tôi đã nói Tử Huyền là vợ sắp cưới của tôi. Vậy cô nói, cô ấy không phải Thiếu phu nhân của Vũ gia thì là gì?

Người tôi nên đuổi ra khỏi đây, không phải bác Bạch và Tử Huyền. Mà chính là cô, Mạc Thanh Thanh "

Vũ Thiên Phong gỡ tay Mạc Thanh Thanh ra khỏi tay mình. Anh đi đến vào ôm Hàn Tử Huyền vào lòng nói

" Mau tiễn Mạc tiểu thư. Sau này không có sự cho phép của tôi. Không được để cô ta bước vào Vũ gia dù chỉ nửa bước "

Vũ Thiên Phong búng ngón tay một cái, hai người vệ sĩ mặc âu phục cùng chiếc kính đen xuất hiện trước mặt.

Nghe lệnh của Vũ Thiên Phong. Hai người này nhanh chóng đem Mạc Thanh Thanh rời khỏi trước mặt anh

Vũ Thiên Phong lấy tay xoay gương mặt cô đối diện với mặt mình. Thấy một bên mặt bị đỏ. Vũ Thiên Phong cảm thấy như tim của mình bị thương. Có rất nhiều dao đâm vào tim anh khiến nó nhói đau. Anh ôm lấy Hàn Tử Huyền vào lòng và nói:

" Xin lỗi

Đúng lẽ anh phải xuống sớm hơn. Nếu không em sẽ không chịu phải uất ức như lúc này. Là do anh không bảo vệ tốt cho em. Xin lỗi em "

" Việc này cũng không phải anh muốn. Đứng trách bản thân mình nữa "

Hàn Tử Huyền nghe anh nói vậy, cô vô thức ôm lấy anh và nói

Có lẽ khoảng thời gian này chính là lúc mà cả hai không muốn chúng bị trôi qua quá nhanh

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Trả đũa

Vũ Thiên Phong cẩn thận vươn tay sờ vào gương mặt xung đó của Hàn Tử Huyền. Anh mất dịp đáng của anh làm cho trái tim cô đập loạn nhịp

" Bác Bạch, lấy cho tôi một túi nước đá "

Vũ Thiên Phong thấy gương mặt xung đó do Mạc Thanh Thanh gây ra cho Hàn Tử Huyền, anh cảm thấy xót xa.

Khi bác Bạch đem túi nước đá đến, thấy Vũ Thiên Phong quan tâm đến Hàn Tử Huyền nên sau khi đưa túi nước đá cho anh, bác tiếp tục làm công việc của mình. Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng chườm lên mặt của Hàn Tử Huyền. Từng hành động ôn hòa của anh làm cho trái tim băng giá của cô như được sưởi ấm

" Để tôi tự làm được "

Hàn Tử Huyền đưa tay giành lấy chiếc túi đựng nước đá. Nhưng Vũ Thiên Phong tò vẽ không đồng ý. Anh giết túi về phía mình rồi tiếp tục chạm chạm lên mặt cô, nói:

" Không được "

" A "

Hàn Tử Huyền hét nhẹ lên, làm Vũ Thiên Phong cứ nghĩ mình đã hơi mạnh tay với cô nên hỏi:

" Xin lỗi. Do anh mạnh tay quá à? Để anh nhẹ lại "

" Không phải, do lạnh quá thôi "

Khi đã giúp Hàn Tử Huyền chườm đá xong. Vũ Thiên Phong chạm tay lên gương mặt của cô, nhắc nhở:

" Sao em có thể đứng yên để người khác bắt nạt như vậy? "

" Không lẽ anh định bắt tôi tát trả lại có ta hay sao?

Có ta dù gì cũng là vị hôn thê của anh. Đành có ta nhờ anh đuổi việc tôi thì sao? "

Hàn Tử Huyền nói có phần ngờ nghệ. Nhưng cô có phần lần tránh ánh mắt của anh. Đột nhiên anh bá đạo, nâng mặt cô lên rồi đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt. Anh lấy tay ôm chặt eo cô vào sát cơ thể mình. Khiến cho cô có chút khó thở. Hàn Tử Huyền cố dùng tay và lấy sức đẩy cơ thể anh ra xa nhưng không thành công. Sau khi đã hôn có thỏa mãn. Vũ Thiên Phong vẫn ôm chặt lấy cô, anh nói với vẻ giận dữ trong lòng.

" Những gì anh nói, em luôn bỏ ngoài tai có đúng không?

Vợ tương lai của anh, là nữ chủ nhân của Vũ gia, chính là em, là Hàn Tử Huyền, mãi mãi chính là em

Còn Mạc Thanh Thanh, cô ta không xứng để làm nữ chủ nhân ở đây. Kể cả việc làm vị hôn thê, cô ta cũng không xứng "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói thế, tim cô như đập càng nhanh. Vì sợ tiếng đập kín làm cho anh nghe thấy, cô lấy tay ôm ngực. Vũ Thiên Phong nghĩ Hàn Tử Huyền bị đau chỗ nào nên anh hỏi cô với vẻ dè dặt lo lắng.

" Em bị đau ở đâu? "

" Tôi... tôi không sao "

Khi đã có ổn định bản thân, Hàn Tử Huyền lấy tay ra khỏi ngực, cô ngược nhìn anh, nói

Vũ Thiên Phong khi nghe cô nói vậy, trong lòng thấy nhẹ hẫng đi. Anh bắt ngờ bé cô lên, đi thẳng đến phòng của cả hai. Trước hành động của Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền đẩy bắt ngờ. Cô cố gắng hỏi anh đang làm và yêu cầu anh buông mình xuống. Nhưng Vũ Thiên Phong lại không trả lời, anh còn bước nhanh hơn lúc này. Hàn Tử Huyền không biết anh định làm gì mình. Trước cửa phòng ngủ, tay tay Vũ Thiên Phong đang bế Hàn Tử Huyền nhưng anh vẫn có thể mở cửa phòng. Khi anh định bước vào bên trong thì cơ thể như đứng khựng lại, không thể di chuyển tiếp, như có vật gì đó bị mắc lại. Anh liếc mắt ra phía sau, thấy Hàn Tử Huyền đang cố gắng dùng sức nắm lấy cánh cửa. Vũ Thiên Phong dùng sức khiến cho tay của Hàn Tử Huyền bị vụt mất cánh cửa

Đứng kế giường ngủ, Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng đặt lên ngồi lên. Hàn Tử Huyền đứng bật dậy, hỏi anh:

" Anh làm gì vậy hả? "

Vũ Thiên Phong chỉ dùng nhẹ sức đẩy khiến cho Hàn Tử Huyền ngã xuống giường. Anh cũng cúi người sát mặt cô, mặt hạ xuống kế bên tai nói với cô:

" Anh định làm gì sao!

Những gì lúc này em nói, anh vẫn còn nhớ đó!

Anh nghĩ mình nên chặn chính em để em không xác xược và làm những chuyện ngớ ngẩn với anh "

Những khi anh nói như đi thẳng vào tai và tim cô. Theo bản năng, cô quay nhìn anh. Không ngờ hành động này của cô khiến mỗi cả hai chạm vào nhau

Tuy mới của Hàn Tử Huyền đã nhanh chóng rời khỏi môi anh nhưng anh vẫn không tha cho cô. Như bị hương thơm từ cơ thể cô dụ dỗ, Vũ Thiên Phong hít một hơi thật lâu ngay bên cổ của Hàn Tử Huyền. Mùi hương này lại có thể câu dẫn anh đến vậy sao.

Anh cắn nhẹ một cái vào cổ của Hàn Tử Huyền khiến nó như sắp chảy máu. Còn cô vì đau nên la nhẹ lên

" Em sử dụng nước hoa gì vậy? "

" Tôi không sử dụng nó "

" Anh đã đánh dấu chủ quyền rồi đấy

Sau này ngoài anh ra, em không được để tên nào tiếp cận em "

" Tôi không phải là đồ chơi của anh "

Cảm thấy câu nói của Hàn Tử Huyền có sự giận dỗi mình. Anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô nụ hôn. Nụ hôn nồng cháy của anh khiến cho như bị thiêu đốt. Cơ thể Hàn Tử Huyền đang ngày càng nóng lên, khiến cho mặt đỏ bừng

Thấy Vũ Thiên Phong khiến cho cơ thể mình nóng lên. Hàn Tử Huyền như trả đũa, hôn đáp lại khiến cho anh không lường được

Hàn Tử Huyền như " được nước làm mát ", cô đặt tay ra phía sau lưng anh vuốt ve. Khiến cho cơ thể của Vũ Thiên Phong cũng vì những hành động này của cô mà cơ thể anh cũng từ từ nóng lên. Tay anh nhanh chóng mò vào trong chiếc váy cô đang mặc, sờ từ chân rồi lên đến đùi, khi anh vừa đụng đến quần lót. Hàn Tử Huyền cảm thấy có chút hoảng hốt, cô thấy việc đến đây là đủ rồi, xem như cô cũng đã " trả được thù riêng ". Cô cảm mỗi anh khiến nó bị nướm máu, nhân cơ hội này Hàn Tử Huyền lấy tay đẩy anh ra. Vũ Thiên Phong nhìn cô với ánh mắt có chút bất ngờ, anh lấy tay lau đi vết nướm máu trên môi rồi nhìn cô hỏi:

" Em dám cắn anh sao? "

" Tại anh cắn quấy trước "

" Cắn quấy!

Được, bây giờ anh sẽ cho em thấy, anh cắn quấy như thế nào "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong cúi các áo của mình rồi tiến lại gần cô. Hàn Tử Huyền thấy nguy hiểm trước mắt, cô lấy tay che mắt lại, giọng giả vờ chút hoảng hốt nói với anh:

" Đứng.... đứng

Hôm nay... hôm nay tôi không được khỏe

Tôi đi xuống dưới trước "

Nói rồi, cô nhanh chóng chạy ra khỏi phòng như sợ bị anh đuổi theo vậy. Còn Vũ Thiên Phong thì đứng cười tự mãn, anh cài lại các cúc áo rồi lấy điện thoại, gọi điện cho Hoàng Trâm

" Hoàng Trâm, ngày mai cho người đem bàn làm việc của Tử Huyền dời vào phòng làm việc của tôi "

" Dạ, "

Lời nói đầy sự cung kính và kính trọng Vũ Thiên Phong

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kỹ vật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tối hôm đó, trước khi cả hai chuẩn bị ngủ. Hàn Tử Huyền mặc một bộ váy ngủ hai dây màu đen. Phần ngực được khoét khá sâu, làm cho đôi gò bồng đảo của cô lúc ẩn lúc hiện, phần chân váy ngắn làm lộ đôi chân trắng nõn. Khoác thêm chiếc áo khoác ngủ cùng màu khiến cô trở nên quyến rũ thêm phần nào

Hàn Tử Huyền đang ngồi trên giường, cô dựa lưng vào thành giường suy nghĩ. Kế hoạch tiếp theo nên làm gì để có thể nhanh chóng lấy được những thông tin và tài liệu bí mật của Vũ Thiên Phong

Do quá mệt suy nghĩ nên Hàn Tử Huyền không biết Vũ Thiên Phong vào phòng và đang ngồi cạnh cô từ lúc nào. Đến khi anh kéo vai cô, dựa vào lòng mình thì cô mới ý thức được. Anh lấy tay xoa xoa vai cô, hỏi:

" Suy nghĩ gì mà thư thần vậy? "

" Không có gì

Tối mệt rồi, tôi ngủ trước đây "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền nằm xuống giường rồi đắp chăn như muốn trốn tránh Vũ Thiên Phong.

Vũ Thiên Phong xoay người về phía cô. Từ trên tay anh treo một vật gì nguy trước mắt Hàn Tử Huyền làm cho cô ngồi bật dậy xem. Mà một sợi dây chuyền hình ngôi sao, rất đẹp và tinh xảo

Vũ Thiên Phong đưa cho Hàn Tử Huyền. Cô có hơi ngạc nhiên và bất ngờ, cô hỏi anh:

" Đây là? "

" Dây chuyền này tặng em

Giữ gìn nó cho tốt. Là kỉ vật mà mẹ đã để lại cho anh "

" Kỉ vật của mẹ anh sao lại tặng cho tôi? "

Vũ Thiên Phong xoay người cô lại rồi đeo nó cho cô, nói:

" Vì ngoài mẹ anh, em là người xứng đáng để đeo nó "

Sáng hôm sau, Vũ Thiên Phong vì có việc nên đã đến công ty trước cô. Khi cô thức dậy đã không nhìn thấy anh nằm bên cạnh. Hàn Tử Huyền nhanh chóng đi tắm rồi xuống nhà để ăn sáng. Lúc cô vừa xuống nhà, bác Bạch vừa nhìn thấy cô liền cung kính chào:

" Thiếu phu nhân, chào buổi sáng "

" Bác Bạch, Phong đâu rồi? "

Hàn Tử Huyền cảm thấy bản thân chưa bao giờ gọi ai thân mật đến vậy

" Sáng hôm nay khi Thiếu gia vừa kêu tôi chuẩn bị bữa sáng cho Thiếu phu nhân thì liền nhận được cuộc điện thoại. Sau đó thì nhanh chóng đến công ty, nhưng Thiếu gia đã đến tôi. Khi nào Thiếu phu nhân đi làm thì sẽ có người đến đưa đi "

" Tôi biết rồi, cảm ơn bác

Mà tôi đói bụng rồi "

Hàn Tử Huyền nghe bác Bạch nói vậy, cô nhìn bác cười rồi lấy tay xoa bụng, nói:

" Chết thật! Từ này đến giờ lo nói mãi

Thật xin lỗi Thiếu phu nhân, có ngồi vào bàn đợi tôi một chút. Tôi sẽ đem thức ăn ra liền "

Trong lúc chờ bác Bạch đem thức ăn đến, Hàn Tử Huyền ngồi xuống ghế rồi suy nghĩ lại những gì bác Bạch vừa nói:

" Nhận được cuộc điện thoại rồi sau đó đến công ty. Là việc gì mà lại gấp hoặc quan trọng đến vậy? "

Bác Bạch đi đến và đặt đĩa thức ăn trước mặt cô. Mùi hương thơm cho Hàn Tử Huyền không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Cắt một miếng thịt và hương thức. Hàn Tử Huyền không thể phủ nhận, tay nghề của đầu bếp nhà Vũ gia thật sự không muốn bỏ lại một miếng thức ăn nào.

Cô đang ăn thì nhìn thấy bác Bạch vẫn còn đứng ngay bên cạnh. Bỗng nhiên Hàn Tử Huyền cảm thấy có chút xấu hổ liền nghĩ:

" Chết thật! Cứ lo ăn mà quên bác Bạch vẫn còn đứng đây "

Hàn Tử Huyền đặt dao và nĩa xuống đĩa. Bác Bạch thấy thường ngày cô đều ăn hết, nhưng hôm nay còn đến một nửa đĩa thì cô lại bỏ. Sợ xảy ra sai sót gì nên bác hỏi cô:

" Thiếu phu nhân, thức ăn hôm nay không vừa miệng à? "

" Không phải đâu bác

Lúc còn ở với em gái, mỗi sáng con và con bé hay ngồi ăn với nhau. Từ lúc ở Vũ gia, sáng nào Vũ Thiên Phong cũng ngồi ăn cùng với con. Nhưng hôm nay, anh ta làm sớm. Một mình ăn cũng buồn lắm

Mmmmmmm... Bác Bạch, bác ngồi xuống cùng ăn với con đi "

Hàn Tử Huyền nói rồi nở nụ cười tươi nhìn bác. Nhưng bác Bạch lại có chút lưỡng lự

" Thiếu phu nhân, có đang nói đùa với tôi sao? Sao tôi lại có thể cùng cô ngồi ăn được chứ? Như vậy sẽ không hay? "

Bác Bạch cố gắng khéo léo từ chối Hàn Tử Huyền.

" Hay không hay gì đó, không quan trọng. Con biết bác cũng chưa ăn sáng. Cùng ngồi ăn với con, tiện thể kể cho con nghe một chút về Vũ Thiên Phong "

Sau Hàn Tử Huyền mặt mày rạng nị, cuối cùng bác Bạch cũng đồng ý ngồi ăn cùng cô. Bác kể:

" Tôi làm cho Vũ gia cũng đã hơn 20 năm rồi. Năm Thiếu gia được 15 tuổi, phu nhân có cho thiếu gia một sợi dây chuyền hình ngôi sao. Dây chuyền ấy chính là vật mà sau này khi con, cháu Vũ gia kết hôn, người được chọn sẽ đeo nó.

Một hôm nọ vào buổi tối, lão gia và phu nhân ra để đi gặp đối tác. Tối ấy, trời mưa rất lớn, Thiếu gia đang ngồi ăn tối thì đột nhiên chiếc ly ở kế bên cạnh bị vỡ. Trong lúc những người cùng làm đang thu dọn những mảnh vỡ của ly thì tôi nhận được một cuộc gọi. Họ báo tin, lão gia và phu nhân trên đường về Vũ gia thì xe của họ bị đứt thắng. Do qua khúc cua và không thể đạp thắng được nên cả xe đều lao xuống vực thẳm. Cả Vũ gia và Thiếu gia sau khi biết tin đều rất đau buồn.

Bây giờ kỉ vật duy nhất về Phu nhân chính là sợi dây mà bà ấy để lại cho Thiếu gia "

Hàn Tử Huyền sau khi nghe bác Bạch kể lại. Chính cô cũng cảm thấy bản thân có một chút sự mất mát. Hóa ra cô và Vũ Thiên Phong đều mất cả cha lẫn mẹ. Hàn Tử Huyền lấy tay nâng niu sợi dây chuyền. Bác Bạch cũng không quá ngạc nhiên khi thấy cô đeo nó, bác nhẹ nhàng nói với cô:

" Thiếu phu nhân, tôi chưa từng thấy Thiếu gia đưa cô gái nào về Vũ gia ngoại trừ cô.

Tôi thấy Thiếu gia thật sự rất yêu thương cô. "

Nghe bác Bạch nói vậy, trong tâm can Hàn Tử Huyền như có gì哽哽 kéo đến. Cô nói trong lòng:

" Con cũng biết điều đó. Nhưng chỉ tiếc, lần này anh ấy trao nó cho nhầm người rồi "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 15: Dễ quan sát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Tử Huyền do mới mới nghe bác Bạch kể về Vũ Thiên Phong mà không chú ý đến thời gian nên đi làm trễ. Bác Bạch định gọi xe để đưa Hàn Tử Huyền đến công ty nhưng có vấn luôn từ chối. Cô muốn tìm lại cảm giác lúc trước hay đi làm bằng xe bus.

Khi đến công ty cũng đã gần 8h15. Hôm nay cô lại có thể đi trễ đến 45 phút. Nhất định thế nào cũng sẽ bị kỉ luật và trừ lương. Cảm giác không hề tốt chút nào. Ngay khi lên tầng làm việc, việc trước mắt mà Hàn Tử Huyền nhìn thấy đó chính là không thấy bàn làm việc của mình đâu. Thường ngày nó được đặt ở gần phòng làm việc của Vũ Thiên Phong, hôm nay lại không nhìn thấy.

Hàn Tử Huyền đi đến trước cửa phòng và gõ cửa. Khi bước vào phòng làm việc của Vũ Thiên Phong, cô hỏi anh:

" Á.... Phong.

Bàn làm việc của tôi thường ngày để ở bên ngoài. Hôm nay lại không thấy nó? "

Vũ Thiên Phong không trả lời cô, anh đóng tài liệu đã xem xong và để ngay ngắn trên bàn làm việc của mình. Hàn Tử Huyền có cảm giác phòng làm việc của anh hôm nay có gì đó khác với mọi hôm. Cô nhìn tổng thể mới phát hiện, hóa ra bàn làm việc của cô đã được đặt bên cạnh bàn của anh

" Phong, sao bàn làm việc của tôi lại ở trong này? "

Hàn Tử Huyền chỉ tay về hướng bàn làm việc của mình, hỏi Vũ Thiên Phong

" Anh đã cho người đem nó vào đây

Thien cho việc dễ quan sát em hơn "

" Nhưng mà từ trước đến nay tôi đã quen ngồi ở ngoài rồi. Bây giờ ngồi ở đây, cảm giác không quen cho lắm? "

" Vậy thì cứ tập từ từ sẽ quen thôi "

Hàn Từ Huyền biết mình sẽ không cãi lại Vũ Thiên Phong. Cô đành làm theo những gì anh sắp xếp, cô đi về bàn làm việc và ngồi xuống lấy tài liệu xem.

Thấy Hàn Từ Huyền không chịu khuất phục trước mình. Anh chỉ cười mỉm rồi bước ra khỏi phòng làm việc. Anh đi xuống đại sảnh thì gặp Mặc Ngón vừa bước vào công ty. Mặc Ngón thấy thường ngày vào khoảng giờ này, Vũ Thiên Phong đang ở phòng để làm việc. Nhưng hôm nay lại ra ngoài, không lẽ là " chiến " với những bang khác, thấy vậy anh liền hỏi Vũ Thiên Phong:

" Thiên Phong, cậu đi đâu vậy? "

" Mua bánh ngọt "

Câu trả lời của Vũ Thiên Phong không chậm cũng không nhanh, gương mặt vẫn không hề thể hiện một chút cảm xúc nào.

Mặc Ngón nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, trong lòng anh nhưng có một màn mưa đầu chấm hỏi. Hai từ " bánh ngọt " này được thốt ra từ miệng của Vũ Thiên Phong sao? Anh không nghe lầm chứ. Mặc Ngón quen biết với Vũ Thiên Phong cũng đã rất, có bao giờ thấy anh ăn bánh ngọt. Nếu hôm nay không nghe thấy, chắc có lẽ anh còn nghĩ Vũ Thiên Phong rất ghét bánh ngọt.

Vũ Thiên Phong trả lời Mặc Ngón xong thì vội lấy xe và chạy ngay đi mua vì sợ mất thời gian. Hoàng Trầm và Hoàng Mộc lúc này mới từ trong thang máy bước ra. Thấy Mặc Ngón vẫn thần thơ. Hai người họ đến vỗ vai Mặc Ngón và hỏi:

" Anh Mặc Ngón, anh làm gì mà đứng đây vậy? "

Hoàng Trầm hỏi Mặc Ngón

" Chỉ là vừa mới nói chuyện với Thiên Phong "

" Lão đại sao?

Đứng ra giờ này lão đại phải ở phòng làm việc chứ? "

Hoàng Trầm nghe vậy, anh thấy có chút lạ lạ

" Hoàng Trầm à, cậu cũng nghĩ giống tôi đấy!

Lúc này tôi có hỏi cậu ấy đi đâu thì trả lời là đi mua bánh ngọt "

Mặc Ngón nhìn Hoàng Trầm và Hoàng Mộc cười rồi nói

" Bánh ngọt? Lão đại cũng thích ăn nó nữa à? "

Hoàng Mộc nghe thế liền hỏi Mặc Ngón

" Tôi cũng không biết cậu ấy từ lúc nào đã thay đổi khẩu vị

Đứng nói nữa, chúng ta mau đi làm việc đi "

Nói rồi, Mặc Ngón thì tiến đến thang máy. Còn hai anh em Hoàng Trầm và Hoàng Mộc cùng nhau ra ngoài

Vũ Thiên Phong lái xe đến một tiệm bánh cách công ty không xa. Đứng xe trước tiệm bánh Pháp sang trọng, bên trong có rất nhiều người xếp hàng để mua bánh. Vũ Thiên Phong bước vào, anh gọi ngay một chiếc bánh Opera đem về.

* Bánh Opera: được ra mắt lần đầu tiên vào năm 1903, tại triển lãm ẩm thực Paris và trở nên phổ biến

Trên đường về công ty, Vũ Thiên Phong đã để chiếc bánh ở ghế ngồi kế bên mình, không ngừng nhìn về hướng chiếc bánh vì sợ nó rơi xuống

Về lại công ty, trên tay cầm theo hộp bánh. Rất nhiều nhân viên nhìn thấy đều thiếu ki. Chưa bao giờ thấy Tổng giám đốc đi mua bánh ngọt bao giờ

Đến phòng làm việc, khi Vũ Thiên Phong mở cửa vào, thấy Hàn Từ Huyền vẫn đang chăm chỉ làm việc.

Thấy anh bước vào, cô hỏi:

" Anh vừa đi đâu vậy? "

" Mua bánh "

Hàn Từ Huyền nghe vậy, không phải những công việc này cô nên làm hay sao nên nói với anh

" Sao anh không nói, tôi sẽ đi mua. Dù gì những chuyện này cũng là công việc của tôi "

" Không được

Ở ngoài nhiều khói bụi. Sẽ gây tổn hại đến sức khỏe của em "

Anh đặt bánh xuống bàn tiếp khách trong phòng và kêu cô lại ngồi.

Hàn Từ Huyền không biết gì, nghe anh nói vậy liền cầm lấy túi muffin và ăn thử một miếng nhỏ. Vũ Thiên Phong mở hộp bánh ra và đặt nó vào đĩa, để chiếc muffin lên đĩa và nói với Hàn Từ Huyền:

" Em nghỉ tay một chút, ăn nó đi "

Anh đẩy đĩa bánh về hướng cô, ôn nhu nói

" Anh mua nó cho tôi sao? "

Vũ Thiên Phong gật đầu. Hàn Từ Huyền thấy vậy liền cầm lấy muffin và ăn thử một miếng nhỏ. Không ngờ món bánh này lại ngon đến như vậy. Cô quay sang nhìn và hỏi Vũ Thiên Phong.

" Anh ăn không? "

" Em dứt, anh sẽ ăn "

Nói rồi, cô múc một miếng bánh đưa trước mặt anh. Vũ Thiên Phong từ tốn ăn, cô không ngờ ngay cả lúc ăn, anh cũng đẹp đến như vậy

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đã từng gặp

Vũ Thiên Phong khi vừa anh xong miếng bánh được Hàn Từ Huyền dứt. Anh nước lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, một miếng kem chọt dính ngay bên miệng của cô. Anh nhanh chóng lấy tay lau và không ngần ngại liếm nó rồi nói:

" Miếng này còn ngon hơn "

Vì câu nói này của anh khiến cho Hàn Từ Huyền đỏ mặt

Hoàng Trầm từ thang máy bước ra, anh trên tay cầm theo tài liệu và bước đến ngay phòng làm việc của Vũ thiên Phong gõ cửa. Ngay khi Vũ Thiên Phong nghe tiếng gõ cửa, anh nhanh chóng chỉnh sửa lại trang phục rồi trở lại bàn làm việc.

Hoàng Trầm mở cửa bước vào phòng. Trước mặt anh, Hàn Từ Huyền đang ngồi ung dung ăn bánh, còn vị bảo đại của mình vẫn oai nghiêm ngồi trước mặt. Anh nhanh chóng đi đến và đưa tài liệu cho Vũ Thiên Phong, nói:

" *Tổng giám đốc, đây là tài liệu về việc kinh doanh của công ty ta trong những tháng quá. Doanh thu đạt rất tốt "*

Hoàng Trầm nhớ lúc trước Vũ Thiên Phong đã từng cần dặn. Lúc có người bên cạnh thì không được gọi anh là Bảo đại

" *Được rồi, cậu ra ngoài đi "*

Hoàng Trầm nghe vậy liền nhanh chóng ra ngoài. Nhưng khi đi ngang qua Hàn Từ Huyền, liếc khẽ liếc cô một cái

Bên ngoài phòng làm việc, Hoàng Trầm chưa rời khỏi anh vẫn đứng đó suy nghĩ

" *Hóa ra lúc này bảo đại đi mua bánh cho chị dâu ăn "*

Hoàng Trầm cười thầm trong lòng

" *Nhưng chị dâu nhìn rất quen. Hình như đã gặp ở đâu rồi?*

Nhưng gặp ở đâu, tại không mình lại không nhớ ra chứ? "

Hoàng Trầm nghĩ rồi bước vào máy. Nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ. "*Rốt cuộc là ở đâu? "* Anh đi quay lại nơi mình đang làm việc, vô tình đụng trúng Mặc Ngón. Thấy Hoàng Trầm cứ suy nghĩ mãi điều gì đó, Mặc Ngón lên tiếng hỏi:

" *Hoàng Trầm, đang suy nghĩ gì mà không để ý môi tôi vậy? "*

" *Không có gì, chỉ là lúc này nhìn thấy chị dâu rất quen. Hình như lúc trước đã gặp ở đâu rồi?*

" *Hoàng Trầm, tôi nghĩ chắc là cậu nhớ lầm rồi. Thời gian gần đây cậu thường qua bên Italia làm nhiệm vụ. Sao có thể gặp cô ấy trước khi Thiên Phong quen cô ấy chứ? "*

" *Anh nói cũng đúng. Chắc là nhớ nhầm người khác rồi.*

Thời em đi làm việc tiếp đây "

Ngay lúc này trong phòng của Vũ Thiên Phong, Hàn Từ Huyền đã ăn hết sạch bánh xanh chiếc bánh. Khi cô định đem đĩa ra nơi dành cho nhân viên nghỉ trưa để rửa đĩa thì Vũ Thiên Phong có nhớ cô pha giúp anh một tách cà phê. Khi đến nơi dành cho nhân viên nghỉ trưa, Hàn Từ Huyền trên tay đang cầm tách cà phê thì bị một cô nhân viên khác đụng trúng. Cô nhân viên này tên là Kiều Phi, là một nhân viên đã làm trong công ty của Vũ Thiên Phong được 6 năm. Kiều Phi nhìn vẻ khá lẳng lơ. Cô ta rất ganh ghét với Hàn Từ Huyền vì cô mới vào làm được mấy tháng đã được anh ưu ái đến vậy. Trong khi cô ta cố gắng tạo sự chú ý nhưng Vũ Thiên Phong lại không để ý đến

Kiều Phi có tình đụng trúng cà phê vào Hàn Từ Huyền. Do cà phê khá nóng nên đã làm cho Hàn Từ Huyền bị bỏng tay trái, phần cà phê còn lại đều bị dính vào áo của cô. Còn Kiều Phi bị cà phê dính lên áo, cô ta cương quyết nói Hàn Từ Huyền có tình đụng trúng nên gây sự với cô.

" *Hàn Từ Huyền, có đồng ý vào việc mình là thư ký của Tổng giám đốc mà trở nên phách lối*

Bây giờ cô làm đợ đồ của tôi rồi "

Kiều Phi lớn tiếng nói với Hàn Từ Huyền. Xung quanh có rất nhiều nhân viên khác đến xem

" *Kiều Phi, rõ ràng là cô có tình đụng tôi trước. Tôi bây giờ ngoài trừ đổ bộ đồ ra, tay cũng bị bỏng rồi.*

Cô là đang cố tình gây sự với tôi có phải không? "

Hàn Từ Huyền trong lòng tức giận. Tại sao đầu đầu cũng có người gây sự với cô hết

Vũ Thiên Phong đang làm việc trong phòng, chỉ nhờ Hàn Từ Huyền pha giúp một tách cà phê nhưng lâu quá vẫn chưa thấy cô trở vào. Vừa nghĩ xong lại nhận được cuộc điện thoại, một nhân viên điện lên báo cho anh việc việc xây ra của Hàn Từ Huyền và Kiều Phi

Vũ Thiên Phong nhanh chóng đến nơi dành nhân viên nghỉ trưa. Vừa đến đã thấy Hàn Từ Huyền và Kiều Phi đang cãi nhau. Nhìn thấy Hàn Từ Huyền luôn lấy tay phải đặt lên tay trái. Anh nghĩ là cô đã bị bỏng cà phê nóng. Vũ Thiên Phong nhanh chóng kéo tay Hàn Từ Huyền rồi khai công ty. Anh lấy xe rồi kêu Hàn Từ Huyền vào xe. Trong xe, anh lấy điện thoại gọi cho bác sĩ tư nhân:

" *Hình Thi, cô có ở đó chứ? Chỗ tôi có người bị thương cần chữa trị gấp? "*

" *Ngài cứ đưa người đó đến, tôi đang ở đó "*

Một giọng nói có phần ngọt ngào những vẫn cứng có phần kiêu ngạo Vũ Thiên Phong

Vũ Thiên Phong phòng xe thật nhanh, Hàn Từ Huyền suy nghĩ anh định đưa cô đi đâu? Cô còn chưa giải quyết việc vừa này với Kiều Phi

Đứng xe trước bệnh viện, Vũ Thiên Phong không chân chờ mà bê cô vào trong. Đến khám bệnh của Hình Thi, Vũ Thiên Phong đặt Hàn Từ Huyền xuống ghế ngồi và nói với Hình Thi:

" *Cô ấy bị bỏng tay trái*

Mau chữa trị, đừng để lại sẹo hay những thứ khác nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu "

Hàn Từ Huyền nhìn thấy có bác sĩ bị Vũ Thiên Phong dọa nên có chút sợ hãi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Hồi hận

"Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc."

Sau khi Hình Thi băng bó vết thương cho Hàn Từ Huyền. Lúc này, cô mới có thể nhìn gương mặt của Hình Thi. Cô không ngờ Hình Thi lại xinh đẹp đến như vậy. Mái tóc dài được kẹp gọn gàng lại phía sau. Hình Thi mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản cùng một chiếc quần jeans. Khoác thêm một chiếc áo blouse.

" *Cô ấy chỉ bị bỏng nhẹ thôi, tôi đã băng lại vết thương cho cô ấy rồi*

Chỉ cần thoa thuốc thì sẽ không sao "

Hình Thi nhìn Vũ Thiên Phong nói

" *Được rồi, chúng ta về công ty thôi "*

Vũ Thiên Phong quay người trở lại xe. Trong phòng bây giờ chỉ còn Hàn Từ Huyền và Hình Thi. Hàn Từ Huyền nói với Hình Thi:

" *Cảm ơn cô, bác sĩ "*

" *Không có gì*

Đây là danh thiếp của tôi. Sau này nếu cần gì thì gọi điện cho tôi "

Hình Thi nghe Hàn Từ Huyền nói vậy, cô cầm chiếc ví của mình lên và lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cô

Hàn Từ Huyền sau khi nhận danh thiếp thì nhanh chóng trở lại xe, cùng Vũ Thiên Phong trở lại công ty. Trên đường đi, Hàn Từ Huyền nói với Vũ Thiên Phong:

" Có bác sĩ lúc này thật xinh đẹp "

" Có đây sao bằng một nửa của em "

Vũ Thiên Phong nói rồi liếc trộm nhìn cô

" Chuyện ở công ty khi này.... "

Hàn Từ Huyền định nói về chuyện ở công ty với Kiều Phi thì bị anh cắt lời

" Chuyện đó lát về công ty anh sẽ xử lý "

Về đến phòng làm việc, Vũ Thiên Phong kêu nhân viên gọi Kiều Phi đến. Trong phòng làm việc bảy giờ chỉ còn Vũ Thiên Phong, Hàn Từ Huyền và Kiều Phi. Vũ Thiên Phong ngồi trên ghế làm việc của mình, nói:

" Bảy giờ ở đây chỉ còn ba người. Kể tôi nghe rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? "

" Tổng giám đốc, Hàn Từ Huyền có ta ý vào việc cô ta là thư ký của anh nên phách lối. Cố ý đổ coffe nên người của tôi. Làm đổ của tôi bị dơ "

Kiều Phi liếc nhìn Hàn Từ Huyền, nói

" Kiều Phi, nói chuyện cho cẩn thận. Là có cố ý dụng tôi nên mới vậy. Nếu không thì ở đó có đặt camera, có thể xem lại camera thì sẽ biết ai cố tình dụng trảng ai? "

Hàn Từ Huyền tức giận nói. Kiều Phi nghĩ nếu như xem lại camera thì bị thấy mình là người dụng trước. Có ta nhanh nhẩu nói

" Xem camera làm gì? Có mọi người chứng kiến, họ có thể làm chứng cho tôi.

Tổng giám đốc, tôi làm trong công ty đã 6 năm, xin hãy tin tôi "

Kiều Phi bảy giờ lại có thái độ năn nỉ Vũ Thiên Phong

Vũ Thiên Phong nghe hai người nói vậy. Anh kêu Kiều Phi ra ngoài, lát nữa sẽ thông báo quyết định của mình. Trong phòng chỉ còn mình anh và Hàn Từ Huyền, thấy thái độ của anh như vậy, cô hỏi anh:

" Đừng nói với tôi là anh tin những gì cô ta nói? "

" Từ Huyền, bắt đầu từ ngày mai em không cần đi làm nữa "

Vũ Thiên Phong im lặng một lát rồi nói

" Ngay cả anh cũng nghĩ là tôi sai? "

Hàn Từ Huyền nghe anh nói vậy. Trong lòng cô có chút ảm ức, cô rất muốn anh tin tưởng mình. Nhưng bảy giờ lại nghe theo phía Kiều Phi mà bắt cô phải nghỉ việc

" Em không sai, anh cũng biết là cô ta cố tình gây sự với em "

" Vậy tại sao lại bắt tôi phải nghỉ việc? "

" Ở đây có rất nhiều người ganh ghét em. Nếu bảy giờ anh đuổi việc Kiều Phi, họ sẽ nói anh thiên vị em. Sau này sẽ có nhiều kẻ khác hại em

Với lại để anh nuôi em là được rồi. Em không cần phải đi làm. "

" Nhưng ở nhà lại rất chán. Tôi muốn đi làm "

" Em nghĩ anh không nuôi nổi vợ mình sao? "

" Nhưng mà.... "

Hàn Từ Huyền đang nói thì Vũ Thiên Phong gọi Kiều Phi trở lại phòng

" Kiều Phi, tôi sẽ cho Hàn Từ Huyền nghỉ việc nhưng.... "

Kiều Phi nghe Vũ Thiên Phong nói vậy. Trong lòng cô ta chưa từng cảm thấy vui sướng đến như vậy. Nhưng chợt thấy anh im lặng, cô ta cũng tò mò không biết anh định nói gì tiếp theo

" Nhưng từ đây về sau, tiền lương của cô sẽ bị trừ phân nửa "

" Tại sao vậy? Tổng giám đốc. Không phải anh đã cho Hàn Từ Huyền nghỉ việc, anh cũng tin tôi bị cô ta hại. Sao lại trừ lương tôi? "

Nghe bị trừ phân nửa tiền lương, Kiều Phi vô cùng hốt hoảng

" Cô làm cho Từ Huyền bị thương. Tôi không đuổi việc vì niệm tình cô làm ở đây được 6 năm

Tôi hỏi cô, cô có biết Từ Huyền là ai không? "

" Cô ta chỉ là thư kí của anh? "

" Có ấy chỉ là vợ tương lai của tôi

Tôi cho cô ấy nghỉ việc, không phải vì tôi tin lời cô. Mà tôi không muốn cô ấy phải cực khổ đi làm thôi

Có hiểu chưa? "

Kiều Phi nghe Vũ Thiên Phong nói Hàn Từ Huyền là vợ tương lai của anh. Có ta nhưng sắp đúng không vững mà ngã. Nếu biết có kết cục như vậy, ngay từ đầu đã không đến gây sự với Hàn Từ Huyền

Khi Kiều Phi rời khỏi phòng làm việc với bộ dạng hối hận, Vũ Thiên Phong thấy Hàn Từ Huyền có chút gì đó không vui. Anh hỏi:

" Vũ phu nhân, còn việc gì làm cho em không vui? "

" Tôi không phục việc anh cho tôi nghỉ việc "

" Phục hay không phục, anh cũng đã quyết định. Bắt đầu từ ngày mai, em hãy yên phận mà làm Vũ phu nhân của anh đi "

Vũ Thiên Phong đi đến bên cô, nói rồi hôn lên môi cô một cái. Anh thật sự không thể cân lại bỏ mối duyên rừ của cô

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Anh rể

Tối hôm đó, Hàn Từ Huyền lên trở về nhà cũ để thăm Yên Yên. Cả hai vừa gặp lại nhau vui mừng mà ôm lấy nhau. Vào trong nhà, Yên Yên rót nước cho cô rồi hỏi:

" Chị Huyền, việc ở bên đó sao rồi? "

" Vẫn không tiến triển gì cả!

Nhưng chị sẽ cố gắng nhanh chóng lấy được lòng tin của hắn "

Hàn Từ Huyền nói với giọng nói và ánh mắt cương quyết

" À, chị Huyền! Một tháng nay chị và Vũ Thiên Phong sống chung. Hai người đã.... có gì chưa? "

Yên Yên có vẻ ái ngại, hỏi Hàn Từ Huyền

" Có gì là sao? Chị chưa hiểu ý của em "

" Ý em đã rõ vậy chị vẫn chưa hiểu sao?

Nghĩa là chị có thích hắn không? "

" Em nghĩ gì vậy

Sao chị có thể thích hắn chứ "

" Chị Huyền, sau khi nhiệm vụ này kết thúc. Chúng ta hãy rời khỏi tổ chức đi chị "

Yên Yên nói đến đây, cô không dám nhìn thẳng vào Hàn Từ Huyền. Trông cô có chút lo sợ. Còn Hàn Từ Huyền nghe có nói vậy, cũng không nói gì. Cuối cùng, Hàn Từ Huyền hỏi Yên Yên

" Tại sao em lại muốn chúng ta rời khỏi tổ chức? "

" Chị Huyền, chị nghe em nói!

Chị có biết tại sao lúc này em hỏi chị mấy tháng nay chị cảm thấy như thế nào khi ở Vũ gia không?

Nếu như, chị đã yêu Vũ Thiên Phong, tổ chức mà biết thì lúc đó chị nhận sẽ tha mạng cho chị sao? "

Hàn Tử Huyền nghe Yên Yên nói, cô biết Yên Yên cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi. Nhưng mỗi lần cô nghĩ đến việc rời khỏi tổ chức, trong tâm cô như có gì đó thúc đẩy. Nó có gì đó khiến cô trở nên quyết tâm hơn.

Hàn Vũ Huyền im lặng một lát rồi nói với Yên Yên:

" Yên Yên, chị biết em muốn tốt cho chị

Nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chị phải.... "

Yên Yên như đã biết được những gì Hàn Tử Huyền định nói tiếp theo, cô ngắt lời

" Em biết.

Chị rất muốn nhanh chóng biết được thân phận thật sự của mình.

Nhưng mà chị à, em cảm thấy bây giờ có một người có thể giúp chị biết được thân phận thật sự của chị là ai.

Chị cũng biết người đó là ai mà "

" Nhưng với tình hình hiện tại, hẳn không thể giúp chị được. Chị cũng chỉ có thể tự mình cứu mình mà thôi "

Yên Yên để tay của mình lên tay của Hàn Tử Huyền, xoa xoa như muốn an ủi đồng thời cũng muốn tăng thêm động lực cho cô

" Chị Huyền, em biết chị rất muốn biết cha mẹ thật sự của mình là ai. Nhưng chị cũng đừng quên, trước khi ba mươi mốt, tâm nguyện của ông ấy chính là muốn chị rời khỏi tổ chức "

Nghe Yên Yên nhắc đến, Hàn Tử Huyền bỗng vô thức mở đôi mắt ướt nước. Giọt nước mắt của cô rơi xuống tay của Yên Yên, cô ấy không biết mình đã nói sai chuyện gì, hay đã khiến cho Hàn Tử Huyền nhớ đến quá khứ không nên nhớ ấy. Yên Yên vội vàng dỗ dành Hàn Tử Huyền

" Chị Huyền, chị đừng khóc nữa

Chị khóc làm em cảm thấy rất có lỗi. Là em đã nhắc đến quá khứ khiến chị thấy không vui "

Hàn Tử Huyền lấy tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên má, cô quay qua cười với Yên Yên rồi nói

" Cảm ơn em, Yên Yên

Cảm ơn em vì đã nhắc cho chị nhớ đến nguyện vọng của ba mẹ tôi. Bằng mọi cách, cho dù phải mất đi mạng sống, chị nhất định cũng sẽ rời khỏi tổ chức. Em yên tâm rồi chứ? "

" Em biết chị sau khi rời khỏi tổ chức sẽ không mất mạng đâu.

Chẳng lẽ chị đã quên lời hứa lúc trước của chúng ta rồi sao. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Nếu như chị xảy ra chuyện, em cũng sẽ liều mạng theo chị "

Về mặt liên kết cùng với lồng trung thành của Yên Yên dành cho Hàn Tử Huyền, khiến cho cô cảm thấy rất vui và cảm động. Nhưng trong lòng Hàn Tử Huyền có chút bức rức. Cô muốn cho dù bản thân có xảy ra chuyện gì, thì Yên Yên vẫn luôn an toàn mà sống trên cõi đời này

" Con người này, cho dù chị có xảy ra chuyện. Em vẫn phải tiếp tục sống, sống tiếp luôn cả phần của chị. Nhất định phải sống thật hạnh phúc.

Thôi, cũng trễ rồi chị về đây "

" Em đưa chị về "

Mặc cho Hàn Tử Huyền không đồng ý, Yên Yên nhất quyết hôm nay nhất định phải đưa cho an toàn mà trở về Vũ gia. Ngay trước Vũ gia, Vũ Thiên Phong đang chuẩn bị xe để đi đón Hàn Tử Huyền thì thấy Yên Yên đưa cô về. Vừa gặp lại cô, Vũ Thiên Phong có hơi tức giận trong lòng một chút. Không phải lúc trước anh đã nói, sau này có thể thoải mái trở về nhà cũ nhà thăm Yên Yên rồi hay sao? Sao Hàn Tử Huyền có thể kêu bác Bạch giấu chuyện này chứ. Nếu không phải vì anh quá hiếu rồ bác Bạch mỗi khi có tâm sự liền ấp úng thì anh cũng không biết nguyên buổi chiều ấy cô đã đi đâu.

" Em về rồi sao? Anh còn định sẽ đi đón em "

Vũ Thiên Phong đi đến nắm hai tay của Hàn Tử Huyền, dịu dàng hỏi cô

" Anh... anh biết tôi về thăm nhà cũ sao? "

" Bác Bạch đã nói anh nghe hết rồi "

Yên Yên thấy bản thân như người thứ ba. Lâm cận trở chuyện tình cảm của hai người nên định âm thầm chuẩn về, nhưng ý định của cô lại bị Hàn Tử Huyền phát hiện. Hàn Tử Huyền kéo Yên Yên đến chỗ của Vũ Thiên Phong rồi giới thiệu

" Đây là Yên Yên, là chị em út của tôi "

" Chào anh rể, em là Yên Yên. Chị Huyền sau này nhờ anh chăm sóc chị ấy "

Vũ Thiên Phong đỏ nhẵn nghe Yên Yên gọi mình là " anh rể ". Tâm trạng anh của vui lên thấy rõ.

" Yên Yên, em nói gì vậy? Gì mà anh rể chứ? "

Hàn Tử Huyền nghe vậy, cảm thấy vô cùng ngại

" Anh rể đừng để ý, chị Huyền đang ngại ấy "

Yên Yên chạm vào đôi má đỏ bừng của Hàn Tử Huyền rồi trêu ghẹo

" Thôi, trời cũng tối rồi. Em về đây "

" Yên Yên, hay là... hay là tối nay em ở lại Vũ gia có được không? "

Hàn Tử Huyền nhìn Yên Yên, cô nghiêm túc hỏi

Yên Yên cảm thấy hơi ngại, vì từ trước tới giờ cô chưa từng ở một nơi xa hoa đến như vậy. Ngoài ra, Yên Yên còn sợ sẽ làm phiền đến Hàn Tử Huyền, cô đã có khéo tư chối nhưng vẫn không thể can được lời mời của Hàn Tử Huyền. Cuối cùng, Yên Yên quyết định sẽ hỏi ý kiến của Vũ Thiên Phong

" Chị Huyền, chị hỏi ý kiến của anh rể thì xem? "

Hàn Tử Huyền biết Yên Yên nói vậy, nhất định sẽ làm theo ý của cô. Bây giờ cô chỉ cần được sự cho phép của Vũ Thiên Phong nữa là xong. Hàn Tử Huyền quay qua nhìn Vũ Thiên Phong với ánh mắt nài nỉ, anh biết mình sẽ không thể từ chối được lời cầu xin của cô nên nói

" Chỉ cần em hôn anh một cái. Tất cả yêu cầu của em, anh đều chấp nhận "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Từ bỏ tất cả

Yêu cầu của Vũ Thiên Phong khiến cho Hàn Tử Huyền chỉ biết miễn cưỡng đồng ý. Cô định hôn lên má trái của anh, đôi môi sắp chạm vào một bên mặt thì Vũ Thiên Phong liền nhanh người xoay mặt qu trái. Bây giờ cô đã không hôn má anh nữa mà trực tiếp hôn môi anh. Hàn Tử Huyền sợ người trong giấy lát rồi kết thúc nụ hôn với gương mặt ửng đỏ. Yên Yên từ lúc nghe yêu cầu của Vũ Thiên Phong, cô đã quay ra sau để tiện cho hai người họ được thân mật.

Vũ Thiên Phong nắm tay Hàn Tử Huyền rồi cả ba cùng vào nhà. Anh cần dặn bác Bạch chuẩn bị một phòng cho Yên Yên. Biết đây là em gái của Thiếu phu nhân nên tất cả mọi người đều chuẩn bị rất chu đáo. Khi Hàn Tử Huyền định cùng Yên Yên lên phòng của cô thì bị Vũ Thiên Phong ngăn cản. Anh khom người, vác cô lên vai rồi nhờ bác Bạch đưa Yên Yên về phòng nghỉ ngơi

Lên đến phòng, Vũ Thiên Phong đặt Hàn Tử Huyền lên giường. Cô biết có lẽ anh đang giận vì đã lên ra ngoài mà không báo cho anh biết. Hàn Tử Huyền biết lần này mình đã làm cho anh giận dữ. Nhưng biết làm sao bây giờ, vì từ trước đến nay, tính của Hàn Tử Huyền khá ương ngạnh.

Sau khi được Vũ Thiên Phong dạy dỗ bằng một mìn la mắng, Hàn Tử Huyền đành nghe theo những gì anh nói. Cô định nói với, đêm nay sẽ ngủ cùng với Yên Yên. Nhưng cô chưa kịp mở miệng xin đã bị anh nhìn thấu. Biết trước đêm nay cô sẽ định trốn tránh nên anh đã có sẵn ý định trong đầu là không đồng ý. Quyết nài nỉ Vũ Thiên Phong cho bằng được, cuối cùng anh cũng đồng ý. Nhưng mà đồng ý cho đêm nay cô chỉ được ở bên đó một tiếng để tâm sự với Yên Yên. Lúc đầu, Hàn Tử Huyền không đồng ý với quyết định này, nhưng đến khi nghe anh nói

" Bây giờ em chỉ có hai lựa chọn:

Một là chỉ được ở bên phòng của Yên Yên một tiếng. Hai là đêm nay yên phận ngủ ở đây với anh

Em chọn đi "

Hàn Tử Huyền nghe vậy nên nhanh chóng chạy sang phòng của Yên Yên. Đứng trước cửa phòng, cô lấy tay gõ nhẹ vào cửa và gọi:

" Yên Yên, là chị "

Yên Yên đang trong phòng, nghe tiếng gọi của Hàn Tử Huyền nên nhanh chóng chạy ra mở cửa. Yên Yên vội mời Hàn Tử Huyền vào phòng. Ngồi trên giường, cả hai cùng tâm sự. Yên Yên nói với Hàn Tử Huyền:

" Lúc trước, em chỉ nghe nói Vũ gia là một gia đình rất giàu và có quyền thế. Không ngờ, ở đây lại giàu hơn cả trong tưởng tượng của em "

" Đúng vậy, lúc đầu chị cũng nghĩ giống em.

Nhưng khi ở đây một thời gian dài, chị mới dần phát hiện ra. Vũ gia không chỉ giàu có mà còn có một số người giàu về lòng yêu thương. Họ sẵn sàng hy sinh để người kia được hạnh phúc "

Hàn huyền mãi, cuối cùng cũng đã qua thời gian một tiếng cũng đã nhanh chóng trôi qua. Yên Yên lúc này cảm thấy khát nước nên đã xuống dưới nhà uống nước. Còn Hàn Tử Huyền do mệt lử, không còn sức để trở về phòng của Vũ Thiên Phong nên cô đã ngủ quên tại phòng của Yên Yên. Sau khi Yên Yên uống nước xong, cô nhanh chóng trở về phòng, nhìn thấy Hàn Tử Huyền nằm trên giường. Cô đi đến xem thì thấy Hàn Tử Huyền đang ngủ, định sẽ đến gõ cửa phòng của Vũ Thiên Phong để anh đưa Hàn Tử Huyền về phòng ngủ. Yên Yên vừa mở cửa thì đúng lúc, Vũ Thiên Phong đang đứng trước cửa phòng cô, nhìn anh như đang định gõ cửa phòng. Vũ Thiên Phong nói:

" Đã hơn 5 phút nhưng chưa thấy Tử Huyền về phòng. Có lẽ cô còn bên trong chứ? "

Yên Yên gật đầu rồi đưa anh vào phòng, cô chỉ Hàn Tử Huyền đang nằm trên giường ngủ ngon lành. Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng đi đến, anh sợ sẽ tiếng bước chân làm cô làm cho cô thức giấc. Khom người rồi bế cô vào lòng. Yên Yên đi đến và giúp anh mở cửa phòng. Đứng cửa lại, Yên Yên không đi vào trong mà chỉ vẫn đứng dựa lưng vào cửa, hai tay chấp phis vào sườn lưng. Đầu người lên trên nở nụ cười tự mãn, suy nghĩ

" Nếu như có mộ người yêu mình như Vũ Thiên Phong yêu chị Huyền. Mình nhất định sẽ không tiếc mà từ bỏ tất cả để có thể ở bên người đó "

Vũ Thiên Phong bế Hàn Tử Huyền vào phòng, đặt cô lên giường rồi ngắm nhìn gương mặt khi ngủ của cô. Anh chưa từng ngắm một người con gái nào khi ngủ cả, cô chính là ngoại lệ. Gương mặt của cô ngay khi ngủ vẫn rất xinh đẹp, nhưng có lẽ do gần đây cô quá chuyện tâm vào công việc nên bị kiệt sức. Khi Vũ Thiên Phong đắp chăn cho cô và định đèn phòng để đọc những tài liệu cho ngày mai thì bị Hàn Tử Huyền nắm lấy tay. Bất ngờ vì bị cô nắm lấy tay, Vũ Thiên Phong xoay người lại thấy cô vẫn ngủ yên giấc. Nhưng lúc này, mặt cô đã nhăn lại, nước mắt cứ rơi xuống gương mặt xinh đẹp của cô. Hàn Tử Huyền dù ngủ nhưng vẫn có vùng vẫy và cố gắng kéo Vũ Thiên Phong lại, miệng hôn miệng gối

" Ba, ba. Đừng đi mà, đừng đi, đừng bỏ lại con ở đây một mình mà. Con không muốn đâu "

Con không muốn! "

Thấy Hàn Tử Huyền gấp ác mộng, anh nhanh chóng ngồi kế bên cạnh cô, nắm chặt lấy tay cô và nói

" Tử Huyền, đừng sợ, có anh ở đây rồi "

Anh sẽ không rời bỏ em đâu. Đừng sợ "

Vũ Thiên Phong vào nôi, anh vẫn lấy tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt và mi của cô. Anh định đi xem tài liệu, nhưng khi thấy Hàn Tử Huyền như vậy, anh đã từ bỏ ý định đó và ôm cô vào lòng ngủ. Anh đặt lên trán cô một nụ hôn, như muốn nói với Hàn Tử Huyền

" Anh sẽ luôn bên cạnh để bảo vệ cho em "

Suốt đêm đó, Vũ Thiên Phong không tài có nửa bước, anh ôm chặt cô vào lòng rồi ngủ đến sáng

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đới đầu

Hàn Tử Huyền thức dậy, thấy đã 7 giờ sáng, xung quanh cô rất ấm, nhưng lại khiến cô không thể đi chuyện được. Bấy giờ Hàn Tử Huyền mới phát hiện ra, là do Vũ Thiên Phong ôm chặt lấy người khiến cô không thể đi đâu được. Tối qua anh ôm cô ngủ cả đêm sao? Tại sao cô lại chẳng thể nhớ gì cả? Chắc nhớ là tối qua do quá mệt nên đã thiếp đi trên giường của Yên Yên. Sau đó.... không có sau đó nữa. Hàn Tử Huyền định bước xuống để đi tắm, nhưng do Vũ Thiên Phong ôm quá chặt nên không đi được. Cô kiên nhẫn nằm vào lòng anh, hy vọng một giây phút anh sẽ buông cô ra. Năm phút, mười phút, mười lăm phút rồi hay mười phút, Hàn Tử Huyền thật sự đã hết kiên nhẫn để đợi nữa. Cô lấy tay anh ra khỏi người mình rồi ngồi trên giường. Tinh thần chuẩn bị đi tắm thì tay cô đã bị người nào đó nắm lại rồi kéo về sau. Do lực kéo khá mạnh nên bấy giờ cô đang nằm trên ngực của ai kia. Vũ Thiên Phong mất vào nhấm, nhưng vẫn điểm tỉnh hời hợt:

" Em định đi đâu? "

" Tôi muốn đi tắm "

Vũ Thiên Phong bỏ Hàn Tử Huyền ra. Có nhanh chóng đi lấy quần áo rồi vội vã chạy vào nhà tắm. Vũ Thiên Phong từ từ mở mắt ra, ánh sáng bên ngoài chiếu thẳng vào anh. Đưa tay lấy điện thoại được đặt kế bên, bàn tay nhanh nhào gõ vào bàn phía điện thoại. Khi Hàn Tử Huyền tắm xong, liền không để ý gì đến anh mà rời khỏi phòng. Có sang phòng của Yên Yên, gõ cửa và kêu nhưng Yên Yên không trả lời. Hàn Tử Huyền đợi nhiên thấy lo lắng, liền mở cửa bước vào. Căn phòng đã được dọn dẹp gọn gàng, ngăn nắp như chưa từng có người ở lại đây. Tìm khắp phòng cũng không nhìn thấy Yên Yên đâu. Hàn Tử Huyền vội vã xuống dưới tìm thì thấy bác Bạch đang dọn đồ những người cùng làm việc. Thấy Hàn Tử Huyền xuống, bác Bạch cũng kinh chào cô, cũng không quên hỏi cô đã thấy đồ chưa, chuẩn bị làm bữa sáng cho Hàn Tử Huyền. Nhưng Hàn Tử Huyền không trả lời câu hỏi của bác Bạch, cô hỏi bác:

" Bác Bạch, bác có thấy Yên Yên đâu không? "

Lúc này con có qua đó, nhưng tìm khắp phòng vẫn không thấy con bé "

Bác Bạch nghe Hàn Tử Huyền hỏi vậy, suy nghĩ một lát không biết có nên nói với cô hay không, sợ Hàn Tử Huyền tức giận. Cuối cùng, bác Bạch vẫn quyết định nói

" Thiếu phu nhân, Yên tiểu thư lúc vào sáng đã rời đi. Tôi đã kêu cô ấy ở lại đây, đợi người thức dậy rồi thì hãy quyết định rời đi. Nhưng Yên tiểu thư không chịu. "

Cô ấy nói cảm thấy đói nên tôi đã làm đồ ăn cho cô ấy ăn sáng. Khi ăn xong, Yên tiểu thư nhớ tôi tìm giúp cô ấy một tờ giấy và một cây bút. Cô ấy viết gì đó vào tờ giấy rồi nhớ tôi đưa cho Thiếu phu nhân. Còn dặn dò rất kĩ, đợi Thiếu phu nhân thức dậy rồi đưa cho cô, nhảy định phải đưa tận tay "

Hàn Tử Huyền nghe bác Bạch kể vậy, trong lòng cũng có chút tức giận. Đu có chuyện gì thì cũng phải đợi cô thức dậy rồi hãy quyết định rồi đi hay không chứ.

" Bác đưa cho con tờ giấy mà con bé muốn đưa cho con đi "

Bác Bạch lấy trong túi áo ra một tờ giấy được gấp làm bốn rồi đưa cho Hàn Tử Huyền. Cô mở ra và bắt đầu đọc nội dung của nó:

" Chị Huyền, em biết chị sẽ giận khi em bỏ đi mà chưa được chị đồng ý. Thật ra thì tôi qua, lúc chị ngủ quên và được anh rể bế về phòng. Em đã nhận được tin nhắn của chủ nhân. Ông ấy nói đêm nay vào lúc 7 giờ, bang Phong Thân có một cuộc trao đổi hàng với một bang Thiên Hoa. Chủ nhân muốn đêm nay, người thực hiện nhiệm vụ vậy là hai chúng ta. Mục tiêu chính là cướp số hàng mà bang Thiên Hoa trao đổi. "

Bấy giờ em trở về chuẩn bị "hành trang" để đêm nay thực hiện nhiệm vụ. Hẹn gặp chị vào lúc 6 giờ 45 "

Yêu chị.... "

Đọc xong tờ giấy mà Yên Yên viết, Hàn Tử Huyền đột nhiên thấy vui lên hẳn. Đã lâu rồi cô chưa được làm nhiệm vụ, mà nhiệm vụ lần này phải đối đầu với kẻ mà lúc nào mình cũng gặp mặt, Vũ Thiên Phong. Chắc sẽ là một nhiệm vụ thú vị đây! Nghĩ rồi, cô cười trong lòng. Bác Bạch thấy Hàn Tử Huyền vậy, suy nghĩ trong lòng

" Thiếu phu nhân không thấy tức giận khi Yên tiểu thư tự ý rời đi sao? "

Do mình nghĩ nhiều rồi, hai người họ như chị em, làm sao có thể giận nhau được. "

Bác Bạch đẹp bô ý nghĩ của mình, nhanh chóng đi làm đồ ăn cho Hàn Tử Huyền. Lúc cô đang ăn thì Vũ Thiên Phong xuống, thấy cô đang ăn, anh từ từ ôm cô ở phía sau. Hàn Tử Huyền giật mình quay về phía sau. Vô tình cả hai mới chạm môi, Vũ Thiên Phong mất lấy môi Hàn Tử Huyền làm cô hoảng mà lùi người về phía sau. Có lấy tay bàn tay của mình che miệng lại, mặt xấu hổ đỏ lên:

" Mới sáng sớm mà em đã chào buổi sáng anh bằng nụ hôn rồi sao? "

" Lưu manh, anh nói gì vậy hả? "

Là anh làm tôi giật mình nên quay lại phía sau nên mới.... "

Không nói nữa, tôi ăn đây "

Hàn Tử Huyền nghe theo anh, gấp đồ ăn rồi chạy thẳng lên phòng. Có lấy điện thoại gọi cho Yên Yên. Nhưng cả hai cuộc gọi đều, Yên Yên không nghe máy. Nghĩ là Yên Yên đang bận chuẩn bị nên không nghe điện thoại được. Hàn Tử Huyền đành nằm xuống giường. Bỗng có nghe một tiếng " ting " của điện thoại. Nhưng đây không phải là tiếng điện thoại của cô. Thấy trên bàn gần giường có điện thoại, cô lẻ la do Vũ Thiên Phong để quên. Hàn Tử Huyền cũng không để ý gì, cho đến khi cô vô tình nhìn thấy dòng tin nhắn chuẩn bị tắt trên điện thoại của anh. Cô liền tò mò mà mở lên xem, thấy có dòng chữ

" Khi nào có kết quả điều tra sẽ cho cậu hay "

Hàn Tử Huyền muốn biết Vũ Thiên Phong rốt cuộc là muốn điều tra việc gì. Nhưng điện thoại anh lại có mặt khóa, cô không thể xem được. Trong lòng cô bỗng nhiên có một nỗi lo lắng, có sợ anh sẽ điều tra về mình, đến lúc đó kế hoạch thất bại. Anh biết cô là nội gián, nhất định sẽ không tha cho cô. Đúng lúc đó, Vũ Thiên Phong vào phòng, thấy anh, Hàn Tử Huyền làm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Anh đi đến và lấy ngay chiếc điện thoại, nhưng cũng không quên đặt nụ hôn lên môi của Hàn Tử Huyền làm cho cô kinh ngạc

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Hàn Tử Huyền máu lạnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiều hôm đó, Vũ Thiên Phong từ công ty trở về cũng đã 6 giờ. Anh vừa vào đến nhà, câu đầu tiên mà anh nói chính là hỏi Hàn Tử Huyền đang ở đâu. Sau khi nghe bác Bạch nói Hàn Tử Huyền từ sáng đến giờ trong phòng. Trong lòng cứ nghĩ cô bị bệnh nên Vũ Thiên Phong nhanh chóng lên phòng để gặp cô. Đến phòng, tận mắt nhìn thấy cô đang ngồi trên giường, gương mặt xinh đẹp, hồng hào của cô làm anh không còn lo lắng. Hàn Tử Huyền biết rõ, hôm nay nhất định sẽ về sớm lên nhanh đi đến bên cạnh. Anh đột nhiên ôm chặt cô vào lòng, Hàn Tử Huyền vì thế nên không tránh khỏi ngạc nhiên, Vũ Thiên Phong thì thào vào tai cô

" Lát nữa anh có cuộc hẹn với đối tác "

Giúp anh chuẩn bị quần áo "

Hàn Tử Huyền nghe theo anh, giúp anh chuẩn bị quần áo. Sau khi anh tắm xong cũng đã 6 giờ 30 phút, trước khi đi, Vũ Thiên Phong căn dặn Hàn Tử Huyền hãy ở nhà đợi anh về. Anh sẽ làm việc thật nhanh rồi về nhà cùng cô. Khi Vũ Thiên Phong ra khỏi phòng, cô mới nhớ đến lời những người khác từng nói. Vũ Thiên Phong là người ưa sạch sẽ, nên thường trước khi làm việc hay gặp người khác, anh đều muốn mình trở nên sạch sẽ nhất có thể

Sau khi Vũ Thiên Phong rời đi, Hàn Tử Huyền cũng nhanh chóng đi thay đồ. Cô đã nói với bác Bạch là mình đi ăn cùng với Yên Yên, nên bác cũng chẳng nghi ngờ gì. Đứng trước căn cổng Vũ gia, một chiếc moto chạy đến, Yên Yên đưa cho Hàn Tử Huyền chiếc nón bảo hiểm rồi cả hai cùng chạy đi. Trên đường đi, Hàn Tử Huyền đã đưa ra cách của mình đối với nhiệm vụ lần này. Yên Yên đã đầu xe moto trong một con hẻm nhỏ, cả hai cùng nhau bắt đầu thực hiện nhiệm vụ

Một chiếc Toyota Camry màu đen đang chạy ngang trên đường ấy, chiếc xe chạy với vận tốc khá nhanh.

Trước lúc đó, Yên Yên già vô ngất nên nằm ở giữa đường vì cô biết lão đại Thiên Hoa nhất định sẽ đi ngang đường này. Khi đến xe chạy và chiếu đèn lên thấy một người nằm ở đó. Tên lái xe nhanh chóng dừng xe lại, khiến cho Đinh Quyền - lão đại của bang Thiên Hoa bất ngờ bắt người về phía trước. Trước tình hình ấy, Đinh Quyền vô cùng tức giận mà hét vào mặt tên lái xe

" Chuyện gì vậy hả? "

" Lão đại, có người nằm giữa đường "

Tên lái xe thấy Đinh Quyền tức giận, người hắn đột nhiên run lên bần bặc, sợ hãi nói

" Mau xuống xe rồi kê đồ ra chỗ khác "

Tên lái xe nghe Đinh Quyền nói vậy liền nhanh chóng rời khỏi xe, hắn đi đến bên Yên Yên và định kéo cô ra chỗ khác. Đột nhiên có mở mắt và lấy chân kẹp vào cổ và lật ngã khiến tên lái xe không đỡ kịp mà bị ngạt thở, chết tại chỗ. Đinh Quyền m lệnh cho tên vệ sĩ mặc đồ đen đang ngồi trên ghế kế tên lái xe, ông kêu tên vệ sĩ ra ngoài xử lí Yên Yên. Còn hắn thì ngồi trong xe, ôm khư khư lấy chiếc hộp đựng hàng để lái sẽ trao đổi với Vũ Thiên Phong.

Chỉ có thể trách tên vệ sĩ của Đinh Quyền toàn những kẻ vô dụng. Yên Yên vừa chỉ xuất vài chiêu thôi thì tên vệ sĩ đã ngã tại chỗ. Đinh Quyền trong xe thấy thế, ông ta định cầm theo chiếc hộp và cùng bỏ chạy. Nhưng khi ông vừa định mở cửa xe để chạy ra ngoài bỏ trốn. Lăn trên gương mặt của Đinh Quyền hiện lên vẻ xanh xao, ông lui vào trong và ôm chiếc hộp vào lòng. Hàn Tử Huyền mặc đồ tử đầu đến cuối tất cả đều màu đen, đội cà nón và khẩu trang bị kín để không bị lộ gương mặt ra ngoài. Cô khom người vào xe rồi ngồi quay mặt lại với ông. Trên tay cô cầm khẩu súng Beretta M92, cô chĩa súng vào người của Đinh Quyền

Gương mặt của cô đột nhiên thay đổi, giọng điệu cũng thay đổi, lạnh lùng nói với ông

" Đinh lão đại, đã lâu rồi không gặp "

" Cô gái, đừng giết tôi. Tôi xin cô đừng giết tôi. Có muốn gì cũng được, tôi nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của cô.

Xin hãy tha mạng cho tôi "

Đình Quyền thành khuôn, tha thiết cầu xin Hàn Tử Huyền, ông chớ mong có tha mạng. Nét mặt vô cảm, giọng nói lạnh lùng cùng với ánh mắt tỏa ra sát khí đáng sợ làm cho Đình Quyền thấy mất toát mồ hôi lạnh. Đình Quyền thật không ngờ, một cô gái có khuôn mặt mầu lạnh y như con chim đại bàng khi gặp phải kẻ địch thì không ngừng tấn công. Hàn Tử Huyền nhìn hẳn với ánh mắt độc ác thản nhiên nhếch môi cười khinh thường, trong lòng thầm nghĩ một lũo đại của tổ chức xã hội đen đến lúc đường cùng thì lại như một con chó không ngừng ngai quý xuống văng xán kẻ thù, xin có tha mạng sao? Có cũng không muốn đại khai sát giới đâu, chi tiếc.....

" Đã quá muộn rồi..... "

Một tiếng " pằng " của súng vang lên thật lớn, tiếng vô đạn cũng lớn không kém, vô đạn rơi xuống nền xe

" Thế giới bên kia đang chờ đón ông "

Khác hẳn với Hàn Tử Huyền thường ngày, hiện tại nhìn Hàn Tử Huyền y như ma quỷ

Được ra khỏi xe, Hàn Tử Huyền cố hít một hơi thật sâu để quên đi mùi thuốc súng cùng với mùi tanh của máu. Yên Yên đi đến và khom người vào xe để lấy số hàng. Cả hai đi ngang qua tên vệ sĩ của Đình Quyền, nhìn thấy hẳn ta cố dùng chút sức lực yếu ớt để cầu cứu tổ chức. Khi bên phía tổ chức của Đình Quyền nhận được cuộc gọi nhưng chẳng thấy ai trả lời. Tất cả là do Hàn Tử Huyền đã đập bẻ chiếc điện thoại và đá nó qua một bên đường. Cô khom người xuống bên tên vệ sĩ và nói với hẳn

" Nếu đã trung thành như vậy, để tôi tiễn cậu xuống địa ngục để gặp Đình Quyền "

Giọng nói âm lãnh của Hàn Tử Huyền vang lên làm tên vệ sĩ chết hồn, có từng bước chậm rãi tiến về phía hẳn

Đột nhiên cặp mắt Hàn Tử Huyền hiện lên tia sáng, tay có nhanh như chớp lấy trong túi ra một viên tròn tròn, có hình dạng giống như viên kẹo rồi cho vào miệng hẳn. Tên vệ sĩ trợn mắt nhìn Hàn Tử Huyền với ánh mắt kinh hoàng, bị tay có bịt miệng lại bắt hẳn nuốt xuống. Nhưng thật ra đó là viên thuốc có chứa chất độc của Batrachotoxin:

" Không cần gấp, đó chỉ là chất độc Batrachotoxin, sẽ đưa cậu đi nhanh thôi "

Nói xong, Hàn Tử Huyền quay người đi thản nhiên rời việc lấy một mạng người chẳng là việc gì to tát với cô cả.

Tên vệ sĩ sau khi bị trúng độc của Batrachotoxin không lâu sau đó cũng chết. Hàn Tử Huyền và Yên Yên lúc này mới cùng số hàng và chạy đến chỗ của chủ nhân để đưa lại số hàng vừa cướp được

Không lâu sau, Vũ Thiên Phong đang ở địa điểm hẹn để trao đổi hàng thì nhận cuộc điện thoại. Mặc Ngón báo là Đình Quyền đã chết trên đường đến nơi hẹn. Tại hiện trường, ông ta bị giết bằng súng, viên đạn xuyên thẳng qua giữa trán, phía dưới nền xe có vô đạn của súng Beretta M92. Gần đó cũng không nhìn thấy số hàng mà ông ta chuẩn bị trao đổi. Bên ngoài, Mặc Ngón cho biết còn có thêm hai người chết, một người là lái xe cho Đình Quyền, người còn lại là vệ sĩ của ông ta, một kẻ chết do ngạt thở, kẻ còn lại theo sát thấy đầu ngón tay và chân có vết bầm tím, nghi ngờ là do bị đầu độc. Gần đó còn tìm được một chiếc điện thoại bị vỡ.

Vũ Thiên Phong sau khi nghe Mặc Ngón nói vậy. Anh tắt điện thoại rồi nhếch mép cười. Bởi vì anh biết rõ, hôm nay nhất định sẽ là ngày chết của Đình Quyền. Chỉ là anh chưa kịp ra tay thì đã có kẻ " cướp tay trên " của anh

* Liều trong gậy chết trung bình của batrachotoxin là khoảng 2 microgram (2/1.000mg) mỗi kg, tương đương lượng chất độc chỉ bằng 2 hạt muối cũng đủ giết chết. Được nằm trong 5 chất độc có chất hủy diệt khủng khiếp nhất thế giới

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Con người thật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Yên Yên lái xe đến một đoạn đường vắng vẻ, chỉ có duy nhất một chiếc xe Jaguar XJ-L 5.0l đang đứng giữa đường. Yên Yên dừng xe lại, cả hai xuống xe và đi gần chiếc Jaguar XJ-L 5.0l, một một người đàn ông đứng trước đầu xe, quay lưng về phía Hàn Tử Huyền và Yên Yên.

Hai tên thuộc hạ thì đứng xoay lưng lại với người đàn ông, một của hai tên thuộc hạ thì hướng về phía hai cô gái. Khi thấy Hàn Tử Huyền đi đến, tên thuộc hạ cung kính cúi chào có

" Chủ nhân, đây là số hàng mà Đình Quyền định trao đổi với Vũ Thiên Phong "

Người đàn ông không phản ứng gì cả, một tên thuộc hạ như hiểu ý, đi đến và hai tay lấy số hàng rồi đi đến trước mặt và mở số hàng ra cho ông ta xem, xem xong, ông nhếch mép cười rồi nói với Hàn Tử Huyền:

" Có quá nhiên không làm tôi thất vọng.

Còn về việc tôi kêu có lấy một số thông tin của Vũ Thiên Phong, có làm đến đâu rồi? "

" Việc này.....

Về việc này, tôi nhất định sẽ cho chủ nhân kết quả sớm nhất "

Người đàn ông ấy nghe Hàn Tử Huyền nói vậy, không nói gì thêm nữa. Ông ta quay lưng và đi vào xe, bánh xe bắt đầu chuyển bánh và đi xa dần. Hàn Tử Huyền nhìn theo đuôi xe chạy xa thật xa rồi cùng Yên Yên quay về. Yên Yên đưa cô trở về Vũ gia, vừa vào nhà thì cô đã vội vào lên phòng và đi tắm để xóa đi mùi thuốc súng trên cơ thể, sau khi tắm xong cô trở lại giường và đặt lưng lên nệm. Hôm nay là một ngày thật mệt, Hàn Tử Huyền cảm thấy chiếc giường này hôm nay thật êm ái. Vũ Thiên Phong không lâu sau đó cũng trở về, vẫn như mọi khi, vừa về đến nhà đã vội ngay đến Hàn Tử Huyền. Bắc Bạch nói cô đã lên phòng nghỉ ngơi nên anh cũng nhanh chóng lên đó. Mồ của thật nhẹ, bước chân thật khỏe, nhìn thấy Hàn Tử Huyền đang ngủ nên cũng không muốn đánh thức cô dậy. Nhưng thật ra, Hàn Tử Huyền chỉ vừa nhắm mắt ngủ thì Vũ Thiên Phong đã vào phòng. Tiếng chuông điện thoại của Vũ Thiên Phong vang lên, anh nhanh chóng đi đến cửa phòng tắm để nói chuyện vì sợ sẽ làm phiền giấc ngủ của Hàn Tử Huyền.

" Nhanh chóng tìm lại số hàng của Đình Quyền "

Vũ Thiên Phong giọng nói uy nghiêm qua điện thoại, Hàn Tử Huyền cũng nghe được nó nên có nghĩ

" Có lẽ bây giờ anh ấy đang cho người truy tìm số hàng của Đình Quyền "

Vũ Thiên Phong nói rồi cắt điện thoại vào túi, quay trở lại giường ngủ, Hàn Tử Huyền mở mắt ra nhìn anh. Vũ Thiên Phong ngồi xuống giường, dựa đầu vào một sợi tóc tình nghịch trước mắt có qua sau tai, giọng nói ấm áp làm cho người nghe như muốn gục ngã

" Anh làm em thức giấc à? "

" Không "

Mà anh đi gấp để tác sao rồi? "

" Mọi chuyện vẫn ổn "

Hàn Tử Huyền nghĩ thấy lạ, Đình Quyền rõ ràng đã chết mà Vũ Thiên Phong lại nói vẫn ổn. Ý của anh rốt cuộc là gì? Không lẽ... ngay từ đầu anh cũng đã định giết Đình Quyền như lại bị cô ra tay trước. Càng nghĩ, Hàn Tử Huyền càng thấy Vũ Thiên Phong kỳ lạ.

Tối hôm đó, có cứ trần trọc mãi không ngủ được. Cô quyết định rời khỏi giường và ra ban công đứng hóng gió một lát. Đang đứng, có phát hiện một chiếc xe đang chạy đột nhiên dừng lại trước Vũ gia. Người trên xe đi xuống, nhìn có vẻ như là tài xế, anh ta nhanh chóng đi xuống mồ của cho người ngồi trong xe. Người phụ nữ từ trong xe bước ra, Hàn Tử Huyền vừa nhìn đã biết ngay đó là Mặc Thanh Thanh. Chỉ là cô không biết, bây giờ trời đã tối, Mặc Thanh Thanh tìm Vũ Thiên Phong có việc gì. Cô đứng từ trên nhìn xuống thấy có cả bầm chướng và có người chạy ra. Nhưng nhìn họ như Mặc Thanh Thanh đang là người kia, là do họ không cho có ta vào nên có ta tức giận? Hàn Tử Huyền nhìn cho đến khi Mặc Thanh Thanh tức giận bỏ vào trong xe và khi chiếc xe đã rời xa tầm mắt của cô.

Hàn Tử Huyền rời khỏi phòng và đi xuống dưới, có muốn biết chuyện gì vừa xảy ra. Vừa bước xuống thang lầu thì một người lau bàn gần đó gọi có. Hàn Tử Huyền theo bàn nâng tay cười rồi hỏi:

" Lúc này tôi thấy có một chiếc xe dừng ngay trước Vũ gia. Đó là xe của ai vậy? "

" Dạ, đó là xe của Mặc tiểu thư.

Cô ấy nói có việc quan trọng muốn nói với Thiếu gia, nhưng Thiếu gia đã căn dặn không được để cho Mặc tiểu thư vào trong nên cô ấy đã tức giận.

Trước khi đi, cô ấy đã nói rất nhiều điều như muốn cho Thiếu gia xem một thứ "

" Thứ mà Mặc Thanh Thanh muốn cho Vũ Thiên Phong xem, rốt cuộc là gì? "

Hàn Tử Huyền nghe kể vậy, có suy nghĩ rồi bỏ lên phòng, trên đường về phòng, có vẫn luôn suy nghĩ. Lên đến phòng, Hàn Tử Huyền ngồi dựa lưng vào thành giường nhắm nghĩ thì nghe thấy tiếng chuông tin nhắn của điện thoại. Cô mở lên xem thì thấy một số lạ nhắn cho có, là một bức ảnh có một bộ đồ lúc giết Đình Quyền và một dòng tin:

" Nếu không muốn Phong biết con người thật của có, sáng mai 9 giờ gặp nhau tại caffe Sunset "

Mặc Thanh Thanh sau khi gửi bức ảnh cho Hàn Tử Huyền, trong lòng đắc ý cười tự mãn

" Hàn Tử Huyền, tôi đã nắm được đuôi hồ ly của cô rồi.

Đến tôi xem lần này có còn gì chối cãi. "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 23: Hàn Tử Huyền thử lòng

Sáng hôm sau, khi Vũ Thiên Phong đã đến công ty làm việc, Hàn Tử Huyền cũng rời khỏi Vũ gia. Khi bác Bạch hỏi cô định đi đâu, Hàn Tử Huyền nói mình đi gặp một người bạn. Lúc cô rời khỏi Vũ gia đã là 8 giờ, do tôi qua nhận được tin nhắn, Hàn Tử Huyền nhanh chóng hẹn gặp Yên Yên để giải quyết việc cô bị người khác chụp được ảnh.

Đến 9 giờ, Mạc Thanh Thanh đã có mặt tại quán cà phê nhưng không thấy Hàn Tử Huyền. Cô ta đã cố nhẫn nại ngồi đợi nhưng Hàn Tử Huyền vẫn chưa xuất hiện. Nhìn đồng hồ ở điện thoại đã 9 giờ 10 phút, Mạc Thanh Thanh chưa bao giờ phải chờ đợi ai, bây giờ bắt cô phải ngồi đợi Hàn Tử Huyền thì không còn việc gì tức bực. Mạc Thanh Thanh lấy ngay chiếc kính trên bàn và đeo lên định rời khỏi quán, nhưng điện thoại cô đột nhiên có tin nhắn, là số của Hàn Tử Huyền.

" Gặp nhau tại con hẻm nhỏ gần quán cà phê Sunset "

Mạc Thanh Thanh nhanh chóng rời khỏi quán, cô ta đi bộ vài bước thì thấy gần quán có một con hẻm nhỏ, hầu như không một ai để ý đến nó. Cô ta nhanh chóng rẽ vào trong thì thấy Hàn Tử Huyền đang đứng xoay lưng về phía mình, do tức giận về việc lúc nãy, cô ta đã im tiếng với Hàn Tử Huyền

" Nè Hàn Tử Huyền!

Có dám để cho tôi phải chờ đợi cô hả? "

" Có việc gì cô lại muốn gặp tôi? "

Hàn Tử Huyền ung dung nói, nhìn Mạc Thanh Thanh với ánh mắt thâm dò

Khi được Hàn Tử Huyền nhắc nhở, cô ta mới nhớ đến ý định ban đầu của mình

" Cô còn ở đây vênh vào được sao "

Cô đã bị tôi nắm được đuôi hổ hỷ, vậy mà bây giờ cô thể ở đây kiêu ngạo trước mặt tôi sao "

Hàn Tử Huyền nghe vậy, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ lúc mình đến Đình Quyền đã bị cô ta nhìn thấy. Tuy trong lòng của Hàn Tử Huyền rất rối, nhưng bề ngoài lại tỏ chưa từng có việc gì xảy ra.

Yên Yên đứng phía sau Mạc Thanh Thanh nhưng cô ta vẫn không hề hay biết. Khi Yên Yên định dùng chiếc kính được tìm được trong tay để giết chết Mạc Thanh Thanh để bị đầu mối thì hành động của cô chợt dừng lại trước câu nói của Mạc Thanh Thanh:

" Hàn Tử Huyền, tôi thật không ngờ cô lại dễ tiện đến như vậy.

Lúc Phong không có nhà, cô lại dám ôm ấp, thân mật với người đàn ông khác "

Hàn Tử Huyền và Yên Yên nghe vậy đều không khỏi ngạc nhiên, thì ra là Mạc Thanh Thanh chụp được bức ảnh Yên Yên chõ cò. Nhưng do trời tối và mũ bảo hiểm che kín mặt nên cô ta nghĩ Hàn Tử Huyền đang ôm người khác.

Hàn Tử Huyền nhanh chóng ra hiệu ra Yên Yên biết, Yên Yên nhanh chóng cất đi chiếc kính được trong tay. Cả hai cô nghe vậy liền thờ phào nhẹ nhõm

" Mạc đại tiểu thư, có nghĩ mình lấy việc này ra uy hiếp tôi, bắt tôi phải rời xa Vũ Thiên Phong sao? "

Cô quá tầm thường rồi "

" Cô... được lắm.

Cứ chờ đó đi, rồi lát nữa đồ của cô sẽ được để ở trước cổng Vũ gia thôi "

Mạc Thanh Thanh tức điên người, hận không thể nhào vào đánh Hàn Tử Huyền được. Co ta quay người bỏ đi thì nhìn thấy Yên Yên đứng phía sau, nhưng cô ta không quan tâm rồi đi thẳng ra phía trước. Yên Yên thấy Mạc Thanh Thanh rời khỏi hẳn rồi mới đi đến nói với Hàn Tử Huyền:

" Hóa ra chỉ là do cô ta hiểu lầm. Vậy mà em cứ tưởng cô ta biết được sự thật, thiếu chút nữa là cho cô ta ném thứ kìm kẹp của em rồi "

" Yên Yên, em nghĩ tiếp theo cô ta sẽ đến đâu? "

Hàn Tử Huyền tay nâng cằm, ánh mắt xảo quyết liếc nhìn Yên Yên

" Với bộ dạng tức giận lúc này, nếu em đoán.... à không, là 100% cô ta sẽ đến công ty để nói với anh rồi "

Yên Yên ngược đầu lên, ngẫm nghĩ một lát rồi nói

" Yên Yên, vậy bây giờ em biết mình nên làm gì rồi chứ? "

" Biết rồi, đưa chị trở về Vũ gia "

Nhưng mà em không hiểu, tại sao chị không đến Vũ gia để nói rõ với anh rồi. Nếu bây giờ chị đi nhất định sẽ gặp đến đó, chúng ta nhất định sẽ đi trước Mạc Thanh Thanh một bước "

Yên Yên hơi ngại người ra một chút, hỏi Hàn Tử Huyền với giọng điệu có chút thăm dò

" Nhiệm vụ của chị là lấy thông tin của Vũ Thiên Phong. Còn những việc như hẳn hiểu lắm chị hoặc là không tin tưởng chị, chị đều không quan tâm "

Hàn Tử Huyền đi về phía trước vừa nói, không hề quay đầu lại nhìn Yên Yên phía sau. Trong giọng nói của Hàn Tử Huyền thể hiện rõ sự trung thành với một việc gì đó

" Với lại, lần này mình cũng muốn thử Vũ Thiên Phong. Xem hẳn cô phải là một kẻ lừa dối với mình không "

Hàn Tử Huyền suy nghĩ trong lòng, thật ra dạo gần đây, Hàn Tử Huyền gần như rụng động trước Vũ Thiên Phong. Mỗi sáng khi cô thức dậy đều nhìn thấy một gương mặt đang say đắm nhìn mình. Hay một người đàn ông không ngại để xuống bếp nấu thức ăn cho cô, bỏ cả hình tượng một vị tổng giám đốc cao cao tại thượng. Hàn Tử Huyền cảm nhận được tình cảm mà Vũ Thiên Phong dành cho cô, nhưng mỗi lần anh làm vậy cô đều tự phủ nhận với bản thân mình. Ép bản thân phải chấp nhận việc mình chỉ lợi dụng anh, ép bản thân không được động lòng trước anh. Nhưng Hàn Tử Huyền dù sao vẫn là một cô gái, bởi vì ranh giới giữa trả thù, trù ọn và tình yêu đã khiến cô dần như không muốn tiếp nhận Vũ Thiên Phong

Nếu như lần này, Vũ Thiên Phong tin tưởng Hàn Tử Huyền, có lẽ cô sẽ suy nghĩ lại về việc bản thân mình chấp nhận rằng mình yêu anh

- - - - -

Hôm nay là Trung Thu, chúc các bạn Trung Thu vui vẻ bên gia đình và người thân. Còn những bạn ở xa gia đình cũng đừng quên gọi điện về để gia đình càng thêm hạnh phúc nha♥ □□

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cô đang ảo tưởng sao?

Xe của Mạc Thanh Thanh dừng trước công ty của Vũ Thiên Phong, cô ta gấp gấp chạy thẳng vào trong, Mạc Thanh Thanh nản nặc nói với tiếp tân là mình muốn gặp anh, mặc cho cô tiếp tân nói Vũ Thiên Phong không muốn gặp. Sau mãi bị làm phiền, Vũ Thiên Phong cuối cùng cũng nói với tiếp tân kêu Mạc Thanh Thanh lên phòng của anh. Vừa gặp được anh, Mạc Thanh Thanh như với nường không tá được, như muốn nhào vào lòng ôm anh nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh liếc nhìn nên đã từ bỏ ý định. Vũ Thiên Phong nhìn Mạc Thanh Thanh với ánh mắt chưa đầy sự chán ghét, ngay cả trong lời nói cũng có ý không muốn gặp cô:

" Tôi nghe tiếp tân nói cô nhất quyết muốn gặp tôi.

Nói, rồi cuộc là chuyện gì? "

Mạc Thanh Thanh không trả lời, cô lấy chiếc điện thoại ra và bấm vào một bức ảnh cho anh xem. Vũ Thiên Phong nhìn thấy, nhưng thái độ của anh vẫn rất điềm tĩnh. Thấy Vũ Thiên Phong không tỏ thái độ gì, Mạc Thanh Thanh càng thấy tức hơn, chẳng lẽ anh lại không nhận ra cô gửi trong bức ảnh là Hàn Tử Huyền sao. Sau hồi lâu, Vũ Thiên Phong vẫn không có chút hành động nào cho thấy anh biết người trong ảnh, Mạc Thanh Thanh nói thẳng với anh:

" Phong, anh thật sự không nhận ra người trong ảnh sao? "

Cô gửi trong ảnh là Hàn Tử Huyền, cô ta nhân lúc anh không có mặt liền ôm ấp áp đập nam nhân khác. Anh không thấy giận sao? "

Thái độ của Vũ Thiên Phong vẫn điềm tĩnh làm cho Mạc Thanh Thanh rất ngạc nhiên. Cô thật sự không hiểu người nam nhân này đang nghĩ gì trong lòng. Ngay cả sự tức giận hay đau lòng anh đều không thể hiện ra ngoài

" Mạc Thanh Thanh cô nói đùa chưa "

Nếu đã nói xong rồi thì đi đi "

Vũ Thiên Phong xoay lưng đi chỗ khác. Anh càng ngày càng không muốn gặp mặt Mạc Thanh Thanh

" Phong, em cũng chỉ vì muốn tốt cho anh nên mới đến đây "

Em không muốn anh bị con hồ ly đó lừa gạt thôi "

Cảm nhận được sự chán ghét trong lời nói và hành động của Vũ Thiên Phong dành cho mình, Mạc Thanh Thanh rất muốn nủ kéo anh, nhưng bằng cách nào. Chỉ là cô, một đại tiểu thư lại để thua một người tầm thường như Hàn Tử Huyền sao. Mạc Thanh Thanh thật sự không cam tâm

" Mạc Thanh Thanh, đừng bịa nhọ nữ nhân của tôi.

Tôi vẫn sẽ luôn tin tưởng cô ấy, cho dù cả thế giới đều quay lưng, tôi vẫn sẽ mãi mãi ở bên cô ấy "

Cho nên, Mạc Thanh Thanh, nếu như cô muốn tôi phải bỏ cô ấy. Có hãy mau dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi "

Mạc Thanh Thanh thấy được, những lời mà Vũ Thiên Phong vừa nói tất cả đều xuất phát từ thật lòng. Cô ta chưa bao giờ nhìn thấy Vũ Thiên Phong như vậy bao giờ cả. Anh càng muốn bảo vệ Hàn Tử Huyền, cô ta càng muốn cả hai không thể ở bên nhau. Mạc Thanh Thanh đã thề với lòng mình, cho dù có không có được Vũ Thiên Phong, thì những nữ nhân khác càng không thể có

Mạc Thanh Thanh đột nhiên đi đến và ôm anh từ phía sau, cô ta ôm anh thật chặt như không đánh mất anh

" Phong, anh lúc nào cũng nghĩ đến cảm nhận của Hàn Tử Huyền

Vậy có khi nào anh cảm nhận tình cảm em dành cho anh không? Em hơn cô ta về tất cả, cho dù là gia thế, tiền tài, em đều hơn Hàn Tử Huyền. Với lại, nếu chúng ta kết hôn, sau này toàn bộ Mạc gia đều là của anh "

" Mạc Thanh Thanh, cô đang ảo tưởng sao?

Cô nói cô hơn Tử Huyền về tất cả, dù là gia thế hay tiền tài. Đáng vậy, cô hơn cô ấy

Nhưng tiền của cô có nhiều bằng tình yêu mà tôi dành cho cô ấy không? "

Quá lắm rồi, anh thật sự đã yêu Hàn Tử Huyền, Mạc Thanh Thanh thật sự không ngờ được vậy này. Anh yêu say đắm Hàn Tử Huyền, vậy còn cô thì sao, hoá ra tình cảm trước này cô dành cho anh, tất cả chỉ là gió thoảng. Mạc Thanh Thanh đã bị tình yêu làm cho mờ mắt, bây giờ cô ta mới nhận ra, ranh giới của sự thái hậu và tình yêu rất gần nhau. Nếu cô đã bị tình yêu làm cho mờ mắt, cô ta cũng không muốn thoát ra, vẫn một lòng hận thù với Hàn Tử Huyền

" Phong, em biết anh không yêu Hàn Tử Huyền. Anh chỉ là đang lợi dụng cô ta để rời xa em thôi có đúng không? "

" Mạc Thanh Thanh, những gì tôi nói từ này đến giờ có vẫn chưa hiểu ra sao?

Là cô thật sự không hiểu, hay cô không muốn hiểu "

Mạc Thanh Thanh là không muốn hiểu, nếu hiểu những gì anh nói, chẳng khác này cô chấp nhận việc mình thua một kẻ như Hàn Tử Huyền. Không, cho dù phải làm tất cả, cô nhất định cũng sẽ khiến cho Hàn Tử Huyền không thể ở bên anh

Khi Vũ Thiên Phong quay người lại, Mạc Thanh Thanh liền nhón chân lên hôn vào môi anh. Đúng lúc này, Hàn Tử Huyền từ bên ngoài mở cửa bước vào trong. Lúc này Hàn Tử Huyền cũng định trở về Vũ gia, đợi xem thái độ của Vũ Thiên Phong sẽ như thế nào. Nhưng Yên Yên lại nhận được cuộc gọi của một người bạn gặp tại một quán cà phê gần công ty của Vũ Thiên Phong nên cô cũng miễn cưỡng vào công ty. Ngay khi Hàn Tử Huyền thấy Mạc Thanh Thanh hôn Vũ Thiên Phong, cô không biết phải nói gì đành thở lên

" Thật ngại quá, làm phiền hai người rồi!

Tôi đi ngay đây, hai người... hai người cứ tiếp tục đi "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền nhanh nhẹn đóng cửa lại rồi chạy ra khỏi công ty. Cô tiếp tân lúc này thấy Hàn Tử Huyền chạy nhanh như vậy, trong lòng suy nghĩ

" Chị Huyền có việc gì mà chạy nhanh đến vậy? "

Còn Vũ Thiên Phong ngay khi thấy Hàn Tử Huyền bỏ đi, anh xô Mạc Thanh Thanh qua một bên, nhanh chóng đuổi theo Hàn Tử Huyền

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tự nhốt bản thân

Sau khi chạy ra khỏi công ty của Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền đã cố nói với bản thân mình là cô không yêu anh, nên những việc lúc này cô không cần để tâm đến

Nhưng không biết vì sao trái tim cô có cảm giác đau nhói. Một loại cảm giác mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ cảm nhận được.

Giờ thì Hàn Tử Huyền đã hiểu, khi bản thân đặt niềm tin vào một ai đó quá nhiều. Thì cái nhận được chính là sự thất vọng. Bây giờ, cô không mong đợi gì vào tình cảm mà cô dành cho anh nữa, vì câu trả lời đã được thể hiện lúc này.

Đúng lúc đó, Yên Yên từ trong quán bước ra, nhìn thấy Hàn Tử Huyền vội vàng lao đến, cô không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Hàn Tử Huyền giục lên xe và chạy đi. Trên đường đi, Yên Yên luôn hỏi Hàn Tử Huyền đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô lại không trả lời, chỉ bày ra vẻ mặt không có chút cảm xúc nào. Yên Yên biết, cho dù Hàn Tử Huyền luôn làm như chưa xảy ra việc gì nhưng cũng không thể giấu được Yên Yên. Sau khi bị Yên Yên ọp hời, Hàn Tử Huyền chỉ nói một câu rồi không nói thêm gì nữa

" Cảm thấy bản thân không thoải mái. Đưa chị về nhà chúng ta đi "

Khi Yên Yên nghe vậy, cô càng chắc chắn rằng Hàn Tử Huyền đã bị một việc gì đó kích động đến. Yên Yên nhớ lúc trước, mỗi khi cô chuyện buồn, Hàn Tử Huyền đều nói do bản thân thấy không thoải mái. Lần này cũng không khác gì. Nhưng, Yên Yên chưa từng thấy Hàn Tử Huyền buồn đến như vậy, cho dù có cô về nhà đến đâu. Yên Yên vô tình, trong lúc đang lái xe thì liếc qua gương chiếu hậu, thấy trên mặt của Hàn Tử Huyền rơi ra những giọt nước, nhưng do lúc đó, Yên Yên cứ nghĩ mình nhìn lầm nên cứ tiếp tục tập trung lái xe

Đến nhà, Hàn Tử Huyền đã vội chạy vào trong rồi thẳng đến phòng của mình. Yên Yên nghe thấy tiếng đóng cửa khóa to, vang đến bên ngoài. Cô lo lắng, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Còn Vũ Thiên Phong, anh đã nhanh chóng đuổi theo Hàn Tử Huyền nhưng không thấy có đâu. Mang tâm trạng tức giận nột cùng trở về công ty. Anh nghĩ, những việc này đều là do Mạc Thanh Thanh gây ra, nhất định phải cho cô ta trả giá về những việc làm nóng giận của bản thân.

Quay về phòng làm việc của mình, những tưởng Mạc Thanh Thanh đã rời đi, không ngờ vẫn còn mặt dày ở đó. Cô ta thấy anh quay lại liền chạy đến xà ngang vào lòng anh, giọng nói có chút chàm chọc Hàn Tử Huyền

" Phong, anh xem. Vừa này em chỉ hôn anh thôi, Hàn Tử Huyền vậy đã bỏ đi.

Nếu như cô ta thật lòng yêu anh, nhất định sẽ cho anh cơ hội để giải thích.

Giờ thì anh đã tin những gì em nói chưa? Có ta không yêu anh, chỉ có em là thật lòng với anh thôi "

Vũ Thiên Phong cũng chẳng thêm động độ gì, chỉ nói đơn giản một câu:

" Mạc Thanh Thanh, Vũ Thiên Phong tôi trước giờ chưa từng ra tay đánh phụ bao giờ. Nếu như cô vẫn còn tiếp tục như vậy, thì ngay lập tức tôi sẽ khiến cô phải trả giá "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong mạnh bạo đẩy Mạc Thanh Thanh ra khiến cô ta ngã nhào xuống nền. Anh cũng chẳng quan tâm làm gì, vì những việc cô làm với người anh yêu còn tệ hơn một cái dây của anh dành cho cô. Vũ Thiên Phong không đặt cô trong mắt, tiến về phía bản làm việc rồi ngồi xuống ghế, nhìn rất thanh thản. Mạc Thanh Thanh vì bị anh đẩy ngã nên không đứng lên được, cô ta cảm giác chân hơi đau nhưng vẫn cố gắng rời khỏi phòng của anh.

Lúc xuống dưới sảnh công ty, Mạc Thanh Thanh bắt gặp Mạc Ngón. Mạc Ngón nhìn thấy chân của cô ta lúc đi không được như bình thường nên cũng hỏi thăm:

" Mạc tiểu thư, có không sao chứ? "

" Giám đốc Mạc không cần quan tâm

Là do Phong hư quá, làm tôi phải như vậy. Khiến người ta bây giờ gần không thể đi được."

Mạc Thanh Thanh tò mò có chút bất mãn, giọng nũng nịu nói

Do lúc bị Vũ Thiên Phong xô ngã nên bây giờ nhìn quần áo của Mạc Thanh Thanh khá sộc sệch, không mấy chỉnh tề. Cô ta muốn Mạc Ngón hiểu làm cô ta và Vũ Thiên Phong có quan hệ, để sau này Hàn Tử Huyền biết nhất định sẽ đau lòng đến chết

Nói rồi, cô ta rời khỏi công ty, Mạc Ngón sau khi nghe những lời cô ta nói, lúc cô ta đi, anh vẫn luôn nhìn theo bóng lưng cho đến đi xa của cô ta chạy đi. Mạc Ngón có dự cảm chẳng may tốt đến cũng nhanh chóng đến phòng của Vũ Thiên Phong. Khi anh bước vào phòng, trước mắt anh rất hỗn độn, những tập hồ sơ đều bay xuống đất. Đoàn được Vũ Thiên Phong tức giận, Mạc Ngón cũng không hỏi lý do, khom người xuống nhặt lại, nhưng vừa khom người xuống nhặt lại, nhưng vừa khom người xuống thì đã nghe Vũ Thiên Phong nói

" Cậu không cần nhặt, lát nữa tôi sẽ cho người làm "

Mạc Ngón thờ một hơi thật dài rồi đi đến chỗ nhẹ lên vai của Vũ Thiên Phong, nói

" Mạc Thanh Thanh làm gì khiến cậu tức giận đến vậy? "

" Đừng hỏi nữa

Giúp tôi tìm Tử Huyền đi "

" Được rồi, tôi sẽ cho người tìm

Nhưng cậu cũng đừng quá lo, chắc là có ấy trở về Vũ gia thôi. "

Nghe giọng của Mạc Ngón như chắc chắn một việc gì đó khiến cho tâm trạng của Vũ Thiên Phong

Chầu hóm đỏ, Hàn Tử Huyền vẫn chưa rời khỏi phòng, Yên Yên lần này rất lo cho cô. Từ sáng đến giờ, Hàn Tử Huyền không chịu ăn gì cả, cứ trốn trong phòng mãi. Gọi thì cô không trả lời, của phòng thì khóa bên trong. Yên Yên không chịu được nên đứng trước cửa phòng của Hàn Tử Huyền và nói vào trong:

" Chị Huyền, chị đừng nhốt mình trong phòng nữa, chị ra đây nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì lúc sáng đi

Nếu không.... nếu không em sẽ gọi điện hỏi anh rồi đó. "

Hàn Tử Huyền nghe vậy, cô vội chạy đến mở cửa và gạt lấy điện thoại Yên Yên đang cầm trên tay. Hàn Tử Huyền nhốt mình trong phòng từ sáng đến giờ để khóc. Vì không muốn Yên Yên lo lắng nên đã khóa phòng lại. Yên Yên nhìn đôi mắt của Hàn Tử Huyền, vừa đỏ vừa sưng khiến cô cũng xem chút nữa không kìm lòng được mà khóc theo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 26: Mâu thuẫn với nội tâm

Xin lỗi mọi người vì đã lâu rồi mình chưa ra chương mới. Mình sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để thường xuyên ra chương mới hơn. □□□

Khi Hàn Tử Huyền rời khỏi phòng, cô không để ý đến Yên Yên mà đi đến ghế ngồi, ngồi đầu dựa vào thành ghế, nhìn có vẻ rất buồn phiền. Yên Yên thấy thế liền đi đến, ngồi cạnh Hàn Tử Huyền, xoay người qua, lúc này Yên Yên mới nhìn thấy trong đôi mắt của Hàn Tử Huyền có chứa sự tuyệt vọng trong đó, có hỏi Hàn Tử Huyền:

" Chị Huyền, chị nói em biết đi, đã xảy ra chuyện gì giữa chị và anh rồi "

Hay là anh ta ăn hiếp chị? Nếu là vậy, em nhất định sẽ không tha cho anh ta đâu "

Yên Yên từ bản thân suy nghĩ đến việc ấy cũng đã cảm thấy tức giận thay cho Hàn Tử Huyền. Cô soạn tay áo lên với vẻ giận dữ định rời khỏi nhà thì Hàn Tử Huyền ngăn lại. Hàn Tử Huyền kéo Yên Yên trở lại ghế, giọng điệu thản nhiên nói với Yên Yên:

" Yên Yên, chị nhớ em một việc

Ngày mai, chị sẽ qua Anh. Em giúp chị phong tỏa hết tất cả các tin tức về chị "

" Chị, chị sao vậy?.

Sao lại quyết định ra nước ngoài, em cũng muốn đi cùng với chị "

Hàn Tử Huyền nghe cô gái ngồi bên cạnh nói vậy, cô bỏ về mặt buồn rầu sang một bên, gương mặt hiện lên vẻ yêu thương Yên Yên, dịu dàng nói với Yên Yên:

" Bây giờ tâm trạng của chị hoàn toàn không ổn. Nhưng chuyện này, chị chỉ có thể một mình xử lý, không thể cho em biết được

Vậy nên chị quyết định ra nước ngoài để giải khuây. Hi vọng sẽ giúp cho tâm trạng tốt hơn chút. Với lại, chị muốn đầu óc của mình có thời gian để nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục làm nhiệm vụ "

Yên Yên không hiểu tại sao mỗi khi nghe Hàn Tử Huyền nói đến hai từ " nhiệm vụ " đều có vẻ rất miễn cưỡng. Nếu như không được Hàn Tử Huyền cứu giúp, Yên Yên có lẽ đã chết trong những lần làm nhiệm vụ mà chủ nhân đã giao cho. Nhờ những lần ấy, cả hai người đã cùng nhau vào sinh ta tử ở rất nhiều nhiệm vụ sau đó.

Lúc này, Vũ Thiên Phong đã về Vũ gia, anh cứ nghĩ Hàn Tử Huyền đã về nhà nhưng khi nghe bác Bạch nói từ sáng tới giờ cô chưa về, Vũ Thiên Phong càng nóng lòng muốn tìm được cô. Anh lập tức gọi điện cho Mặc Ngón, cứ người tìm cô, nội trong đêm nay cô phải có mặt tại Vũ gia. Mặc Ngón cũng đã sai rất nhiều thuộc hạ tìm kiếm nhưng vẫn không tìm được.

Vũ Thiên Phong suy nghĩ hồi lâu, rồi lấy điện thoại gọi cho Yên Yên. Lúc này, Yên Yên thấy Vũ Thiên Phong gọi điện cho mình nên đã hỏi Hàn Tử Huyền:

" Chị Huyền, là anh rẽ gọi "

" Đừng nghe "

Hàn Tử Huyền nói nhưng không thèm liếc nhìn

" Thôi, để em xem anh ta gọi đến để làm gì "

Yên Yên thở dài một hơi, quyết định rồi nói

" Đừng nói chị ở đây "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền nói vậy liền gật đầu nghe theo. Lấy tay kéo nút xanh lá trên điện thoại rồi nghe

" Anh rẽ, em nghe đây? "

" Yên Yên, Tử Huyền có ở với có không? "

Yên Yên nghe giọng Vũ Thiên Phong có vẻ rất khẩn trương, cứ như anh đã tìm có khắp nơi nhưng không thấy. Cô nghe anh hỏi thế, liền nhìn Hàn Tử Huyền rồi mạnh dạn nói

" Không có, chị ấy không ở với anh sao? Mà hai người đã xảy ra chuyện gì vậy? "

Khi cô hỏi đến việc giữa Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền đã xảy ra chuyện gì. Thì bên Vũ Thiên Phong vẫn chưa trả lời, còn Hàn Tử Huyền thì trợn mắt lên nhìn cô, như một lời đe dọa làm cho Yên Yên không dám nhìn lại Hàn Tử Huyền. Ít lâu sau, bên Vũ Thiên Phong mới trả lời lại

" Không có gì, chỉ là cả hai cãi nhau thôi.

Nếu cô ấy có đến tìm cô, cô hãy gọi ngay cho tôi "

" Dạ "

Vũ Thiên Phong nghe Yên Yên nói vậy liền nhanh chóng tắt điện thoại. Anh suy nghĩ rất cuộc có đang ở đâu? Tại sao lúc đó mình lại không nhanh chóng đuổi theo cô và giải thích cho cô hiểu thì cô lẽ đã không như lúc này. Vũ Thiên Phong tức giận, tay anh siết chặt lại thành nắm đấm, cặp mắt phát ra tia lửa, không kiềm chế được quăng nắm đấm vào bức tường bên cạnh. Bác Bạch ở dưới lầu nghe thấy tiếng động lớn phát ra trong phòng nên vội vàng chạy lên xem. Bác nhìn thấy bức tường trắng bị Vũ Thiên Phong hung hăng để lại một vết nứt dài cùng với một dòng máu tươi chảy trên tay anh. Bác Bạch lo lắng nên cho người gọi Hình Thi đến gấp để băng bó vết thương cho Vũ Thiên Phong.

Hàn Tử Huyền sau khi thấy Yên Yên tắt điện thoại, cô quay trở lại phòng và thu xếp hành lý để ngày mai sang Anh. Bấy giờ, cô trong lòng có rất muốn sang đó thật nhưng lại có một cảm giác tức cười kì lạ. Là tiếc vì không để cho anh cơ hội giải thích. Hay tiếc vì lúc đó bản thân đã không mạnh mẽ đối mặt để nói chuyện với Vũ Thiên Phong và Mặc Thanh Thanh. Khi được Yên Yên ngỏ ý cùng phụ thu xếp, Hàn Tử Huyền đã đồng ý. Trong lúc làm, Yên Yên chăm chú nhìn vẻ mặt của Hàn Tử Huyền. Nhìn cô hơi mơ màng và có chút không để tâm đến việc thu xếp. Yên Yên chưa từng thấy, khi cô và Hàn Tử Huyền ở gần nhau lại có thể im lặng đến vậy. Lúc trước khi gặp lại nhau, cả hai đã nói chuyện cả một ngày vẫn không hết mà bây giờ.... Yên Yên muốn xóa bỏ không khí nặng nề của hiện tại nên đã hỏi Hàn Tử Huyền:

" Chị Huyền, lần này chị sang Anh định đi bao lâu sẽ về? "

" Chắc khoảng hai tháng hoặc lâu hơn "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền nói thế nghe có chút hoảng hốt. Hai tháng, tuy thời gian không dài nhưng cũng chẳng ngắn đối với cô. Vậy là hai tháng thì cô phải có đơn một mình mà không có Hàn Tử Huyền bên cạnh. Nghĩ đến cũng chẳng dám. Yên Yên vừa chớm nghĩ ra một vấn đề liền hỏi Hàn Tử Huyền

" Vậy nếu như lúc đó anh rẽ cho người điều tra và biết chị ở Anh và sang đó tìm chị thì phải làm sao? "

" Tìm sao?

Một khi chị đã muốn trốn, thì cho dù lật tung cả nước Anh vẫn không tìm được đâu. "

Hàn Tử Huyền nói rồi tiếp tục sắp xếp hành lý. Khi đã thu xếp xong, cô nói với Yên Yên

" Chuyến bay của chị sẽ bay vào lúc 9 giờ sáng mai.

Bây giờ cũng không cần sớm nữa, em mau ngủ sớm đi "

Hàn Tử Huyền nói xong thì đóng sầm cửa lại. Yên Yên thấy thế liền đi về phòng nghỉ ngơi. Đứng trước cửa phòng, lúc định mở cửa bước vào thì cô đột nhiên rút lại. Lấy điện thoại ra, nhấn vào một số điện thoại lưu tên của Mặc Ngón. Trong đầu Yên Yên đang có hai loại suy nghĩ, một là gửi bị một việc Hàn Tử Huyền sang Anh, hai là nói cho Mặc Ngón biết Hàn Tử Huyền chuẩn bị sang Anh để anh nói cho Vũ Thiên Phong đến và ngăn cản. Nhưng Yên Yên lại không muốn phản bội lại Hàn Tử Huyền nên đành cất lại điện thoại vào và bước vào phòng ngủ.

Đêm đó, Hàn Tử Huyền nằm trên giường trần trọc mãi vẫn không thể ngủ được. Bản thân cô suy nghĩ rất nhiều việc. Nếu như mình bỏ đi như vậy, Vũ Thiên Phong có lo lắng và cho người tìm mình hay không? Không được, mình không thể có suy nghĩ như vậy, thật ra là mình đang lợi dụng anh ta

Chính Hàn Tử Huyền và nội tâm của cô thật sự đang có mâu thuẫn rất lớn, việc này khiến cô không thể yên lòng được. Chỉ mong trời mau mau sáng để cô nhanh chóng sang Anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 27: Giúp

Sáng hôm sau, tay chưa đến 9 giờ nhưng Hàn Tử Huyền đã có mặt tại sân bay. Sân bay lúc này vẫn tấp nập, người người quai lại nhưng hai cô gái gần như trở thành tâm điểm của mọi người. Yên Yên có chút ngại ngạo nói với Hàn Tử Huyền:

" Chị đi nhờ gọi điện về cho em nha "

Hàn Tử Huyền thấy cô em ngồi của mình như vậy, không nhận được cười, cô lấy tay xoa xoa đầu của Yên Yên nói:

" Em gái ngoan, chị chỉ đi nghỉ ngơi chút thôi, chứ có phải đi luôn không trở về Trung Quốc đâu mà em lại như vậy chứ? "

" Chị vào bên trong đây, em cũng về đi "

Hàn Tử Huyền nói tiếp, cô xoay người đẩy hành lý vào bên trong. Hàn Tử Huyền chợt đứng lại, cô quay ra xem Yên Yên đã rời khỏi chưa. Khi Yên Yên đã rời sân bay, cô mới yên lòng lên máy bay

Yên Yên vừa quay trở về nhà thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi áo, lấy điện thoại ra để xem ai gọi đến, là Mặc Ngón. Yên Yên suy nghĩ, không biết anh ấy gọi cho mình có việc gì. Chẳng lẽ là Vũ Thiên Phong vẫn chưa có tin tức về Hàn Tử Huyền nên muốn anh gọi điện thoại để hỏi cô. Yên Yên cân nhắc mãi không biết có nên nghe máy hay không, cuối cùng cô quyết định bỏ mặc cho tiếng nhạc chuông reo, còn bản thân thì đi thay quần áo cho thoải mái.

Trong lúc thay đồ, vì tiếng nhạc chuông có reo mãi nên khiến Yên Yên cảm thấy ồn ào. Cô nghĩ, nếu thấy người khác không nghe máy thì tốt nhất đừng gọi điện nữa, thật phiền phức. Vừa nghĩ xong thì tiếng nhạc chuông liền dứt, không còn nghe gì nữa, Yên Yên thờ phào nhẹ nhõm, khi định mặc quần áo vào thì Yên Yên nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, cô nghĩ thầm:

" Chết thật, chẳng lẽ lúc này mình quên khóa cửa "

Tiếng bước chân càng ngày càng nặng dần tiếng về phía cửa phòng của Yên Yên. Tuy chỉ nghe tiếng bước chân nhưng Yên Yên vẫn xác định được là nam hay nữ, tiếng bước chân rất nhất định là nam. Có nhanh chóng mặc quần áo vào, bước nhẹ chân đi đến bên cửa phòng. Tay cầm lấy một chiếc gậy được đặt ở gần đó, tay còn lại nhanh chóng mở cửa phòng vào định đánh vào đầu của kẻ dám xông vào nhà cô. Nhưng khi cô vừa quơ tay lên định đánh thì đã bị ai kia bắt lấy được tay cầm gậy của cô

" Có định giết tôi sao? "

Hóa ra người đột nhập vào nhà cô là Mặc Ngón, thế mà làm Yên Yên cứ tưởng là trộm, chứ nữa là cho tên kia xuống gặp diêm vương rồi.

Cô bỏ cây gậy sang một bên, đi đến bên ghế sofa và ngồi xuống. Mặc Ngón đi theo cô nhưng ngồi bên chiếc ghế bên cạnh, cô gọt một ly nước rồi đẩy đến chỗ cô của anh. Mặc Ngón thấy vậy, nhưng anh không cầm lên và uống. Mặc Ngón cứ chăm chăm nhìn Yên Yên khiến cô thấy khó chịu. Vì cô chưa bao giờ bị ai đó cứ nhìn mình mãi, Yên Yên nói với Mặc Ngón:

" Giật đốc Mặc, anh đến đây làm gì? "

Mặc Ngón tay cầm ly nước trên bàn lên, uống một ngụm nước rồi điềm tĩnh nói với Yên Yên

" Thiên Phong kêu tôi đến, xem Tử Huyền có ở đây hay không?

Câu ấy hiện tại đang rất tức giận, đã cho người tìm chị của cô ở khắp nơi nhưng vẫn chưa tìm thấy

Mà Tử Huyền không liên lạc gì với cô sao? "

Yên Yên nghe Mặc Ngón hỏi như thế, cảm giác bản thân mình đang bị tra hỏi, người cô đột nhiên đỏ mặt hối, giọng có chút lắp bắp

" Không có "

Mặc Ngón cũng hỏi thêm một vài câu, trước khi đi anh cũng không quên nói với Yên Yên, nếu như Hàn Từ Huyền có liên lạc thì lập tức phải cho Vũ Thiên Phong biết

Trên đường Mặc Ngón trở về, lúc anh đang lái xe thì Vũ Thiên Phong đã gọi điện cho anh. Khi anh nghe máy, một giọng lạnh lùng lúc trước bây giờ đã thay đổi, có chút tức giận và nóng trong lòng

" Thế nào? Từ Huyền có ở đó không? "

" Không có! Tôi đã hỏi Yên Yên rồi "

Mặc Ngón thấy được sự thay đổi của Vũ Thiên Phong sau khi gặp được Hàn Từ Huyền. Bởi vì từ lúc quen biết, anh chưa bao giờ vì một người phụ nữ nào mà làm cho bản thân cảm thấy lo lắng.

" Có ý nói thật chứ? "

Vũ Thiên Phong đã cá đêm không ngủ vì tìm Hàn Từ Huyền, anh đã cho người tìm hết những nơi mà cô thường đến nhưng vẫn không tìm được. Kể cả những quán bar Vũ Thiên Phong không tin Hàn Từ Huyền ở đó nhưng vẫn cho người vào đó tìm cô.

" Có vẻ là nói thật "

Vũ Thiên Phong nghe Mặc Ngón nói vậy, anh tắt điện thoại, vẫn tiếp tục sai người đi tìm Hàn Từ Huyền. Từ lúc Hàn Từ Huyền bỏ đi, anh luôn tức giận trong lòng rồi nghĩ tất cả những chuyện này đều do Mặc Thanh Thanh gây ra, nhất định phải cho cô ta biết làm tổn thương người phụ nữ của Vũ Thiên Phong này phải trả giá như thế nào

Sau khi Vũ Thiên Phong tắt điện thoại, Mặc Ngón chăm chú lái xe hơn nhưng trong lòng anh nghĩ về những điều lúc này nghe Yên Yên nói, anh thở dài rồi nghĩ

" Tôi chỉ có thể giúp em che giấu như vậy thôi "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cô ấy quen với tôi

"Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc."

Sáng hôm sau, Yên Yên đang ngủ say giấc trong phòng thì bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc, cô nghe máy với giọng vẫn còn muốn ngủ:

" Yên Yên, chị phá giấc ngủ của em à? "

Do còn muốn ngủ nên lúc Yên Yên nghe máy thì không xem tên ai gọi đến. Khi biết giọng đó không ai khác ngoài Hàn Từ Huyền, cô đã tỉnh ngủ hẳn rồi nói với Hàn Từ Huyền

" Không có. Mà chị đến Anh rồi sao? "

" Chị đến lâu rồi "

Yên Yên có hỏi Hàn Từ Huyền về thời tiết và nơi sống ở Anh, Hàn Từ Huyền đều trả lời là ổn. Sau đó Yên Yên kể cho Hàn Từ Huyền nghe việc hôm qua Mặc Ngón đến tìm cô và hỏi rất nhiều. Yên Yên cũng không quên nói với Hàn Từ Huyền, Vũ Thiên Phong vẫn còn cho người tìm cô khắp nơi, nhưng Hàn Từ Huyền chỉ nói một câu với Yên Yên rồi tắt máy.

" Trong thời gian chị nghỉ ngơi, đừng bao giờ nhắc đến hẳn nữa "

Khi đã tắt máy, Hàn Từ Huyền nằm dài trên chiếc ghế sofa của căn nhà mà cô đã thuê. Có vẻ nằm vừa suy nghĩ, có lẽ mình phải tìm một công việc nào đó để làm. Căn nhà Hàn Từ Huyền đang ở được cô thuê tại London của một người chủ gốc Hoa.

Hàn Từ Huyền nhớ lúc bỏ đi, cả ngày hôm đó cô đã trốn trong phòng, lúc đó bản thân muốn đi một nơi thật xa, vừa lúc biết người chủ mà cô đang thuê nhà là người gốc Hoa và đang ở London nên cô cũng nhanh chóng gọi điện đến. Cũng may là căn nhà này chưa cho ai thuê.

Còn về Yên Yên lúc này, cô chỉ mong một điều đó là hai tháng hãy nhanh nhanh trôi qua. Nếu không một mình cô ở căn nhà như thế này thì thật sự rất buồn chán. Chẳng lẽ bây giờ tìm một người để chơi cũng khó đến vậy sao. Khi Yên Yên vừa dứt sự nghĩ ấy thì nghe thấy tiếng gõ cửa, cô nghĩ trong đầu, còn sớm như vậy mà đã có người đến tìm rồi. Cô để điện thoại trong phòng rồi rời khỏi giường, nhanh chóng ra mở cửa xem là ai.

Cửa vừa mở, một nam nhân mặc áo sơ mi trắng quay lưng về phía cô bỗng quay lại. Tại phải cầm điện thoại, tay trái cầm một hộp thức ăn, vừa thấy Mặc Ngón, Yên Yên đã hỏi

" Còn sớm như vậy anh đến đây làm gì? "

Mặc Ngón như không nghe thấy gì, bước hẳn vào trong nhà, đặt hộp thức ăn trên bàn rồi nói:

" Gần 9 giờ sáng mà đối với cô vẫn còn sớm sao? "

Hai tay anh sải dài trên ghế sofa, mắt nhìn Yên Yên nói

" Mặc kệ tôi, mà anh đến đây làm gì? Nếu không có chuyện gì thì xin Giám đốc Mặc về cho "

Thấy Mặc Ngón tự tiện vào nhà như vậy, trong lòng Yên Yên cũng hơi giận, không ngờ tên này lại là một người trợ trên đến vậy. Nếu không phải vì gương mặt có phần tuấn tú của Mặc Ngón thì cô lẽ Yên Yên đã đánh cho tên này bầm dập rồi.

" Tôi thấy Từ Huyền không có ở đây cùng cô, sợ cô đói nên đã đã tốt bụng mua đồ ăn sáng cho cô.

Nhưng nếu cô đã đuổi tôi về thì tôi ở đây cũng chẳng thể làm gì cả "

Mặc Ngón nói với giọng châm biếm với Yên Yên. Thấy anh đứng dậy rồi khỏi sofa, cô đưa bàn tay về phía anh rồi quay lưng thản nhiên nói

" Điêng đi!

Đợi tôi đi tắm. Ngồi yên đó! "

Mặc Ngón nghe cô nói vậy liền nhếch miệng cười có chút gian xảo, trở lại ngồi trên ghế đợi cô đi tắm.

Sau hơn 10 phút, Yên Yên cũng đã quay lại, cô ngồi xuống ghế rồi lấy tay mở hộp thức ăn ra. Là món Vằn thắn mà Yên Yên đã lâu rồi chưa được ăn, hương thơm của vằn thắn làm cho Yên Yên không kiềm lòng được mà muốn ăn ngay lập tức. Trong hộp thức ăn có để sẵn một đôi đũa, Yên Yên cứ vậy mà gấp miếng đầu tiên bỏ vào miệng, hương vị của nó vẫn giống như xưa.

Yên Yên không quên hỏi Mặc Ngón

" Tại sao anh lại biết tôi rất thích ăn món này vậy? "

" Cô cũng thích nó sao? "

Thật trùng hợp, đây cũng là món mà yêu thích nhất "

Sau khi Yên Yên ăn xong, Mặc Ngón cũng rời khỏi nhà cô, ăn rồi thì bây giờ nên làm gì đây. Hàn Từ Huyền không có ở đây, ở đây cũng buồn chán, không có việc gì để làm. Yên Yên quyết định quay trở lại phòng và ngủ thêm một giấc.

Khi Yên Yên thức dậy lần thứ hai, trời cũng đã gần chiều, bây giờ Yên Yên nhanh chóng ngồi dậy và đi thay đồ. Vì cô đã quyết định đến một nơi mà cô chưa từng đến, là quán bar. Lúc trước, Hàn Từ Huyền không cho Yên Yên đến những nơi như quán bar vì ở những chỗ ấy chưa bao giờ là tốt cả. Có khi còn gây hại cho chính bản thân cho nên việc đi quán bar, Hàn Từ Huyền tuyệt đối cấm. Nhưng mà bây giờ Hàn Từ Huyền đang ở Anh, cô đi đến đó chắc Hàn Từ Huyền sẽ không biết.

Quán bar mà Yên Yên đến là quán Angels In Clouds. Đây là một quán bar dành cho những câu ẩm, có chiều, nhưng Yên Yên vẫn chưa biết quán bar này hiện đang được bang Phong Thần quản lý. Trong lòng Yên Yên có chút lo lắng lần chút bồn chồn, do hôm nay có chút hưng phấn nên cô đã uống rất nhiều rượu. Sau khi trở tiền và định rời khỏi quán thì gặp phải một đám lu mạnh mẽ hơn người. Chúng nhìn thấy Yên Yên thì ra sức trêu ghẹo, chúng ngồi xuống kế bên ghế Yên Yên. Vì cô hiện tại chỉ mặc một chiếc váy đen ôm sát cơ thể, nhìn rất quyến rũ nên một tên đã lấy chân không ngừng cọ vào chân cô. Yên Yên tức giận

và quay người bỏ đi thì bị một tên khác nắm lấy tay liên tục kéo về phía hân và nói:

" Tiều mỹ nhân, đêm nay đi chơi với chúng tôi đi "

Yên Yên dứt khoát gạt tay lại và thẳng thừng nói:

" Không hứng thú "

Nghe Yên Yên nói vậy, một tên khác tức giận nói rồi quay tay lên tát cô

" Đáng ghét, có dựa vào cái gì mà dám phách lối vậy hả? "

Khi bàn tay hân sượt chạm đến mặt của cô thì bị một bàn tay nắm lại, Yên Yên đột nhiên bị một lực kéo kéo vào trong lòng của người kìa.

" Dựa vào việc có ý quen với tôi "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Anh thật hào phóng

Bị một bàn tay to lớn kéo đến, ôm chặt vào lòng, tuy lúc ấy Yên Yên đã ngã say nhưng vẫn còn chút ý thức, cô nghe được loảng thoảng giữa họ cãi nhau, sau đó lại có tiếng vang xin thăm thiết

" Từ đây về sau, không cho ba tên này đến đây nữa.

Ba tên này, đem đi hiến hết đi. Nếu không sau này sẽ không ít phụ nữ bị bắt nạt "

Giọng nói của anh vẫn rất bình thản, tay vẫn luôn ôm chặt lấy cô gái bé nhỏ trong lòng không buông

" Dạ, anh Mặc "

Những tên thuộc họ đứng xung quanh anh nghe vậy liền nhanh chóng lùi ba tên lưu manh đi xừ l. Mặc Ngôn xoay qua nhìn Yên Yên, thấy cô đã ngủ lúc nào rồi, anh dịu dàng bế cô lên xe. Trên xe, anh để cô tựa đầu vào vai mình và ngủ, thấy chiếc váy cô mặc có phần ngắn và gợi cảm. Chợt thấy trong lòng có chút tức giận, anh coi chiếc áo vest bên ngoài của mình và choàng lên cho cô.

Đến Mặc gia, anh bế cô vào phòng của mình và bảo bác quản gia cũng vào trong, anh lấy trong tủ quần áo của mình ra một chiếc áo sơ mi trắng rồi nhờ bác thay giúp Yên Yên thay, còn anh sẽ đứng bên ngoài phòng đợi. Sau khi bác quản gia giúp Yên Yên thay xong, anh quay trở vào trong và cũng không quên kêu bác làm một ly nước chanh cho cô giải rượu. Nhìn thấy Yên Yên ngủ ngon lành trên giường, anh đi đến và đặt lên trán cô một nụ hôn, không quên chế bai trừ lượng của cô.

Bác quản gia quay trở lại phòng và trên tay cầm ly nước chanh, anh cầm lấy ly nước và bảo bác quay trở về phòng ngủ vì bây giờ cũng không còn sớm. Sau khi bác quản gia rời đi, Mặc Ngôn đi đến, đỡ Yên Yên ngồi dậy rồi dứt nước cho cô uống. Thấy cô ho nhẹ, anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô rồi ôm cô vào lòng cùng ngủ

Sáng hôm sau, khi Yên Yên thức dậy, trước mặt cô là một căn phòng lớn, chiếc giường cô đang nằm cũng lớn không kém, chỉ có một mình cô chiếm nó. Nhưng nhớ lại đêm qua, Yên Yên uống say sau đó gặp đám lưu manh, được người tốt giúp đỡ sau đó ngủ quên, cô vẫn còn nhớ giọng nói tối qua rất quen thuộc, rất giống giọng của Mặc Ngôn. Nói đúng hơn, đó là giọng của Mặc Ngôn, chẳng lẽ đây là nhà của anh, căn phòng cô đang ở, chiếc giường êm ái cô đang nằm cũng là của anh.

Yên Yên nhanh chóng rời khỏi giường một phút hiện chiếc váy đen đêm hôm qua đã được thay bằng chiếc áo sơ mi trắng rộng đến cho luôn cả đùi cô. Vội vàng tìm lại bộ đồ đêm qua nhưng không tìm thấy, đành đánh răng rửa mặt rồi lau mình mặc chiếc áo sơ mi xuống dưới. Vừa định mở cửa ra ngoài thì Mặc Ngôn từ ngoài vào mở cửa làm cánh cửa dựng vào đầu cô. Vì sự đúng trùng kỳ này vào cô Yên Yên khá mạnh khiến cô ngồi xuống lấy tay ôm đầu, nhìn cô vẻ rất đau. Yên Yên tức giận đứng dậy quát lớn vào Mặc Ngôn:

" Nè, anh bị bệnh sao?

Vào phòng sao không gõ cửa "

" Đây là phòng của tôi "

Mặc Ngôn vẫn bình tĩnh đáp. Yên Yên nghe anh nói vậy, trong lòng có chút xấu hổ, mặt cũng vì vậy mà đỏ lên.

Mặc Ngôn trên tay cầm một tờ cháo vẫn còn nóng, vẫn còn những làn khói từ cháo bay lên. Anh bước thẳng vào trong phòng và đặt tờ cháo xuống bàn gần đó nói với Yên Yên:

" Tôi tưởng cô chưa dậy nên đem cháo lên cho cô.

Dậy rồi thì qua đây ăn đi "

Mặc Ngôn vẫn tỏ vẻ lạnh lùng nói với Yên Yên. Còn cô thì không muốn, giọng nói hậm hực với anh

" Không cần, anh mau đưa cho tôi chiếc váy đêm qua. Tôi muốn về nhà "

" Có muốn chiếc váy lấy lại chiếc váy không đừng đắn đó sao? Tôi cho người vớt bỏ nó rồi "

Mặc Ngôn lạnh lùng nói. Yên Yên nghe anh vớt bỏ chiếc váy thì tức giận, tiến lại phía anh, mắng anh một trận.

" Anh làm vậy không thấy quá đáng sao? Vứt đồ của người ta cũng không hỏi ý kiến một tiếng "

" Đêm qua ai say bí tí, còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Từ lượng đã thấp lại còn tham vào quán bar "

Mặc Ngôn nói có ý châm chọc Yên Yên khiến cô cãi lại

" Đó là chuyện của tôi, anh không cần quan tâm làm gì "

" Được rồi, đừng giận nữa.

Tôi đã cho người chuẩn bị đồ cho cô rồi, nó được đặt trong nhà tắm.

Cô ăn xong tờ cháo này tôi đưa cô về "

Yên Yên nghe vậy, đành miễn cưỡng ăn hết tờ cháo, nhưng thật sự nó rất ngon. Sau khi Yên Yên mặc đồ được Mặc Ngôn cho người chuẩn bị, phải nói Yên Yên giống như một người mẫu hay một mỹ nhân, vì bộ quần áo cô mặc đã tôn lên hết vẻ đẹp của cô.

Trên xe, Yên Yên đang ngồi kế bên Mặc Ngôn lái xe, anh vẫn rất chăm chú lái xe. Xuất đường đi, hầu như cả hai người không nói câu nào. Gần đến nhà, Yên Yên mới lấy can đảm, mở miệng nói với anh:

" Bộ đồ này.... tôi sẽ giặt rồi trả nó lại cho anh "

" Không cần đâu! "

Mặc Ngôn nói nhưng không hề nhìn đến Yên Yên

" Giám đốc Mặc, anh thật hào phóng. Cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đêm qua đã giúp tôi "

Khi Yên Yên nói câu này thì xe cũng đã dừng trước nhà. Cô nhanh chóng mở cửa xe đi xuống nhưng dường như không mở được. Yên Yên quay lại nhìn xem Mặc Ngôn thì thấy anh đang đặt tay lên kính xe bên phía cô. Cả hai người, mặt đối mặt rất gần nhau, chỉ cách vào sentimet thì mới đã chạm vai nhau. Yên Yên thấy tình cảnh như vậy, cô cũng rất muốn thoát khỏi nó nhưng dường như cô sợ hãi dẫn kì lạ khiến cô không thể rời được. Thấy Mặc Ngôn đang gần tiến sát đến, nhịp tim của Yên Yên bắt đầu đập nhanh hơn, cô buột miệng nói:

" Giám đốc Mặc, hẹn gặp lại "

Rồi cô đẩy người anh ra rồi nhanh chóng mở cửa xe, lao thẳng vào nhà.

Mặc Ngôn trong xe lúc này trong xe vẫn còn có chút vương vấn nhưng tự an ủi bản thân *" thua keo này, bày keo khác "* rồi cũng lái xe rời đi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Nguy cơ phá sản

Hơn hai tháng sau, Hàn Tư Huyền vẫn chưa chịu về Trung Quốc, cô nói do muốn ở đây vui chơi thêm vài tháng nữa, thật chất là muốn tránh mặt Vũ Thiên Phong. Yên Yên sau khi nghe cô nói thế, liền nghĩ nếu như lúc đầu biết Hàn Tư Huyền đi lâu như vậy thì cô đã nhất quyết đi cùng rồi. Chỉ tội Vũ Thiên Phong, cô nghe Mặc Ngôn nói hai tháng nay Vũ Thiên Phong luôn cho người lùng sục khắp nơi để tìm Hàn Tư Huyền, mà đáng thương hơn vẫn là Mặc gia

Vũ Thiên Phong đang trong phòng làm việc tại công ty, anh đang chăm chú suy nghĩ, nói đúng hơn là suy nghĩ về việc tìm kiếm Hàn Tư Huyền thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài nên cho vào. Thấy nữ nhân viên đi trước, Mặc Thanh đi phía sau lưng cô ta, Vũ Thiên Phong vừa nhìn thấy Mặc Thanh Thanh đã tức giận, quát lớn vào nữ nhân viên kìa:

" Không phải tôi đã nói không cho Mặc Thanh Thanh lên đây rồi sao.

Có muốn bị sa thải có đúng không?" "

Nữ nhân viên nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, trong lòng khiếp hãi lo sợ, cả người như sắp không trụ nổi, vang xin Vũ Thiên Phong.

" Tổng giám đốc, tôi..... "

" Có ra ngoài đi, để tôi nói chuyện với anh ấy "

Mặc Thanh Thanh ra lệnh cho nữ nhân viên ra ngoài, cô ta liền nhanh chóng nghe theo.

Bấy giờ chỉ còn lại Vũ Thiên Phong và Mạc Thanh Thanh trong phòng, anh nhìn cô với ánh mắt đầy sự kính bì. Mạc Thanh Thanh đột nhiên tiến đến gần Vũ Thiên Phong rồi bất chợt quỳ xuống nền. Cô cúi đầu xuống, lời nói cô cũng thành khẩn với Vũ Thiên Phong:

" Phong, là em đã sai rồi.

Anh đừng tức giận nữa, đừng khiến Mạc thị phả sản "

" Mạc Thanh Thanh, tôi cũng đoán được cô đến đây là vì chuyện Mạc thị.

Tôi cũng không muốn Mạc thị của cô phá sản đâu, mà tôi muốn Mạc thị của cô từ đây về sau không đáng một xu. Để sau này, cô sẽ cảm thấy ân hận với những việc mình đã làm ra "

Vũ Thiên Phong ngồi xuống kế bên Mạc Thanh Thanh, anh lấy tay nâng cằm cô ta rồi nhìn thẳng vào mắt cô ta nói. Giọng nói đầy thâm độc khiến Mạc Thanh Thanh lo sợ. Nói rồi, Vũ Thiên Phong đứng dậy, anh đi đến bên ghế làm việc của mình nhưng không ngồi xuống, anh bỏ hai tay vào túi quần, đứng xoay lưng về phía Mạc Thanh Thanh

" Mạc Thanh Thanh, xem như tôi cho cô cơ hội cuối cùng. Chỉ cần tìm được Hàn Tử Huyền, tôi sẽ cho Mạc thị của cô bình yên trở lại. "

Mạc Thanh Thanh nghe điều kiện của Vũ Thiên Phong, cô ta cứ đắn đo mãi, bấy giờ cô ta chỉ có hai lựa chọn. Một là gia đình phá sản, hai là tìm Hàn Tử Huyền. Mạc Thanh Thanh chỉ đành miễn cưỡng chấp nhận yêu cầu của Vũ Thiên Phong nhưng trong lòng thầm oán trách, tại sao lúc này Hàn Tử Huyền cũng khiến cho Vũ Thiên Phong trở nên lạnh lùng và ghét bỏ cô ta.

Mạc Thanh Thanh rời khỏi Vũ thị và đến thẳng Mạc thị, những nhân viên của Mạc thị đã nhận thấy ti lệ Mạc thị phá sản rất cao nên đã nhanh chóng xin nghỉ việc. Nhìn thấy Mạc Liễn Thành đang rất bận rộn để công ty mà tâm huyết của ông ta mấy chục năm nay gây dựng không bị phá sản. Thấy Mạc Liễn Thành mấy hôm nay không trở về nhà vì lo việc ở Mạc thị, Mạc Thanh Thanh cũng vô cùng buồn, nhất định cô phải tìm được đề bản thân không cảm thấy tội lỗi. Cô vào phòng làm việc của Mạc Liễn Thành, vừa nhìn thấy cô đã vô cùng tức giận nhưng lại không hề biểu hiện ra bên ngoài. Ông bỏ đóng tài liệu và đi đến bên ghế sofa ngồi cùng Mạc Thanh Thanh, cô rót cho ông một ly nước, để trước mặt ông ta:

" Con đi nói chuyện với Vũ Thiên Phong sao rồi? "

Mạc Liễn Thành vẫn tỏ ra bản thân vô cùng bình tĩnh, hỏi Mạc Thanh Thanh

" Anh ấy nói chỉ cần tìm được Hàn Tử Huyền đang ở đâu, anh ấy sẽ bỏ qua cho Mạc thị "

Mạc Thanh Thanh không dám ngăn đầu nói chuyện với Mạc Liễn Thành, do trong lòng cô ta cũng có cảm giác day dứt

" Hàn Tử Huyền? Là có gì mà cũng đi dự tiệc cùng Vũ Thiên Phong sao? "

Mạc Thanh Thanh không nói gì, chỉ gật đầu. Mạc Liễn Thành bảo Mạc Thanh Thanh quay trở về Mạc gia, còn bấy giờ thì ông ta phải tiếp tục làm việc để cứu gia đình hành hiện tại. Sau khi Mạc Thanh Thanh rời khỏi, Mạc Liễn Thành đã thở dài một hơi rồi suy nghĩ

" Không thể để con nhà đầu này làm cho tâm huyết của ta bị tan thành mây khói được "

Ông ta ngồi trên chiếc ghế xoay của mình, xoay qua xoay lại suy nghĩ

Yên Yên đang nhàn nhã nằm trên chiếc sofa ở nhà, vừa nằm vừa đọc tạp chí thì nghe tiếng tin nhắn của điện thoại. Nghĩ chắc là tin nhắn của Mạc Ngõn, vì do những ngày gần đây ảnh đột nhiên rất quan tâm đến cô. Do hiện tại anh đang đi công tác nên không thể ở bên cạnh Yên Yên nên hầu như ngày nào cũng nhắn tin kêu cô phải chú trọng sức khỏe, nhớ phải ăn uống đầy đủ..... khiến cô đọc mãi cũng cảm thấy chán. Nhưng Yên Yên biết trả lại Mạc Ngõn về đến Trung Quốc, cô đoán do không biết cô nên đi đón anh hay không, suy đi nghĩ lại thì thấy bản thân vẫn nên ở nhà. Đúng lúc bên ngoài có người gõ cửa, Yên Yên đi đến mở cửa, thì ra là Mạc Ngõn, trên tay anh vẫn cầm vali. Yên Yên bất ngờ trợn mắt nhìn anh, đầy ngạc nhiên hỏi:

" Không phải trưa nay anh mới đến sao? "

Sao lại về sớm vậy? "

" Sao vậy? Không thích tôi về sớm sao? "

Mạc Ngõn vẫn như lúc trước, ngang nhiên bước thẳng vào trong nhà, anh đặt vali kế bên ghế sofa rồi ngồi xuống

" Nhà anh, sao anh không về, đến đây làm gì? "

Yên Yên quay vào trong, đứng trước mặt Mạc Ngõn hỏi. Nhưng Mạc Ngõn vẫn không trả lời Yên Yên. Tiếng chuông tin nhắn điện thoại của Yên Yên lại tiếp tục vang lên

" Nè, sao anh không trả lời tôi? "

Mạc Ngõn thấy Yên Yên có vẻ không đề tâm gì đến tin nhắn nên nhích nhỏ cổ

" Điện thoại cô có tin nhắn kìa, mau xem là ai nhắn "

Yên Yên cũng biết điều đó, nghe anh nói vậy, cô mới cầm điện thoại mở lên xem, cô đến hai tin nhắn, một tin vào giờ đến và một tin được gửi cách đây vài phút trước, là Mạc Ngõn đã nhắn với cô, tin nhắn có nội dung là:

" Tôi về đến Trung Quốc rồi, đang trên đường đến nhà em. Mau ra ngoài chào đón tôi đi "

Yên Yên đọc xong tin nhắn của Mạc Ngõn thì lắc nhàn anh rồi cười, không giấu được trong lòng nói:

" Giám đốc Mạc cô nhà không về, đến đây làm gì? Cận thân kéo mọi người tương đến thâm tình nhân đây "

" Vậy thì sao? Nếu vậy thì cái để mọi người hiểu làm "

Mạc Ngõn bình tĩnh đáp Yên Yên, lúc này cô nghĩ tên này thật mạnh mẽ. Yên Yên cũng không đề tâm những gì Mạc Ngõn vừa nói, cô tiếp tục đọc tin nhắn thứ hai vừa gửi, vừa nhìn thấy do chủ nhân gửi đến, Yên Yên ngăn người một lát rồi nhanh chóng bấm vào đọc, nội dung mà tin nhắn chủ nhân gửi cho Yên Yên là:

" Trong vòng một tuần, Hàn Tử Huyền phải có mặt tại Trung Quốc. Có một nhiệm vụ khẩn cấp cần cô ta thực hiện "

Yên Yên đọc xong cũng có chút bàng hoàng, trong đầu đầy suy nghĩ làm sao để Hàn Tử Huyền chịu quay về, hiện tại Yên Yên đã nghĩ ra một cách, nhưng cách này Hàn Tử Huyền nhất định sẽ phản đối Yên Yên ra thành trạm mình. Nhưng ngoài cách này, Yên Yên cũng chẳng còn lựa chọn nào khác

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[Ebook Full . Net](#)**.

Chương 31: Tay trong tay

Yên Yên đứng lặng cảm, một phút sau ý thức mới trở lại được. Cô nhanh chóng kéo tay Mạc Ngõn, kéo anh vào xe rồi kêu anh nhanh chóng chạy đến Vũ thị, Mạc Ngõn không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng vẫn làm theo ý của Yên Yên. Đến Vũ thị, Yên Yên nhờ Mạc Ngõn đưa cô đến phòng làm việc của Vũ Thiên Phong, anh vẫn làm theo ý cô. Nhìn viên trong công ty đều không tới mặt đến hai người. Vừa đứng trước phòng làm việc, Yên Yên đã nhanh chóng xông thẳng vào bên trong, thái độ vô cùng gấp gáp. Vũ Thiên Phong vừa nhìn thấy cô và Mạc Ngõn cũng tỏ mờ hỏi:

" Mạc Ngõn, cậu đưa Yên Yên đến đây làm gì? "

" Là cô ấy muốn tôi đưa đến đây "

Mạc Ngõn nói rồi nhìn Yên Yên, còn cô do đi quá nhanh nên bây giờ đang đứng thở hổn hển, nói

" Anh rể, em biết chị Huyền đang ở đâu "

Vũ Thiên Phong nghe Yên Yên nói vậy, tâm trạng nhanh chóng thay đổi. Anh vui vẻ hẳn, nhưng cũng gấp gáp hỏi Yên Yên

" Yên Yên, cô mau nói đi, Tử Huyền đang ở đâu? "

" Chị ấy đang ở London, Anh "

Anh rể, đáng lẽ em nên cho anh biết sớm hơn. Vì em đã hứa với chị Huyền che giấu việc này không cho anh biết. Em đã suy nghĩ rất lâu, không biết có nên cho anh biết hay không, cuối cùng lại che giấu đến bây giờ mới dám nói. "

Vũ Thiên Phong nghe Yên Yên nói vậy, nhưng anh lại không thể hiện sự tức giận như những gì Yên Yên suy nghĩ trong đầu. Anh chỉ im lặng nghe cô nói

Mạc Ngõn cảm nhận được những gì Yên Yên nói tất cả đều là thật. Ngay cả Mạc Ngõn cũng nghĩ Vũ Thiên Phong sẽ nổi trận lôi đình nên Mạc Ngõn đã nói với Vũ Thiên Phong:

" Thiên Phong, là tôi có lỗi hơn "

Tôi biết cô ấy nói dối nhưng vẫn giúp cô ấy che giấu. Nếu cậu muốn phạt, hãy phạt tôi "

Vũ Thiên Phong nghe những lời này xuất phát từ Mạc Ngõn, Vũ Thiên Phong lạnh lùng, cười nhếch mép, nói rồi nhanh chóng rời đi:

" Dự sau khi tìm được Tử Huyền trở về, tôi sẽ phạt hai người sau "

Yên Yên nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, trong lòng lo lắng lên nhìn Mạc Ngõn hỏi:

" Có khi nào anh rể giận quá sẽ giết luôn chúng ta không? "

" Đừng lo, cho dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ bảo vệ cô cho đến cùng "

Yên Yên nghe Mạc Ngõn nói thế, những vẫn luôn suy nghĩ trong lòng, không biết có thể tin tưởng được không

Vũ Thiên Phong nhanh chóng rời khỏi công ty, gọi điện cho Hoàng Trầm kêu anh đặt về máy sang Anh. Trong vòng trưa hôm nay Vũ Thiên Phong sẽ đến đó. Song, anh quay về Vũ gia thu xếp đồ đạc, bác Bạch hai tháng nay không thấy Hàn Tử Huyền nên cũng đã hỏi Vũ Thiên Phong. Anh chỉ vui vẻ trả lời, đang chuẩn bị lên đường bắt cô về. Trên máy bay, Vũ Thiên Phong tay chống cằm suy nghĩ

" Hai tháng xa cách, cuối cùng cũng tìm được em rồi "

Mấy hôm sau, tại Anh thời điểm bấy giờ đã là 7 giờ tối, Hàn Tử Huyền đang chuẩn bị bước ra khỏi một cửa hàng bán hoa thì có một anh cao to, mái tóc vàng, gương mặt lại, đôi mắt màu xanh dương nhìn rất dễ bị cuốn hút. Anh kêu Hàn Tử Huyền chờ anh ấy một chút. Người con trai lại ấy chính là William, con trai của người chủ góc Hoa cho Hàn Tử Huyền thuê nhà. Cửa hàng này là của William, Hàn Tử Huyền biết cửa hàng của anh hiện tại đang thiếu người làm nên cô đã xin vào làm tạm thời. William rất tốt với Hàn Tử Huyền, anh luôn ân cần, chăm sóc Hàn Tử Huyền từng li từng tí. Hàn Tử Huyền tuy chỉ chăm sóc hoa cho cửa hàng của William mới được hai tháng nhưng anh lại trả lương cho cô bằng những nhân viên khác, việc này Hàn Tử Huyền cũng biết và cũng đã từng từ chối ý tốt này của anh nhưng anh vẫn kiên quyết như vậy.

Lúc William kêu cô đợi anh, anh nhanh chóng đóng cửa tiệm hoa và chạy đến đi cùng với Hàn Tử Huyền. Lúc này, William có nghĩ ý sẽ đưa Hàn Tử Huyền về nhưng cô nói đã lâu rồi chưa được tin bộ nên hôm nay muốn đi bộ về nhà. Cô là William nghe Hàn Tử Huyền nói thế nên anh cũng muốn đêm nay cùng cô đi bộ về. William muốn cùng về với Hàn Tử Huyền nhưng sợ cô không đồng ý nên anh đã đến hỏi ý cô, khi được Hàn Tử Huyền đồng ý, William vui mừng như một cậu bé vừa được 100 điểm tài trưởng.

Trên đường về, càng về đêm thì thời tiết càng se se lạnh, Hàn Từ Huyền cũng cảm nhận được cái lạnh khi về đêm, cô khẽ run người. William thấy thế liền cởi chiếc áo khoác của mình và khoác lên người Hàn Từ Huyền. Cô thấy vậy chỉ biết nhàn anh cười và nhìn với ánh mắt cảm ơn. William vô tình chạm vào tay của Hàn Từ Huyền thì phát hiện tay của cô hiện tại đang rất lạnh, anh đột nhiên nắm lấy tay của Hàn Từ Huyền. Mặt của William cũng vì vậy mà đỏ lên, Hàn Từ Huyền biết anh không phải người xấu, cũng biết anh không có ý xấu đối với mình nên vẫn để William nắm tay cô.

Nhưng, tất cả hành động của hai người từ này đến giờ, Vũ Thiên Phong ngồi trên xe đầu đã thấy hết. Vũ Thiên Phong tức giận vì cứ nghĩ Hàn Từ Huyền hiểu lầm anh mà quạ Anh, không ngờ lại cùng người đàn ông khác tay trong tay. Vũ Thiên Phong càng suy nghĩ lại càng tức giận, người phụ nữ mà mình tin là không phản bội mình hiện tại lại và về cùng người khác nắm tay, cười nói với nó. Vũ Thiên Phong lập tức bước xuống xe, anh đóng cửa xe thật mạnh làm thành tiếng động lớn. Sự tức giận không thể kiềm chế được nên Vũ Thiên Phong đã đi đến, nắm lấy tay Hàn Từ Huyền kéo cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mở lòng

Bất ngờ bị Vũ Thiên Phong nắm tay và kéo đi, cả William và Hàn Từ Huyền đều rất ngạc nhiên. Hàn Từ Huyền ngạc nhiên vì không biết Vũ Thiên Phong đến Anh để làm gì? Tại sao anh lại đến đây và tại sao anh lại biết cô đang ở London? Còn William, William cũng ngạc nhiên vì không biết người đàn ông này là ai lại ngang nhiên lôi kéo Hàn Từ Huyền. William nhanh chóng lấy bình tĩnh, anh cũng nắm lấy tay của Hàn Từ Huyền và kéo cô về phía mình, cả hai đều liên tục giằng co Hàn Từ Huyền. Vũ Thiên Phong và William nhìn nhau như có hai tia lửa liên tục xẹt qua lại, Vũ Thiên Phong nhìn William với ánh mắt không khoan nhượng, nói:

" Let go of her "

(Buông cô ấy)

William cũng không có ý định sẽ nhường cho Vũ Thiên Phong, William cau mày nói:

" Let her go or I will call the police "

(Anh mau buông cô ấy ra, nếu không tôi sẽ gọi cho cảnh sát)

Vũ Thiên Phong nghe William nói vậy, anh cười nhếch môi với vẻ không coi trọng những lời William vừa nói, Vũ Thiên Phong bá đạo tuyên bố với William

" She is my woman "

(Cô ấy là người phụ nữ của tôi)

Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, cô cũng không muốn cả hai đánh nhau, với việc từ này đến giờ bị cả hai người giằng co qua lại nên cô cũng rất mệt. Hàn Từ Huyền giữ hai tay của mình ra khỏi tay hai người, hai tay đưa về hai phía, nói to

" Stop "

Hàn Từ Huyền nói với vẻ cô chút sự giận dữ, nhưng khi cô quay qua nói chuyện với William với thái độ vô cùng dịu dàng

" I know him, I will go with him.

You can go home first "

(Tôi biết anh ấy, tôi sẽ đi theo anh ấy

Anh về nhà trước đi)

William lúc đầu không đồng ý để Hàn Từ Huyền cùng đi với Vũ Thiên Phong, nhưng cuối cùng cũng bị cô thuyết phục được. Đợi bóng lưng của William đi xa dần, Hàn Từ Huyền mới cùng Vũ Thiên Phong rời đi. Vũ Thiên Phong nắm lấy tay cô và kéo cô lên xe, trên xe, không khí im lặng bao trùm lấy, không một ai nói câu nào. Đến khách sạn mà Vũ Thiên Phong ở, xe vừa dừng lại, anh nhanh chóng nắm lấy cổ tay Hàn Từ Huyền và kéo cô lên phòng. Trong thang máy, Hàn Từ Huyền cảm nhận được có sự tức giận, thang máy vừa đến nơi, Vũ Thiên Phong lại kéo cô vào phòng. Tiếng đóng cửa phòng vang lên thật lớn, Vũ Thiên Phong ập Hàn Từ Huyền vào tường và hôn cô dồn dập khiến cô không thờ được. Cô lấy tay đẩy Vũ Thiên Phong ra xa nhưng với sức lực của cô thì việc này là hoàn toàn không thể. Hàn Từ Huyền đánh cấn vào môi anh đến chảy máu anh mới chịu dừng hôn cô. Khi cả hai người kết thúc nụ hôn, Hàn Từ Huyền thở hổn hển, cô xò Vũ Thiên Phong vào bức tường đối diện, về mặt tức giận lẫn khó chịu, hỏi anh:

" Vũ Thiên Phong, anh làm gì vậy hả? "

Vũ Thiên Phong lấy ngón tay cái, lau vết máu do bị Hàn Từ Huyền cắn, trên mặt có phần tức giận nói với cô:

" Làm gì sao? "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Từ Huyền hỏi thế, anh đi đến đối diện với cô. Bỗng nhiên anh siết tay thành nắm đấm, nắm thật mạnh vào bức tường sau lưng Hàn Từ Huyền tạo ra một tiếng động lớn. Bức tường vì bị Vũ Thiên Phong nắm mà có vết nứt, còn Hàn Từ Huyền bất ngờ khi thấy anh nắm vào bức tường nên vô cùng hoảng. Vũ Thiên Phong nhìn Hàn Từ Huyền với ánh mắt giận dữ, nói với cô:

" Em hỏi anh đang làm gì sao?

Từ Huyền, hai tháng nay em bỏ đi, có biết anh lo lắng không? Anh đã cho người tìm em khắp nơi. Anh muốn lật tung cả thế giới chỉ để muốn gặp em.

Còn em, sang Anh thì sao? Lại cùng người đàn ông khác vui vẻ, nắm tay nhau cười nói. Em có nghĩ đến cảm nhận của anh như thế nào không. Từ Huyền? "

Vũ Thiên Phong lấy tay sờ khuôn mặt điển lệ của Hàn Từ Huyền với vẻ đầy yêu thương.

" Vũ Thiên Phong, người anh cần không phải tôi, là Mạc Thanh Thanh.

Việc tôi và người khác nắm tay cười nói vui vẻ, những việc đó không liên quan đến anh. "

Trong lời nói của Hàn Từ Huyền chan chứa sự tuyệt vời và sự đau khổ, nhưng cô lại không muốn cho Vũ Thiên Phong biết. Còn anh khi nghe có nói lại vô cùng phẫn nộ, bản thân cô gắng kìm chế để không làm cho Hàn Từ Huyền bị thương. Vũ Thiên Phong ập vào tai của Hàn Từ Huyền, thủ thỉ

" Từ Huyền, em có biết khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này, chính là anh yêu em, nhưng lại tưởng rằng em yêu người khác "

Hàn Từ Huyền không biết vì lý do gì, sau khi nghe Vũ Thiên Phong nói khiến cô phải rơi lệ, cô ngược mặt lên để nước mắt không rơi xuống và cũng không muốn Vũ Thiên Phong thấy cô khóc. Anh khi thấy cô rơi nước mắt liền lấy tay lau đi những giọt nước mắt ấy, Vũ Thiên Phong không muốn Hàn Từ Huyền đau lòng.

" Từ Huyền, anh biết rõ giữa em và anh chàng lúc này không có mối quan hệ gì cả.

Anh cũng muốn nói với em, xin em hãy cùng anh quay trở về Trung Quốc có được không? Những ngày tháng không có em bên cạnh, anh mới phát hiện mình không thể sống tốt được. "

Vũ Thiên Phong mới với vẻ đầy chân thành, Hàn Từ Huyền nghe anh nói cũng đã cảm nhận được tình cảm mà anh dành cho mình, và Hàn Từ Huyền quyết định sẽ cùng anh quay về Trung Quốc. Cô cũng sẽ mở lòng với Vũ Thiên Phong hơn. Nhưng Hàn Từ Huyền chỉ nghĩ trong lòng, chưa nói cho Vũ Thiên Phong nghe.

Chưa nghe được câu trả lời của Hàn Từ Huyền, Vũ Thiên Phong đột nhiên ôm cô vào lòng. Trong vòng tay ấm áp của Vũ Thiên Phong, Hàn Từ Huyền bỗng nhiên cảm thấy trở nên hạnh phúc.

" Từ Huyền, nếu như em vẫn chưa tin tưởng vào tình yêu mà anh dành cho em. Hãy để thời gian chứng minh việc ấy "

Lời nói của Vũ Thiên Phong tràn đầy ấm áp, Hàn Từ Huyền không nói gì, chỉ gật đầu. Vũ Thiên Phong lập tức đặt về máy bay, cả hai sẽ cùng nhau trở về Trung Quốc vào trưa hôm sau. Khi Hàn Từ Huyền định quay trở về căn nhà mà cô thuê thì Vũ Thiên Phong nói với cô:

" Chỉ mới hai tháng mà em đã ốm hơn trước, do nhớ anh có phải không?

Sau khi về Vũ gia, anh nhất định sẽ bồi bổ cho em "

" Anh bớt suy nghĩ nhiều đi "

" Lần này về, e là Mạc gia sẽ rất biết ơn em đó "

Vũ Thiên Phong lấy tay nâng cằm, nói

" Tại sao? "

Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói thế, cô về ngạc nhiên

" Anh suốt chút nữa đã khiến cho Mạc thị phải sản chi vì em "

Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói thế, trong lòng bỗng nhiên có chút bất thần. Nếu như Mạc thị phải sản, không phải Mạc Thanh Thanh sẽ ra đường ở sao. Xem như đây là một bài học dành cho cô ta.

Khi Hàn Từ Huyền vừa định mở cửa phòng để rời khỏi, Vũ Thiên Phong ôm Hàn Từ Huyền từ phía sau, tay của anh đặt lên bàn tay định mở cửa của cô, nói nhỏ vào tai đầy yêu thương

" Hẹn gặp lại em vào trưa mai "

Lúc ấy, Vũ Thiên Phong cũng không quên đặt lên má phải của Hàn Từ Huyền một nụ hôn

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quay trở về

Tối đó lúc trở về nhà, Hàn Từ Huyền vừa đi vào suy nghĩ đến việc Mạc gia bị phá sản, trong lòng cô vui như vừa gặp phải quý nhân vậy. Hôm sau trên máy bay, Hàn Từ Huyền ngồi kế cửa sổ máy bay, tay cô chống cằm suy nghĩ đến việc tối qua. Là lúc cô vừa vào nhà đã nhận được tin nhắn của chủ nhân muốn cô quay về Trung Quốc. Hàn Từ Huyền ngày trong đêm ấy cũng gọi điện cho chủ nhà, cô đã trả nhà và nhanh chóng thu dọn hành lý của mình. Ngồi ngắm nghĩ một lát, Hàn Từ Huyền cũng rơi vào giấc ngủ. Vũ Thiên Phong quay sang nhìn thì thấy Hàn Từ Huyền tay chống cằm ngủ rất say, anh nhanh chóng sửa tư thế ngủ của cô. Anh đặt đầu cô tựa vào vai anh, nhìn thấy cô ngủ ngon anh cũng khẽ mỉm cười.

Đến Trung Quốc, Vũ Thiên Phong loay hoay tìm Hàn Từ Huyền thì thấy cô đang xách dây hành lý. Anh ra lệnh cho người cầm giúp cô, Vũ Thiên Phong đi đến và nắm lấy tay của Hàn Từ Huyền, nói:

" Nhiệm vụ của tay em không phải là xách hành lý, tay em chỉ có thể cùng nắm tay anh thôi "

Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, mặt liền đỏ lên. Cô không ngờ Vũ Thiên Phong lại có thể nói những lời ngọt ngào như vậy với mình.

Cả hai người vừa rời khỏi sân bay thì nhìn thấy Mạc Ngân và Yên Yên, Yên Yên đang vui mừng chạy đến và ôm chầm lấy Hàn Từ Huyền.

" *Chị Huyền, cuối cùng chị cũng đã về rồi, em nhớ chị quá "*

Yên Yên không giấu được sự vui mừng, nói

Mặc Ngón thấy Yên Yên cứ ôm Hàn Từ Huyền mãi nên anh đã tách hai người ra. Mặc Ngón kéo Yên Yên đứng sát bên mình, tay đặt lên cánh tay cô. Hàn Từ Huyền nhút nhút hỏi Mặc Ngón và Yên Yên:

" *Tại sao hai người biết tôi về mà đến đón vậy? "*

Tất cả dường như đều calm nín trước câu hỏi của Hàn Từ Huyền, Vũ Thiên Phong cũng không biết nên trả lời như thế nào, bèn kéo cô lên xe và đưa về Vũ gia. Về đến Vũ gia, bác Bạch mấy tháng nay không gặp Hàn Từ Huyền. Vừa nhìn thấy cô thì cũng vui mừng không kém ai. Vũ Thiên Phong cho người đem hành lý của cả hai trở về phòng, còn anh đi thay quần áo. Hàn Từ Huyền gặp lại bác Bạch, cô cũng vui lắm, cô không ngờ bác cũng nhớ mình, bác Bạch hỏi Hàn Từ Huyền:

" *Thiếu phu nhân, hai tháng nay có đi đâu vậy? "*

" *Con chỉ là đi du lịch thôi. Làm bác lo rồi "*

Bác Bạch nhớ đến những ngày tháng Hàn Từ Huyền không có ở Vũ gia, Vũ Thiên Phong gần như muốn phát điên. Ngày nào cũng đến khuya mới về nhà, vừa đến nhà thì hồn câu gất với tất cả mọi người.

" *Thiếu phu nhân, là cô không biết thôi "*

Những ngày cô không có mặt ở Vũ gia Thiếu gia cứ nghĩ cô gian cầu ấy nên đã vô cùng lo lắng và luôn đi tìm cô.

Có một lần, vì quá tức giận nên Thiếu gia đã đâm tay vào tường làm cho tay bị thương. Cũng may lúc đó có bác sĩ Hình Thi đến bằng bó vết thương, nếu không chúng tôi cũng không biết sẽ như thế nào "

Hàn Từ Huyền nghe bác Bạch kể, cô bỗng đang thây sốt trong lòng. Thì ra những ngày cô không có ở Vũ gia, anh lại là người như vậy. Yên Yên thấy Hàn Từ Huyền đang nói chuyện với bác Bạch, cô đi đến và kéo lấy tay của Hàn Từ Huyền, nói với bác Bạch

" *Cho con mượn chị Huyền một lát, đã lâu rồi tụi con không nói chuyện với nhau "*

Yên Yên kéo Hàn Từ Huyền đến phòng khách của Vũ gia, Mặc Ngón cũng đang ngồi bên trong. Hàn Từ Huyền đi đến và ngồi xuống ghế, Yên Yên định ngồi kế bên Hàn Từ Huyền nhưng bị Mặc Ngón kéo xuống, nên Yên Yên đành ngồi bên cạnh của anh. Hàn Từ Huyền nhìn Mặc Ngón và Yên Yên với ánh mắt thâm dò, hai mắt không ngừng chuyển động qua lại, nói:

" *Hai người vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tại sao biết hôm nay tôi trở về mà lại đến đón? "*

" *Chị Huyền, em xin lỗi.... "*

Yên Yên tỏ vẻ ân nãn, hai tay chấp vào nhau, thành khuôn nói với Hàn Từ Huyền

" *Yên Yên, chị biết ngay là em mà, em thật đúng là.....*

Lần này chị nhất định sẽ phạt em thật nặng mới được. "

Hàn Từ Huyền đức khoái nói, trong lòng nói không hề có sự tha thứ

" *Đừng mà, chị Huyền.... "*

Mặc Ngón thấy Yên Yên tha thiết xin Hàn Từ Huyền, Mặc Ngón có cảm giác không nỡ, đành thay cô chịu phạt

" *Từ Huyền, nếu cô muốn phạt thì hãy phạt tôi. Tôi chấp nhận thay Yên Yên chịu phạt "*

Yên Yên nghe Mặc Ngón nói liền thấy xấu hổ, những lời anh nói là thật sao?

" *Được thôi. Mặc Ngón, là anh tự nguyện chịu phạt thay cho Yên Yên. Cho dù anh là bạn thân của Vũ Thiên Phong thì tôi cũng không nương tay đâu.*

Tôi sẽ phạt anh, từ đây về sau, nhất định phải chăm sóc tốt cho Yên Yên. Nếu như con bé có bị gì, tôi còn sẽ phạt anh nữa "

Hàn Từ Huyền tay chống cằm, lời nói dứt khoát khiến cho Mặc Ngón và Yên Yên đều sựng lại. Mặc Ngón hiểu ý của Hàn Từ Huyền, liền nhanh miệng đáp

" *Được, nếu như Yên Yên có bị gì, không cần cô phạt, tôi sẽ tự phạt bản thân mình "*

Yên Yên có ý định phản đối nhưng lại bị hai ánh mắt lườm liếc khiến cô bỏ ngậy ý định. Tại sao lại để tên đó chăm sóc cô chứ, Hàn Từ Huyền định trả thù cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 34: Thấu hiểu

Hàn Từ Huyền không thể hiểu được lý do vì sao từ khi gặp và tiếp xúc với Mặc Ngón, cô lại có cảm giác rất yên tâm. Nó không phải cảm giác mà yên tâm khi có yêu một người nào đó, mà là cảm giác yên tâm khi giao một người nào đó cho anh. Đúng vậy, Hàn Từ Huyền rất yên tâm khi Mặc Ngón ở bên cạnh và chăm sóc tốt cho Yên Yên. Chỉ nhìn những hành động nhỏ mà Mặc Ngón dành cho Yên Yên, Hàn Từ Huyền đã biết được phần nào tình cảm mà anh dành cho cô em gái nhỏ của Hàn Từ Huyền. Chỉ là cô em gái nhỏ này chưa nhìn ra mà thôi. Nếu như sau này Yên Yên nhìn ra tình cảm mà Mặc Ngón dành cho cô, Hàn Từ Huyền chắc chắn một điều, Yên Yên sẽ không bao giờ có thể bước ra khỏi thế giới ái tình ấy.

Ảnh mất thăm dò mà Hàn Từ Huyền dành cho Yên Yên vẫn chưa rời khỏi, hỏi Yên Yên:

" *Nói thật đi, mấy tháng chị không có ở đây, em có làm chuyện gì sai hay không? "*

Yên Yên vừa nghe Hàn Từ Huyền hỏi vậy liền khựng lại, Yên Yên không biết tại sao Hàn Từ Huyền lại biết cô giấu Hàn Từ Huyền những chuyện cô đã làm. Nhưng còn đối với Hàn Từ Huyền, hiểu ý của Yên Yên lại dễ cũng đơn giản, chẳng phải việc gì khó, chỉ cần nhìn vào mắt của Yên Yên, Hàn Từ Huyền cũng đã hiểu được Yên Yên đang nghĩ gì trong lòng. Còn Yên Yên, cô không biết nên trả lời Hàn Từ Huyền như thế nào bèn đáp lại:

" *Không có, em nào dám làm trái lời chị. "*

" *Có ý đi quán bar "*

Mặc Ngón lên tiếng, Yên Yên nghe anh nói liền xanh mặt

" *Anh có biết mình đang nói gì không? Anh là đang hại tôi đấy! "*

Đó là tất cả những gì mà Yên Yên suy nghĩ. Cô còn nghĩ lát nữa mình sẽ chỉ còn hồn bòn để quay về thôi. Nhất định sẽ bị Hàn Từ Huyền la mắng, Hàn Từ Huyền ghét nhất là ai làm trái lời cô, đây là lần đầu tiên mà Yên Yên không nghe lời.

" *Yên Yên, em còn dám nói là không dám làm trái ý của chị hay sao?*

Không phải chị đã dẫn là không được đi quán bar, nơi đó chẳng tốt lành gì, vậy mà em.... thật hết nói nói "

Hàn Từ Huyền phản nộ, la mắng Yên Yên, còn cô chỉ biết cúi đầu, im lặng nghe Từ Huyền trách mắng. Mặc Ngón thấy thế liền nói:

" *Có ý suýt nữa bị bọn lưu manh dẫn đi "*

Yên Yên nghe Mặc Ngón nói thế liền lên tiếng phủ nhận

" *Không phải dẫn đi, bọn chúng chỉ đến ghẹo tôi thôi "*

Vừa nói xong thì Yên Yên cảm thấy bàn thân thật ngứa ngáy, tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy chứ, đáng lẽ cô nên im lặng nhưng do Mặc Ngón nói sai sự thật khiến cô phải lên tiếng. Bấy giờ thì Yên Yên đã hiểu được câu nói "*Nói giận sẽ mất khôn "*. Yên Yên liếc nhìn Mặc Ngón, ánh mắt như một con dao sắc bén, nhưng Mặc Ngón vẫn đón nhận ánh mắt ấy và nói:

" *Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, tôi chỉ nói sự thật thôi. Vì lần này không thể che giấu cho cô được nữa "*

Hàn Từ Huyền vừa nghe Mặc Ngón nói đến việc bọn lưu manh, cô liền quay đầu tìm xung quanh, Yên Yên thấy trong lòng bất ổn liền hỏi

" *Chị Huyền, tìm gì thế? "*

Hàn Từ Huyền dường như mất hết cảm xúc, vô cảm nói

" *Tìm một chiếc roi để đánh những kẻ nên đánh "*

Yên Yên vừa nghe thế liền co người như muốn ôm lấy Mặc Ngón để được bảo vệ. Mặc Ngón ôm lấy Yên Yên vào lòng, đẩy sự che chở, nói với Hàn Từ Huyền

" *Đừng dọa cô ấy nữa, tôi không muốn lát nữa phải bế Yên Yên về đâu "*

" *Yên Yên, chị mong đây là lần đầu tiên cũng như là lần cuối cùng em làm trái lời của chị.*

Lần sau, sẽ không may mắn như vậy đâu, biết chưa? "

Hàn Từ Huyền vô cùng trấn mình câu phía sau khiến cho Yên Yên nghe mà rợn người. Không biết cảm giác rợn người này có phải là cảm giác mà những kẻ trước khi bị Hàn Từ Huyền giết đều cảm nhận được. Nhưng Yên Yên do được sự che chở của Mặc Ngón nên cũng đã cảm thấy đỡ sợ hơn.

Vũ Thiên Phong sau khi thay quần áo xong thì không nhìn thấy ba người kia đâu liền hỏi bác Bạch. Sau khi biết cả ba đang ở phòng khách liền nhanh chóng lên đây. Khi Vũ Thiên Phong bước vào phòng thì thấy Yên Yên đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng Mặc Ngón, Hàn Từ Huyền có lẽ bơ vơ ngồi một mình nên Vũ Thiên Phong nhanh chóng đến và ngồi ngay bên cạnh cô. Vũ Thiên Phong nhút nhút hỏi Hàn Từ Huyền lên và đặt cô ngồi trên đùi anh. Vũ Thiên Phong vượt bên cánh tay của Hàn Từ Huyền, hỏi cô:

" *Là ai đã chọc giận em vậy, Từ Huyền? "*

Cả ba người đều im lặng, không ai lên tiếng trả lời, Hàn Từ Huyền xoay lại hỏi Vũ Thiên Phong

" *Tại sao anh lại nghĩ là tôi đang giận? "*

Vũ Thiên Phong nghe vậy, anh vẫn rất điềm tĩnh nói, lời nói chứa đầy sự chân thành:

" *Cả căn nhìn vào mắt em, anh hiểu em đang nghĩ gì "*

Hàn Từ Huyền thật không ngờ, ngoài cô ra vẫn còn có người nhìn vào mắt người khác mà hiểu được ý trong lòng. Trước giờ, chỉ có cô nhìn và hiểu người khác, chưa từng có người nhìn và hiểu ý cô, không ngờ bây giờ lại có. Thì ra, không phải không gặp được người hiểu mình, mà là chưa tới thời điểm gặp được. Thì ra, không phải mình vô cảm, không có trái tim, không yêu ai, mà là người mình cần gặp vẫn chưa xuất hiện. Bây giờ người Hàn Từ Huyền nên giao trái tim của cô cho người đó, có cũng đã giao được. Bây giờ chỉ toàn tâm toàn ý giao cho họ thôi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 35: Cho cơ hội để ảo tưởng

Vũ Thiên Phong và Mặc Ngôn đều đang ôm hai cô gái mà mình yêu trong lòng. Còn một của Hàn Từ Huyền và Yên Yên đều do vì gương. Từ trước đến nay, Yên Yên luôn thấy Hàn Từ Huyền là một người độc đoán, là người quyết định mọi việc, lại vô cùng nghiêm khắc đối với cô. Thật không ngờ, người mà Yên Yên nghĩ luôn sẽ không bao giờ bị khuất phục bởi ai, ngay hiện tại đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng người khác. Yên Yên không ngờ, trước Vũ Thiên Phong, Hàn Từ Huyền đã không còn như trước, cô dần bỏ qua cái tôi của mình

Yên Yên vì ngạc nhiên nên không thể nào nói mất khi thấy Hàn Từ Huyền. Ánh mắt chứa đầy sự bất thường. Hàn Từ Huyền đã để ý Yên Yên rất lâu, thấy con bé cứ nhìn mình mà không rời mắt, Hàn Từ Huyền hỏi:

" Yên Yên, em làm gì cứ nhìn chăm chăm vậy? "

Yên Yên nghe Hàn Từ Huyền hỏi thì lập tức tức việc nhìn cô, Yên Yên tay sờ lên khuôn mặt của mình, mắt nhìn về hướng khác, nói với Hàn Từ Huyền:

" Chị Huyền, lúc trước em đã từng nghe một câu nói, bây giờ thấy nó rất đúng "

" Câu gì? " Hàn Từ Huyền sau khi nghe Yên Yên nói thế thì vô cùng tò mò

" Con người trước và sau khi yêu một ai đó, họ sẽ thay đổi hoàn toàn " Yên Yên nói câu nói này, với ý nhắm vào Hàn Từ Huyền, nhưng cô lại không ngờ đến việc cũng nhắm vào người mà cô đang ngồi trên đùi

Hàn Từ Huyền biết rõ ý đồ của Yên Yên đang trêu chọc mình, muốn Yên Yên đừng nghĩ đến việc trêu mình nữa nên Hàn Từ Huyền đã có ý định cùng Yên Yên đi đến khu trung tâm mua sắm để mua ít quần áo, nhưng Vũ Thiên Phong đã ngăn cản. Hàn Từ Huyền đã hỏi lý do và Vũ Thiên Phong nói muốn cùng cô tới nơi cũng anh làm một việc, bây giờ lại muốn cô cùng anh ở nhà. Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói thế, cô cũng đồng ý với yêu cầu của anh, nhưng khi suy nghĩ lút rồi lại hỏi anh:

" Mấy hôm trước anh đã ở Anh, bây giờ không cần đến công ty làm à? "

" Hôm nay anh muốn ở nhà cùng với em, bù lại những tháng em không ở nơi này. Còn việc ở công ty cứ để Mặc Ngôn lo là được rồi " Nói rồi, Vũ Thiên Phong lấy tay ôm chặt Hàn Từ Huyền. Yên Yên thấy cảnh tượng ấy liền nhanh chóng lấy tay che hai mắt của mình lại

Lát sau, Mặc Ngôn và Yên Yên qua về, họ không muốn làm phiền Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền xây dựng tình cảm. Trên xe, Mặc Ngôn đang chăm chú lái xe, không để ý gì đến Yên Yên, còn cô có vẻ như vẫn còn để tâm những gì Mặc Ngôn nói lúc này nên miệng cứ muốn thốt ra hỏi anh nhưng lại không dám. Việc ấy cũng bị Mặc Ngôn nhìn thấy, xe dừng lại trước đèn đỏ, Mặc Ngôn hỏi tay vô vào vào vô lăng, khẽ liếc trộm xem Yên Yên thế nào rồi hỏi cô:

" Có chuyện gì muốn nói sao? "

" À, thật ra thì..... "

Yên Yên nghe Mặc Ngôn nói vậy liền gật nảy người lên, ấp a ập ập nói

" Có định nói về việc lúc này phải không? "

Thấy Yên Yên nói không ra câu, đột nhiên trong lòng Mặc Ngôn lại cảm thấy rất nóng lòng, chưa bao giờ Mặc Ngôn thấy lạ lạ như vậy

" Đúng vậy! Thật ra tôi muốn nói với anh.

Mặc Ngôn, nếu như anh thật sự không có tình cảm với tôi, xin anh đừng cho tôi cơ hội để ảo tưởng "

Mặc Ngôn nghe Yên Yên nói thế, liền thấy trong người hơi khó chịu. Đang lúc ấy, đèn xanh hiện lên trên cổ đèn giao thông. Mặc Ngôn liền đạp mạnh bần đạp ga, chiếc xe lao thật nhanh khiến cho Yên Yên vô cùng lo sợ mà không dám mở mắt ra nhìn, tiếng còi hét toàn lên do sợ hãi càng lúc càng lớn.

Mặc Ngôn dừng xe lại trước nhà của cô, Yên Yên cảm giác được là xe đã dừng đi chuyển, cô từ từ mở mắt ra, thờ phào nhẹ nhõm, trách Mặc Ngôn:

" Nè, anh chạy xe kiểu gì thế? Làm tôi suýt đường tìm chết đấy "

Yên Yên còn định nói lần sau sẽ không bao giờ lên xe của Mặc Ngôn nữa, nhưng cô không nói ra. Khi Yên Yên định quay ra mở cửa, nhưng lại không thể mở được. Biết là do Mặc Ngôn lười nên Yên Yên đã tỏ ra thái độ hung hăng, nói với anh:

" Mặc Ngôn, anh mau cho tôi xuống, nếu không..... "

Yên Yên chưa nói hết câu đã bị ai kia chặn lời nói, Mặc Ngôn ộp Yên Yên khiến đầu cô tựa vào kính chắn gió, hôn cô dồn dập khiến Yên Yên gần như không thở được. Yên Yên lấy tay đẩy người anh ta xa. Khi Mặc Ngôn đa dừng việc hôn cô lại, Yên Yên nhìn thấy nét mặt của Mặc Ngôn có sự hóm hỉnh, không lâu sau cũng đỏ lên, ánh mắt chứa đầy sự kiên quyết và chân thành của anh, Mặc Ngôn nói

" Đây là câu trả lời mà tôi dành cho em. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng lấy chuyện tình cảm ra đùa giỡn "

Yên Yên như chết lịng khi nghe Mặc Ngôn nói thế với cô, cô nghĩ, đây có tình là anh tỏ tình với cô hay không? Những việc này sao có thể xảy ra ở hiện tại chứ.

Yên Yên định nói với Mặc Ngôn về việc tình cảm của cô thì anh nói:

" Bây giờ tôi nay tôi sẽ đưa em đến một nơi, nhất định em sẽ thích nó.

Bây giờ tôi đến công ty, nhớ đó, bây giờ tôi nay tôi đến đón em "

Nói rồi, Mặc Ngôn mở cửa cho Yên Yên vào nhà rồi phóng xe thật nhanh đến công ty. Anh muốn nhanh chóng xử lý hết công việc để tối nay tại sự bất ngờ cho Yên Yên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**.Net.

Chương 36: Mặc Ngôn tỏ tình

Tối hôm đó, đúng 7 giờ Mặc Ngôn lái xe đến nhà Yên Yên, tuy kháo cách khá xa nhưng anh vẫn nhìn thấy được Yên Yên đang đứng bên ngoài đợi mình. Khi xe đậu trước cửa nhà và Yên Yên nhìn thấy Mặc Ngôn đến. Có từng bước tiến đến, Mặc Ngôn nhanh chóng bước ra khỏi xe. Anh đi vòng lại và ngắm nhìn chăm chú Yên Yên từ trên xuống dưới, nhìn thật kĩ như không muốn quên hình ảnh của cô hiện tại. Yên Yên đêm nay mặc trên người một bộ váy màu xanh da trời, cổ áo kiểu tròn cao. Mái tóc được Yên Yên buộc nửa đầu, nhìn cô rất dịu dàng nhưng vẫn không kém phần xinh đẹp.

Yên Yên thấy Mặc Ngôn cứ chăm chú nhìn mình mãi, cô lấy tay quơ quơ ngang mặt anh. Lúc này, Mặc Ngôn mới rời mắt khỏi Yên Yên. Yên Yên cảm thấy mình hôm nay không còn là mình nữa. Từ trước đến nay cô rất ít khi mặc váy, hôm nay bỗng nhiên lại chọn mặc nó, nhưng lại cùng đi với nam nhân, điều này khiến cô vô cùng ngượng. Mặc Ngôn nhìn Yên Yên làm cho cô nghĩ là mình không hợp mặc váy nên cứ xấu hổ từ này đến giờ.

Khi cả hai cùng nhau lên xe, không khí vô cùng căng thẳng, chẳng ai nói lời nào cả:

" À..... "

Cả Mặc Ngôn và Yên Yên đều muốn xóa bỏ bầu không khí im lìm này nên đã định bắt chuyện trước. Không ngờ hai người lại đồng thanh lên tiếng làm bầu không khí lại càng thấy ngượng hơn. Mặc Ngôn hỏi Yên Yên:

" Lúc này có định nói gì? "

" À, tôi chỉ định hỏi anh đưa tôi đi đâu thôi "

Yên Yên nói nhưng không nhìn vào Mặc Ngôn, cô cúi mặt xuống, ánh mắt chứa sự ngượng ngập.

" Sắp đến rồi, lát nữa sẽ biết thôi "

Mặc Ngôn thì vẫn bình thản lái xe, nói

Đến nơi, Mặc Ngôn bước xuống xe, anh đi đến bên cửa của Yên Yên và mở cho cô. Mặc Ngôn đưa tay về phía cô, Yên Yên như hiểu ý của anh nên đã đưa tay cho anh nắm lấy. Yên Yên cảm nhận được lòng bàn tay của anh vô cùng ấm, anh nắm chặt tay cô đến nỗi không muốn buông tay cô ra. Khi cả hai được nhân viên đưa đến nơi mà Mặc Ngôn đã có tình chuẩn bị cho cả hai người. Nơi này chính là tầng thượng của một khách sạn 5 sao nổi tiếng, khách sạn này chỉ có những người giàu, các cậu ấm, cô chiêu và các tổng giám đốc của các công ty lớn thường xuyên lui tới.

Khi Yên Yên mở cánh cửa ra, cô đã rất bất ngờ. Khung cảnh ở đây vô cùng đẹp, ở giữa sân thượng là một bồn ăn, có nền và hoa đặt ở giữa, nhìn rất lộng mạn. Cách bồn ăn đó mấy bước có những tấm kính chắn rất lớn, từ đây nhìn xuống rất đẹp, Yên Yên rất thích khung cảnh như hiện tại. Có thể yên bình mà ngắm thành phố, không lo âu hay sợ việc gì cả.

Mặc Ngôn cũng đoán được trong lòng là Yên Yên sẽ rất thích, anh bước đi chậm rãi đến chỗ Yên Yên đang đứng và hỏi cô:

" Có thích không? "

" Rất thích "

Yên Yên quay lại trả lời Mặc Ngôn, gương mặt cô vô cùng háo hức

" Váy sau này ở bên tôi, tôi sẽ cho em thấy nhiều nơi đẹp hơn.

Yên Yên, tôi muốn chăm sóc em "

Yên Yên nghe Mặc Ngôn nói liền đứng lững gầy lắt, cô quay đi, tránh mặt anh, nói

" Không cần ở bên cạnh anh, tôi vẫn có thể nhìn thấy nhiều cảnh đẹp.

Anh chỉ muốn chăm sóc tôi lúc tôi bệnh, khi khỏi bệnh anh không cần chăm sóc tôi phải không? "

" Không. Tôi muốn chăm sóc em cả đời.

Yên Yên, tôi yêu em, chỉ cần em càng yêu tôi, tôi nhất định sẽ không bao giờ rời xa em, mãi mãi ở bên cạnh em "

Yên Yên nghe Mặc Ngôn nói xong thì không đáp lại gì cả. Có đang rất lộng lự, tay sao khi nghe người này nói những lời này với cô, cô như đã động lòng anh. Trái tim cô như muốn rời khỏi cơ thể cô, tim cô bây giờ đập rất nhanh và lớn, sợ anh sẽ nghe được tiếng tim đập nên Yên Yên đã có hắt thở thật sâu.

Vẫn chưa nghe được câu trả lời của Yên Yên, trong lòng Mặc Ngôn như thiếu như dỗi không biết có nghĩ thế nào với những gì anh vừa nói. Mặc Ngôn quyết định trả lời giúp Yên Yên:

" Nếu em không trả lời, nghĩa là em đã đồng ý làm bạn gái của tôi "

Yên Yên nghe Mặc Ngõn nói vậy, cũng không một lời phản đối nào mà ngược lại trong lòng cô lại thấy có gì đó vui vui. Mặc Ngõn nắm lấy tay cô và kéo đến bàn ăn, anh chu đáo kéo ghế m cho Yên Yên ngồi vào bàn sau đó mới đi đến chỗ của mình. Những món ăn đều được nhân viên lần lượt đem đến, cả phần Mặc Ngõn đều gấp cho Yên Yên. Trong đó có một món cá và Mặc Ngõn đã lựa hết thịt bên trong dịp đáng gấp cho cô ăn. Yên Yên thì đang chăm chú suy nghĩ, nên đã hỏi Mặc Ngõn:

" Anh thích em bao lâu rồi "

" Anh không thích em, anh yêu em "

" Thế có khác gì à? "

Yên Yên vô cùng thắc mắc hỏi Mặc Ngõn

" Thích là muốn có được, còn yêu là cho đi "

Em xem, người ta đều cho nhau tiền bạc, còn anh lại cho em thịt.

Nên em nhất định phải trân trọng đấy "

Mặc Ngõn lúc này đã lựa xong hết thịt cô vào trong chén và đặt nó trước mặt Yên Yên. Đường như cô có rất nhiều điều muốn hỏi anh nên muốn anh lần lượt trả lời hết.

" Tại sao anh yêu em lại không sớm nói cho em biết? "

" Anh đã thể hiện việc anh yêu em rất rõ rồi. Cả Từ Huyền cũng nhìn ra việc ấy. Là do em quá ngốc nên không nhìn ra thôi "

Yên Yên nghe anh nói thì tò thái độ vô cùng hờn giận. Nhưng Mặc Ngõn đã nói tiếp:

" Nhưng không sao, dù gì sau này có anh ở bên cạnh, sẽ không có ai nghĩ em ngốc nữa.

Em có ngốc một chút nữa thì anh vẫn không bỏ em đâu "

Yên Yên nghe Mặc Ngõn nói xong liền nhanh chóng đổi tâm trạng. Đáng là cô có hơi ngốc thật nhưng cũng không ngốc như những lời Mặc Ngõn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 37: Truy sát

Từ chương này trở về sau, cách xưng hô của nam chính và nữ chính sẽ thay đổi ♥

Chúc mừng truyện được #27

Tại Vũ gia, Vũ Thiên Phong chỉ đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc quần jean vô cùng bình thường nhưng lại luôn toát lên một vẻ đẹp kì lạ. Anh ung dung ngồi trên ghế sofa, đang suy nghĩ hoặc đang chờ đợi một việc gì đó. Bác Bạch từ trên cầu thang từng bước đi xuống, nói với anh:

" Thiếu gia, Thiếu phu nhân xuống rồi! "

Vũ Thiên Phong nghe thấy liền nhanh chóng quay ra phía sau, thấy Hàn Từ Huyền đi theo sau bác Bạch. Cô mặc một chiếc áo cổ l màu đỏ tím cùng với chiếc váy chữ A ngắn trên gối. Mái tóc dài được cô xỏa trên vai. Trong cô vô cùng nổi bật, vừa có sự quyến rũ, vừa rất sang trọng. Vũ Thiên Phong rời khỏi sofa, anh đi đến bên Hàn Từ Huyền, nắm lấy tay cô và cả hai cùng nhau bước vào trong xe. Vũ Thiên Phong đang chăm chú lái xe nhưng lưu lư lại nhìn nhìn Hàn Từ Huyền xem có đang làm gì. Hàn Từ Huyền nhìn qua bên ngoài qua cửa sổ xe, rồi lại quay sang hỏi Vũ Thiên Phong:

" Anh định đưa tôi đi đâu vậy? "

" Trung tâm thương mại "

Vũ Thiên Phong không nhanh không chậm đáp lại

Xe chạy đến một con đường vắng thì đột nhiên Vũ Thiên Phong đạp mạnh chân ga, anh quay sang nói với Hàn Từ Huyền:

" Em ngồi cho vững vào "

Hàn Từ Huyền sau khi nghe Vũ Thiên Phong nói, trong lòng có cảm giác bất ổn. Cô nhìn vào gương chiếu hậu, thấy một chiếc xe màu đen đang bám đuôi xe Vũ Thiên Phong.

Vũ Thiên Phong càng tăng tốc, chiếc xe phía sau cũng tăng tốc bám sát theo xe của anh. Hàn Từ Huyền liền béc sang Vũ Thiên Phong, dù trong tình thế nguy cấp nhưng sắc mặt của Vũ Thiên Phong cũng không hề biến sắc. Nét mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén như chim ưng không ngừng quan sát từ phía. Khi hai chiếc xe chạy song song với nhau. Lúc này sắc mặt của Vũ Thiên Phong trầm xuống, ánh mắt xuất hiện lên tia sát khí nhìn bọn họ. Hàn Từ Huyền vẫn bình tĩnh, cô không hề tỏ ra sợ hãi trước những tình cảnh nguy hiểm này.

Vũ Thiên Phong định đánh tay lái qua một con đường nhỏ vừa mới xuất hiện trong tầm mắt của anh. Nhưng thật không ngờ một tên áo đen từ trong xe đối diện đột nhiên vurun người ra khỏi cửa sổ xe. Hấn cầm trên tay khẩu súng lục, nhắm thẳng vào người Hàn Từ Huyền.

Hàn Từ Huyền cảm giác được sự nguy hiểm, chưa kịp phản kích, thân thể mảnh mai của Hàn Từ Huyền đã bị một thân thể cường tráng khom tới che chở trong lòng ngực ấm áp của anh

" Phòng "

" Két.... "

Một tiếng súng chói tai tiếp theo sau là tiếng thảng xe vang dội

Hàn Từ Huyền đang ở trong lòng ngực của Vũ Thiên Phong, có cảm giác được thân thể mạnh mẽ của Vũ Thiên Phong có biến đó

Hàn Từ Huyền liền đẩy Vũ Thiên Phong ra, có quan sát anh. Ánh mắt sắc bén chợt chuyển sang kinh hoàng khi cô nhìn thấy Vũ Thiên Phong đã thay cô đỡ lấy một viên đạn.

Tên áo đen thất kinh trong lòng khi hắn ý thức được người mà hắn bắn trúng không phải là Hàn Từ Huyền mà là Vũ Thiên Phong. Hấn liền nhận chóng ngồi lại vị trí của mình trong xe rồi ra hiệu cho đồng bọn phóng xe rồi khỏi hiện trường.

Hàn Từ Huyền chợt ngẩng người trong giây lát, cô không ngờ Vũ Thiên Phong lại vì cô mà không màng đến mạng sống của mình. Vũ Thiên Phong thấy Hàn Từ Huyền thất thần, trong lòng anh liền lo lắng. Dù vết thương đang làm anh rất đau đớn nhưng Vũ Thiên Phong vẫn cố cất giọng trầm trầm rặn ra một câu

" Em không sao chứ? "

Vừa dứt câu, Vũ Thiên Phong ngất đi trên người cô. Hàn Từ Huyền ý thức được việc vết thương của Vũ Thiên Phong đang chảy rất nhiều máu. Cô đã đẹp bỏ sự đau thương, nhanh chóng đưa anh đến bệnh viện

Trong lúc Vũ Thiên Phong đang ở trong phòng phẫu thuật để lấy máu đạn ra khỏi cơ thể. Hàn Từ Huyền không ở bên ngoài đứng ngồi không yên. Cô bối rối không biết phải làm sao, chợt nhớ đến Mặc Ngõn. Hàn Từ Huyền lập tức lấy điện thoại gọi ngay cho Mặc Ngõn, báo cho anh biết việc Vũ Thiên Phong bị truy sát, hiện đang trong bệnh viện. Mặc Ngõn sau khi biết tin liền nhanh chóng cùng Yên Yên đến bệnh viện. Vừa gặp Hàn Từ Huyền, Mặc Ngõn vô cùng sung sướng, hai mắt của Hàn Từ Huyền vì khốc mà đỏ lên. Sau khi được Mặc Ngõn và Yên Yên hết lời an ủi, cho đến khi đến trong phòng phẫu thuật tất đi. Các bác sĩ từ bên trong bước ra, thông báo đã gấp viên đạn ra khỏi người của Vũ Thiên Phong và anh cũng sẽ nhanh khỏe lại. Lúc ấy, Hàn Từ Huyền đã không còn lo lắng nữa.

Sáng hôm sau, trong phòng VIP của bệnh viện, Hàn Từ Huyền cả đêm qua đã không ngủ vì Vũ Thiên Phong vẫn chưa tỉnh lại. Cô ôm lấy người anh, đầu đặt vào ngực của Vũ Thiên Phong. Vẻ mặt đầy đau lòng, nước mắt cũng vì vậy mà chảy xuống người anh. Hàn Từ Huyền nói những lời đầy sự trách mắng bản thân mình:

" Anh vì tôi mà bị trúng đạn, còn tôi chỉ biết ngồi khóc. Tôi thật sự vô tích sự.

Vũ Thiên Phong, anh hãy mau tỉnh lại có được không? Chỉ cần anh tỉnh lại, sau này chuyện gì tôi cũng sẽ nghe theo anh "

Hàn Từ Huyền vừa nói hết câu, đột nhiên một cánh tay ôm lấy người cô, nói:

" Là em nói đó, những chuyện sau này sẽ nghe theo anh "

Hàn Từ Huyền ngồi dậy, rồi khỏi cơ thể ấm áp mà cô vừa tựa vào. Thấy Vũ Thiên Phong đã tỉnh lại, cô vô cùng vui mừng. Định chạy đi tìm bác sĩ thì bị bàn tay của ai kia nắm lấy không chịu buông. Nghe anh nói chỉ muốn có ở đây với mình, Hàn Từ Huyền đánh ngơ ngẩn nghe theo. Hàn Từ Huyền giúp Vũ Thiên Phong ngồi dậy, cô hỏi anh:

" Tại sao hôm qua anh lại giúp tôi đỡ đạn? "

" Để em bị thương cũng giống như chính bản thân anh bị thương. Anh đã hứa với bản thân sẽ không để em bị thương?

Không phải em nên bù đắp gì đó cho anh chứ? "

Vũ Thiên Phong lấy tay nâng cằm lên suy nghĩ. Hàn Từ Huyền có lẽ vẫn chưa hiểu ý của anh nên mới có tò ra khó hiểu. Khi cô nghe anh nói muốn cho cô nghe một bí mật, Hàn Từ Huyền đưa tay gần sát mặt của Vũ Thiên Phong. Anh nhanh chóng lấy tay xoay mặt cô lại và hôn vào môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 38: Vận động mạnh

Sau vài ngày nằm viện, sức khỏe của Vũ Thiên Phong đã phục hồi đáng kể

Cũng là do công của Hàn Từ Huyền ngày đêm chăm sóc anh. Nhưng trong bệnh viện không có gì làm khiến cho Vũ Thiên Phong thấy rất chán. Anh ngồi tựa người vào thành giường, lấy điện thoại trong túi áo ra gọi điện cho Mặc Ngõn. Tuy vụ việc đã xảy ra cách đây vài ngày nhưng Vũ Thiên Phong vẫn luôn thấy tức giận. Vì vậy lần này anh gọi điện cho Mặc Ngõn cũng là vì muốn nhờ Mặc Ngõn điều tra về việc này. Vũ Thiên Phong rất muốn biết là tên nào to gan muốn làm hại Hàn Từ Huyền.

Hàn Từ Huyền vừa từ bên ngoài trở vào bệnh viện vì có bảy giờ rất muốn gặp Vũ Thiên Phong. Cô nhớ đến lúc Vũ Thiên Phong đang ở trong phòng phẫu thuật, Yên Yên đã an ủi cô rất nhiều, Yên Yên nói với cô:

" Chị Huyền, lúc chị bị đi, anh rẽ đã tìm chị khắp nơi. Trong tình cảnh ấy, em đã nhìn thấy được tình cảm mà anh rẽ dành cho chị là thật lòng. Anh ấy yêu chị rất nhiều, cho nên chị đừng trốn tránh tình cảm mà hãy làm theo những gì mà trái tim chị muốn làm. "

Hàn Tử Huyền khi nhớ đến những lời mà Yên Yên đã nói với, tâm trạng Hàn Tử Huyền cũng đã tốt hơn. Có thể cảm ơn Yên Yên, cảm ơn vì đã nói những chuyện này cho cô biết. Hàn Tử Huyền đi đến trước cửa phòng bệnh của Vũ Thiên Phong, nhìn thấy anh đang nói chuyện điện thoại. Trong lòng cô thầm nghĩ anh đang nói chuyện với ai mà cô về đầu ưo nghiêm túc, chẳng lẽ là việc ở công ty. Ngồi rồi Hàn Tử Huyền bước vào trong, thấy cô bước vào, Vũ Thiên Phong nhanh chóng tắt điện thoại. Thấy Vũ Thiên Phong có chút kì lạ, Hàn Tử Huyền liền hỏi anh:

" Anh nói chuyện với ai mà vừa thấy em vào đã tắt máy thế? "

Vũ Thiên Phong đặt điện thoại trở về vị trí cũ, về mặt dây chuyền tình nói:

" Chỉ là một số việc ở công ty thôi. "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói đến công việc, cô liền trách anh không chịu giữ sức khỏe, suốt ngày lo làm việc. Thấy cô quan tâm cho sức khỏe của mình, Vũ Thiên Phong liền cười àm muội, nói với cô:

" Vũ phu nhân là đang lo lắng cho anh đấy sao? "

Hàn Tử Huyền nghe đến thấy xấu hổ đỏ mặt, không thèm nhìn anh mà quay sang bên khác. Vũ Thiên Phong thấy thế liền thích thú, liền tay lấy tay chọc vào má của cô. Sau khi đã trêu chọc Hàn Tử Huyền xong, Vũ Thiên Phong đầy nghiêm túc nói với cô:

" Tử Huyền, hôm nay anh muốn xuất viện "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong muốn xuất viện, cô liền ngăn cản. Tuy anh đã nhanh chóng khỏe lại nhưng vì sự nếu sơ suất vết thương của anh sẽ không lành lại. Vũ Thiên Phong đã nói rất nhiều điều làm cho Hàn Tử Huyền yên tâm về việc quay trở về nhà tình duyên. Hàn Tử Huyền sau khi nghe anh nói xong, vẫn đồng ý cho anh xuất viện nhưng cô vẫn dấy lo lắng. Để khiến cho Hàn Tử Huyền yên tâm về việc xuất viện, Vũ Thiên Phong đã hứa với cô mỗi ngày sẽ kêu Hình Thi đến để thay băng vết thương.

Sau khi xuất viện trở về Vũ gia, Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền suốt ngày đều dính lấy nhau như đôi sam không rời. Có đi đâu thì anh nhất quyết muốn đi theo để bảo vệ mặc cho Hàn Tử Huyền ra sức từ chối

Vào một đêm trời đổ mưa rất lớn nhưng rồi cũng nhanh chóng tạnh. Hàn Tử Huyền vì không ngủ được. Do trong phòng có sử dụng máy lạnh, Hàn Tử Huyền đã ở trong phòng khá lâu khiến mũi của cô cảm thấy hơi khó thở. Có mặc váy ngủ và khoác một chiếc áo khoác bên ngoài rồi ra vườn hoa hít thở một lát. Buổi tối nên trời hơi se lạnh, Hàn Tử Huyền lấy tay xoa hai cánh tay của mình. Đột nhiên Vũ Thiên Phong ở phía sau ôm Hàn Tử Huyền vào lòng làm cô bất ngờ giật mình. Cô không biết tay sao anh lại biết mình ở đây, nhưng cô thường nghe nói, nếu hai người yêu nhau, cho dù đôi phương ở đâu cũng sẽ tìm được. Có lẽ Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền chính là minh chứng cho câu nói đó.

Vũ Thiên Phong đã cùng Hàn Tử Huyền đi dạo quanh vườn hoa. Thấy Hàn Tử Huyền cũng đã mệt nên cả hai đã cùng nhau bước vào nhà. Hàn Tử Huyền đang đi thì chân đạp vào một bãi cỏ trơn khiến cho cô ngã về phía sau. Vũ Thiên Phong đi bên cạnh thấy Hàn Tử Huyền ngã, anh lập tức lấy tay đỡ lấy nhưng Vũ Thiên Phong bị mất đà nên anh cũng đã ngã theo cô. Nhưng do đỡ Hàn Tử Huyền khiến cho anh cảm thấy nơi vết thương của mình hơi đau.

Hàn Tử Huyền sau khi biết mình ngã trên người anh thì liền nhanh chóng ngồi dậy. Nhìn thấy gương mặt của Vũ Thiên Phong có chút khó chịu, Hàn Tử Huyền đoán có lẽ do lúc này bị ngã làm động đến vết thương của anh.

Hàn Tử Huyền nhanh chóng điu Vũ Thiên Phong vào nhà. Thấy Hàn Tử Huyền vội vã tìm điện thoại, về mặt dấy lo lắng. Vũ Thiên Phong nắm lấy cổ tay của Hàn Tử Huyền, cô liền quay đầu lại nhìn anh, để cho cô đứng lo lắng anh đã nói:

" Anh không sao đâu? "

Biết Vũ Thiên Phong không muốn để cô mình lo lắng, nhưng nếu như không kiểm tra lại vết thương, Hàn Tử Huyền sợ vết thương sẽ không lành. Hàn Tử Huyền nhớ bác Bạch nhanh chóng gọi điện cho Hình Thi đến, càng nhanh càng tốt. Ngay khi Hình Thi đến, cô đã nhanh chóng kiểm tra vết thương cho Vũ Thiên Phong. May, do chân đồng bên ngoài nên cũng không gây tổn thương gì cho vết thương. Nhưng Hình Thi vẫn không quên dặn cả hai không nên vận động mạnh, khi đi chuyển vẫn nên cẩn thận. Hàn Tử Huyền nghe Hình Thi nói thế, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Hình Thi quan sát Hàn Tử Huyền, thấy cô từ lúc mình kiểm tra vết thương cho Vũ Thiên Phong.

Lúc Hình Thi rời khỏi Vũ gia, Hàn Tử Huyền kêu bác Bạch trở về phòng ngủ nghỉ sớm, cô cũng nhẹ nhàng điu anh quay trở về phòng ngủ nghỉ. Trong phòng, khi cả hai đều nằm trên giường, Vũ Thiên Phong đặt đầu của Hàn Tử Huyền nằm trên ngực mình. Anh nắm lấy tay cô rồi đan tay hai người vào nhau.

Hàn Tử Huyền trách Vũ Thiên Phong không nghe theo cô, không chịu ở lại bệnh viện để các bác sĩ kiểm tra. Nếu như cứ như lúc này anh hướng đến vết thương thì cô không biết phải làm sao. Vũ Thiên Phong nghe cô nói thế liền đáp lại:

" Ngày nào ở đó cũng phải ngồi thấy nào là mùi thuốc sát trùng, nhìn thấy toàn ổng tim. "

Bây giờ chỉ cần nghĩ đến thôi là anh không bao giờ muốn đến nơi đó nữa. "

Vẫn là về nhà với em là vui nhất "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng đặt lên trán Hàn Tử Huyền một nụ hôn rồi nói với cô:

" Không còn sớm nữa, chúng ta mau ngủ thôi! "

Thế rồi cả hai cùng nhau ngủ một giấc, được ôm Hàn Tử Huyền trong lòng, Vũ Thiên Phong dần cảm thấy như anh đã có tất cả

Sáng hôm sau, Vũ Thiên Phong thức dậy thì không thấy Hàn Tử Huyền bên cạnh. Nhìn đồng hồ thấy đã gần bảy giờ mười lăm phút, Vũ Thiên Phong nhanh chóng rời khỏi giường để đi tắm. Vũ Thiên Phong xuống dưới lầu để ăn sáng, phát hiện Hàn Tử Huyền cũng không có ở dưới. Anh nghe bác Bạch nói cô đã rời khỏi nhà từ rất sớm. Khi nghe Vũ Thiên Phong hỏi cô đã đi cùng ai, bác Bạch nói thấy cô đi cùng với Yên Yên.

Cứ nghĩ Hàn Tử Huyền đi với người khác, nhưng nếu đi với Yên Yên thì Vũ Thiên Phong thấy có chút an tâm. Ngay sau khi ăn xong, Vũ Thiên Phong lập tức nhận được cuộc điện thoại của Mặc Ngón:

" Thiên Phong, tôi đang trên đường đến nhà cậu. Đã tìm được những kẻ định hại Tử Huyền rồi! "

Vũ Thiên Phong vừa nghe đến việc có liên quan đến Hàn Tử Huyền, giọng anh dấy quyen lực trả lời:

" Bọn chúng bây giờ đang ở đâu? "

" Ở một bờ hồ hoang vắng "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(chấm\)Net](#)**.

Chương 39: Mạnh mẽ cuối cùng

Không lâu sau, Mặc Ngón đã lái xe đến, Vũ Thiên Phong gấp gáp hỏi Mặc Ngón nhanh chóng đưa anh đến chỗ bờ hồ. Đến nơi, mấy tên thuộc hạ thấy Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón đến liền nghiêng mình cúi chào đầy sự kính trọng. Vũ Thiên Phong từng bước bước vào gần hồ nhìn thấy toàn là xác chết nằm la liệt dưới mặt đất.

Những tên này chết đều là do bị bắn, vị trí của viên đạn là ở giữa trán. Cách giết người này làm cho Vũ Thiên Phong nhớ đến cái chết của Đình Quyền. Vũ Thiên Phong tiến lại gần những thi thể và khom người xuống xem. Nếu như Vũ Thiên Phong nhìn không nhầm, viên đạn đã lấy mạng những tên này chính là đạn 9mm Luger. Sau khi quan sát xong những thi thể, Vũ Thiên Phong đứng lên, cho hai tay vào túi quần rồi cho thuốc lá nhanh chóng xử lý những thi thể này. Tuy rằng những kẻ này đã bị giết chết, nhưng Vũ Thiên Phong lại thấy bọn họ chết một cách quá nhẹ nhàng.

Mặc Ngón đứng phía thấy Vũ Thiên Phong đang trầm tư suy nghĩ, anh vỗ nhẹ vào vai Vũ Thiên Phong, nói:

" Xem qua thi thể, tôi cảm thấy cái chết của những kẻ này và Đình Quyền rất giống nhau, đều bị bắn giữa trán. "

Thiên Phong, cậu nghĩ có khi nào là cùng một người làm không? "

" Tôi không quan tâm là kẻ nào đã ra tay. Tôi chỉ muốn bắt những kẻ định hại Tử Huyền về tra hỏi. Tôi muốn biết là ai đã sai chúng làm vậy. "

Bây giờ ngay cả mạnh mẽ cuối cùng cũng bị giết chết. Tôi cảm thấy những việc này như đã được sắp đặt sẵn vậy "

Vũ Thiên Phong càng nghĩ lại càng thấy có điểm gì đó bất hợp lý, anh cảm thấy như tất cả mọi chuyện đều dẫn cho anh thấy rõ một việc gì đó đang bị che giấu rất kĩ. Suy đi nghĩ lại, Vũ Thiên Phong liền nhớ đến một người, liền cho thuộc hạ điều tra gấp về người này.

Hàn Tử Huyền cùng Yên Yên trở về Vũ gia, bác Bạch thấy cô về liền chạy đến hỏi:

" Thiếu phu nhân, có đi đâu từ sáng đến giờ thế? "

Thiếu gia tìm nhưng không thấy cơ? "

Hàn Tử Huyền nghĩ có lẽ Vũ Thiên Phong nhớ mình nên tìm, cô liền đáp:

" Con ra ngoài có chút việc. "

Thế bây giờ Phong đâu rồi bác? "

Bác Bạch đẩy lo lắng, nói với Hàn Tử Huyền rằng anh đã đi cùng với Mặc Ngón, Hàn Tử Huyền hỏi bác có biết cả hai đi đâu hay không, bác Bạch liền trả lời:

" Tôi nghe Thiếu gia nói rằng cậu ấy đến một bờ hồ hoang vắng. "

Không biết cậu ấy đến đó làm gì, tôi thấy hơi lo "

Hàn Tử Huyền sau khi nghe bác Bạch nói đã đi tìm mà Vũ Thiên Phong đến. Có bỗng dưng hoảng hốt, lòng cô bỗng nhiên dấy sự lo âu. Hàn Tử Huyền xoay ra sau nhìn Yên Yên, phát hiện Yên Yên cũng đang nhìn mình cũng với vẻ mặt dấy lo âu ấy. Yên Yên như ngầm nhận ra suy nghĩ của Hàn Tử Huyền, cô gắt đầu rồi rời khỏi. Có n ngoài chuẩn bị xe rời khỏi Vũ gia. Sau khi Yên Yên ra ngoài, Hàn Tử Huyền cũng không biết nói thêm gì cũng nhanh chóng ra ngoài.

Nhìn thấy Yên Yên đã vội vàng nón bảo hiểm và thay một chiếc nón về phía mình. Hàn Tử Huyền bất lỳ trong nhàn gọn. Khi Hàn Tử Huyền đã lên xe, Yên Yên định chạy nhưng lại không biết hiện tại Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón có còn ở bờ hồ hay không. Hàn Tử Huyền vẫn chắc chắn rằng cả hai vẫn còn ở đó, suy nghĩ một lát, Hàn Tử Huyền nói với Yên Yên:

" Em cố gắng định vị vào xe của Mặc Ngón đúng không? "

" Đúng rồi, sao em không nghĩ ra "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền nói có nói nhớ đến trong lúc Mặc Ngón không chú ý đến có đã âm thầm găng thiết bị định vị vào xe anh. Yên Yên nhanh chóng tắt điện thoại ra dò xem. Quả nhiên như Hàn Tử Huyền nói, dấu chấm xanh trên thiết bị định vị vẫn còn đang ở bờ hồ, không hề di chuyển.

Yên Yên nhanh chóng vận tay ga đến địa điểm của Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón. Đến nơi, cả Hàn Tử Huyền và Yên Yên đứng bên trên thấy cả hai người đang quay mặt về bờ hồ. Như đang nói chuyện hay suy nghĩ về một điều gì đó. Khung cảnh ấy rất tình lữg. Sau khi đậu xe ở bên trên, Hàn Tử Huyền và Yên Yên cùng nhau đi xuống bên dưới nơi Vũ Thiên Phong và Yên Yên đang đứng. Vũ Thiên Phong nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau liền xoay ra nhìn, Mặc Ngón thấy anh xoay cũng xoay theo. Thấy Hàn Tử Huyền và Yên Yên đến, cả hai người đều có vẻ ngạc nhiên. Vũ Thiên Phong liền đi đến bên cạnh Hàn Tử Huyền, nắm lấy tay cô và hỏi:

" Tại sao em lại đến đây? "

" Vì em biết anh ở đây nên mới đến. "

Còn anh sao không ở nhà nghỉ ngơi, đến đây làm gì? "

Hàn Tử Huyền nói đầy sự trách mắng anh

" Anh nhớ Mặc Ngón điều tra những kẻ lần trước hại em. Khi điều tra được thì bọn chúng đã bị sát hại ở đây? "

" Thế thì thể của bọn họ đâu rồi? "

Yên Yên nghe Vũ Thiên Phong nói những kẻ hại Hàn Tử Huyền đã chết

Nhưng cô lại không hề thấy thi thể của bọn họ đâu, cô liền tỏ mò.

" Thiên Phong đã cho người đem đi rồi "

Mặc Ngón nhẹ nhàng đặt tay lên vai của Yên Yên, xoay mặt cô về phía mình, nói:

" Em đó, mau quay về nhà đi "

Anh thấy ở đây không an toàn đâu. Đã thế nào còn là nơi phát hiện thi thể nữa. Em không hề thấy sợ sao? "

" Sợ sao? Yên Yên em là ai mà sợ mấy cái thi thể ấy chứ.

Em đã nhìn thấy qua rất nhiều thi thể nào là bị biến dạng, thi thể trong quá trình phân hủy, còn có..... "

" Yên Yên.... "

Yên Yên đang định nói tiếp thì bị Hàn Tử Huyền quát lớn làm cả ba đều giật mình, cả Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón đều rất kinh ngạc với thái độ của Hàn Tử Huyền. Yên Yên cũng vì Hàn Tử Huyền quát nên có mối sợ nhớ đến sự chết nữa cô đã lơ lơi, làm lộ cả thân phận. Hàn Tử Huyền nhận thấy Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón đánh cho mình ánh mắt đầy kính ngạc, cô trở nên dỗi thái độ, nói:

" Thật ra thì con bé xem rất nhiều phim kinh dị nên em sợ những điều nó nói đến khiến cho hai người cảm thấy khó chịu thôi "

Nghe Hàn Tử Huyền giải thích. Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón mới không còn nhìn cô với ánh mắt ấy nữa. Bốn người họ cũng nhanh chóng rời khỏi bờ hồ, cùng nhau quay trở về

- - - - -

Tại một ngôi biệt thự lộng lẫy, nhưng bên trong lại rất tối do đã đóng hết cửa sổ và kéo tất cả rèm cửa lại. Người đàn ông ngồi quay mặt vào trong, chân gác lên chân còn lại. Bỗng một người đàn ông trung niên từ bên ngoài bước vào, thái độ vô cùng cung kính người ngồi trên ghế, nói:

" Lão đại, những kẻ đó đều đã bị bắt chết theo lời căn dặn của Ngài.

Vũ Thiên Phong cũng đã đến nơi bọn chúng bị bắt chết. Theo như tôi thấy, hẳn nhảy dịnh sẽ truy cứu chuyện này "

" Một lũ vô dụng, chỉ là giao nhiệm vụ cho chúng chứ Hàn Tử Huyền vậy cũng làm không xong. Thế lại còn bản trưởng Vũ Thiên Phong, cho chúng chết như thể xem như còn nhẹ "

Người đàn ông ngồi trên ghế nghe người kia nói vậy, ông ta xoay ghế qua. Tay đập mạnh xuống bàn, giọng đầy tức giận nói

" Lão đại, theo như tôi thấy nếu như bây giờ chúng ta khứ Hàn Tử Huyền là chuyện sớm muộn. Nhưng hiện tại cô ta vẫn còn giữ trí để lại dụng.

Tôi nghĩ, để có ta hoàn thành xong nhiệm vụ lần này, Ngài có thể giết cô ta bất cứ lúc nào "

Người đàn ông nghe thế, ông ta suy nghĩ rồi phát tay cho người kia ra ngoài. Ông ta ngồi chăm chú suy nghĩ rồi nói:

" Nếu như không phải cô ta suýt chết nữa khiến kẻ hoạch của mình bị phá hoại, may ra vẫn còn giữ cô ta lại.

Bây giờ vẫn nên giữ mạng sống của cô ta, dù gì thì mình vẫn còn nắm trong tay con cờ là cô em gái của cô ta mà "

Nói rồi, người đàn ông đẩy về tự mình, ông ta ngồi ngả người ra ghế, hai mắt nhắm lại như thường thụ cả thế giới sắp trong tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Suýt lộ bí mật

Khi ánh mặt trời lên cao, cả bốn người Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền, Mặc Ngón và Yên Yên đang lái xe trên đường về Vũ gia. Mặc Ngón đang chăm chú lái xe, đến một đoạn đường, xe anh chậm rãi dừng lại trước đèn giao thông màu đỏ. Mặc Ngón xoay đầu qua nhìn thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào mặt Vũ Thiên Phong khiến anh khó chịu chớp chớp mắt ngay hiem của mình lại. Đến khi đèn xanh hiện lên, Mặc Ngón vẫn thấy Vũ Thiên Phong ngồi yên không hề có bất kì động tĩnh gì. Vì hai người đã cùng chơi với nhau nhiều năm nên Mặc Ngón biết bây giờ trong lòng của Vũ Thiên Phong đang suy nghĩ hoặc nghĩ ngơ một việc gì. Mặc Ngón đánh tay lái sang phải đường, Vũ Thiên Phong lúc này mới nhận ra rằng Mặc Ngón đã biết anh đang suy nghĩ một việc nên mới rẽ vào con đường này. Vũ Thiên Phong cũng không suy nghĩ gì thêm nữa, anh nhanh chóng ra lệnh cho Mặc Ngón:

" Cậu gọi điện kêu mấy người đàn em lúc này giữ thì thế những kẻ đó lại và đem tất cả về bang Phong Thần."

" Cậu định làm gì với những thi thể "

Vũ Thiên Phong suy nghĩ một lát rồi nói

" Tạm thời chưa nghĩ ra "

Trong lúc ấy, Hàn Tử Huyền và Yên Yên đã về đến Vũ gia nhưng vẫn chưa thấy xe của Mặc Ngón. Yên Yên thắc mắc hỏi

" Lạ thật, đáng lẽ hai người họ phải trở về trước chúng ta chứ? "

Hàn Tử Huyền vẫn còn suy nghĩ đến việc mà Yên Yên nói khi còn ở bờ hồ. Cô rón giong cảnh cáo Yên Yên:

" Sau này em nên cẩn thận trong lời nói.

Nếu như lúc này chị không ngăn cản, có lẽ em đã nói ra cả bí mật "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền nói liền xụ mặt xuống, tay nắm lấy tay áo của Hàn Tử Huyền lay tay:

" Em biết rồi, lần sau em sẽ cẩn thận hơn "

Hàn Tử Huyền phát tay làm cho tay Yên Yên buông tay áo ra. Hành động này của cô làm cho Yên Yên cứ nghĩ Hàn Tử Huyền sắp nổi trận lôi đình. Không ngờ Hàn Tử Huyền lấy tay chỉ lên trán của Yên Yên nhưng lại trăn trăn sự dụ dằng, nói

" Em đó, lần nào cũng thế "

Khi Hàn Tử Huyền vừa nói xong thì nghe thấy tiếng xe đang từ phía xa chạy đến. Đùng như những gì cô nghĩ, đó là xe của Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón. Chắc xe từ từ chạy chậm lại và dừng ngay chỗ Hàn Tử Huyền và Yên Yên đang đứng, Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón cùng lúc mở cửa xe bước ra. Anh nắng lúc ấy đã chiếu vào Vũ Thiên Phong khiến cho gương mặt anh có chút lạnh lùng. Cũng may là Hàn Tử Huyền ngày ngày ở bên cạnh anh nên cô biết gương mặt anh lúc nào cũng có phần lạnh lùng, đôi lúc lại nhìn như không quan tâm đến những chuyện khác. Còn nếu là người khác, chắc chắn họ sẽ nghĩ Vũ Thiên Phong đang tức giận hoặc anh đang rất muốn giết người nhưng lại không thể giết người ấy.

Yên Yên cũng giống như Hàn Tử Huyền, do mãi mê nhìn ngắm Vũ Thiên Phong mà quên lờ Mặc Ngón làm anh cảm thấy " tui thân ". Mặc Ngón lấy tay che mắt Yên Yên lại, bây giờ có một người nhìn thấy Vũ Thiên Phong. Hàn Tử Huyền không biết anh đã đi đâu mà bây giờ mới về đến Vũ gia, cô hỏi

" Sao bây giờ anh mới về tới? "

" Đọc đường đi thì xe gặp sự cố "

Vũ Thiên Phong vẫn điềm nhiên nói, Mặc Ngón liu liu lại thấy khó hiểu mà liếc nhìn anh. Yên Yên lấy cánh tay đánh vào người Mặc Ngón, hỏi:

" Xe anh bị gì vậy? "

" Cũng không phải sự cố lớn gì, em không cần phải bận tâm đâu "

" Thôi, chúng tôi về đây.

Tạm biệt "

Mặc Ngón nói rồi kéo tay lôi Yên Yên về. Khi tiếng xe của Mặc Ngón và Yên Yên xa dần, Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền mới quay trở vào trong.

- - - - -

Tối hôm ấy, Vũ Thiên Phong đang ngồi ở trong phòng làm việc, suy nghĩ đến những thi thể, cách giết người, anh càng chắc chắn người người ấy ra thì không ai có thể làm được. Nhưng cũng đã mấy tháng rồi anh vẫn chưa biết tung tích của người này ở đâu. Anh ngồi xoay xoay ghế, tay lại thường xuyên gõ xuống mặt bàn. Hàn Tử Huyền đang từng bước bước lên phòng thì thấy phòng làm việc của anh đang sáng đèn. Cô tự hỏi bản thân: " Giờ này Phong ở trong phòng làm việc để làm gì? ". Hàn Tử Huyền có ý định bước vào trong nhưng lại không vào. Cô thấy anh đang mãi mê suy nên cũng không muốn làm phiền. Hàn Tử Huyền chỉ đứng ngắm xem anh ở bên trong thế nào.

Vũ Thiên Phong đang nhắm mắt và suy nghĩ, hương thơm hoa anh đào ở bên ngoài của làm cho Vũ Thiên Phong có phần mất tập trung. Anh ngửi một hơi thật dài rồi mở mắt ra, lưng anh rời khỏi lưng ghế, giọng nói trầm ấm của anh vang lên:

" Em vào đi, đứng bên ngoài làm gì? "

Biết mình đã bị phát hiện, Hàn Tử Huyền cũng nhanh chóng bước vào theo lời anh.

Khi Hàn Tử Huyền đã đứng ngay bên cạnh, Vũ Thiên Phong vươn tay kéo cô ngồi vào lòng rồi ôm lấy eo cô. Hàn Tử Huyền xoay mặt qua hỏi anh:

" Sao anh không về phòng, giờ này còn ở đây làm gì? "

" Anh muốn ngồi đây một lát rồi mới về phòng. Nhưng bây giờ có em ở đây cùng anh lại không muốn về phòng nữa "

Vũ Thiên Phong nói rồi, anh hôn lên cổ của Hàn Tử Huyền làm cô giật bản người. Với lấy tay che lại chỗ anh vừa hôn, ngượng ngùng hỏi:

" Anh.... anh làm gì thế? "

" Anh muốn em.... "

Vũ Thiên Phong xoay người Hàn Tử Huyền về phía mình. Tay anh nhưn gọn bế người cô rồi đặt cô ngồi lên bàn. Tay anh nhanh chóng mò vào trong lớp áo ngủ mỏng manh của cô, dụ dằng sờ vào tẩm lưng xinh đẹp của cô. Hàn Tử Huyền khá nhậy cảm nên cơ thể cô đã có chút rung mình. Định mở miệng từ chối Vũ Thiên Phong thì đã bị môi anh bắt lấy. Chưa được bao lâu thì anh đã cay được miệng của cô, chắc lưỡi nghịch ngợm của anh đang ngao du trong ấy. Hàn Tử Huyền cũng rất muốn hôn lại anh. Nhưng đột nhiên trong đầu cô lúc này lại nghĩ đến những lời mà chủ nhân đã nói. Tuyệt đối không được quan hệ trong lúc đang làm nhiệm vụ, vì như thế sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với tinh thần của bản thân. Tuy hiện tại có bấy giờ cũng chẳng còn xem trọng tổ chức của mình như trước. Nhưng dù gì cô vẫn còn đang trong thời gian làm nhiệm vụ nên vẫn phải tuân theo quy tắc.

Hàn Tử Huyền có dáng sức lấy tay đẩy Vũ Thiên Phong ra xa có một chút, khi mới anh đã không còn hôn cổ nữa. Hàn Tử Huyền liền gấp gấp thò, có ngược mặt lên nhìn Vũ Thiên Phong và nói với anh

" Phong, Hình Thức nói anh không được vận động mạnh "

" Anh sẽ làm nhẹ nhàng "

" Phong, hôm nay em rất mệt. Nên tối nhất là nên để lần sau, có được không? "

Thấy gương mặt của Hàn Tử Huyền thể hiện sự dấy một mối. Vũ Thiên Phong đành chấp nhận để lần sau. Hàn Tử Huyền đang ngồi trên bàn, có nhẹ nhàng đặt chân bước xuống đứng. Định một thân một mình quay về phòng, nào ngờ cả người bị nhấc bổng lên. Vũ Thiên Phong bế có thật nhẹ nhàng từ về phòng ngủ. Bế đến phòng, Vũ Thiên Phong đặt Hàn Tử Huyền nằm lên giường một cách dịu dàng. Cứ nghĩ anh định sẽ ngủ cùng mình, nhưng khi thấy Vũ Thiên Phong quay người đi, Hàn Tử Huyền ngồi bật dậy rồi hỏi:

" Anh đi đâu vậy? "

" Anh không ngủ được nên muốn ra ngoài dạo một lát. Em cũng đã mệt rồi, nghỉ ngơi đi "

Vũ Thiên Phong nói với anh liền nhanh chóng bước ra ngoài. Hàn Tử Huyền đương nhiên nhận ra điểm khác thường của anh. Nhưng có vấn đề trong lòng, có lẽ anh có những chuyện không muốn cho người khác biết nên mới như thế. Hàn Tử Huyền trong lòng tự nghĩ vậy liền thấy đã không còn quá lo lắng như trước.

Lúc Vũ Thiên Phong đang hát thờ bên ngoài. Anh đã cố nghĩ đến những việc mà mình cảm thấy nghĩ nghĩ. Chợt nghĩ đến một việc mà tự sáng đến bây giờ mới nhớ đến. Vũ Thiên Phong nhanh chóng lấy điện thoại gọi ngay cho Mặc Ngón. Anh gấp gấp kêu Mặc Ngón nhanh chóng qua Vũ gia đón anh. Khi nghe Mặc Ngón hỏi lý do tại sao lại muốn đi ngay bây giờ, khoe miệng Vũ Thiên Phong liền nói một nụ cười đầy sự ngại hèn rồi nói:

" Đến căn cứ, tôi sẽ cho cậu biết "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Vũ Thiên Phong suy đoán

Nhận thấy được sự gấp gáp của Vũ Thiên Phong. Biết được anh đã tìm ra được điều gì đó, Mặc Ngón nhanh chóng mặc áo vào. Trước khi đi, anh tiến đến bên giường, ngay cạnh người con gái bé nhỏ mà mình yêu nhất. Đặt lên trán có một nụ hôn, Yên Yên lúc ấy vẫn chưa ngủ. Nghe thấy tiếng Mặc Ngón nói chuyện qua điện thoại và nghe tiếng anh sửa soạn đồ, Yên Yên vẫn nằm yên trên giường, hai mắt có vẻ nhắm khật vào nhau, hờ:

" Anh đi ra ngoài sao? "

" Ừ, em ngủ trước đi "

Anh sẽ về ngay thôi! "

Mặc Ngón vì sợ Yên Yên ngủ một mình nên cảm thấy buồn liền nói giọng đầy an ủi có

Mặc Ngón đi ra xe và lái ngay đến Vũ gia, xe chạy từ xa, ánh đèn xe chiếu đến trước của Vũ gia, Mặc Ngón thấy Vũ Thiên Phong đang nằm lưng đung đột. Thấy xe đến, Vũ Thiên Phong liền nhanh chóng mở cửa và bước vào xe. Cả hai cùng nhau đến căn cứ của bang Phong Thần. Đến nơi, ai cũng đều thể hiện sự kinh trọng đối với Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón. Khi được Vũ Thiên Phong yêu cầu đến nơi giữ thì thể của mấy tên kia, Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón được một người đàn em dẫn đến trước một căn phòng. Anh ra lệnh cho tên kia rời khỏi rồi cả hai người cùng nhau bước vào trong. Nhiệt độ bên trong căn phòng rất thấp, nhưng Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón lại không quan tâm đến việc ấy. Vũ Thiên Phong nhanh chóng đeo kính tay vào và bắt đầu kiểm tra các thí thể. Sau khi kiểm tra hết tất cả các thí thể, dường như Mặc Ngón vẫn chưa hiểu ý định của Vũ Thiên Phong là muốn tìm thứ gì, anh hỏi:

" Cậu muốn tìm thứ gì trên người bọn chúng "

" Lúc đầu tôi nghĩ ngờ Tử Huyền gây thù với người khác nên bị họ trả thù "

Nhưng khi suy nghĩ kỹ, tôi thấy trường ấy là không thể. Chỉ có thể là người của một tổ chức nào đó mới có thể làm việc này "

Tôi muốn tìm thứ xem trên người của những kẻ này có kì hiệu của tổ chức không "

Vũ Thiên Phong vẫn đang rất chăm chú tìm kiếm

" Vậy cậu đã tìm ra chưa? "

Mặc Ngón vừa hỏi xong, Vũ Thiên Phong liền đứng dậy hẳn rồi tháo bỏ kính tay ra, gương mặt đầy sự tự tin, nhếch môi cười lạnh mắt cái rồi nói:

" Tìm được rồi "

Anh chỉ tay cho Mặc Ngón xem, là hình một con hổ màu đen được xăm ở phần phía dưới trái. Một con hổ đầy sự dũng mãnh nhưng trong mắt của Vũ Thiên Phong, đây chỉ là một con mèo không biết thân biết phận, tự mò đường tìm chỗ chết.

Vũ Thiên Phong búng tay một cái, Hoàng Trảm từ bên ngoài cửa bước vào:

" Lão đại "

" Điều tra xem đây là kỳ hiệu của bang nào! "

Hoàng Trảm nghe rõ mệnh lệnh liền nhanh chóng rời khỏi thực hiện nhiệm vụ. Nhưng khi đã giải quyết xong vấn đề mình đang nghi ngờ, Vũ Thiên Phong vẫn chưa rời khỏi bang Phong Thần. Hoàng Mặc lúc này từ bên ngoài bước vào trong căn phòng lạnh lẽo, tay anh cầm theo một sấp giấy giống như tài liệu. Gấp Vũ Thiên Phong, Hoàng Mặc cúi chào kính trọng rồi nói với anh:

" Lão đại, em đã điều tra người mà Lão đại cần tìm nhưng vẫn không tìm được. Có ta đã mặc vớ ám tính từ mấy tháng trước, không rõ bất kỳ hành động nào nào của cô ta cả. Em đã cho người lần theo dấu vết nhưng vẫn không tìm được có ta hiện tại đang ở đâu. "

Kể từ lần đụng độ với cô ta cách đây một năm thì chưa từng gặp lại "

Nếu như theo những gì Vũ Thiên Phong suy đoán thì người gây ra vụ án lần này chính là cô ta, Layla

" Thiên Phong, chẳng lẽ người cậu đang tìm chính là Layla sao? "

Mặc Ngón nghi ngờ trong lòng, nhưng nếu đúng thật là như vậy thì thật khó hiểu, tại sao Vũ Thiên Phong tìm Layla để làm gì

" Đúng vậy, tôi đã cho Hoàng Trảm đi điều tra về Layla. "

Tôi cảm thấy vụ án của Đình Quyền và vụ án lần này có nhiều nét tương đồng "

Vũ Thiên Phong lúc đầu có phần hoài nghi, nhưng rồi lời nói của càng chắc chắn rằng những gì mà mình đã suy đoán là đúng

" Từ vị trí của viên đạn cho đến cách ra tay, nếu xét theo những gì mà Lão đại nói thì chắc chắn là do Layla làm "

Nhưng mục đích của cô ta là gì? "

Hoàng Mặc sau khi nghe những suy đoán của Vũ Thiên Phong liền cảm thấy vô cùng bối phục, nhưng có một điều anh không hiểu, đó chính là mục đích của Layla. Cả Vũ Thiên Phong cũng thế, anh vẫn đang suy nghĩ đến mục đích của Layla nếu như vụ giết người này thật sự là do cô ta làm

Layla nói tiếng là một nữ sát thủ tàn độc, giết người không cần bất kể đó là ai. Cô ta ra tay vô cùng tàn độc, chỉ cần một viên đạn cũng đã khiến người khác chết ngay tức khắc. Vị trí viên đạn mà cô ta thường bắn vào nạn nhân chính là ở giữa trán của họ. Dường như cô ta muốn những người mà mình giết đều ra đi nhẹ nhàng, thì thế của họ cũng không quá đáng sợ. Mỗi lần Layla ra tay đều không để lại một chút dấu vết nào, kể cả một hạt bụi cũng không. Có những tin đồn trong giới hắc đạo nói rằng Layla là một nam nhân, trái tim băng giá nên mới có thể giết nhiều người đến thế. Nhưng cho dù Layla là con gái hay con trai thì mỗi khi nghe đến tên cũng đã khiến cả giới hắc đạo phải khiếp sợ. Không phải họ sợ bị Layla giết chết, cái mà họ sợ chính là chết lúc nào không thể hay biết. Cho đến hiện nay, vẫn chưa thể đếm hết được số người mà Layla đã giết. Nhưng đa phần những kẻ bị Layla thủ tiêu đều là những tổng giám đốc giàu tiền nhờ tham ô, hối lộ hoặc những Bô đại của các bang chuyên làm những chuyện không phải do người làm.

Càng nghĩ, Vũ Thiên Phong càng thấy cái tên Layla rất hợp với tên sát thủ máu lạnh này. Chẳng phải nó có nghĩa là chỉ một người được sinh ra trong bóng tối hay sao. Sinh ra từ trong bóng tối nên mới khi giết một ai đó, Layla thường hành động vào buổi tối. Lúc ấy, khi nạn nhân đã chết thì thì thể đến sáng mới được phát hiện

Do mãi suy nghĩ về Layla, Vũ Thiên Phong đã không để ý đến việc Hoàng Mặc đã gọi mình từ này đến giờ. Hoàng Mặc đưa cho Vũ Thiên Phong một bộ tài liệu mà anh đang cầm trong tay rồi nói:

" Đây là lý lịch của người đàn ông mà Lão đại cần tìm "

- - - - -

Chương tiếp theo có thể đến chỉ nhật mình sẽ đăng hoặc tuần này mình chỉ có thể đăng 1 chương.

Thành thật xin lỗi các bạn☹☹☹

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net)

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nợ

Vũ Thiên Phong nhận được lý lịch người mà mình cần tìm lâu nay, anh nhanh chóng cầm lấy. Khi đã đọc xong những điều đã điều tra được, nét mặt Vũ Thiên Phong trở nên buồn bã. Ánh mắt anh chứa đầy sự phiền muộn.

Trên đường trở về Vũ gia, Vũ Thiên Phong luôn thất thần. Mặc Ngón thấy vậy nhưng cũng không hỏi gì. Anh đảm chắc nhất định là trong tờ lý lịch lúc này có điều gì khiến cho Vũ Thiên Phong mất hết tinh thần đến vậy. Mặc Ngón định hỏi Vũ Thiên Phong những việc trong tờ lý lịch, nhưng vẫn không thể mở miệng hỏi. Cuối cùng, Mặc Ngón vẫn lựa chọn sự im lặng.

Bình xe chuyển động chậm dần đến trước của Vũ gia. Vũ Thiên Phong từ lý xem tờ lý lịch thì luôn cảm chặt nó trong tay suốt quãng đường đi. Anh mở cửa xe rồi nhanh chóng bước vào Vũ gia, còn Mặc Ngón ở trong xe luôn có cảm giác khoa hiểu. Anh nghĩ, nhất định sẽ đi gặp Hàn Mặc, để xem việc mà Vũ Thiên Phong điều tra là gì

Vũ Thiên Phong vào bước vào nhà đi thẳng đến phòng làm việc, bác Bạch nhìn thấy anh vô cùng vui vẻ, từ trước đến nay bác chưa từng thấy anh vội đến thế. Vũ Thiên Phong trong phòng làm việc, anh mở một chiếc tủ nhỏ ở bên dưới bàn làm việc của mình. Đặt tờ lý lịch gọn gàng vào đây và đóng tủ lại và quay trở về phòng ngủ. Nhìn thấy Hàn Tử Huyền đang nằm ngủ giấc trên giường. Lúc này, ánh mắt Vũ Thiên Phong nhìn Hàn Tử Huyền đầy phiền muộn. Anh dần dần tiến đến bên chiếc giường rồi nhẹ nhàng ngồi xuống như sợ đánh thức người nằm ngủ bên cạnh. Bàn tay to lớn nhưng lại đầy ấm áp, vén một bên tóc lên vành tai của Hàn Tử Huyền. Sau khi vén, Vũ Thiên Phong lại lấy tay sờ lên mặt của Hàn Tử Huyền. Trong lòng đầy bị ai, nghĩ:

" Thật không ngờ, anh lại nợ em nhiều đến thế "

Từ Huyền, từ đây về sau, anh nhất định sẽ không để em phải chịu nhiều thời nữa "

Hàn Từ Huyền đang ngái thì chợt tỉnh giấc vì thấy có vật gì đó đang ở trên mặt mình. Cố gắng mở mắt, nhưng con buồn ngủ lại cứ bao lâu không bung. Hàn Từ Huyền đành thốt một hơi thật dài, mùi hương này chính xác là của Vũ Thiên Phong. Cho dù mắt không nhìn thấy anh nhưng chỉ cần ngửi mùi hương Hàn Từ Huyền cũng nhận ra được. Có chấp lấy bàn tay đang sờ trên mặt mình, định gỡ rồi khỏi mặt nhưng với sức lực hiện tại thì không thể đánh năm chặt lấy. Mặc dù hiện tại Hàn Từ Huyền rất muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn cố gắng mở miệng hỏi Vũ Thiên Phong:

" Anh về rồi à? "

" Bên ngoài đột nhiên se lạnh, rất muốn ôm lấy cơ thể ấm áp của em cùng ngủ "

Hàn Từ Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, có lẽ mờ mắt ra nhìn anh. Hàn Từ Huyền đang hai tay ra, ôm chặt lấy bụng của Vũ Thiên Phong, cơ cọ mặt vào áo anh. Vũ Thiên Phong trượt người xuống, nằm cao hơn Hàn Từ Huyền một chút. Lúc này, có lại tiếp tục cọ đầu vào cổ Vũ Thiên Phong. Anh lấy tay sờ lên mặt tóc dài của cô, bất giác lại đặt lên trán có một nụ hôn tràn đầy yêu thương. Hàn Từ Huyền đột nhiên lại thấy ấm lòng, có cố gắng nhắc người lên định hôn lại trán của anh. Do lúc này anh nằm cao hơn nên Hàn Từ Huyền không muốn nhắc người quá nhiều, thấy bàn thán đang nằm ngang mồm của Vũ Thiên Phong. Như bị đổi mới của anh làm cuốn hút, Hàn Từ Huyền hôn lên môi anh, hành động này xảy ra rất nhanh nhưng vẫn khiến Vũ Thiên Phong trở nên vui vẻ. Anh xoay người về phía Hàn Từ Huyền và ôm cô không rời, không lâu sau, cả hai cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, những tia nắng chiếu vào phòng làm cho Hàn Từ Huyền thức dậy. Xoay người xem người đàn ông con nằm bên cạnh hay không. Phát hiện anh vẫn còn đang say giấc, có lẽ đây là lần đầu tiên Hàn Từ Huyền dậy sớm hơn Vũ Thiên Phong. Bình thường khi thức dậy, Hàn Từ Huyền đều nghe bác Bạch nói Vũ Thiên Phong đã đến công ty. Không ngờ hôm nay anh lại dậy sau mình. Định vào nhà tắm để tắm thì lại bị vẻ đẹp của người nằm bên cạnh cuốn hút nên vẫn chưa muốn đi. Vũ Thiên Phong dù đang ngủ nhưng khi chất vẫn ngồi ngồi. Bấy giờ, Hàn Từ Huyền mới phát hiện, đôi mi của Vũ Thiên Phong rất dài và dày. Có lẽ vì vậy nên cô rất nhiều nữ nhân khác rất muốn có được anh.

Hàn Từ Huyền lấy tay sờ vào hàng mi của Vũ Thiên Phong thì lại bị tay anh cầm lấy. Có lúc ấy gạt নয় người, bây giờ thì tay có không thể rời khỏi tay Vũ Thiên Phong được vì anh nắm quá chặt. Hàn Từ Huyền lúc này có sức nhưng vẫn không thể khiến Vũ Thiên Phong buông tay ra. Giọng nói đầy trêu chọc của anh cất lên với Hàn Từ Huyền làm cô đỏ mặt:

" Nhân lúc anh ngủ, định xâm sở anh sao? "

Hàn Từ Huyền không biết phải giải thích như thế nào, chỉ biết một mục phủ định

" Gì mà xâm sở? "

Anh... anh mới xâm sở đó. Mau buông tay em ra "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Từ Huyền nói vậy, anh nhanh chóng lật người cô lại. Vũ Thiên Phong đang nằm trên người cô, anh ghé sát vào tai, thì thì vào tai Hàn Từ Huyền:

" Vậy bây giờ anh sẽ xâm sở em đây "

Hàn Từ Huyền chưa kịp phản ứng với câu nói của Vũ Thiên Phong thì tay anh đã sờ soạn khắp người cô. Vốn nhạy cảm nên mỗi lần bị người khác sờ vào, Hàn Từ Huyền đều cảm thấy sốt cả gai ốc. Tim cô bây giờ lại đập rất nhanh, mặt lại đỏ hồng lên vì tay anh đang ngao du khắp người mình. Hàn Từ Huyền lại không muốn ngày mới lại không thể rời khỏi giường nên cô đã chống cự lại nhưng lại chẳng làm gì được Vũ Thiên Phong. Anh trườn người lên đến cổ của Hàn Từ Huyền, anh đã bị xương quai xanh của cô cuốn hút. Hương thơm hoa anh đào cứ phát phàn vào Vũ Thiên Phong làm cho anh không chịu được mà khom người cắn nhẹ vào cổ của Hàn Từ Huyền một cái. Giương mắt có đột nhiên nhận lại do bị Vũ Thiên Phong cắn, tò vè hơi đau đau. Nhanh chóng lấy tay che lại nơi vừa bị anh cắn lấy, trách anh:

" Sao lại cắn em chứ? "

Đau chết "

" Vẫn chưa hết đâu "

Vừa nói hết câu, ánh mắt Vũ Thiên Phong tràn đầy mờ ám nhìn Hàn Từ Huyền. Định hôn cô thì bác Bạch đi đến trước cửa phòng gõ cửa mời cả hai người cùng xuống ăn sáng. Thấy hôm nay Vũ Thiên Phong thảnh thễ hơn mọi ngày nên bác Bạch đã đi lên gọi anh. Vũ Thiên Phong thấy bác Bạch lên gọi liền nhanh chóng rời khỏi giường, nhưng vẫn không quên nói với Hàn Từ Huyền:

" Lần này tạm tha cho em "

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Cáo Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Tiền đồng ngọc nữ

Sau khi đăng chương 43, mình sẽ tạm ngừng đăng truyện khoảng 1 tuần vì mình đang chuẩn bị thi cuối kì I. Thi xong, mình sẽ tiếp tục đăng truyện trở lại.

Chúc các bạn thi tốt! ♥

Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền sau khi vệ sinh cả nhân xong thì cùng nhau xuống dưới nhà ăn sáng. Đến phòng ăn, như mọi người, Vũ Thiên Phong đều kéo ghế ra cho Hàn Từ Huyền ngồi, còn cô thì ngược nhìn anh rồi nở nụ cười tươi tắn. Khi bác Bạch từ bếp mang đồ ăn sáng đến cho cả hai. Đến chỗ Hàn Từ Huyền và cô đang cầm ly nước lên hộp một ngụm, bác Bạch vô tình nhìn thấy cô của cô có vết đỏ lên hột:

" Thiếu phu nhân, cổ của cô bị gì mà có vết đỏ thế? "

Hàn Từ Huyền vừa nghe bác Bạch hỏi đột nhiên lại bị sặc nước và ho lên và tiếng rồi đặt ly nước lên bàn ăn. Vũ Thiên Phong không nhận được liền bật cười.

Hàn Từ Huyền lúc này vô cùng lúng cuống, vội và lấy tay che lại vết đỏ trên cổ rồi ngượng ngượng nói:

" Có lẽ là bị muỗi cắn "

Nói rồi Hàn Từ Huyền chỉ biết cặm cụi cúi đầu ăn. Bác Bạch nhìn vẻ mặt vui vẻ của Vũ Thiên Phong. Lúc này mới hiểu ra sự việc. Bác nhanh chóng ra ngoài, để lại không gian dành cho hai người. Ngay sau khi bác Bạch rời khỏi, Vũ Thiên Phong vẫn còn đang cười vui vẻ. Hàn Từ Huyền ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh vừa đến vậy trong lòng cô lại càng thấy xấu hổ, nói:

" Anh còn cười được nữa sao? "

" Được rồi!

Anh không cười nữa.

Nhưng mà tối nay anh sẽ cho em thuốc trị muỗi cắn "

Vũ Thiên Phong nói rồi chỉ chăm chú ăn sáng, Hàn Từ Huyền nghe anh nói liền không biết phải nói anh như thế nào.

Sau khi ăn xong, Vũ Thiên Phong ngỡ ý muốn đưa Hàn Từ Huyền đi đến khu vui chơi giải trí. Hàn Từ Huyền cảm thấy rất hào hứng vì đây là lần đầu tiên cô đến đó. Lúc còn đi học, cô thấy có rất nhiều bạn học thường rủ nhau đến đó chơi, nên có rất muốn biết nơi đó như thế nào, có đúng như tên của nó hay không.

Đến khu vui chơi, đầu đầu tiên mà Hàn Từ Huyền thấy chính là nó rất đông. Có bước xuống xe, nhìn xung quanh. Còn Vũ Thiên Phong thì đang mua vé cho cả hai. Vừa lấy được vé, anh nắm lấy tay cô và kéo vào bên trong. Trước mắt của Hàn Từ Huyền có rất nhiều trò chơi, khi được Vũ Thiên Phong hỏi có muốn chơi trò nào. Hàn Từ Huyền đứng suy tư một lát rồi cả cô và anh đều đồng thanh nói và nhìn nhau cười:

" Hay chúng ta chơi tàu lượn siêu tốc "

Hàn Từ Huyền và Vũ Thiên Phong được xếp ngồi vào chiếc tàu đầu tiên. Khi con tàu bắt đầu chạy và lên đến điểm cao trào nhất, Hàn Từ Huyền nghe thấy tiếng la hét thất thanh của những người chơi ngồi phía sau. Riêng cô có và Vũ Thiên Phong vẫn nắm chặt lấy tay nhau. Trò chơi đầu tiên kết thúc, Hàn Từ Huyền nhìn những cặp tình nhân cùng chơi trò này, ai này đều rất sợ hãi. Không biết tại sao cô lại thấy trò này rất bình thường, chỉ có gì là đáng sợ cả. Cả hai cùng nhau đi ngang qua một tiệm chụp hình gần đó chơi tàu lượn thì thấy trên tivi có ảnh của hai người lúc đang chơi. Thì ra, khi chiếc tàu lên đến khúc cao nhất, họ sẽ chụp những người chơi. Nếu người chơi muốn giữ lại ảnh, họ sẽ đưa, còn không thì họ vẫn sẽ giữ lại. Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền đều muốn giữ lại nên tiệm chụp hình đã rửa cho hai người hai tấm hình, có thể mang theo bên người.

Sau khi chơi hết những trò được gọi là cảm giác mạnh nhất tại khu vui chơi giải trí, trời cũng không còn sớm. Cả hai người quyết định sẽ đi ra ngoài ăn và trở về Vũ gia. Trên đường đến công ra khỏi công viên, Hàn Từ Huyền nhìn thấy một bé gái đang đứng khóc. Cô thấy vậy liền chạy đến xem có bé ấy bị gì, Vũ Thiên Phong thấy cô đột nhiên đi đến chỗ khóc liền theo sau. Hàn Từ Huyền ngồi khụy xuống rồi hỏi cô bé:

" Em gái, tại sao em lại khóc "

" Em bị lạc mất ba mẹ rồi "

Cô bé vừa khóc vừa nói, Hàn Từ Huyền liền cố gắng trấn an cô bé rồi nhìn cô bé nở nụ cười dịu dàng

" Đừng lo, chị sẽ giúp em tìm lại ba mẹ của mình "

Hàn Từ Huyền lấy tay xoa đầu cô bé rồi đứng dậy, nắm lấy tay em và đưa cô đến phòng bảo vệ của khu vui chơi. Bảo vệ của khu vui chơi đã thông báo rằng phụ huynh nào có lạc con nhỏ thì hãy đến phòng bảo vệ nhận lại bé. Sau khi thông báo, bảo vệ nói Hàn Từ Huyền có thể đi, có lẽ lát nữa ba mẹ của cô bé sẽ đến. Nhưng Hàn Từ Huyền không muốn đi, cô muốn chính mắt nhìn thấy cô bé nhận lại ba mẹ của mình. Vũ Thiên Phong cũng không có ý kiến gì với quyết định của cô vì anh luôn luôn tôn trọng quyết định ấy. Khi Hàn Từ Huyền và Vũ Thiên Phong đang ngồi để chờ ba mẹ cô bé đến, có bé đã nháy xuống khỏi ghế và đi đến bên cạnh của Hàn Từ Huyền, hỏi:

" Chị ơi, chị có phải là thiên thần xuống đây để bảo vệ những đứa bé hay không? "

Nghe câu hỏi đầy ngây thơ ấy, Hàn Từ Huyền bật cười. Vũ Thiên Phong ngồi bên cạnh nhìn lấy tay cô và nói:

" Có lẽ là thiên thần của anh "

Cô bé lúc này mới nhìn đến Vũ Thiên Phong mới thấy anh rất đẹp. Cô bé cảm thấy cả hai người đều rất đẹp liền nói:

" Chị ơi, anh trai ngồi kế chị rất đẹp. Chị cũng rất đẹp.

Mẹ nói những người đẹp đều là tiên đồng ngọc nữ.

Em thấy hai người rất giống tiên đồng ngọc nữ "

Hàn Từ Huyền nghe có bé khen mình và Vũ Thiên Phong nên cảm thấy ngại ngùng nhưng vẫn không quên cảm ơn lời khen này. Lát sau, có một cặp vợ chồng đến, nói muốn nhận lại đứa con bị lạc. Cô bé vừa thấy cặp ấy thì chạy đến vào lòng người phụ nữ, miệng hôn gọi:

" Mẹ..... "

Hàn Từ Huyền nhìn thấy cô bé nhận lại ba mẹ, trong lòng cô đột nhiên lại rất vui. Cả hai người rời khỏi ghế và định rời khỏi phòng bảo vệ. Hàn Từ Huyền đứng trước mặt người mẹ và nói:

" Chị là mẹ của cô bé này có phải không? "

Lần sau đừng để em ấy bị lạc, trẻ con mà bị lạc thì không dễ tìm chút nào đâu "

Ngờoí mẹ sau khi nghe Hàn Từ Huyền nói thì đầy hồ hện, không dám ngăn đầu lên, chỉ biết cúi đầu nói:

" Thật xin lỗi, lần sau tôi sẽ giữ con bé thật kĩ.

Đã làm phiền hai người rồi "

Cả hai người cùng nhau ra xe và đi đến nhà hàng để ăn. Trên xe, Vũ Thiên Phong thấy Hàn Tử Huyền cứ im im mà không nói gì, biết là cô vẫn còn nghĩ đến việc có bé đi lạc này nên hỏi:

" Rõ ràng là em rất quan tâm đến bé gái lúc này đi lạc. Nhưng đối với mẹ của cô bé, anh lại thấy em không hề đau lòng chút nào. "

" Một đứa trẻ rời xa ba mẹ, giống như từ ánh sáng bắt đầu bước chân vào bóng tối. Em không muốn có bé lúc này có cảm giác bản thân lạc ba mẹ mình nên tuyệt vọng. Nên em đã cố an ủi, khi thấy cô bé nở nụ cười, em gần như không muốn trách ba mẹ cô bé nữa. Nhưng khi thấy trên mặt họ không hề có sự lo lắng nào, em lại thấy tức giận "

" Tâm trạng của mỗi người không phải lúc nào người khác cũng nhìn thấy được. Không phải lúc nào trên tâm trạng lo lắng thì gương mặt thể hiện sự lo lắng.

" Cũng giống như mỗi lúc em rất buồn nhưng lại không nói cho người khác biết. Những lúc ấy, anh đều nhìn vào hành động của em mà phân đoán thôi "

Hàn Tử Huyền sau khi nghe những lời mà Vũ Thiên Phong nói, cô thấy những lời anh nói đều rất đúng. Những lời anh nói, cô nhất định phải ghi nhớ cho bản thân mình

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 44: Ngưỡng mộ

Bánh xe của Vũ Thiên Phong đang chạy trên một con đường lén thì dần dần chạy chậm lại và dừng hẳn. Anh đậu xe trước một nhà hàng vô cùng sang trọng và cũng có tay trong tay bước vào trong. Vũ Thiên Phong chọn tầng 9 của nhà hàng này để cùng Hàn Tử Huyền ăn tối. Cả hai người được phục vụ đưa đến bàn ăn được đặt cạnh bên một cửa kính. Từ bàn cả hai ngời có thể nhìn thấy cả một thành phố và xa xa kia chính là khu vui chơi giải trí. Vũ Thiên Phong chọn tầng 9 của nhà hàng này vì cảm thấy cả hai người đã lâu chưa đi đâu với nhau. Nên lần này anh muốn cùng cô nhìn ngắm cả thành phố trên tầng cao nhất của nhà hàng.

Khi người phục vụ mang thức ăn lên, Vũ Thiên Phong đã gọi cho Hàn Tử Huyền một ly cam ép, còn bản thân mình lại chọn rượu vang. Hàn Tử Huyền nghe thấy lên ngân phục vụ lại và nói với Vũ Thiên Phong:

" Lát nữa anh còn lái xe nữa đấy! "

Hàn Tử Huyền gọi phục vụ mang lên cho Vũ Thiên Phong một ly nước khoáng, còn bản thân lại muốn uống rượu vang đó. Vũ Thiên Phong nghe Hàn Tử Huyền cần dặn với phục vụ nên nghĩ có rất chu đáo với mình. Lát sau, ly nước khoáng và rượu vang đó đặt trước mặt cả hai người. Thấy có uống rượu một cách ngon miệng, còn mình lại phải uống thứ bực bèo, vô vị này. Vũ Thiên Phong lên hỏi:

" Tại sao anh phải uống nước khoáng, còn em lại uống rượu vang đó? "

" Vì em không phải là người lái xe "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Tử Huyền nói vậy anh cũng chẳng nói gì thêm. Nhưng rồi cứ thấy có uống hết ly này đến ly khác, cứ liên tục như thế không ngừng nên anh liền cảnh báo cô:

" Em mà uống say thì anh sẽ không đưa em về đâu "

" Anh đảm bảo em ở đây sao? "

Hai bên má của Hàn Tử Huyền lúc này đỏ ửng lên, tay không ngừng rót rượu vào ly.

" Đúng là anh không dám "

Vũ Thiên Phong nói rồi quay mặt ra cửa kính bên ngoài. Những chiếc xe cũng đông người ở ạt qua lại nhưng thật tĩnh lặng. Quay lại xem Hàn Tử Huyền thế nào thì thấy cô đã gục trên bàn từ lúc nào, chai rượu vang cũng đã cạn đáy. Vũ Thiên Phong kêu phục vụ đến thanh toán rồi rủ Hàn Tút Huyền xuống. Khi đi xuống của nhà hàng, anh thấy cô như sắp không thể đứng vững nữa nên đã nhanh chóng bế cô lên. Vì bé Hàn Tử Huyền không thể mở cửa xe ra được, bảo vệ tại nhà hàng thấy vậy liền nhanh chóng đến mở cửa cho Vũ Thiên Phong. Khi Hàn Tử Huyền ngồi trong xe và được Vũ Thiên Phong cài dây an toàn, anh cũng vào trong xe.

Trên đường trở về Vũ gia, Hàn Tử Huyền luôn miệng đòi được uống rượu thì bị Vũ Thiên Phong trách:

" Em uống thành bộ dạng này rồi còn chưa đủ sao? "

" Còn muốn uống nữa thì anh sẽ ném em xuống đường ngay bây giờ đó "

Hàn Tử Huyền nghe anh nói vậy liền không đòi rượu nữa, lần này Hàn Tử Huyền hỏi Vũ Thiên Phong:

" Thiên Phong, em chưa từng nghe anh kể về cha mẹ của mình. Anh bây giờ mau kể cho em nghe đi "

Vũ Thiên Phong nghe lời yêu cầu của Hàn Tử Huyền thì trong lòng có chút sững sốt. Nhưng rồi cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại và kể cho cô nghe:

" Anh đã từng có một gia đình rất hạnh phúc, cũng giống như những đứa trẻ khác, được sống trong một gia đình lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười. Ba mẹ rất thương yêu anh, lúc nào anh cũng tự hào vì có một gia đình hạnh phúc đến như vậy.

Nhưng năm anh 15 tuổi thì cả hai người họ đều mất trong một tai nạn xe. Chiếc xe bị mất phanh nên đã lao xuống vực thẳm. Ba anh lúc đó đã dùng hết khả năng cuối cùng của mình để bảo vệ mẹ anh với hy vọng bà ấy sẽ sống sót. Nhưng cuối cùng, cả hai người đều rời xa anh mãi mãi. Xác của ba mẹ anh không lâu sau cũng đã được tìm thấy. "

Hàn Tử Huyền sau khi nghe Vũ Thiên Phong kể về ba mẹ của anh thì có rất ngưỡng mộ tình yêu của ba anh đã dành cho mẹ anh. Cho dù ông có chết cũng bảo vệ bà cho đến cùng. Vũ Thiên Phong trầm lặng một lát rồi nói tiếp:

" Thật ra có một chuyện anh đã suy nghĩ rất lâu, nếu như ở thời điểm hiện tại mẹ anh vẫn còn sống thì bà ấy vẫn sẽ rất đau khổ. Tuy ba anh đã dùng cả khả năng cuối cùng của mình để bảo vệ mẹ nhưng ba lại không biết người ở lại so với người ra đi còn đau khổ hơn gấp trăm lần.

Từ Huyền, cho nên có một chuyện anh muốn em đồng ý với anh? "

" Anh nói đi? "

" Đừng rời xa anh! Có được không? "

Hàn Tử Huyền hiểu ý mà Vũ Thiên Phong nói với mình nên cô đã gật đầu đồng ý với anh, Vũ Thiên Phong cũng nhanh chóng nói thêm:

" Mẹ cô để lại một kỷ vật cho anh, chính là sợi dây chuyền ngôi sao mà anh đã tặng em.

Nếu em đã đeo nó rồi thì cả đời này tuyệt đối không được tháo nó ra "

Hàn Tử Huyền bỗng dưng lại bị đắm chìm trong sự tĩnh lặng, đến khi Vũ Thiên Phong gọi có mới ý thức lại được. Hàn Tử Huyền tựa đầu vào kính của xe và nói với anh:

" Thiên Phong, có lẽ tất cả những gì lúc này anh nói là đúng. Người ra đi không phải là người đau khổ nhất mà người đau khổ nhất là người ở lại "

Lời nói của Hàn Tử Huyền chứa đầy đau khổ, nếu như tương lai của cô và Vũ Thiên Phong không thể bên nhau. Có nguyên do tiếp sau trở thành tro tán, cùng anh kiếp này vĩnh viễn bên nhau, có chi thậm nguyện như vậy. Vũ Thiên Phong thấy có vẻ đầy u rú, đầu tựa vào kính xe. Có lẽ do anh kể chuyện buồn về ba mẹ mình nên đã ảnh hưởng đến chuyện đi hôm nay. Vì muốn thay đổi không khí có phần nặng nề nên Vũ Thiên Phong đã đưa ra một yêu cầu với Hàn Tử Huyền:

" Từ Huyền, từ trước đến nay anh chưa từng nghe em kể về gia đình của mình. Bây giờ em có thể kể cho anh biết không? "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 45: Đây là mệnh lệnh

Hàn Tử Huyền thấy Vũ Thiên Phong muốn biết về gia đình của mình. Cô suy nghĩ ít lâu rồi bắt đầu nắm hai mắt lại và bắt đầu kể cho Vũ Thiên Phong nghe:

" Em không có cha mẹ, em được một người đàn ông nhận làm con nuôi và ông ấy nuôi dưỡng em rất tốt.

Đến một ngày nọ, gia đình nhỏ ấy xảy ra một số chuyện, em lại lần nữa được đưa vào có nhi viện và sau khi đã đủ 18 tuổi. Em đã rời khỏi có nhi viện ấy và bắt đầu sống tự lập "

Kể đến đây, Hàn Tử Huyền vẫn còn nhen nục trong cơ thể của cô nên đã ngại tiếp đi. Khi đến trước cột đèn giao thông và xe của Vũ Thiên Phong đã đậu lại chỗ đèn đỏ. Anh đã nhanh chóng có chiếc áo bên ngoài của mình để khóa lên người Hàn Tử Huyền vì sợ cô lạnh. Không lâu sau thì đèn xanh cũng đã hiện lên và chiếc xe tiếp tục chuyển bánh.

Đến Vũ gia, cánh cổng to lớn mở ra và Vũ Thiên Phong lái xe vào trong nhà và anh bế Hàn Tử Huyền đang ngủ ngon trong vòng tay mình lên phòng. Đặt Hàn Tử Huyền nhẹ nhàng lên giường, nhìn bộ quần áo có đang mặc trông có vẻ không được thoải mái. Vũ Thiên Phong kêu người đem nước ấm lên phòng và tự bản thân anh đã giúp cô lau người và thay quần áo thoải mái khiến cô ngủ ngon hơn.

Đến sáng hôm sau khi Hàn Tử Huyền thức giấc, cảm thấy người mình đang mịch quẩn ào ngủ. Nhưng có đặc lại trí nhớ của mình, rằng đêm qua lúc nói chuyện với Vũ Thiên Phong có đã ngại tiếp đi. Về Vũ gia lúc nào cô cũng không hề hay biết thì làm sao có thể tự mình thay quần áo. Không suy nghĩ nhiều, Hàn Tử Huyền nhanh chóng thay đồ rồi xuống ăn sáng. Đang chăm rai bước xuống thì thấy dáng vẻ quen thuộc đang tạo nhà ngôi ăn. Hàn Tử Huyền như bước nhanh hơn rồi vào ghế ngồi.

Đột nhiên không khí lúc này có chút nặng nề, cả hai không ai lên tiếng một câu. Bác Bạch tay mang thức ăn của Hàn Tử Huyền đặt lên bàn và bước đi làm việc tiếp tục. Vũ Thiên Phong từ khi Hàn Tử Huyền đến thì luôn nhìn có chăm chú mà không tiếp tục ăn. Có lấy tay sờ lên hai má của mình rồi hỏi anh:

" Mặt em dính gì sao? "

" Không có! "

" Vậy làm gì nhìn em mãi thế? "

" Không cưỡng lại được vẻ đẹp của em "

Vũ Thiên Phong vừa nói, tay anh vừa chóng cầm rồi nhìn có chăm chú hơn.

Hàn Tử Huyền thấy ngượng nên gãi vô không để ý mà tiếp tục ăn. Có đang cầm cụ ăn thì chợt nhớ đến một việc liên nói với Vũ Thiên Phong:

" Thiên Phong, em và Yên Yên có hẹn với nhau cùng quay về nhà cũ sống một thời gian vì đã lâu rồi cả hai không về đó "

" Vậy khi nào em mới về? "

Vũ Thiên Phong nghe cô nói vậy liền thấy có chút chán nản, hỏi

" Em cũng không biết nữa!

Khi nào ở đó chán thì sẽ về thôi! Nếu như nhớ anh thì em sẽ về sớm hơn "

Hàn Tử Huyền đặc biệt nhìn anh với ánh mắt đầy lưu luyến cũng có phần quyến rũ.

" Đừng nhìn anh như vậy chứ, anh thật sự không kìm chế được đâu!" "

Vũ Thiên Phong lúc này đáp trả ánh mắt của cô bằng vẻ mặt đầy ám muội.

Hàn Tử Huyền cuối cùng cũng ngượng hơn khi thấy Vũ Thiên Phong đầy sự ám muội với mình. Cô nhanh chóng ăn nhanh rồi rời khỏi.

Sau khi ăn xong, Vũ Thiên Phong không thấy Hàn Tử Huyền ở dưới nhà liền lên phía trên lầu tìm cô. Hóa ra cô đang trong phòng ngủ để thu xếp quần áo để trở về nhà cũ. Anh quay người đi trở xuống và kêu vài người giúp việc lên. Anh đứng trước cửa phòng và chỉ định họ thu xếp giúp Hàn Tử Huyền quần áo, còn anh thì kéo cô xuống dưới địa đạo. Anh đưa cô ra hoa viên ngắm hoa. Không ngờ chỉ mấy tháng không ra đây mà hoa đã nở rộ. Hàn Tử Huyền vì bị vẻ đẹp của hoa cuốn hút mà quên mất sự có mặt của Vũ Thiên Phong. Thấy cô thích như vậy, thật không uổng công anh đã cần dặn người đặc biệt chăm sóc nó.

Hàn Tử Huyền quay sang nói với Vũ Thiên Phong với vẻ áy náy:

" Thiên Phong, việc thu xếp quần áo em có thể tự làm được.

Anh không cần phải cho người làm đâu. "

" Tại sao chứ? Em dù gì cũng là nữ chủ nhân của Vũ gia, những việc đó không cần đích thân em phải làm "

Vũ Thiên Phong nói với giọng tràn đầy sự tự tin, chắc chắn

" Ai nói em sẽ đồng ý gả cho anh? Với lại nếu anh càng tốt với em, sau này em sẽ trở nên càng dựa dẫm vào anh, lúc đó anh đừng cho là em phiền "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Tử Huyền nói vậy, anh nắm lấy tay cô và kéo người vào lòng mình.

" Em dám không gả cho anh?

Cả đời của Hàn Tử Huyền em, ngoại trừ anh thì không được gả cho ai hết. Đây là mệnh lệnh, em không được cãi lại "

Giọng của Vũ Thiên Phong lúc này chợt thay đổi, tràn đầy uy quyền

" Em có nghe anh nói không, Tử Huyền?

Sao lại đồ người như vậy?" "

Thấy gương mặt Hàn Tử Huyền không chút biểu cảm nào, Vũ Thiên Phong liền hỏi

" À, à em biết rồi "

Hàn Tử Huyền nghe anh gọi liền bình thường trở lại, cô nở nụ cười tươi rồi nhìn anh.

" Khi nào em sẽ về nhà cũ?" "

Vũ Thiên Phong hỏi tiếp

" Tối nay em sẽ đi, Yên Yên nói sẽ đến đón em "

" Vậy anh sẽ cho người chuyển đồ đến giúp em "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói liền nhanh chóng gật đầu. Rồi khỏi vòng tay của anh, cô đi thẳng đến bên những đóa hoa đang nở rộ đẹp có cùng. Lấy tay nhẹ nhàng sờ lên cánh hoa, nhưng tâm trí Hàn Tử Huyền lúc này lại đang suy nghĩ đến chuyện khác.

" Lúc này... tại sao có thể giống đến như vậy?" "

" A "

Vừa suy nghĩ, Hàn Tử Huyền không để ý tay mình chạm phải gai của hoa liền la lên, nhanh chóng thu tay về.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Anh ta chết rồi

Nghe tiếng la của Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong nhanh chóng chạy đến thấy cô đang cầm lấy ngón tay bị thương của mình. Anh nhẹ nhàng xem tay của Hàn Tử Huyền thì phát hiện ngón tay của cô bị gai đâm chảy máu. Vũ Thiên Phong lúc này không suy nghĩ gì ngoài việc muốn cầm máu vết thương của cô. Anh nhanh chóng nắm lấy vết thương của cô vào miệng khiến cô chỉ biết đứng sững. Thấy vết thương của Hàn Tử Huyền không còn chảy máu, Vũ Thiên Phong kêu bác Bạch gọi điện cho Hình Thi đến gấp.

Nhân được điện thoại của Vũ gia, Hình Thi tức tốc chạy đến, cứ nghĩ Vũ Thiên Phong bị thương rất nặng. Nhưng sau khi biết Hàn Tử Huyền bị gai đâm, Hình Thi mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là một vết thương nhỏ mà Vũ Thiên Phong lại làm quá lên. Suýt chút nữa Hình Thi đã vượt đến đó để chạy đến. Sau khi được Hình Thi tận tình băng vết thương lại và tiến cổ về. Hàn Tử Huyền đầy trách móc Vũ Thiên Phong:

" Em chỉ bị vết thương nhỏ, có thể xử lý vết thương ngay tại nhà.

Vũ Thiên Phong anh có cần phải gấp gấp gọi Hình Thi đến đến như sắp chết hay không?" "

" Anh sợ em bị thương nặng nên mới vậy.

Cũng tại mấy cái hoa đó, khiến tay em chảy máu. Lát nữa anh cho người đốt cả vườn hoa ấy "

Vũ Thiên Phong đầy kích động

" Đùng mà!

Em rất thích vườn hoa ấy. Với lại lần này là do em bất cẩn nên mới để bị thương. Không liên quan đến cả vườn hoa ấy cả.

Anh không cần phải làm vậy đâu "

Hàn Tử Huyền ra sức ngăn cản, tỏ vẻ đầy tức giận nếu như Vũ Thiên Phong đốt cả vườn hoa. Cuối cùng, anh cũng bị vẻ mặt đáng thương của cô làm cho cảm động.

Vũ Thiên Phong nắm lấy vai của Hàn Tử Huyền và ôm lấy cô, nói:

" Sau này em nhất định phải cẩn thận. Đừng để bản thân bị thương

Em đau một, anh đau mười đấy "

Không ngờ Hàn Tử Huyền lại bị những câu nói như vậy mà làm cho cảm động suýt nữa óa khộc trong lòng của Vũ Thiên Phong.

Nếu không phải vì hóa đàm có lúc này là hóa hồng thì cô đã mặc cho Vũ Thiên Phong đốt. Chỉ là cô không nỡ để anh đốt loại hoa đã để lại nhiều kỉ niệm đối với mình như vậy.

Nhìn Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong chắc chắn cô đang có tâm sự liên hồi:

" Em có chuyện gì khó nói có đúng không?"

Từ trước đến anh chưa từng thấy em muốn bảo vệ vật gì cả? "

" Bị anh nhìn thấy rồi "

Hàn Tử Huyền cười khổ rồi nói tiếp

" Sở dĩ em không muốn anh đốt vườn hoa là vì nó có liên quan đến mối tình đầu của em.

Năm đó, anh ấy đã tặng cho em đóa hoa hồng, nhưng ở thời điểm đó, anh ấy chỉ xem em là em gái, anh ấy cũng không hề biểu hoa hồng tượng trưng cho tình yêu.

Sau khi biết việc anh ấy chỉ xem em là em gái, em đã cố gắng kiềm chế không khóc trước mặt anh ấy. Cuối cùng lại chạy vào nhà vệ sinh khóc nức nở "

Kể đến đây, Hàn Tử Huyền muốn biết thái độ của Vũ Thiên Phong như thế nào. Nào ngờ anh vẫn bình tĩnh nói với Hàn Tử Huyền:

" Tử Huyền, anh không biết trước mặt người ngoài em có tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường như thế nào. Nhưng nếu như ở trước mặt anh, em không cần phải làm như vậy.

Anh muốn để dành em những lúc em giận. Muốn an ủi em những lúc em buồn. Nên em cũng đừng bao giờ làm những việc úy khuất bản thân mình. "

Tuy có tình to ra vẻ ngoài bình tĩnh nhưng thật chất bên trong Vũ Thiên Phong đang nói ruột nóng gan rất muốn biết nỗi tình đầu của Hàn Tử Huyền. Nếu như để anh gặp được hẳn, nhất định sẽ cho người phanh thây vì dám làm tổn thương cô

" Vậy bây giờ em có biết tên đó ra sao không?" "

Nghe Vũ Thiên Phong hỏi vậy, Hàn Tử Huyền suy nghĩ thật kĩ rồi nói:

" Anh ta.... anh ta đã chết rồi "

" Xin lỗi, là em đã nói những chuyện không vui.

Là em đã khiến anh lo lắng rồi "

Hàn Tử Huyền nói tiếp, cô ngồi hẳn, rõ khỏi lòng anh

" Không sao! Anh không muốn em đứng trước mặt anh lúc nào cũng tỏ vẻ kiên cường. Những lúc như vậy, anh càng cảm thấy bản thân mình vô dụng.

Anh chỉ muốn thấy những lúc em yếu đuối nhũn, những lúc như vậy, anh sẽ lập tức chạy đến bên cạnh em, sẽ không bỏ mặt em một mình "

Hàn Tử Huyền vừa nghe anh nói vậy, cô ngẩng đầu lên thì bị đôi môi anh bao phủ lấy không cho cơ hội từ chối. Cô cũng không muốn chối bỏ nụ hôn của anh nên đã trả lời lại. Cứ như vậy cho đến khi Hàn Tử Huyền ngã xuống giường một cách đầy êm ái. Có cô gắng dùng vẻ mặt ung dung nói với anh:

" Vậy anh có biết tại sao trước mặt anh, em luôn phải tỏ ra vẻ bản thân kiên cường hay không? "

Vũ Thiên Phong nằm bên trên lúc đầu không hiểu, muốn nghe cô giải thích

" Bởi vì em không muốn bản thân mình quá dễ dàng vào anh. Nếu như có một ngày em phát hiện ra em rời xa anh, anh không còn bên ở bên cạnh em nữa. Đến lúc đó, em vẫn phải tự dựa vào bản thân mình. "

Vũ Thiên Phong nghe cô nói đến hai từ " rời xa " liền trách cô:

" Ai nói sau này em sẽ rời xa anh?

Anh không cho phép em rời xa anh dù chỉ nửa bước "

Hàn Tử Huyền đột nhiên cảm thấy những lời Vũ Thiên Phong nói khiến cô có thêm động lực để yêu anh. Được Vũ Thiên Phong ôm lấy vào lòng, Hàn Tử Huyền đã ngủ từ lúc nào không hay. Đến khi cô thức dậy cũng đã gần trưa, ngược mặt lên, Hàn Tử Huyền bỗng giật nảy người khi thấy Vũ Thiên Phong đang nhìn mình. Anh nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương, không nổi danh thức cô dậy.

Khi biết Vũ Thiên Phong trong lúc cô ngủ, anh không hề chớp mắt mà nhìn cô suốt mấy tiếng liền. Hàn Tử Huyền chợt lại cảm thấy bản thân mình không xứng đáng nhận được tình yêu này của anh. Nếu như một ngày nào đó, Vũ Thiên Phong phát hiện ra bản thân đang lợi dụng anh, vậy anh có còn yêu cô nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Châm chọc

Happy New Year!□□□□

Chúc các bạn năm mới vui vẻ, luôn hạnh phúc và thành công trong công việc, cuộc sống.

新年快乐,祝你们开开心心,平平安安 大家幸福 (Minh không thể diễn đạt hết bằng tiếng Việt nên đã sử dụng tiếng Trung để chúc các bạn)

Hàn Tử Huyền vừa nghĩ đến việc ấy thì tâm trạng cô lại thay đổi, vô cùng buồn bã, vẻ mặt cô trầm xuống. Vũ Thiên Phong thấy sắc mặt đang vui vẻ của cô chợt thay đổi, liền hỏi

" Lại nghĩ đến chuyện gì nữa vậy? "

" Không có gì!

Chỉ là đêm nay không được ôm anh ngủ, sợ không quen với cảm giác ấy "

Hàn Tử Huyền có tươi cười nhìn Vũ Thiên Phong nhưng vẻ mặt đầy ứ dột.

Tối đến, Vũ Thiên Phong đưa Hàn Tử Huyền ra cổng Vũ gia. Trước khi lên xe của Yên Yên, anh ôm cô vào lòng, mãi mới chịu buông ra. Cái ôm của anh vô cùng ấm áp nên khiến Hàn Tử Huyền có chút dần vật. Yên Yên thấy Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền cứ ôm nhau mãi, làm cho cô cảm thấy vô cùng ghen tị. Mặc dù bạn trai của cô cũng là một người làm cho biết bao cô gái phải mê mệt nhưng anh lại chưa từng thể hiện tình cảm giống như Vũ Thiên Phong dành cho Tử Huyền. Sau ít phút xem cảnh cả hai đang mimen nồng, Yên Yên nói đầy miễn cưỡng:

" Không phải là đi không trở về, hai người làm gì mà ôm nhau mãi thế.

Em đây cảm thấy tủi thân! "

" Tôi thật, cô ấy chưa từng được Mặc Ngón đối xử như vậy. Em xem, Yên Yên đang ghen tị với em kìa! "

Vũ Thiên Phong sau khi châm chọc ai kìa, anh liền hôn vào môi Hàn Tử Huyền rồi nhanh chóng bước vào trong

Yên Yên nghe xong những lời anh nói, trong lòng không mấy hài lòng. Cô tự hứa với lòng, cảm giác tủi thân cô trải qua nhất định sẽ khiến cho anh cảm thấy giống như vậy.

Mãi đứng tự hừa nhiều đều với lòng, Yên Yên không để ý đến Hàn Tử Huyền đang đứng đợi mình. Đến khi Hàn Tử Huyền vô một cái vào vai, Yên Yên mới hoàn hồn lại. Cảm thấy ngại vì để Hàn Tử Huyền đứng đợi, Yên Yên liền tục xin lỗi cô rồi cả hai nhanh chóng chạy thẳng về nhà cũ.

Về đến nhà, cả hai người cũng không mấy ngạc nhiên vì nhà có khá nhiều bụi. Đi mấy tháng như vậy, nếu như không có bụi mới là chuyện nghĩ ngờ, với loại lư đi, cả hai chưa từng lấy khăn giấy mọi thứ lại nên bây giờ phải dành thời gian để lau dọn. Ngay sau khi phân chia công việc, hai người bắt đầu bắt tay vào làm. Hàn Tử Huyền phụ trách lau dọn đồ vật, Yên Yên phụ trách quét nhà và quét dọn các phòng.

Mấy tiếng sau, cả hai người với vẻ đầy mệt lị, tay chân như rơi ra, cả người ngồi ụpnh ra ghế sofa, tựa đầu vào thành ghế. Yên Yên thở hắt hắt thưng với Hàn Tử Huyền:

" Mệt chết đi được, chỉ mới rời khỏi mấy tháng mà nhà đầy mạt nhện.

Em thật sự không muốn về phòng nữa, chỉ muốn ngồi đây thôi "

Hàn Tử Huyền nghe Yên Yên nói thế, chỉ đáp lại:

" Hít thở sâu vào!

Chị nghĩ em từ lúc về Mặc gia ở thì không động tay động chân vào việc gì cả, đúng không?

Mặc Ngón mới em tốt thật, chỉ mới mấy tháng, chị đã sắp không nhận ra em. "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền nói thế liền lắc xeo cổ. Thật không ngờ từ lúc Hàn Tử Huyền ở Vũ gia thì cô lại vô cùng giống Vũ Thiên Phong. Khả năng châm chọc của hai người đã ngang ngửa nhau rồi.

" Tíng... Tíng.... "

Tiếng bầm chưởng ngoài cửa chợt vang lên, Hàn Tử Huyền đang ngồi phía bên ngoài gần cửa nên cô đã đi ra mở cửa luôn. Cánh cửa vừa mở ra, trước mặt của Hàn Tử Huyền là một người đàn ông mặc bộ y phục đen, hai tay cầm hai chiếc túi khá to, lễ phép nói với cô:

" Thiếu phu nhân, đây là đồ mà Thiếu gia kêu tôi đem cho người! "

Hàn Tử Huyền nghe người đàn ông ấy nói vậy, cô chỉ gật đầu. Cô có ý định đem hai chiếc túi vào phòng nhưng người này nói với cô:

" Thiếu gia nói hai chiếc túi này khá nặng nên không được để Thiếu phu nhân tự tay đem vào "

Đặt hai chiếc túi vào phòng Hàn Tử Huyền rồi người này nhanh chóng quay trở về. Yên Yên vẫn ngồi ườnng ta đấy, vẻ đầy lo ngại bingg hỏi Hàn Tử Huyền:

" Bên trong hai chiếc túi ấy có gì vậy chị Huyền? "

Cô nghe nói là nó rất nặng nên thất mắc hỏi

" Chỉ là quần áo anh ấy chuẩn bị cho chị thôi! "

Yên Yên nghe vậy liền quay ngược lại trừu cầu Hàn Tử Huyền, nói cô thật sung sướng, ngay cả quần áo cũng là do ông trùm hắc đạo chuẩn bị cho, không cần động tay vào. Hàn Tử Huyền cũng suy nghĩ, cô cảm thấy thật lạ. Một ông trùm hắc đạo nổi tiếng trong giới hắc đạo, tại sao lại có thể đại dạng đến như vậy?

Đang suy nghĩ thì cả hai người nghe tiếng đánh trống trong bụng. Trước khi về nhà cũ, cả hai người chưa ăn gì vào bụng cả. Còn sử dụng hết năng lượng để dọn nhà, bây giờ thì cả hai đang cần nạp thêm năng lượng. Nhưng suy nghĩ mãi vẫn không biết nên ăn món gì. Yên Yên chợt nhớ đến một món ăn, nghĩ là Hàn Tử Huyền sẽ thích nên nói:

" Hay là đi ăn sủi cào đi "

" Trong đầu em ngoài sủi cào ra thì các món khác chết hết rồi sao? "

Thế là ý định bị dập tắt, món ăn yêu thích của Yên Yên thật bị gạt bỏ không thể ăn được. Đành phải tiếp tục suy nghĩ xem nên ăn gì, phải suy nghĩ thật kĩ vì Yên Yên sợ sẽ Hàn Tử Huyền bác bỏ ý kiến.

Hàn Tử Huyền chợt nghĩ đến một món ăn rất hợp với hoàn cảnh hiện tại, liền nói với Yên Yên:

" Thời tiết đang dần chuyển sang lạnh. Chị thấy có một món rất thích hợp để ăn trong hoàn cảnh này "

Ánh mắt mong chờ mà Yên Yên nhìn Hàn Tử Huyền không chớp mắt, làm cho cô càng tự tin với ý kiến của mình

" Chúng ta đi ăn lẩu đi "

" Được đấy! Nhưng mình ăn lẩu gì bây giờ? "

Cả hai tiếp tục suy nghĩ. Sau nhiều lần tranh cãi nên ăn lẩu gì, có cả hàng tá loại lẩu để chọn, nào là: Lẩu Tử Xuyên, lẩu nhúng, lẩu hoa của Tô Hằng....

Sau bao nhiêu tranh cãi, Hàn Tử Huyền và Yên Yên rời khỏi nhà, cùng nhau ra ngoài tiệm ăn gọi món lẩu hải sản Quảng Đông. Đây là tiệm ăn rất khuya mới đóng cửa nên cả hai mới yên tâm ngồi thưởng thức lẩu ngay tại quán. Nhân viên đem cho Hàn Tử Huyền và Yên Yên bộ chén đĩa để dùng. Hàn Tử Huyền chăm chú cảm hai chiếc gò gỗ vào nhau.

" Hello "

Một giọng nói thánh thót vang lên khiến Hàn Tử Huyền cứ nghĩ mình đã nghe nhầm. Khi cô ngước đầu lên nhìn, đôi mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hạo Nhiên

Trong khi Hàn Tử Huyền đang ngạc nhiên với sự xuất hiện đầy bất ngờ này, thì Yên Yên hoàn toàn ngược lại. Cô vô cùng vui mừng suýt chút nữa chạy đến ôm người này.

Trước mặt hai người là một anh chàng thân hình cao lớn, gương mặt tuấn tú không kém gì Vũ Thiên Phong và Mặc Ngôn, mái tóc nhuộm vàng nhưng nhìn không hề giống với những tên thiếu gia ăn chơi. Anh chàng mặc một chiếc áo phông cùng với chiếc quần jean đơn giản nhưng lại rất nổi bật. Anh chàng này chính là Hạo Nhiên, và cũng là một thành viên cùng tổ chức với Hàn Tử Huyền. Vừa nghe thấy giọng của anh, Hàn Tử Huyền hết sức ngạc nhiên, chỉ ngồi ngẩn ra đó.

" Mọi tình đầu của cô quay trở về, có nên vui mừng hay đau thương đây? "

Hàn Tử Huyền nghĩ trong lòng, ngược đầu lên nhìn anh. Gương mặt ấy, ánh mắt ấy vẫn không hề thay đổi. Ký ức của những tháng năm ấy lại bắt đầu ùa về trong đầu cô. Dù mọi chuyện đã thuộc về dĩ vãng, bây giờ cô cũng đã có Vũ Thiên Phong, nhưng tại sao ngay lúc này tim cô lại đập loạn xạ rồi đau nhói đến vậy. Là cô vẫn còn chút yêu thương với Hạo Nhiên hay là do đã lâu không gặp nên khi gặp lại, cảm xúc bất ngờ thay đổi.

Khác với Hàn Tử Huyền, Yên Yên nhìn thấy Hạo Nhiên thì vui mừng có như vừa tìm được vàng. Cô còn định đến ôm lấy Hạo Nhiên. Nhưng thấy ánh mắt Hạo Nhiên nhìn Hàn Tử Huyền, lúc này Yên Yên mới để ý từ lúc anh xuất hiện, Hàn Tử Huyền không nói một lời. Yên Yên lúc này khẽ ho vài tiếng để Hàn Tử Huyền chú ý đến, cô nói:

" Chị Huyền, em xin lỗi.

Lúc này quên nói với chị là có anh Hạo Nhiên đến ăn cùng chúng ta.

Chị có ngạc nhiên không? "

Câu cuối cùng Yên Yên có phần nhấn giọng như muốn tạo sự bất ngờ cho Hàn Tử Huyền. Nhưng cô vẫn chẳng có phản ứng gì, bình thản nói:

" Được rồi!

Hạo Nhiên, anh cũng ngồi xuống đi "

Hàn Tử Huyền lấy chiếc ghế còn dư ngay bên cạnh đưa cho Hạo Nhiên. Anh cảm lấy rồi ngồi ngay giữa Hàn Tử Huyền và Yên Yên.

Khi món lẩu được đem ra, Hàn Tử Huyền đã khéo phục vụ đem ra thêm một bộ chén đĩa cho Hạo Nhiên. Yên Yên vẫn trấn dấy sự tình ranh hỏi anh:

" Tại sao hẹn 8 giờ, mà đến giờ anh mới đến? "

" Anh chỉ trễ có 5 phút thôi, tiểu thư "

Hạo Nhiên nhìn Yên Yên đầy nịnh nọt

" Không được, nếu anh đã đi trễ thì bữa này để anh mời "

Hàn Tử Huyền vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh nói:

" Lời đại tiểu thư nói, chính là mệnh lệnh "

Hạo Nhiên nghe Hàn Tử Huyền nói, anh không cần suy nghĩ nhiều mà lập tức nghe theo.

Trong suốt lúc ăn, Hàn Tử Huyền không thèm liếc nhìn Hạo Nhiên dù chỉ một lần. Bởi vì lần này cô quyết định sẽ để mối tình này chìm trong lãng quên. Cho dù đó là mối tình đầu mà lúc trước cô đã đặt rất nhiều hy vọng. Bây giờ cô đã có Vũ Thiên Phong bên cạnh, cho dù sau này hướng đi của cô là sai thì vẫn luôn có Vũ Thiên Phong phía sau để đỡ theo.

Sau khi cả ba người ăn no nê, Hạo Nhiên nhìn thật kĩ vào Hàn Tử Huyền và Yên Yên một thế rồi cất lời:

" Thời gian trôi qua nhanh thật, chỉ mới đó mà đã 5 năm.

Tử Huyền và Yên Yên còn xinh đẹp hơn thời còn đi học. Hai cô gái trước mặt anh không còn là thiếu nữ nữa, nhưng trong lòng anh, hai đứa mãi mãi là những cô thiếu nữ xinh đẹp nhất "

Hàn Tử Huyền nghe những lời Hạo Nhiên nói, cô chỉ đành thờ dãi một hơi rồi đáp lại anh:

" Bớt nói nhảm!

Anh đừng dùng từ này trước mặt em nữa. Đừng nghĩ rằng đi suốt 5 năm thì em sẽ trả giúp anh bữa này "

Bị cô nhìn thấu, Hạo Nhiên chỉ biết ngoan ngoãn thừa nhận:

" Bị em nhìn thấu rồi.

Thật không ngờ Tử Huyền em vẫn vô tình giống như trước, không hề thay đổi "

" Anh Hạo Nhiên, lần này anh quay trở về sẽ ở lại đây bao lâu? "

Yên Yên ngồi thấy nhàm chán, hỏi:

" Anh sẽ ở đây luôn với hai đứa "

" Mục đích trở về? "

Một lần nữa bị Hàn Tử Huyền nhìn thấu, Hạo Nhiên chỉ biết thành thật khai ra

" Lần này anh quay trở về là muốn quay lại với bạn gái cũ "

Hạo Nhiên lúc này nghiêm túc nói. Hàn Tử Huyền nghe bà từ " bạn gái cũ ", cô chắc chắn rằng đây chính là người mà Hạo Nhiên yêu lúc cô 18 tuổi. Hàn Tử Huyền thật rất muốn biết về người bạn gái cũ này của anh.

" Nếu đã yêu nhau như vậy, tại sao lại dễ dàng từ bỏ đối phương? "

Hàn Tử Huyền gắng giọng hỏi:

" Năm ấy nhận được nhiệm vụ, vì không muốn để cô ấy gặp nguy hiểm nên mới làm vậy "

Thào nào, năm đó Hàn Tử Huyền nhìn thấy Hạo Nhiên lững lờ lên sân thượng của trường, lững lờ rồi rơi nước mắt. Cô cũng đoán được là vì anh thất tình nên đã nắm chắc cơ hội có được anh. Nhưng sau khi biết anh chỉ xem mình như em gái rồi đi đến đây gặp gỡ mới xuất hiện trở lại. Hàn Tử Huyền mới biết là anh đã hy sinh bảo vệ người con gái ấy, để cô ta không chịu nhiều khổ sở.

" Vậy anh hãy nói tên cô bạn gái cũ ấy tên gì cho hai đứa em biết đi, bọn em sẽ tìm giúp anh "

Yên Yên vẫn giữ được sự nhiệt tình của mình, nói:

" Anh đã điều tra được cô ấy đang sinh sống ở thành phố này. Chỉ là chưa tìm được địa chỉ nơi cô ấy ở "

" Nếu có khó khăn gì, anh cứ lên tiếng, bọn em sẽ giúp. Dù gì bạn trai của chị Huyền cũng là Vũ Thiên Phong, anh ấy nhất định sẽ tìm được "

Yên Yên nhiệt tình giúp đỡ nhưng lại không hề biết rằng bản thân đang bị Hàn Tử Huyền liếc đến. Lúc này cô mới biết mình đã lỡ lời.

" Vũ Thiên Phong? "

Yên Yên, em đang nói đến thủ lĩnh của Phong Thần bang làng danh đó sao? "

Hạo Nhiên đẩy kính ngược, hỏi:

" À..... dạ! "

Yên Yên cảm thấy hơi lo ngại nên ấp úng nói:

Hạo Nhiên nghe Hàn Tử Huyền quay lại với Vũ Thiên Phong, anh có chút phàn đối:

" Tử Huyền, anh thấy em không em ở gần Vũ Thiên Phong.

Em cũng biết tên đó là người như thế nào trong giới hắc đạo mà. Ở bên cạnh hắn em chắc chắn sẽ gặp không ít nguy hiểm. Với lại bên cạnh hắn có rất nhiều nữ nhân, chắc gì hắn cũng thật lòng với em "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lời than thở và nỗi cô đơn

Hàn Tử Huyền nghe Hạo Nhiên nói những lời không hay về Vũ Thiên Phong. Cô tức giận mà đập mạnh hai tay xuống bàn rồi lập tức đứng dậy, lén tiếng:

" Hạo Nhiên, anh nói đùa rồi.

Em không cho phép anh nói những điều như vậy về Thiên Phong.

Anh ấy sẽ không như những người khác, có nữ nhân bên ngoài rồi bỏ rơi em.

Anh ấy là người em yêu, em không cho phép anh nói người em yêu như vậy! "

Hạo Nhiên thấy Hàn Tử Huyền tức giận, anh nuốt nước bọt trong sự sợ hãi. Yên Yên thấy cô lén tiếng với Hạo Nhiên thì đột nhiên cảm thấy hồi hộp. Ngay cả thờ mệnh cô cũng không dám.

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Hàn Tử Huyền cũng không nói thêm gì. Vì có tin chắc những điều cô nói là hoàn toàn đúng. Vũ Thiên Phong sẽ một lòng yêu cô. Nhưng nhìn vẻ mặt của Hạo Nhiên và Yên Yên thì có chút không được tự nhiên như trước. Hai người họ tuy đã quen cô từ lâu nhưng đây là lần đầu tiên thấy Hàn Tử Huyền giận đến nỗi cả mặt. Họ còn chẳng tin người đang ở trước mặt chính là Hàn Tử Huyền.Bầu không khí của cả ba người lại chìm vào im lặng, Hạo Nhiên nhanh chóng thanh toán bữa ăn này rồi cả ba trở về nhà. Trên đường trở về, vì nhớ đến việc trong quán lúc này mà không một ai đảm bảo chuyện khiến đường về càng trở nên lạnh lẻo.

Về đến nhà cũng chẳng còn sớm, nên cả Hàn Tử Huyền và Yên Yên đều quay trở về phòng để nghỉ ngơi. Hạo Nhiên được sắp xếp ở phòng khách. Đêm hôm ấy, Hàn Tử Huyền chợt thức giấc trong một giấc ngủ. Nhìn đồng hồ trong phòng, thấy chiếc kim ngắn đã chỉ 1h sáng. Cảm thấy cổ họng hơi khô, cô rời khỏi phòng, đi ra ngoài uống nước. Phát hiện Hạo Nhiên vẫn chưa ngủ. Anh đứng xoay lưng về phía cửa sổ, tay anh từ từ mở một bên cửa sổ ra. Lấy trong túi quần bao thuốc lá và lấy một điếu thuốc trong đấy rồi lấy bật lửa châm thuốc. Tay đưa điếu thuốc vừa châm lửa đưa vào miệng và hút một hơi thật dài. Rồi anh ngước đầu lên nhìn bầu trời đêm, những ngôi sao thay nhau tỏa sáng. Trong dáng vẻ anh đầy ưu sầu. Làm cho Hàn Tử Huyền nhớ đến những việc không hay lúc này.

Hàn Tử Huyền từng bước đi nhẹ nhàng đi đến bên Hạo Nhiên. Cô vỗ vào vai anh làm cho anh xoay người lại. Thấy cô, Hạo Nhiên nhanh chóng giấu điếu thuốc đi nhưng hành động ấy đã bị cô nhìn thấy:

" Em thấy hết rồi, anh không cần giấu nó đi đâu! "

Giọng cô cứ đều đều thế mãi, làm cho Hạo Nhiên không thể đoán được là cô đang cho phép anh hút thuốc hay không.

" Bầu trời đêm nay thật đẹp, đã lâu rồi em chưa được ngắm sao "

Hàn Tử Huyền cũng ngước đầu lên trời, nhìn những ngôi sao lấp lánh, dịu dàng mỉm cười

" Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm "

Có nghe rõ chẳng?

Lời than thở và nỗi cô đơn tận sâu đáy lòng của người đang ngược nhìn "

Hàn Tử Huyền bỗng nhiên cất tiếng hát lên, giọng hát đầy sự u buồn nhưng lại chứa đầy nội lực. Đây chính là những lời mà cô muốn nói với Hạo Nhiên nhưng không đủ can đảm? Hay đang nói lên nỗi lòng của anh?

" Em xin lỗi việc lúc này, em đã không đúng khi làm tiếng với anh "

Hàn Tử Huyền nói với giọng đầy sự chân thành. Hạo Nhiên biết cô đã thật sự xin lỗi và cũng không chấp nhất việc ấy.

" Không sao! "

Anh cũng là người có lỗi.

Anh không nên nói như vậy về Vũ Thiên Phong. Chỉ cần em được hạnh phúc thì anh vui rồi "

Hạo Nhiên vui vẻ nói rồi lấy tay xoa xoa đầu cô.

" Mù tại sao giờ này anh vẫn chưa ngủ? "

Nghe cô hỏi vậy, Hạo Nhiên thở dài, vẻ mặt đầy trầm uất

" Anh không biết bây giờ có ý như thế nào? Có ấy có khỏe hay không? Có ấy đã tìm được người thay anh chăm sóc hay chưa? Có ấy có còn nhớ đến người con trai ngày nào hay không? Có ấy có biết, anh nhớ có ấy đến dường nào không? "

Nghe những lời Hạo Nhiên nói, Hàn Tử Huyền có chút bất ngờ, không ngờ anh lại khóc, anh đang khóc trước mặt cô. Hàn Tử Huyền đặt tay lên vai Hạo Nhiên đầy an ủi

" Em tin có ấy vẫn đang nhớ đến anh, giống như anh đang nhớ đến có ấy "

" Anh chỉ sợ, sợ đến khi gặp lại, người con gái ấy, anh lại không còn sự dũng cảm để đứng trước mặt và nói cho có ấy biết anh yêu và nhớ có ấy biết dường nào.

Anh cảm thấy bản thân vô cùng áp lực "

Hạo Nhiên tràn đầy thật huyết bỗng nhiên lại cảm thấy chẳng còn một chút tự tin nào cả. Hàn Tử Huyền nhớ một nụ người an ủi anh rồi nói:

" Áp lực cũng chính là động lực "

" Xin anh, đừng bỏ cuộc vì điều gì làm anh nản lòng.

Càng giống như em đã từng chưa bỏ cuộc khi yêu anh "

Hàn Tử Huyền trầm nghĩ trong lòng, dù cô rất muốn nói cho anh biết. Nhưng nếu nói ra thì đã sau, anh cuối cùng vẫn chỉ mãi xem cô là em gái.

Sao với thân phận em gái, thì việc yêu đơn phương cũng không đau bằng.

" Tử Huyền, em cảm thấy yêu đơn phương một người như thế nào? "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Việc này đối với tôi rất quan trọng

*** Vì một số bạn đã hỏi mình vì sao các bạn ấy đọc đến chương 50 lại không có chữ nên bây giờ mình sẽ đăng lại chương này**

Yêu đơn phương? Đây chẳng phải là cảm giác mà Hàn Tử Huyền đã chịu đựng trong suốt thời gian đi học hay sao? Đây giờ khi nghe Hạo Nhiên hỏi về nó, cô không biết phải nói như thế nào. Suy nghĩ khá lâu, cuối cùng Hàn Tử Huyền mỉm cười rồi trả lời anh:

" Yêu đơn phương cũng giống như việc ngoài trời đang mưa, nhưng trong lòng lại đang áp ụ một tia nắng "

Hạo Nhiên vừa nghe Hàn Tử Huyền nói, anh đưa mắt nhìn cô rất lâu.

Yên Yên nằm ngi trong phòng của cô, nghe tiếng nói chuyện bên ngoài liên tục giấc, ra ngoài xem có việc gì. Khi thấy đã khuya nhưng Tử Huyền và Hạo Nhiên chưa ngủ, vẫn đứng đó nói chuyện. Yên Yên khuyên cả hai trở về phòng ngủ và quay về phòng của mình.

Sáng hôm sau, tại Vũ gia, cảnh công to lớn đang từ từ đóng lại sau khi cho chiếc Lamborghini Murcielago Lp640 chạy ra. Vũ Thiên Phong đang tập trung lái xe để đến công ty thì nhận được cuộc điện thoại. Thấy Mặc Ngón gọi đến, Vũ Thiên Phong nhanh chóng kết nối với chiếc tai nghe bluetooth màu đen của mình rồi đặt vào bên tai phải, nghiêm giọng trả lời:

" Tôi nghe đây! "

" Thiên Phong, số vũ khí ở bên Italya giao đến đã sắp đến nơi rồi "

Mặc Ngón đang ở Mặc gia, nhận được tin vũ khí sắp đến nơi liền gọi điện báo cho Vũ Thiên Phong biết.

" Mục tiêu lần này chính là dự để kẻ địch đến lấy món hàng. Tuyệt đối đừng để thất bại "

Vũ Thiên Phong vừa nói, ánh mắt anh lại đầy sự nguy hiểm, lần này anh nhất định sẽ tìm được kẻ đứng sau luôn đối đầu với bang Phong Thôn.

Anh vừa nói xong thì ngừng cuộc gọi, tiếp tục chủ ý lái xe.

Đến công ty, Vũ Thiên Phong vào đến phòng làm việc, ngồi trên ghế, tay liên tục gõ xuống bàn. Anh lấy điện thoại trong túi ra và gọi điện cho một người

" Cảnh sát Lý, tôi là Vũ Thiên Phong "

Đầu dây bên kia vừa biết là Vũ Thiên Phong gọi đến liền nhẹ giọng đáp:

" Vũ tổng, không biết tìm tôi có việc gì? "

" Tôi muốn ngài giúp tôi tìm một việc, tìm giúp tôi.... "

Cảnh sát Lý vừa khi nghe yêu cầu của Vũ Thiên Phong liền chấp nhận.

" Việc này không thành vấn đề.

Lát nữa tôi sẽ cho người đưa nó đến Vũ thị "

" Cảm ơn ông! "

Anh nói chuyện xong, đặt điện thoại ngay kế bên. Suy nghĩ việc gì đó khá lâu sau đó lấy điện thoại bàn bên cạnh gọi điện cho nhân viên báo họ gọi Hoàng Trầm và Hoàng Mộc đến gặp anh. Lát sau, cả hai người đã có mặt trong phòng làm việc của anh. Thấy chỉ có một mình anh ở đây, cả hai người cúi chào Vũ Thiên Phong, đồng thanh hô:

" Lão Đại! "

" Hoàng Trầm, Hoàng Mộc tôi kêu hai cậu đến đây là muốn hai người giúp tôi một việc "

Cả hai người nghe Vũ Thiên Phong nói rồi nhìn nhau đầy khó hiểu

" Lão Đại có gì sai báo cứ nói "

Nghe Hoàng Trầm nói vậy, trong lòng Vũ Thiên Phong có chút an tâm, nói tiếp

" Tôi muốn cậu tìm con gái ruột của người này "

Vũ Thiên Phong cầm trên tay tờ lý lịch được đặt trong hộp bỏ sơ đưa cho Hoàng Mộc.

" Dạ "

Hoàng Mộc nhận được nhiệm vụ thì nhanh chóng đi thực hiện nhiệm vụ.

Trong phòng làm việc chỉ còn Vũ Thiên Phong và Hoàng Trầm, anh vẫn nghiêm ngời đứng trước mặt Vũ Thiên Phong. Giống như một người chiến sĩ đang chờ vớ chỉ huy đầy uy quyền giao nhiệm vụ.

"Tôi vẫn liên lạc với Cục Cảnh Sát, là nửa người ở đó sẽ đến và đưa một số hồ sơ, cậu hãy điều tra về việc này..."

Vũ Thiên Phong nói đến đây, anh lấy ngón tay ngoắc Hoàng Trầm lại gần và nói nhỏ vào tai. Hoàng Trầm nghe những gì anh nói thì liên tục gật đầu. Lát sau, cô tiếp tân đứng bên ngoài gõ cửa xin vào. Được Vũ Thiên Phong cho phép, cô tiếp tân đem theo bộ hồ sơ và nói với anh:

"Tổng giám đốc, lúc này có một người đàn ông tự nhận mình là người của Cục Cảnh Sát, nhờ tôi đem hồ sơ này lên cho Tổng giám đốc."

Vũ Thiên Phong đưa mắt nhìn Hoàng Trầm, hiểu ý của anh, Hoàng Trầm đi đến cầm lấy bộ hồ sơ, cô tiếp tân cũng nhanh chóng rời khỏi phòng. Trước khi Hoàng Trầm đi làm nhiệm vụ, Vũ Thiên Phong đã nói với anh:

"Điều tra việc này đối với tôi rất quan trọng."

Cậu biết mình nên làm gì rồi chứ?"

"Thuộc hạ đã biết!"

Hoàng Trầm vừa rời khỏi, Vũ Thiên Phong lại tỏ vẻ vô cùng mệt mỏi. Vì việc điều tra lần này mà cả đêm qua anh đã không ngủ. Với việc bình thường có Hàn Tử Huyền bên cạnh, được ôm cô trong lòng khiến giấc ngủ của anh vô cùng hạnh phúc. Vậy mà chỉ xa cô một đêm, anh đã không ngủ được.

Cũng lúc đó, Hạo Nhiên mặc trên người một bộ quần áo đen, lên lên lên lút chạy vào một con hẻm rất xa nhà của Hàn Tử Huyền. Do lúc này anh nhận được tin nhắn của chủ nhân nên bây giờ nhanh chóng đến gặp. Con hẻm này nằm ở một nơi vắng vẻ, càng vào sâu bên trong lại hẹp hơn. Nhận ra bóng lưng quen thuộc, Hạo Nhiên cúi đầu đầy kính trọng, gọi:

"Chủ nhân!"

"Việc tôi báo, cậu làm đến đâu rồi?"

Người đàn ông vẫn không hề dịch chuyển cơ thể, đứng xoay lưng nói chuyện với Hạo Nhiên

"Hai người bọn họ vẫn chưa hề hành động nào đáng ngờ cả"

"Hạo Nhiên, để Hàn Tử Huyền và Yên Yên ra ngoài thực hiện nhiệm vụ nhất định cô hai người sẽ bị ảnh hưởng từ hai tên nam nhân bên cạnh."

Nghe chủ nhân gắng giọng nói từng câu từng chữ, Hạo Nhiên cảm nhận được những lời ông ta nói cũng có phần nhắc nhở mình.

"Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ để ý đến nhất cử nhất động của hai người họ."

Nếu như phát hiện cả hai có ý định phản bội lại tổ chức, thuộc hạ nhất định sẽ không nương tay."

Hạo Nhiên đứng ngẩng đầu vô cùng tuyệt tình để chứng minh bản thân anh không bao giờ phản bội lại tổ chức.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thông tin bí phong tỏa

Sau khi đã báo cáo xong toàn bộ hành động gần đây của Hàn Tử Huyền và Yên Yên, Hạo Nhiên quay trở về, gương mặt vẫn ra vẻ vô cùng bình thường. Hàn Tử Huyền đang ngồi trên sofa, thấy anh từ bên ngoài trở về, tỏ vẻ không để ý đến nhưng mắt lâu lâu vẫn trộm nhìn. Hạo Nhiên cởi chiếc áo khoác đen và treo trên thanh treo áo, rồi ngồi xuống sofa và hỏi Tử Huyền:

"Tử Huyền, dạo này em không có nhiệm vụ gì quan trọng à?"

Hàn Tử Huyền lắc đầu, lấy tay chống cằm, nói:

"Không có, dạo này chủ nhân rất ít giao nhiệm vụ cho em. Gần như là không có."

Mà anh hỏi như vậy có việc gì?"

Cô dùng ánh mắt dò xét đáp lại Hạo Nhiên. Gương mặt tỏ vẻ ngượng cười.

"Không có gì, chỉ là thấy em gần đây rất thanh thản."

Hàn Tử Huyền nhìn Hạo Nhiên một cách kỳ lạ, ánh mắt đầy sự thăm dò. Có nghĩ anh cũng đang rảnh rồi, có thời gian lại không đi tìm người bạn gái cũ lại ở đây vui vẻ đến vậy.

Chiều hôm ấy Vũ Thiên Phong vẫn chưa rời khỏi công ty, anh đang chăm chú đọc những bộ tài liệu đặt trên bàn. Tay phải anh chống lên mặt bàn, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên thái dương. Nâng tay lên xem đồng hồ, đã gần 5 giờ 30 phút, anh nghĩ mình cũng nên trở về Vũ gia.

Vừa định rời khỏi ghế thì có người bên ngoài gõ cửa, anh liền cho vào. Hoàng Mộc mang về một cô chú thất vọng bước đến trước mặt Vũ Thiên Phong. Hoàng Mộc cầm trên tay một cuốn hồ sơ và đưa cho Vũ Thiên Phong:

"Lão Đại, người lão đại muốn tìm thuộc hạ đã điều tra. Nhưng mà..."

Giọng nói của Hoàng Mộc dần dần nhỏ lại, lúc nói chuyện với Vũ Thiên Phong, anh không hề dám ngước đầu lên.

"Không điều tra được..."

Vũ Thiên Phong buông một câu, nét mặt và giọng nói vô cùng điềm tĩnh, nhưng trong lòng anh lại tức giận.

Vũ Thiên Phong anh là một người kêu ngạo. Từ trước đến nay, anh đã muốn thứ gì thì nhất định phải có được. Vậy mà khi điều tra về người con cái này, lại rơi vào cảnh bế tắc.

"Tất cả thông tin về người mà lão đại cần tìm rất hạn hẹp. Hầu như tất cả mọi thông tin về người này đều bị phong tỏa."

Thuộc hạ đang nghĩ, có khi nào là có người động tay vào việc này?"

Hoàng Mộc nói những gì mà mình đang nghĩ cho Vũ Thiên Phong, hy vọng nó có thể giúp anh nhanh chóng tìm được người cần tìm.

"Có người khác động tay vào?"

Hoàng Mộc, theo cậu thì kẻ nào to gan dám can thiệp Vũ Thiên Phong này?"

Vũ Thiên Phong dần dần bộc lộ sự tức giận của bản thân mình. Có kẻ dám can thiệp anh, thật sự đáng chết!

"Lão đại, tuy thông tin của người này hoàn toàn không tìm được. Nhưng thuộc hạ thấy có điều gì đó rất lạ ở đây"

Hoàng Mộc thể hiện sự kính ngạc khi nói đến

"Nói đi"

"Có thông tin cho rằng người mà lão đại muốn tìm có một vết bớt. Vết bớt này nằm ở phía sau gáy, tuy không lớn nhưng lại có màu đỏ, nhìn giống như đóa bi ngạn"

Sau khi nghe Hoàng Mộc báo cáo, Vũ Thiên Phong cho phép anh rời khỏi. Vấn định trở về Vũ gia, bấy giờ Vũ Thiên Phong có nản lại công ty. Anh đang suy nghĩ, làm sao để tìm gặp được người con gái ấy. Có gái đã khiến anh suốt mấy năm tìm kiếm nhưng không có tin tức. Đến khi có một chút tin tức cũng bị phong tỏa. Thế giới kìm đến như vậy, tìm một cô gái chưa gặp mặt, không hề để chút nào. Tạm để việc này sang một bên, Vũ Thiên Phong lấy điện thoại gọi ngay cho Mặc Ngón. Đến khi Mặc Ngón nghe máy anh chỉ nói:

"Tôi nay 7 giờ đến nhà tôi"

Mặc Ngón chưa kịp trả lời thì Vũ Thiên Phong đã tắt máy. Mặc Ngón nghĩ:

"Chưa kịp trả lời đã vội tắt máy, đáng là..."

Vũ Thiên Phong lấy chiếc áo khoác vest gần ghế, mặc vào người rồi rời khỏi phòng làm việc. Anh đi đến bên thang máy và bấm nút rồi vào trong.

"Tung..."

Tiếng thang máy vừa vang lên, Vũ Thiên Phong với về dây uy nghiêm bước ra. Anh rời khỏi công ty với biết bao ánh mắt trộm từ ngược nhìn. Những người nhân viên tại công ty thấy anh lên cú chào. Dáng đi đầy quyền lực của anh khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Về đến Vũ gia, bác Bạch vừa thấy Vũ Thiên Phong trở về liền cho người nhanh chóng đi chuẩn bị bữa ăn tối. Anh cũng không quên dặn dò bác Bạch, 7 giờ Mặc Ngón đến nên Vũ Thiên Phong đã nhờ bác ra mở cửa. Còn bây giờ anh sẽ lên phòng thay quần áo và nghỉ ngơi. Bác Bạch vừa nghe anh nói vậy liền hỏi:

"Thiếu gia, vậy còn bữa ăn tối thì sao?"

"Nghỉ ngơi xong tôi sẽ ăn"

Vũ Thiên Phong nhanh chóng lên phòng thay quần áo. Trong nhà tắm, hơi nước nghi ngất làm mờ đi tấm gương. Anh lấy tay mình lau đi những hơi nước bám phía trên để lộ thân thể cường tráng, rắn chắc. Vũ Thiên Phong nhanh chóng mặc quần áo vào và bước ra khỏi nhà tắm, vừa đặt chân ra anh lại ngại thấy mùi hương của Hàn Tử Huyền. Nghĩ rằng là do áo giắc, do bản thân tự nghĩ ra nên Vũ Thiên Phong đi đến bên giường và nằm xuống. Không ngờ mùi hương này lại càng gần anh hơn. Có lẽ là do kẻ bên lì chỗ nhà Hàn Tử Huyền ngại nên mùi hương của cô vẫn còn đọng lại ở đó

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tất cả đều là sự dối trá

Do mãi ngại thấy mùi hương của Hàn Tử Huyền bên cạnh làm cho anh ngại thắp đi lúc nào không hay. Khi anh giật mình tỉnh dậy đã là 6 giờ 45 phút, Vũ Thiên Phong cố rời khỏi giường và vào nhà vệ sinh rửa mặt để không còn cảm giác muốn ngủ. Anh đi xuống dưới lầu và ngồi đợi Mặc Ngón đến. Bác Bạch thấy anh đang ngồi đọc báo liền bước đến hỏi:

" Thiếu gia, bữa tối khi nào cậu sẽ ăn? "

" Sau khi tôi bàn xong công việc với Mặc Ngón thì sẽ ăn "

" Thiếu gia, mấy hôm Thiếu phu nhân rời khỏi, tôi thấy cậu rất thường xuyên bỏ bữa.

Như vậy không hề tốt cho sức khỏe đâu "

Bác Bạch tỏ vẻ vô cùng lo lắng cho Vũ Thiên Phong. Để bác hết lo, anh nói:

" Tôi biết rồi, bác làm việc tiếp đi "

Một lát sau, Vũ Thiên Phong nghe bên ngoài có tiếng bấm chuông. Biết là Mặc Ngón đã đến nên kêu người ra mở cửa. Khi Mặc Ngón vào nhà, Vũ Thiên Phong đặt tờ báo lên bàn và bước lên lầu. Mặc Ngón hiểu ý của Vũ Thiên Phong nên đã đi theo anh lên phòng làm việc. Cả hai vừa vào phòng, Vũ Thiên Phong đã ra âm hiệu bằng mắt với Mặc Ngón, kêu anh khóa cửa lại. Khi thấy anh ấn nút khóa cửa, Vũ Thiên Phong mới yên lòng. Anh kéo ghế ra và ngồi xuống, Mặc Ngón ngồi đối diện với anh.

Lúc này, Hàn Tử Huyền quay trở về Vũ gia đã lấy một ít đồ dùng. Người làm tại Vũ gia thấy có người kíp kíp là lo trước công nên cảm thấy nghi ngờ. Nghĩ là trộm nên đã đi báo cho bác Bạch. Bác Bạch vừa nghe tin, bác không quá lo lắng nên đã ra ngoài mở cửa xem có người hay không.

Khi thấy người kíp là mà họ nói chính là Hàn Tử Huyền, bác Bạch đã hỏi:

" Thiếu phu nhân, có vẻ sao không vào nhà?

Bây giờ không còn sớm, bên ngoài rất nguy hiểm "

" Con chỉ quay về lấy ít đồ. "

Hàn Tử Huyền nói rồi bước vào. Thấy cô bước vào, bác Bạch cũng nhanh chóng đóng lại cổng và bước theo sau cô.

" Bác Bạch, Thiên Phong đi làm chưa về à? "

Nhân xung quanh nhà không thấy Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền thất sắc hỏi:

" Thiếu gia về từ lúc chiều, bây giờ đang ở phòng làm việc nói chuyện với Mặc thiếu gia "

Hàn Tử Huyền nghe vậy có cũng không để ý gì nhiều. Nghĩ rằng có lẽ hai người họ đang bàn về việc công ty nên có cũng nhanh về phòng lấy đồ rồi đi. Ngang qua phòng làm việc, Hàn Tử Huyền trong đầu cứ nhớ đến nhiệm vụ nên cô đã nán lại nghe họ nói gì.

" Thiên Phong, việc cậu lợi dụng Tử Huyền để né tránh tình cảm của Mặc Thanh Thanh sao rồi? "

Mặc Ngón ngồi xoay xoay ghế, hỏi:

" Có ý vẫn chưa biết việc ấy.

Vẫn còn rất nhiều việc cần Tử Huyền giúp đỡ nên không thể để cô ấy biết được việc ấy "

Giọng nói của Vũ Thiên Phong vẫn vô cùng bình thường như việc này chỉ là việc của con, không đáng để ý. Nhưng, tất cả đều đã bị Hàn Tử Huyền nghe thấy.

Hàn Tử Huyền đứng bên ngoài nghe Vũ Thiên Phong nói từng câu từng chữ, tìm có như bị dao đâm, như bị người khác xé nát. Tại sao chứ? Tại sao anh lại lợi dụng cô? Anh có biết cô đã vui biết bao khi nghe anh nói yêu cô? Hóa ra, tất cả đều chỉ là giả dối. Cuộc sống hạnh phúc cô từng có được khi ở Vũ gia, tất cả đều là sự dối trá. Là cô đã quá ngây thơ khi tin anh, hay tại tình cảm cô dành cho anh quá nhiều. Ngay cả khi hiện tại tìm có đau đến vậy, vẫn chưa thể hận anh. Hàn Tử Huyền lấy tay che miệng lại, hai mắt nhắm vào nhau. Cô không muốn tin đây là sự thật.

Hàn Tử Huyền đã không quay về phòng lấy đồ, cô đã quay người đi xuống lầu. Cô đã cố gắng đi thật nhanh, rồi khỏi nơi đây sự giả dối này. Do không để ý nên cô đã đụng trúng bác Bạch, bác đã đỡ Tử Huyền đứng dậy và hỏi xem có có sao hay không. Có lẽ lần đầu và nói với bác:

" Đáng nói với anh ấy con vừa trở về "

Rồi cô chạy thẳng ra ngoài mà không quay đầu lại. Bác Bạch vô cùng ngạc nhiên với hành động lúc này của Hàn Tử Huyền. Bác lấy tay đặt mắt xem mình có nhìn lầm hay không. Lúc này bác thấy từ mắt của Hàn Tử Huyền chảy những giọt lệ. Nghĩ là mình nhìn lầm, đang yên đang lành tại sao cô lại khóc. Bác tiếp tục đi làm việc của mình.

Quay trở lại phòng làm việc, Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón vẫn không hề hay biết lúc này Hàn Tử Huyền về nhà và nghe họ nói chuyện. Nếu như lúc này cô nán lại thêm chút nữa, chắc rằng cô sẽ không bỏ đi:

" Nhưng mà bây giờ, tình giả đã trở thành tình thật rồi.

Tôi đã yêu Tử Huyền rồi "

Vũ Thiên Phong chăm chăm nói, giọng nói vẫn rất bình thường nhưng tâm trạng lại rất vui. Vui vì tình cảm của anh ngày càng nhiều hơn trước.

" Không phải trước đây cậu hay nói, phụ nữ là thứ giả dối nhất hay sao?

Cậu lại không hề nghi ngờ một chút gì về Tử Huyền à? "

Mặc Ngón đứng ngồi đều khó hiểu lần nghi ngờ về Hàn Tử Huyền

" Nghi ngờ?

Việc tôi nghi ngờ nhất chính là bản thân mình.

Tôi nghi bản thân đã thật sự yêu cô ấy, cho nên nếu như cô nghi ngờ, tôi chỉ nghĩ cô ấy cũng yêu tôi thôi "

Vũ Thiên Phong nói với vẻ tràn đầy sự kiêu hãnh

" Tạm gác chuyện đó qua đi. Tôi muốn bàn về chuyện số hàng lần này với cậu "

Vũ Thiên Phong trở lại với vẻ mặt nghiêm túc. Mặc Ngón vừa nghe đến số hàng lần này được bên Italia giao đến, anh không khỏi bồn chồn.

" Ngày mai số hàng sẽ được giao đến. Nếu như không có gì thay đổi thì nó sẽ được đặt tại bến tàu X "

" Bến tàu X? "

Vũ Thiên Phong nghe số hàng được đặt tại đó, anh suy ngẫm hồi lâu rồi quyết định

" Đổi địa điểm đi, đặt số hàng này ở bến tàu Y đi. "

" Được "

Mặc Ngón vừa nghe quyết định của Vũ Thiên Phong liền trả lời ngay. Anh nghĩ trong lòng, cuộc chiến bao lâu nay sắp phải kết thúc rồi. Chỉ cần nghĩ đến ngày mai bao nhiêu việc xảy ra cũng đã đủ khiến anh hao hức đến dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tại sao?

Sau khi bàn việc xong tất cả, Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón rời khỏi phòng làm việc. Bác Bạch nhìn thấy Vũ Thiên Phong từ trên lầu đi xuống liền đi đến hỏi:

" Thiếu gia, có cần tôi hâm thức ăn lại không? "

" Được! "

Vũ Thiên Phong trả lời đầy lạnh nhạt

Không lâu sau đó, thức ăn đã được bác Bạch hâm nóng lại, từng món từng món một được đặt lên bàn, hương thơm khiến Mặc Ngón nhanh tay cầm đũa lên và thưởng thức. Chỉ gấp miếng đầu tiên của món đầu, anh đã như không thể cưỡng lại được, tâm tức khen ngợi:

" Tay nghề của bác Bạch đúng là đỉnh.

Thật không thể chê vào đâu được! "

Mặc Ngón trầm trồ khen ngợi bác Bạch không ngớt lời. Nhưng Vũ Thiên Phong lúc này mới bắt đầu cầm đũa lên gấp thức ăn và từ từ thưởng thức, anh vẫn không quên nói:

" Ăn rồi thì mau về Mặc gia đi! "

Bác Bạch nghe câu này liền không biết nên cười hay khóc giúp Mặc Ngón. Có một người bạn thân như Vũ Thiên Phong không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Sao với không khi ở Vũ gia hiện tại đang có phần vui vẻ thì có một người tâm trạng hoàn toàn ngược lại với họ.

Hàn Tử Huyền chạy đi mừng theo tâm trạng đầu kia, cô không tin và cũng không muốn tin những lời lúc này đều là do chính miệng Vũ Thiên Phong nói ra. Sau khi đã cố chạy thật xa, Hàn Tử Huyền như kiệt sức, cô hoàn toàn không còn sức lực để đứng lên, ngồi khuỵu xuống bên đường. Đầu cô úp vào đầu gối mà khóc, cô nghĩ:

" Hóa ra, mình chỉ là con cò của anh ta "

Đến khi có người mặt lên, nhìn thấy phía bên kia đường có một quán rượu là đường liền sang bên ấy. Có đã kêu người phục vụ tại quán mang rượu ra. Một chai, hai chai, ba chai... Hàn Tử Huyền tâm tình lúc này không tốt nên đã không để ý xem bản thân mình đã uống bao nhiêu chai, nhưng có vẫn còn khá tỉnh táo. Đang uống đang dở thì Tử Huyền nhận được cuộc gọi của Hạo Nhiên. Vì anh thấy trời không còn sớm nên gọi điện xem có đang ở đâu.

" Anh Hạo Nhiên, đến đây với em có được không?

Em rất muốn có người tâm sự "

Giọng nói lúc tình lúc say làm cho Hạo Nhiên liền biết là cô đang uống rượu

" Em đang ở đâu? Anh đến đón em ngay! "

Hạo Nhiên cảm nhận được tâm tình không tốt của Hàn Tử Huyền liền cảm thấy lo lắng.

" Em không cần anh đến đón, chỉ cần anh đến tâm sự với em "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền vội tắt máy rồi bật máy ảnh, chụp lại dịp chỉ quán rồi gửi qua cho Hạo Nhiên. Ngay khi biết được địa chỉ, anh nhanh chóng đi đến. Trong lúc chuẩn bị ra, Yên Yên thấy anh vô cùng vội vã liền hỏi Hạo Nhiên:

" Giờ này mà anh còn ra ngoài sao? "

" Anh đi đón Tử Huyền về "

Vừa dứt câu, tiếng đóng cửa cũng đã đủ khiến cho Yên Yên giật mình. Đón Tử Huyền về, ý của anh là gì, Yên Yên không hiểu?

Hạo Nhiên ngay khi đến nơi liền đi ngay vào trong quán, nhìn thấy rất nhiều chai bia được đặt dưới bàn liền biết Hàn Tử Huyền không vui. Bởi vì anh quen biết cô từ lâu, chưa bao giờ thấy cô uống nhiều rượu đến vậy. Thấy Hạo Nhiên đã đến, Hàn Tử Huyền lúc này đã ngà ngà say liền đi đến kéo anh lại bàn và nói:

" Anh đến rồi à!

Phục vụ, cho chúng tôi thêm rượu "

Phục vụ của quán nghe Hàn Tử Huyền gọi liền đi đến. Hạo Nhiên vội ngăn người phục vụ lại, đưa tiền cho anh phục vụ và nói:

" Không cần đâu! Tôi trả tiền đây "

Anh nói rồi đi đến nhất người Hàn Tử Huyền đi nhưng cô tỏ vẻ không muốn. Cô vẫn muốn tiếp tục uống rượu, Hạo Nhiên hết cách liền chau theo ý của cô. Cho phục vụ mang rượu đến.

Người phục vụ mang theo nhiều chai bia ướp lạnh. Hạo Nhiên không hề động vào một chai, tất cả đều là Hàn Tử Huyền uống. Cô uống liên tục hết chai này đến chai khác không ngừng. Đột nhiên đang uống, cô đặt chai bia xuống bàn, nước mắt đột nhiên cứ rơi xuống trên gương mặt kiều diễm của cô. Vẻ mặt hoàn toàn ủ dột lại. Bên ngoài quán, phía bên đối diện quán đang phát nhạc studio. Hàn Tử Huyền nghe một đoạn trong bài hát, nước mắt không kiềm được mà cứ chảy, vẻ mặt không kiềm được liền vô cùng bi thương:

" Em có kiểm chế nhưng làm sao bảo mình ngừng yêu đây.

Độ ẩm của anh vẫn còn ngay bên em.

Em cố lau đi mọi vết tích.

Để đối mặt với ánh mắt chăm chú của anh.

Thật lỗi cho em đã không kiềm nén nước mắt giữa vờ vô tình.

Em cố gắng quên đi nhưng làm sao có thể bảo mình ngừng yêu đây.

Ở bên cạnh anh tựa như ở cạnh vầng thái dương.

Hạnh phúc đến không muốn chia ly.

Vì anh em sẵn lòng làm tất cả.

Nhưng lần này hãy để em làm trái lòng mình.

Mã rồi xa anh.

... "

Hàn Tử Huyền vào nghe người thể hiện ca khúc này hát, cô đã khóc như chưa bao giờ được khóc. Tâm tình của cô, lời bài hát này chính đã thể hiện hết tất cả. Cô đã cố kiềm chế nhưng lại không thể ngừng yêu anh. Có rất hận, hận bản thân đã yêu anh. Hận bản thân mình đã lừa dối mình.

Hàn Tử Huyền vừa khóc, vừa nói với Hạo Nhiên:

" Tại sao người em yêu nhất, người em luôn tin tưởng lại lợi dụng em. "

Hạo Nhiên thấy Hàn Tử Huyền vẫn đang cố kiềm nén cảm xúc, anh vẫn cố kiềm chế sự tức giận của mình. Cô nói tiếp:

" Hạo Nhiên, anh có biết không!

Là anh ấy đã làm cho em thay đổi, em thay đổi đến không nhận ra bản thân mình. Nhưng mà... em vẫn không khiến anh ấy thay đổi. Vẫn không thể làm cho anh ấy thật lòng yêu em "

Lúc này, Hạo Nhiên nghe Hàn Tử Huyền nói, anh đã cảm nhận được tâm trạng của cô lúc này. Tử Huyền trong lời nói liên tâm trạng vô cùng đau khổ, chuyện này còn đau hơn cả việc cô bị thương trong lúc tập luyện hay thực hiện nhiệm vụ. Hàn Tử Huyền chợt nhận ra, tình yêu khiến người ta đau khổ đến như vậy, nỗi đau này đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Nhiệm vụ cuối cùng

Sáng hôm sau, Hàn Tử Huyền từ từ mở đôi mắt ra. Có ngổ dầy, do tối qua uống quá nhiều rượu nên bây giờ đầu cô đau như búa bổ. Cô lấy tay đưa đến huyệt thái dương, nhẹ tay xoa xoa. Sau khi tỉnh táo hơn một chút, cô mới phát hiện đây là phòng của mình. Chắc là do tối qua Hạo Nhiên đã đưa mình về, nhưng có vẻ như Tử Huyền không còn nhớ gì về việc trên đường về nhà. Cô chỉ nhớ mình đã khóc rất nhiều, vừa khóc vừa uống rượu đến nỗi đã gục trên bàn. Bây giờ lại cảm thấy cổ họng rất tẻ, tối qua khóc nhiều nên giờ dẫn đến cổ họng khô lại và đau.

Tối qua cô rượu lịm bần nhưng Hàn Tử Huyền vẫn cảm thấy trống trải, ngại một giấc đến bây giờ nhưng cô vẫn không quên được những việc đã xảy ra. Cô suy nghĩ, mọi việc đã như vậy, cô nên đối mặt với Vũ Thiên Phong như thế nào đây? Sẽ chẳng còn một Hàn Tử Huyền yêu anh như trước nữa.

" Cốc... cốc... "

Nghe tiếng gõ cửa phòng bên ngoài, Hàn Tử Huyền liền nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Cô không muốn người khác phát hiện ra hiện tại cô đang đau khổ vì tình, cô cố gắng rời khỏi giường và ra mở cửa. Hạo Nhiên đứng bên ngoài phòng, tay cầm theo khay đựng thức ăn, còn Yên Yên đứng bên cạnh để giúp anh gõ cửa phòng của Hàn Tử Huyền. Vì biết Hàn Tử Huyền đang có chuyện không vui nên bữa sáng này do chính tay Hạo Nhiên làm cho cô. Thấy cả hai người cô vẻ hơn hơ khi thấy mình mở cửa, Hàn Tử Huyền quay vào phòng lấy quần áo và bước vào nhà tắm. Đôi mắt của Hạo Nhiên và Yên Yên vẫn đang hướng theo cô. Yên Yên liếc mắt đến chiếc bàn trong phòng khách với ý kêu Hạo Nhiên đem bữa sáng đặt lên trên bàn.

Khi cô tắm ra thì không thấy Hạo Nhiên và Yên Yên đâu, chỉ thấy mỗi bữa sáng được đặt lên bàn. Cô đi đến và ngồi xuống ghế, không nghĩ ngồi nhiều mà ăn nó. Hạo Nhiên và Yên Yên nấp ở gần đó, thấy Hàn Tử Huyền ngon lành ăn bữa sáng, cả hai nhìn nhau rồi khẽ cười. Nghe thấy tiếng động từ phía sau, Hàn Tử Huyền ngừng ăn, giọng nói tỏ ra sự nghiêm nghị:

" Ra đây đi! "

Hạo Nhiên cùng Yên Yên vào nghe Hàn Tử Huyền nói đột nhiên giật thót vì có cảm giác sợ. Cả hai chậm chậm bước ra và ngồi kế bên cạnh Hàn Tử Huyền. Yên Yên ra về nịnh nọt Hàn Tử Huyền, nói:

" Chị Huyền, bữa sáng có ngon không? "

Yên Yên vào nói, tay cô vừa vuốt lên cánh tay của Hàn Tử Huyền nhưng mặt Hàn Tử Huyền vẫn không đổi sắc, vẫn tỏ ra nghiêm nghị

" Không ngon chút nào "

" Em ăn gần hết rồi kìa! "

Hạo Nhiên chuyển ánh mắt xuống bữa sáng mà Hàn Tử Huyền đang ăn, vừa gương cười, vừa nói

" Có cần em nón ra không? "

Cô chuyển ánh mắt, nhìn sang Hạo Nhiên khiến anh lạnh cả sống lưng. Ánh mắt của Hàn Tử Huyền lúc này thật đáng sợ, nhìn lâu một chút cô thể giật người. Hạo Nhiên rời mắt khỏi người, nghĩ bụng:

" Con bé này ai chọc giận nó, từ đêm qua đến giờ nhìn thấy ai cũng muốn giết "

Để tình hình hiện tại giảm căng thẳng, Yên Yên đã bật tivi lên xem. Đứng lúc ấy, trên vô tuyến đang nói về Vũ Thiên Phong. Vô tuyến chiếu cảnh các phòng viên đang vây nhau phỏng vấn và chụp ảnh của anh. Yên Yên nhìn thấy cảnh ấy liền tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ Hàn Tử Huyền.

" Chị Huyền, anh sẽ xuất hiện kìa.

Anh ấy đúng là đẹp không góc chết, không khác gì mấy ảnh để "

" Chuyện kénh "

Hàn Tử Huyền đột nhiên sắc mặt liền sầm xuống, giọng nói lúc này lại lạnh như băng. Khiến cho Yên Yên vào nghe lại nghĩ nghe là mình đang nghe lầm.

" Đứng để chị nhắc lại lần nữa "

Hàn Tử Huyền nhấn mạnh từng chữ làm cho Yên Yên hết hồn và sợ hãi. Cô nhanh chóng cảm lấy điều khiến tivi và chuyển sang kênh khác. Vừa sang kênh khác chưa được bao lâu, Hàn Tử Huyền giật lấy chiếc điều khiển và tắt luôn tivi.

Thái độ cứng hành động khác lạ ngày hôm nay của Hàn Tử Huyền đã lần nữa khiến bầu không khí vô cùng tĩnh lặng. Cả ba người ngồi gần nhau nhưng không ai lên tiếng nói.

Chợt tiếng chuông điện thoại của Hàn Tử Huyền vang lên làm xóa đi sự tĩnh lặng ấy. Cô lấy điện thoại ra xem là ai gọi đến, màn hình hiện thị hai từ *" Chủ Nhân "*. Không dám chậm trễ, cô nhanh chóng nghe máy và bật cả loa ngoài cho Hạo Nhiên và Yên Yên cùng nghe. Đã lâu vậy rồi, chắc chắn chủ nhân muốn giao nhiệm vụ cho cô làm.

" Tử Huyền, có một nhiệm vụ muốn giao cho cô.

Bên bang Phong Thần đang có hầu số hàng của Italia.

Tôi muốn có tới nay đến cướp số hàng ấy. Địa điểm là bên cảng Y.

Đừng để có sơ sót gì. "

Giọng nói thần bí của chủ nhân Hàn Tử Huyền vừa nói xong liền tắt máy ngay.

Nhận được nhiệm vụ, Hàn Tử Huyền nhanh chóng đi chuẩn bị một số đồ để làm nhiệm vụ lần này. Thấy cô có vẻ bận để chuẩn bị, Yên Yên hỏi cô:

" Chị Huyền, có cần em và anh Hạo Nhiên giúp đỡ gì không? "

" Không cần đâu!

Nhiệm vụ lần này chị tự hoàn thành được rồi "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền quay đi chuẩn bị tiếp tục. Kết thúc nhiệm vụ lần này, cô sẽ phải rời khỏi Vũ gia, rời xa Vũ Thiên Phong mãi mãi. Phải tạm biệt những ngày tháng an nhàn tại Vũ gia, quên đi những kỷ niệm với Vũ Thiên Phong. Có chắc rằng thời gian sẽ rất dài để cô thể quên hết được tất cả. Lần này, cho dù phải mất mạng, Hàn Tử Huyền quyết vẫn phải thực hiện thành công nhiệm vụ. Bởi vì cô nghĩ có lẽ đây là nhiệm vụ cuối cùng cô làm vì tổ chức cũng như việc anh sẽ biết cô phản bội anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vĩnh biệt, Layla

Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón cùng nhau ngồi trao đổi với nhau. Vũ Thiên Phong thái độ lãnh đạm hỏi Mặc Ngón:

" Câu sắp xếp mọi việc thế nào rồi? "

" Tất cả mọi việc đều đã ổn thỏa, chỉ còn chờ độ thời cơ thôi! "

Mặc Ngón thái độ tự tin và cứng, anh tin chắc lần này sẽ không thể có việc ngoài ý muốn được.

Tối đó, Hàn Tử Huyền mặc y phục và sử dụng khẩu trang để không ai phát hiện ra. Đến trước bến cảng Y, ánh mắt Hàn Tử Huyền liếc qua, liếc lại để thăm dò tình hình. Gần đó có một căn nhà kho, cô nghĩ rằng số hàng được đặt bên trong nên đã bước đến gần. Cẩn thận quan sát xem có người canh giữ hay không. Sau khi không phát hiện ai canh giữ nơi này, Hàn Tử Huyền cũng không còn lén lút nữa mà ngang nhiên đi vào trong. Tại trung tâm của ngôi nhà có một chiếc hộp. Hàn Tử Huyền chắc rằng đó chính là chiếc hộp đựng số hàng.

Nhưng tại sao, Hàn Tử Huyền lại cảm thấy có một điều gì đó rất lạ. Tại sao nơi này không một ai canh giữ, vô cùng vắng vẻ. Trong khi những ông trùm khác rất sợ người của bang khác đến cướp số hàng nên cho rất nhiều thuộc hạ đến canh giữ. Còn Vũ Thiên Phong lại không cho thuộc hạ đến giữ số hàng lần này? Nghĩ đến sự khác biệt này, Hàn Tử Huyền lại càng thêm nghi ngờ. Có khi nào đi là một cái bẫy để lừa cô?

Đang trong lúng túng suy nghĩ, cuối cùng Hàn Tử Huyền vẫn quyết định đến gần và kiểm tra số hàng. Nếu như tất cả đều giống như cô suy nghĩ thì Hàn Tử Huyền chọn sẽ chết do chính tay Vũ Thiên Phong giết. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô đối đầu với anh và chắc cũng là lần cuối cùng đối với cô

Hàn Tử Huyền tiến gần chiếc hộp hơn, bước chân cô ngày càng dứt khoát. Khi cô khom người xuống và mở chiếc hộp ra. Đứng như cô suy đoán, bên trong chiếc hộp hoàn toàn không có gì. Lúc này, đột nhiên bên trong căn nhà tất cả đèn đều được bật lên. Hàn Tử Huyền không phản ứng kịp nên đã bị ánh sáng của đèn làm cho chói mắt.

Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón từ bên trong bước ra, bước theo sau hai người họ là Hoàng Trầm và Hoàng Mộc. Ánh mắt đầy lạnh lẽo mang theo sát khí nhàn thảng vào gương mặt bất ngờ của Hàn Tử Huyền.

Sao có gái này nhìn quen đến như vậy?

Tuy Vũ Thiên Phong không nhận ra Hàn Tử Huyền nhưng một cảm giác lạ lạ vang lên trong lòng anh. Vũ Thiên Phong liền gạc bỏ suy nghĩ của mình, anh chậm rãi tiến từng bước một về phía Hàn Tử Huyền.

Hàn Tử Huyền bị ánh mắt sắc bén như mũi kiếm vô hình chèn ép khí thế của cô. Có bất giác lùi mình về phía sau để tránh xa Vũ Thiên Phong ra. Hàn Tử Huyền né tránh ánh mắt luôn tỏa ra sát khí khiến độ nhất sát thủ phải luống cuống trong lòng

" Layla!

Tôi đợi cô đã lâu "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, trong lòng cảm giác bất an. Cả hồ hắc của cô cũng dần trở nên bất ổn.

" Layla?

Tại sao anh ấy lại.....

Không! Không thể để anh ấy biết được thân phận của mình.

Mình phải nhanh chóng rời khỏi nơi này "

Nghe rồi, Hàn Tử Huyền nhanh chóng quay người chạy về phía bên ngoài. Nhưng khi cô vừa quay người, Hoàng Trầm từ phía sau Vũ Thiên Phong chạy đến bắt lấy vai của cô. Hàn Tử Huyền lúc ấy liền xoay nửa người lại, cô cảm lấy tay của Hoàng Trầm và bẻ về phía sau khiến anh không thể đánh được chiêu kế tiếp. Ngay lúc ấy, Hàn Tử Huyền lấy tay đánh thật mạnh lên ngực của Hoàng Trầm khiến cho anh lấy tay ôm ngực vì đau. Hoàng Mộc cũng chạy đến, định đi vào lưng của Hàn Tử Huyền nhưng cô lại không đỡ kịp và xoay người qua làm Hoàng Mộc đá trúng bắp tay của cô. Vì bị đá trúng rất đau nên Hàn Tử Huyền đã lấy tay còn lại đặt lên bắp tay. Cô dùng chân đá vào người Hoàng Mộc làm cho anh ngã xuống đất.

Khi thấy cô định bỏ chạy, Vũ Thiên Phong lấy một khẩu súng ngắn trên người và nhắm vào chân Hàn Tử Huyền mà bắn. Anh định bắn vào chân làm cho cô không thể bỏ chạy.

" Pằng.... "

Tiếng súng lớn vang lên từ bên trong, Hàn Tử Huyền khi phát hiện anh đang hướng súng về phía mình, cô thần thái nhanh nhẹn nên đã né được phát súng ấy. Nhưng viên đạn do Vũ Thiên Phong bắn lại vô tình xướt qua chân Hàn Tử Huyền làm chân cô chảy máu. Lúc này Hàn Tử Huyền vô cùng đau đớn, vết thương ở tay vừa bị gỡ lại đến vết thương vì đạn do Vũ Thiên Phong. Vũ Thiên Phong tiếp tục gạc súng lên bắn, nhưng lần này Vũ Thiên Phong lại thay đổi hoàn toàn. Ánh mắt anh đáng đáng sát khí, nghĩ điều vô cùng lạnh lùng:

" Vĩnh biệt, Layla "

Ánh mắt anh vô cùng vô cảm, không ngờ Hàn Tử Huyền có có ngày phải chết trong tay người cô yêu nhất. Đúng hơn, là người mà cô yêu nhất tự tay giết chết cô. Tự tay giết chết đoạn tình cảm này.

Một lần nữa thấy Vũ Thiên Phong gạc súng về phía mình và định bóp cò, Hàn Tử Huyền ngay lúc ấy đã quyết định, cô sẽ không bỏ trốn nữa. Cô sẽ đứng yên ấy để anh bắn mình. Chết trong tay người mình yêu nhất, đó có lẽ là một hạnh phúc đối với Hàn Tử Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Không may mắn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bỗng nhiên, bên ngoài căn nhà phát ra một âm thanh vô cùng lớn làm kinh động những người ở gần bên cảng Y. Âm thanh ngày càng gần đến, một chiếc BMW 750Li chạy với tốc độ cực nhanh lao thẳng vào bên trong nhà kho. Chiếc xe chạy ngang đến Hàn Tử Huyền thì tốc độ dần chậm lại, Hàn Tử Huyền biết có trợ thủ đến giúp đỡ nên cô nhanh chóng mở cửa xe và phóng vào bên trong xe. Chiếc xe nhanh chóng quay đầu lại, đuôi xe quay nhanh đến sát chốt nửa đưng Vũ Thiên Phong. Mặc Ngón thấy vậy liền chạy đến xô anh ra chỗ khác. Khi chiếc xe chạy xa và mất dần, Mặc Ngón nhìn thấy Vũ Thiên Phong vô cùng tức giận.

" Kế hoạch bắt Layla thất bại rồi. "

" Xem như có ta mạng lớn "

Hoàng Trầm và Hoàng Mộc lúc này liền nhanh chân chạy đến bên Vũ Thiên Phong, hỏi:

" Lão đại, ngài không sao chứ? "

" Không sao "

Mặc Ngón nhớ đến lúc Hoàng Trầm và Hoàng Mộc bị Hàn Tử Huyền đánh. Thấy cô ra tay không hề nhún nhường, điều bộ lại dứt khoát, Mặc Ngón liền hỏi hai người:

" Còn hai câu không sao chứ?

Tôi thấy lúc này Layla ra tay rất nặng đó.

Thôi, đừng nói nữa. Mau về bang Phong Thần kiểm tra đi "

Rồi cả bốn người liền nhanh chóng rời khỏi bên cảng Y. Trên đường về bang Phong Thần, Vũ Thiên Phong nhớ lại lúc đang bán việc cùng Mặc Ngón. Anh đã kêu Mặc Ngón đổi lại nơi giữ số hàng.

" Mặc Ngón, đừng đặt số hàng ở bên cảng Y. Câu hãy chuyển nó về bang Phong Thần đi "

" Được "

Nghĩ đến việc không thể bắt được Layla, Vũ Thiên Phong lại nghĩ lần này cô ta thật may mắn. Xem ta ông trời vẫn chưa muốn có ta phải chết nên đúng lúc đó đã có người đến cứu. Nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy.

Hàn Tử Huyền ngồi trong xe BMW 750Li, một tay ôm lấy bắp tay bị thương, chân cô lại không ngừng chảy máu. Yên Yên thấy vẻ mặt của cô ngày càng đau đớn, trán đổ đầy mồ hôi. Cô vô cùng lo lắng hỏi Hàn Tử Huyền

" Chị Huyền, chị không sao chứ?

Em thấy vết thương ở chân của chị không ngừng chảy máu "

" Chị không sao!

Chị là bị viên đạn của anh ấy xướt qua chân thôi "

Hàn Tử Huyền nói những lời này để trấn an Yên Yên. Cô không muốn để người khác phải lo lắng về mình.

Đến nhà, Hạo Nhiên đặt chiếc xe ở một nơi cách xa nhà của họ, anh tiễn tay taxi hủy cả chiếc xe. Yên Yên đưa Hàn Tử Huyền vào nhà, đỡ cô ngồi xuống ghế sofa. Yên Yên chạy thẳng vào phòng và lấy một hộp dụng cụ y tế. Cô nhanh chóng xử lý vết thương ở chân Hàn Tử Huyền. Sau khi đã xử lý xong phần vết thương, Yên Yên lấy một miếng băng màu trắng, dài, quấn quanh phần bị thương của Hàn Tử Huyền để tránh vết thương sẽ bị bung ra.

" Xong rồi!

Hãy vọng vết thương này sẽ không để lại sẹo. "

" Ahhh..... "

Yên Yên thở dài một hơi rồi nhìn Hàn Tử Huyền với vẻ mặt tươi hơn. Yên yên vô tình đặt tay lên tay bị thương của Hàn Tử Huyền làm cho cô hét lên. Cảnh tay bị Hoàng Mộc đá trúng bây giờ lại đau hơn trước, Hạo Nhiên từ bên ngoài bước vào nghe tiếng hét của Hàn Tử Huyền thì chạy vào xem chuyện gì xảy ra. Thấy Hàn Tử Huyền ôm tay với vẻ mặt đầy đau đớn, còn Yên Yên thì có vẻ hơi ngạc nhiên khi vô tình đụng trúng vết thương của cô, lên tục xin lỗi. Hạo Nhiên đi đến hơi cả hai người:

" Chuyện gì vậy? "

" Em... em vô tình đụng trúng tay của chị Huyền.

Em xin lỗi. Tay chị em thấy không ổn, có cần đi bệnh viện không? "

Yên Yên thuật lại với Hạo Nhiên và quay qua xin lỗi Hàn Tử Huyền

" Chị không sao đâu. Cũng không cần đến bệnh viện làm gì. Nếu như việc này Vũ Thiên Phong biết được mà cho người đến bệnh viện điều tra thì kẻ hoach sẽ hỏng mất.

Tay chị có lẽ chỉ bị trật thôi. Em và anh Hạo Nhiên cũng đừng lo "

Hàn Tử Huyền cố nói những lời để trấn an Yên Yên và Hạo Nhiên. Nhưng hiện tại, tay cô rất đau, chỉ là cô đang cố gắng kiềm chế cơn đau này.

Hạo Nhiên biết rằng Hàn Tử Huyền đang tỏ vẻ bình thường nhưng thật ra bên trong lại không ổn. Anh chăm chăm bước đến gần và ngồi ngay cạnh cô. Anh nắm thật chặt vài bắp tay bị thương của Hàn Tử Huyền

" Rắc... rắc. "

Âm thanh chọt vang lên khiến cho cả Hàn Tử Huyền và Yên Yên đều giật người và lạnh cả sống lưng.

Bắp tay Hàn Tử Huyền đột nhiên đau nhói lên. Cô ôm lấy bắp tay và nói có phần trách móc Hạo Nhiên.

" Tại sao anh nắm xương lại không nói trước cho em biết. "

" Anh sợ nói trước em sẽ sợ nên.... "

Mà thôi, tay em vài ngày nữa sẽ không còn đau nữa đâu. "

Hạo Nhiên lấy tay gỡ gỡ đầu, gỡ phần ngứa ngáy.

Hàn Tử Huyền chợt nhớ đến việc ấy, mặt cô trở lại nghiêm nghị, vẻ mặt đầy phẫn nộ, hỏi:

" Em có chuyện muốn nói.

Tại sao hai người lại không nghe theo lời em mà trái ý, đi theo em đến bến cảng Y vậy? "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền hỏi liền tròn tròn hai mắt, cô quên mất việc phải giải thích lý do theo dõi Tử Huyền. Lần này Yên Yên nghĩ cả cô và Hạo Nhiên chắc chắn sẽ bị Hàn Tử Huyền la cho một trận.

" Chuyện này, thật ta thì.... thì... "

Yên Yên cứ ấp a ấp úng không dám trả lời vì cô rất sợ Hàn Tử Huyền. So với Mặc Ngôn, Hàn Tử Huyền còn đáng sợ hơn nhiều lần.

" Nói "

Hàn Tử Huyền quát lớn làm cho Yên Yên giật nảy mình vì sợ. Nhưng Hạo Nhiên thì vẫn giữ vẻ đầy bình tĩnh, lần này anh sẽ không nói nữa mà sẽ nhường việc giải thích cho Yên Yên. Mặc dù người anh chính là người bày cho Yên Yên việc đi theo Hàn Tử Huyền lần này

* BMW 750Li

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(chang\)Net](http://Ebook_Full(chang)Net).

Chương 57: Rời xa Vũ Thiên Phong

Happy Lunar New Year 2018 ☐☐☐

Mình chúc các bạn và gia đình có một năm mới thật vui vẻ, có thật nhiều sức khỏe và ăn Tết Nguyên Đán vui vẻ, luôn luôn cảm thấy cuộc sống này hạnh phúc.

Vì là ngày Mừng 1 Tết nên mình sẽ tặng các bạn thêm một chương xem như là lì xì.

Chương 58 sẽ được cập nhật vào buổi sáng hoặc buổi trưa.

* Lì do ngày 30 Tết mình thất hứa với các bạn sẽ đăng chương mới vì mình muốn hôm nay tặng các bạn thêm một chương thay vì mỗi ngày một chương. Tuy chương 58 sẽ được cập nhật cùng ngày nhưng vẫn mong các bạn nhiệt tình ủng hộ. Giờ thì Good Night. ☐☐☐☐☐

Yên Yên một lần nữa thấy Hàn Tử Huyền tức giận đến gần như run cả người, cô lại càng thêm sợ hãi, trả lời luống cuống:

" Là... là do em và anh Hạo Thiên lo cho chị "

" Lo? "

Hàn Tử Huyền nói, giọng điệu nhảm nhảm cũng khiến người khác sồn gai óc.

" Đừng vậy.

Tại em lo chỉ một mình thực hiện nhiệm vụ sẽ gặp nguy hiểm.

Cũng may tại em vẫn quyết định đi theo lần này cũng giúp chị thoát khỏi nguy hiểm "

Thấy Yên Yên vô cùng thành thật trả lời, nhưng cô vẫn còn vô cùng run rẩy. Hàn Tử Huyền đột nhiên cảm thấy bản thân vô cùng cô độc, cô đặt bàn tay lên trên tay của Yên Yên và xoa dịu đi nỗi sợ hãi ấy, dịu dàng nói:

" Chị xin lỗi, là chị trách lầm hai người.

Lần này, cảm ơn hai người "

Nghe Hàn Tử Huyền nói vậy, Yên Yên ngược lên nhìn cô, vui vẻ trở lại. Hạo Nhiên cũng đến gần và đặt tay lên vai Tử Huyền.

Đêm đó, trước khi đi ngủ, Hàn Tử Huyền cứ đứng trước phòng của Yên Yên với vẻ đầy băng khoăn. Cô vừa muốn gõ cửa phòng, một nửa lại không. Hạo Nhiên từ đâu xuất hiện, anh thấy Hàn Tử Huyền cứ đứng trước cửa phòng của người khác mãi, anh đi đến và vỗ lên vai của Tử Huyền. Cô quay người ra sau thì thấy Hạo Nhiên, cô tò vè đẩy ai ngại định sẽ trở về phòng. Hạo Nhiên thấy Tử Huyền như vậy, anh nín cô lại nói:

" Anh biết em có chuyện muốn nói với Yên Yên.

Nếu muốn nói thì cứ nói, đừng suy nghĩ gì nhiều. Chúng ta đều là người nhà của nhau "

Hạo Nhiên ngay sau đó liền gõ cửa phòng của Yên Yên. Nghe tiếng gõ cửa, Yên Yên cũng nhanh chóng chạy ra xem là ai. Thấy Hàn Tử Huyền và Hạo Nhiên đứng sững người ở đấy, Yên Yên liền hỏi:

" Hai người có chuyện gì tìm em sao? "

" Từ Huyền có chuyện muốn nói với em đó "

Hạo Nhiên vừa dứt lời, anh đẩy người Hàn Tử Huyền vào phòng rồi đóng cửa lại.

Bị Hạo Nhiên đẩy vào, Hàn Tử Huyền thấy vô cùng ngỡ ngàng nhưng khi thấy Yên Yên vẫn chào đón mình, cô đã quên đi cảm giác ấy. Yên Yên nắm lấy tay Hàn Tử Huyền đến bên giường rồi cả hai cùng ngồi xuống, cô hỏi Hàn Tử Huyền:

" Chị Huyền, chị tìm em có việc gì quan trọng sao? "

" Thật ra cũng không có gì.

Chị chỉ muốn hỏi em một vài câu thôi "

Hàn Tử Huyền nói, cô đảo mắt về hướng khác.

Sau cuộc hỏi đáp của cả hai, Hàn Tử Huyền rời khỏi phòng của Yên Yên. Lúc đi ngang qua chiếc gương, cô thấy có một vật nhỏ nhỏ ở ngay trên áo mình. Cô vẫn đi ra ngoài và đóng cửa phòng vào, Hàn Tử Huyền với tay ra sau và cổ lấy vật phía sau áo mình. Khi vật ấy đang nằm trong tay của cô, Hàn Tử Huyền nhanh chớp mắt cười một cái, đúng như cô nghĩ, đúng là con chip dùng để nghe lén.

Hàn Tử Huyền nhanh chóng đi ra nhà khách tìm Hạo Nhiên. Anh đang ngồi trên ghế sofa, xoay lưng về phía cô. Từ Huyền đi vòng đến, đứng trước mặt Hạo Nhiên. Cô đặt con chip xuống bàn, anh nhìn xuống thì thấy đó con chip mà anh vừa đặt lúc nãy lên người Hàn Tử Huyền. Anh ngược mặt lên nhìn Hàn Tử Huyền và cười trừ, còn cô lại nhìn anh với ánh mắt vô cùng sắt bén. Giọng nói đầy đáng sợ của cô cất lên:

" Hạo Nhiên, anh giải thích đi! "

" Thật ra...

Anh thấy em có chuyện che giấu nên anh chỉ muốn biết và giúp em thôi "

Hạo Nhiên cố gắng biện minh cho bản thân, trong lòng luôn hi vọng Hàn Tử Huyền sẽ tin tưởng mình.

Nghe anh nói vậy, Từ Huyền cố hít thật đều để lấy lại tinh thần, cô đã cố kìm nén đi sự tức giận của mình mà nói với Hạo Nhiên:

" Tuyet đối đáng có lần sau... "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền bỏ đi vào phòng. Hạo Nhiên vẫn ngồi yên trên sofa, anh đang nhớ lại cảnh lúc Từ Huyền không để ý cũng là lúc mà anh xỏ có vào phòng của Yên Yên và nhanh chóng gắn con chip lên phía sau áo cô. Anh vươn người ra bàn, cầm lấy con chip trong tay và nghĩ:

" Xem như lần này lại chẳng tìm được tin tức gì "

Hàn Tử Huyền ngay khi bỏ vào phòng, cô đi đến bên giường. Bây giờ đã không còn sớm nhưng cô lại không thể ngủ được. Có ngồi tựa lưng vào thành giường, đầu dựa vào tường. Nhớ lại lúc này ở phòng của Yên Yên và cô đã hỏi Yên Yên:

" Yên Yên, em thấy Vũ Thiên Phong... thế nào? "

" Anh về sao?

Em thấy anh ấy rất tốt với chị, luôn yêu thương và cũng rất chu đáo "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền hỏi đến Vũ Thiên Phong, cô lém lỉnh trả lời:

" Vậy hôm nay em thấy anh ta bản vào chân chị làm chị bị thương.

Em suy nghĩ như thế nào? "

" Em nghĩ anh ấy không có ý.

Nếu như anh ấy biết Layla chính là chị, anh ấy sẽ có lựa chọn khác "

Yên Yên đáp lại với vẻ đầy tự tin. Cô vẫn luôn tin chắc Vũ Thiên Phong sẽ không làm tổn thương Từ Huyền

" Em chắc chứ?

Nếu như anh ta biết Layla là chị thì anh ta có tiêu diệt chị không? "

Yên Yên nghe Hàn Tử Huyền hỏi vậy, cô chợt có suy nghĩ trong lòng. Thấy Yên Yên không trả lời tiếp, Hàn Tử Huyền hỏi tiếp:

" Chị còn một câu hỏi nữa muốn hỏi em.

Nếu như... nếu như chị rời xa Vũ Thiên Phong, em nghĩ như thế nào, Yên Yên? "

Hỏi đến câu này, sắc mặt Hàn Tử Huyền bỗng trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Tiết lộ thông tin

Nghe câu hỏi cuối của Hàn Tử Huyền, Yên Yên tò mò có chút sùng sốt. Từ Huyền biết, ngay khi có hỏi câu hỏi này sẽ làm cho Yên Yên ngạc nhiên. Nhưng mà...

Yên Yên ngay người gầy lại, không không nghĩ rằng mình đã nghe lầm. Rõ ràng là do Hàn Tử Huyền hỏi cô, cô cũng không phải vì buồn ngủ mà nghe nhầm. Yên Yên lắc đầu mấy cái để lấy lại ý thức, cô nhìn chăm chăm vào Hàn Tử Huyền, ánh mắt tò mò đầy nghi ngờ:

" Chị Huyền, chị đang có việc gì giấu em có đáng không? "

" Không có!

Chị chỉ muốn biết câu trả lời của em như thế nào thôi "

Bị nói trúng tim đen, Hàn Tử Huyền nhanh chóng tìm lời để biện hộ cho mình. Yên Yên nghe có nói vậy lên có chút an tâm, thành thật đáp lại:

" Mọi chuyện chị làm, em đều luôn ủng hộ chị

Nếu như chị muốn rời xa anh rồi, em nghĩ rằng chị cũng có lý do riêng của mình. Chị là.... "

Yên Yên có chút lưỡng lự, cô không biết có nên nói hay không thì bị Hàn Tử Huyền ép phải nói:

" Chỉ là cái gì? "

" Chị gặp được và ở bên cạnh anh rồi, nhất định là hai người có duyên với nhau. Cho dù có đi xa ngàn dặm, ắc sẽ lại trùng phùng "

Thấy vẻ mặt Hàn Tử Huyền đầy nghi ngờ, Yên Yên cũng biết rằng cô vốn không tin vào những việc huyền số hay những việc tương tự như vậy, cho nên lần này Yên Yên nhất định phải khiến Hàn Tử Huyền tin nó, bằng cách cô sẽ đưa ra dẫn chứng

" Cũng giống như việc chị bỏ sang Anh hai tháng. Thế nhưng cuối cùng anh rồi cũng tìm được và bắt chị về đây "

" Vậy sao, em chắc chứ? "

Hàn Tử Huyền nghe có vẻ tò mò ngay thơ kể bên nói, nên cô đặc biệt nhấn mạnh lời nói:

" Vậy... lần đó tại sao...? "

Mỗi lần Hàn Tử Huyền nói chuyện nhấn mạnh một từ hay một câu nào đó. Yên Yên chắc chắn rằng sự thật đáng sau nó sẽ không như cô nghĩ.

" Lần đó chị về đây là có hai lý do.

Một là có kẻ đã tiết lộ thông tin cho Vũ Thiên Phong "

Hàn Tử Huyền vừa nói xong câu này liền quay sang liếc mắt Yên Yên làm cô không ngờ đầu lên được

" Hai là chị nhận được thông báo của chủ nhân, ông ấy muốn chị quay về "

" Vậy chị cũng không nên trách em rồi. Bởi vì lần ấy cũng do chủ nhân nhân tin muốn em kêu chị về thôi "

Yên Yên bày ra bộ mặt đáng thương.

" Thôi, chị về phòng đây!

Em cũng ngủ sớm đi "

Hàn Tử Huyền nghe Yên Yên nói vậy, cô suy nghĩ một lát rồi quyết định rời khỏi phòng và quay về phòng của mình.

Hàn Tử Huyền sau khi nhớ lại những lời mà Yên Yên nói lúc này, cô lại tiếp tục suy nghĩ. Cô có nên nghe theo lời Yên Yên để tiếp tục theo đuổi mối tình này mãi dù cô biết sẽ không có kết quả. Cô đã chịu đủ những đau khổ mấy năm qua, còn đau đớn hơn cả cực hình. Nhưng lần này chỉ là biết Vũ Thiên Phong lợi dụng mình, lòng cô lại còn đau hơn như vậy. Hàn Tử Huyền đột nhiên lại nhớ đến một câu nói mà cô đã từng nghe qua.

" Sai lầm lớn nhất hóa ra không phải em yêu anh...

Mà là nghĩ rằng anh cũng yêu em "

Hóa ra, đây chính là sai lầm của cô hai sao? Yêu một người sâu đậm cũng là sai hay sao? Là cô đã quá tin tưởng vào thứ mà Vũ Thiên Phong gọi là tình cảm dành cho mình, hay là do anh quá tàn nhẫn? Câu hỏi của Hàn Từ Huyền, có lẽ chỉ có bản thân cô hiểu rõ câu trả lời hơn ai hết.

Khóc mất có đột nhiên đổ hoe, sau đó không ngừng tuồng dòng lệ. Hàn Từ Huyền càng lấy tay lau đi dòng lệ ấy, nước mắt lại càng không ngừng tuồng. Cố gắng kìm chế bản thân không được khóc, cuối cùng lại khóc nhiều hơn. Hàn Từ Huyền vừa lấy tay gạt nước mắt vừa an ủi bản thân, nhưng rồi lại bỏ cuộc

" Không được khóc!

Mình đã tự hứa với bản thân sẽ không được rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Đi gì cũng chỉ bị một tên nam nhân lừa dối thôi mà, những chuyện ấy nhất định sẽ làm cho mình trưởng thành hơn.

Nhưng mà... tại sao lòng lại đau đến như vậy chứ? "

Hàn Từ Huyền giọng đầy thê lương, thật sự không có sự đau khổ nào bằng bị người mà mình yêu thương nhất lừa dối.

Có úp mặt vào gối, cứ khóc, cứ khóc. Trời bỗng nhiên đang yên lành lại đổ mưa kín. Tiếng mưa kìn kìn lẫn át hỗn tiếng khóc của Hàn Từ Huyền. Có lẽ đây là lần cuối cùng, ông trời cảm thấy xót thương cho cô. Ngay cả ông trời cũng thương xót cho cô, còn anh thì sao? Trước giờ cô thương xót cho cô, cho dù sự thương xót đó là giả dối hay không?

Cả đêm đó, Hàn Từ Huyền không tài nào chợp mắt được. Cứ nằm xuống giường và nhắm hai mắt lại, cô đều nhìn thấy Vũ Thiên Phong, hai bên tai đều nghe thấy tiếng của anh. Vậy nên Hàn Từ Huyền đã quyết định đêm nay cô sẽ không ngủ, thay vào đó cô sẽ chú tâm hơn vào nhiệm vụ để nó nhanh chóng kết thúc. Chỉ khi nhiệm vụ kết thúc, Hàn Từ Huyền mới có thể thoát khỏi Vũ Thiên Phong. Lúc đó, cô sẽ không ở lại Trung Quốc, cô sẽ đi thật xa, một nơi không bao giờ có thể gặp lại Vũ Thiên Phong

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Anh là ai?

Sáng hôm sau, Hàn Từ Huyền về mặt đầy mệt mỏi rời khỏi phòng ngủ, hai mắt lờ lờ cả quầng thâm. Không muốn bị phát hiện tâm trạng không tốt, Hàn Từ Huyền đã trang điểm rất nhẹ nhàng nhưng vẫn che đi được đôi mắt của sự thiếu ngủ. Vừa nhìn thấy Hàn Từ Huyền, Hạo Nhiên ngồi ở bàn ăn cùng Yên Yên gọi cô đến. Yên Yên đi đến, nắm lấy tay Hàn Từ Huyền và kéo đến bàn ăn và ân vai cô ngồi xuống ghế. Hạo Nhiên rời khỏi ghế và đi vào trong bếp, tay anh mang theo đĩa thức ăn cho Hàn Từ Huyền và đặt xuống bàn cho cô. Đồ ăn có ngon đến mấy, Hàn Từ Huyền vẫn không tài nào nuốt trôi được. Có cứ nhớ đến những chuyện về Vũ Thiên Phong nữa. Dù đã dọn lòng tạm gác chuyện riêng tư sang một bên, nhưng Hàn Từ Huyền lại không thể làm được.

Thấy Hàn Từ Huyền có vẻ mất hồn, Yên Yên và Hạo Nhiên nhìn nhau với vẻ mặt không biết chuyện gì đã xảy ra. Yên Yên biết rõ Hàn Từ Huyền đang có tâm sự nhưng vẫn cứ giấu trong lòng. Cô không muốn Hàn Từ Huyền lúc nào cũng buồn bã như vậy nên đã nói:

" Chị Huyền, chị đang có tâm sự gì đúng không?

Từ cái đêm chị nói trở về Vũ gia đến bây giờ, em cảm thấy chị rất lạ.

Không phải chị đã nói chúng ta là chị em sao? Vậy chị hãy nói cho em nghe có được không? "

Nghe những lời mà Yên Yên vừa nói, lòng của Hàn Từ Huyền như được sưởi ấm. Suy ngẫm, cô thấy những lời Yên Yên cũng không sai, có khi nói ra tâm trạng sẽ thấy tốt hơn. Có khi lại tìm được cách giải quyết tốt nhất.

" Thật ra..."

" Từng... từng..."

Hàn Từ Huyền vừa mở lời định kể lại câu chuyện thì bên ngoài có người bấm chuông. Hạo Nhiên vừa nghe thì nhanh chóng chạy ra mở cửa xem là ai. Vừa mở cửa ra, Hạo Nhiên tò ra kinh ngạc, là Vũ Thiên Phong đến. Vũ Thiên Phong cũng khá bất ngờ vì người mở cửa cho mình không phải là Hàn Từ Huyền hay Yên Yên mà là một nam nhân.

Vừa nhìn thấy Hạo Nhiên, Vũ Thiên Phong nhìn chăm chăm vào anh với ánh mắt dò xét. Nếu anh nhớ không nhầm, Hàn Từ Huyền từng nói căn nhà này chỉ có cô và Yên Yên, vậy kẻ này là ai?

" Anh là ai? "

Vũ Thiên Phong hỏi Hạo Nhiên, thái độ bình đạm

" Tôi là..."

" Anh rể, anh đến đón chị Huyền à? "

Hạo Nhiên chưa kịp giới thiệu bản thân mình với Vũ Thiên Phong thì Yên Yên từ trong phòng ra cản lối. Yên Yên mời Vũ Thiên Phong vào nhà và rót cho anh ly nước. Anh không hề động vào ly nước, chỉ hỏi Yên Yên

" Từ Huyền đâu rồi? "

" Chị Huyền sao? "

Đến em gọi chị ấy ra "

Yên Yên với thái độ vui vẻ nhanh chóng chạy vào trong gọi Hàn Từ Huyền ra gặp Vũ Thiên Phong. Còn cô ngay khi biết Vũ Thiên Phong đến tìm, đột nhiên lại cảm thấy lúng túng. Còn cô chưa chuẩn bị tinh thần để gặp anh. Sớm không gặp, muộn không gặp, lại gặp ngay bây giờ. Không làm Hàn Từ Huyền lúng túng mới là chuyện lạ. Có đang suy nghĩ nên thế hiện thái độ nào với anh bây giờ? Tốt nhất là vẫn nên tỏ ra bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Từ Huyền vừa bước ra, Vũ Thiên Phong tâm trạng lại thấy vui vẻ hơn bình thường. Thấy cô có vẻ ốm hơn trước làm anh thấy lo lắng. Cô thấy bất ngờ vì hôm nay anh đến đây nên hỏi

" Thiên Phong, hôm nay anh đến đây làm gì vậy? "

" Đón em về nhà "

" Về nhà? "

Nhưng mà em..."

Vừa nghe đến về nhà, Hàn Từ Huyền lại càng lúng túng hơn trước. Vốn dĩ cô chưa thực hiện xong nhiệm vụ, giờ lại bị anh bắt về. Chẳng lẽ nhiệm vụ này Hàn Từ Huyền phải giao lại cho Yên Yên và Hạo Nhiên. Vừa nghĩ Hàn Từ Huyền lại thấy không an tâm chút nào.

Hàn Từ Huyền định mở lời, nói với Vũ Thiên Phong sẽ ở lại thêm vài ngày. Nhưng cô chưa kịp nói thì Vũ Thiên Phong đã thấu hiểu tâm tư của Hàn Từ Huyền. Anh chẳng lại và quả quyết nói

" Em đã rời xa anh mấy ngày rồi. Anh thật sự không thể chịu nổi sự thiếu em.

Ngay bây giờ hãy về với anh. "

Hàn Từ Huyền như bị ma xui quỷ khiến mà không phản bác lại. Cô nghe theo anh quay trở về Vũ gia, còn đồ của cô lát Vũ Thiên Phong sẽ cho người đến mang về Vũ gia.

Trên xe trở về Vũ gia, tay Hàn Từ Huyền lúc này to và đông ý cùng anh quay trở về nhưng trong suốt đường đi. Cô vẫn không hề nói một lời nào. Vũ Thiên Phong chăm chú lái xe, lâu lâu anh lại liếc mắt nhìn xem cô đang làm gì. Thấy cô ngơ ngẩn ngồi không hề có động tĩnh, anh vừa thấy an tâm, vừa thấy kì lạ. Anh chợt nhớ đến người đàn ông lúc này ở nhà liền hỏi Hàn Từ Huyền:

" Từ Huyền, người đàn ông lúc này mở cửa cho anh là ai vậy? "

Nghe Vũ Thiên Phong hỏi đến Hạo Nhiên, đột nhiên lòng cô lại thấy lo lắng. Hàn Từ Huyền không biết phải trả lời anh như thế nào, suy nghĩ hồi lâu rồi đáp

" Anh ấy tên là Hạo Nhiên.

Là bạn học lúc trước của em và Yên Yên "

Thấy cô suy nghĩ lâu rồi mới trả lời, Vũ Thiên Phong có cảm giác không tin lời Hàn Từ Huyền, giọng như đang chất vấn cô

" Tại sao em nói chỉ ở cùng với Yên Yên vậy mà bây giờ lại có thêm người tên Hạo Nhiên? "

" Bởi vì..., bởi vì anh ấy vừa từ nước ngoài trở về thì tìm em và Yên Yên đầu tiên. Tự em biết anh ấy chưa tìm được chỗ ở nên đã cho ở chung.

Lúc buồn thì có thể cùng nhau ngồi xuống ôn lại những kỉ niệm thời còn đi học "

Hàn Từ Huyền tò về đây chân thật và cố gắng tìm cách làm cho Vũ Thiên Phong không còn nghi ngờ.

Những gì Vũ Thiên Phong hỏi, Hàn Từ Huyền đều cố gắng trả lời sự thật nhất. Còn cô, bây giờ có rất nhiều, rất nhiều câu hỏi trong đầu muốn anh trả lời bằng sự thật. Hàn Từ Huyền ngồi yên tĩnh một lát, cố gắng giữ bản thân thật bình tĩnh, giọng cũng phải thật bình tĩnh hỏi Vũ Thiên Phong.

" Thiên Phong, em có việc muốn hỏi anh. Nhưng em muốn anh phải trả lời sự thật, không nửa lời dối trá "

Hàn Từ Huyền tò về có chút nghiêm trọng, giọng đầy trang nghiêm

" Em hỏi đi "

" Từ lúc chúng ta quen nhau cho đến bây giờ, anh có chuyện gì che giấu, không muốn em biết? "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Kiểm tra

Sở dĩ Hàn Từ Huyền hỏi Vũ Thiên Phong như vậy bởi vì cho dù cô đã biết rõ câu trả lời những vẫn muốn hỏi. Mục đích chính là muốn cho anh thêm cơ hội, có muốn câu trả lời của anh sẽ khiến cho cô có chút an ủi mà có thêm động lực để ở bên cạnh anh. Có nghĩ, nếu như bây giờ Vũ Thiên Phong trả lời cô là có, có thể cô sẽ từ từ mở lòng tha thứ cho anh.

Vũ Thiên Phong ngẫm nghĩ một lát, về mặt đây cương quyết, không do dự dặt:

" Không có! "

Hàn Tử Huyền nghe câu trả lời của anh liền có chút thất vọng, đúng là anh vẫn quyết định tiếp tục lừa dối cô.

" Em hơi mệt, muốn ngủ một lát.

Khi nào đến nhà, anh gọi em đây "

Hàn Tử Huyền đột nhiên cảm thấy chân nán, có tựa đầu vào cửa sổ của xe mà ngủ.

Về đến Vũ gia, Vũ Thiên Phong định đánh thức Hàn Tử Huyền nhưng ngay khi thấy cô đang ngon giấc thì không muốn kêu cô thức dậy. Anh mở cửa xe bước ra ngoài và vòng qua chỗ Hàn Tử Huyền, mở cửa xe và bê cô vào phòng. Đến phòng, Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng đặt Hàn Tử Huyền lên giường. Thấy những sợi tóc bấn trên gương mặt xinh đẹp của Hàn Tử Huyền, anh lấy tay vén lên tai của cô. Chạm tay lên gương mặt của cô, Vũ Thiên Phong bắt gấc đặt lên môi cô một nụ hôn. Lát sau, Vũ Thiên Phong rời khỏi phòng ngủ, Hàn Tử Huyền mới từ từ mở đôi mắt của mình. Cô ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường. Nét mặt u buồn nhưng vẫn đầy niềm lự.

" Tại sao lại phải buồn chứ?

Chẳng phải mình đã biết trước được kết cuộc của chuyện tình này rồi sao? "

Hàn Tử Huyền có tự nhủ bản thân, cô phải quên đi chuyện này. Cố gắng làm chủ tâm đến nhiệm vụ

Hóa ra, từ lúc trên xe cho đến khi trở về Vũ gia, Hàn Tử Huyền đã giả vờ ngủ. Trên xe, cô đã cố nhắm mắt nhưng lại không tài nào ngủ được. Nếu như không giả vờ ngủ, Hàn Tử Huyền không biết phải nên nói gì với Vũ Thiên Phong.

Rời khỏi phòng, Hàn Tử Huyền đi xuống dưới nhà. Cô thấy Vũ Thiên Phong đang ngồi ở phòng khách, đứng trước mặt anh là Hoàng Trầm và Hoàng Mộc. Đường như được Vũ Thiên Phong giao nhiệm vụ, Hoàng Trầm lập tức rời Vũ gia. Thấy bóng lưng Hoàng Trầm rời khỏi, Hàn Tử Huyền liền nhanh chóng chuyển mắt nhìn sang Hoàng Mộc, cô vẽ cả hai đều không có gì bất thường. Đột nhiên, Hàn Tử Huyền nhớ đến hôm ở nhà kho tại bên cảng Y, liền nghĩ

" Hôm trước, mình ra tay nặng như vậy, không biết Hoàng Trầm và Hoàng Mộc có bị thương nặng gì hay không? "

Hoàng Mộc ngược lên nhìn thì thấy Hàn Tử Huyền đứng có vẻ thất thần ở cầu thang. Anh quay sang nói nhỏ với Vũ Thiên Phong:

" Lão Đại, chị đâu.... "

Vừa nghe Hoàng Mộc nói Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong nhanh chóng xoay người về sau. Cô vẫn chưa biết mình đang bị hai ánh mắt kín đáo, cho đến khi nghe tiếng Vũ Thiên Phong gọi, Hàn Tử Huyền mới ý thức lại được.

" Tử Huyền, em làm gì đang ở đó thất thần vậy?

Xuống đây! "

Hàn Tử Huyền bước xuống có vẻ rất khó khăn, cô sợ nếu bước đi nhanh sẽ khiến cho vết thương bung ra nên đã cố gắng bước đi thật chậm. Đến được nơi, cô ngồi ngay bên cạnh Vũ Thiên Phong thì anh nói:

" Ngồi lên đây "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong chỉ lên đùi mình. Hàn Tử Huyền tò ra khá ngỡ ngàng nhưng rồi bất giác cũng đỏ mặt. Áp úng nói, ánh mắt có hơi hướng lên ám chỉ có Hoàng Mộc đang ở đây:

" Nhưng mà... "

" Lão Đại, thuộc hạ phải trở về công ty rồi.

Không làm phiền hai người "

Hoàng Mộc thấy Hàn Tử Huyền như vậy liền hiểu ý. Anh nhanh chóng rời khỏi Vũ gia trước sự ngỡ ngàng ngơ ngác của Hàn Tử Huyền.

" Giờ thì không còn ai nữa "

Vũ Thiên Phong mặt đầy nghiêm túc, anh thoáng qua ồm ồm eo của Hàn Tử Huyền

" Nhưng mà... "

Anh không muốn nghe lý do gì nữa, hai tay bê cô đặt lên đùi. Thấy vẻ mặt Hàn Tử Huyền đột nhiên có chút đau đớn, Vũ Thiên Phong liền hỏi:

" Chân em bị sao vậy? "

" À, mấy hôm trước không cẩn thận nên bị ngã. "

Hàn Tử Huyền nhanh chóng trả lời, không mấy áp úng.

" Vậy để anh gọi Hình Thi qua xem chân em có bị nặng không "

Nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, đột nhiên Hàn Tử Huyền cảm thấy lo sợ. Nếu như Hình Thi đến, chắc chắn Vũ Thiên Phong sẽ biết chân cô bị thương là do viên đạn mà anh bắn. Nếu vậy mọi chuyện sẽ vô lý, nhiệm vụ chắc cũng sẽ bị thất bại. Vậy nên Hàn Tử Huyền đang ngần Vũ Thiên Phong lại, không cho anh gọi Hình Thi đến

" À... Thiên Phong, em thấy chân em không sao đâu. Chỉ là hơi đau, vài ngày sẽ khỏi.

Không cần phiền phức phải gọi bác sĩ Hình đến "

" Không được.

Anh gọi Hình Thi đến kiểm tra cho an tâm. "

" Bác Bạch, gọi điện thoại cho bác sĩ Hình, kêu cô ta nhanh chóng qua đây "

Vũ Thiên Phong nói rồi, anh quay sang kêu bác Bạch gọi điện cho Hình Thi ngay lập tức.

Chưa đầy 10 phút, xe của Hình Thi đã đến trước cổng Vũ gia, Vũ Thiên Phong cho người ra mở cửa cho cô vào.

Hình Thi vừa bước vào, đập vào mắt cô là cảnh Hàn Tử Huyền ngồi trên đùi Vũ Thiên Phong, vẻ đầy ngỡ ngàng. Người bên ngoài nhìn thấy đều cảm thấy cả hai người yêu nhau thêm thiết, làm cho người người ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Hình Thi nghi ngờ

Tay cầm theo một hộp dụng cụ y tế. Nhìn hộp dụng cụ bề ngoài bé nhỏ nhưng bên trong thì lại đầy đủ những loại thuốc.

Bây giờ tôi sẽ băng nó lại. Mỗi ngày có thay miếng băng mới, còn đây thuốc thoa, sử dụng trước khi băng vết thương. Như vậy sẽ không để lại sẹo "

Sau khi băng vết thương xong, Hình Thi đứng dậy và đưa cho Hàn Tử Huyền mấy miếng băng vết thương cùng với một tụt thuốc thoa tránh vết thương để lại sẹo.

Xong việc, Hình Thi rời khỏi phòng, khi cô vừa bước đến cửa phòng, Hàn Tử Huyền liền cất tiếng gọi

" Bác sĩ Hình, còn một việc tôi muốn nhờ cô. Mong cô đồng ý với tôi việc ấy "

" Hàn tiểu thư cứ nói! "

Hình Thi vừa nghe kêu, cô liền quay người lại.

" Hy vọng cô đừng nói với Thiên Phong sự thật về vết thương của tôi "

Thấy Hàn Tử Huyền với vẻ đầy thành khẩn, Hình Thi không còn lựa chọn khác liền gật đầu rồi nó nụ cười hiền dịu.

Vũ Thiên Phong đang ngồi với tâm trạng đầy lo lắng bên dưới. Anh lo lắng vì sợ vết thương của nghiêm trọng. Nên khi vừa thấy Hình Thi bước từ trên lầu xuống, Vũ Thiên Phong bật dậy và hỏi:

" Vết thương ở chân có ổn thế nào?

Có nghiêm trọng không? "

Nhìn thấy vẻ đầy lo lắng của Vũ Thiên Phong, Hình Thi lại một lần nữa suy nghĩ có nên nói sự thật cho anh nghe hay không? Nhưng, vì lúc này cô đã hứa với Hàn Tử Huyền nên Hình Thi đã bỏ ý định nói sự thật.

" Vết thương của Hàn tiểu thư không quá nghiêm trọng.

Vài ngày sẽ khỏi ngay thôi "

" Làm phiền cô rồi, Hình Thi "

Lúc này khi nghe Hình Thi nói, Vũ Thiên Phong mới thấy nhẹ nhõm. Anh lo vết thương có sẽ nặng, còn lo về rất nhiều thứ.

" Vâng, tôi về đây "

" Được, bác Bạch, giúp tôi tiễn bác sĩ Hình "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong quay sang gọi bác Bạch đến giúp anh tiễn Hình Thi.

" Bác sĩ Hình, mời cô! "

Bác Bạch đưa tay về hướng cánh cổng lớn và đi theo phía sau Hình Thi.

Ngay khi Hình Thi vừa rời khỏi, Vũ Thiên Phong nhìn thấy Hàn Tử Huyền đang đứng trên lầu. Anh liền nhanh chóng chạy lên và hỏi cô:

" Em muốn đi xuống bên dưới à? "

" Không có! "

Em muốn xem bác sĩ Hình đã về hay chưa? "

Hàn Tử Huyền vì cảm thấy không yên lòng nên đã rời khỏi phòng xem Hình Thi có nói gì với Vũ Thiên Phong hay không. Kết quả, đúng như cô mong muốn, những gì Hình Thi nói, Hàn Tử Huyền đứng ở đây đều nghe hết. Đúng là Hình Thi thật sự giữ lời hứa, không nói cho Vũ Thiên Phong biết sự thật về vết thương của cô.

Nhưng, Hàn Tử Huyền có cảm giác Hình Thi không giống những người khác. Cô tuy rất xinh đẹp, giỏi giang nhưng lại không phụ thuộc vào người khác. Ngoài ra, Hàn Tử Huyền có cảm giác cô đã từng gặp Hình Thi, nhưng lại không thể nhớ ra được đã gặp nhau ở đâu. Lúc này, Hàn Tử Huyền vừa phát hiện ra, cảm giác quen thuộc với Hình Thi do nhìn thấy dáng lưng khi Hình Thi rời khỏi Vũ gia.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Gặp lại sau 7 năm

Hình Thi sau khi được bác Bạch đưa ra đến cánh cổng lớn, cô quay sang nói với bác Bạch đưa đến đây được rồi. Hình Thi rời khỏi Vũ gia và lái xe trở về khu chung cư của mình. Trên đường về, cô luôn suy nghĩ không ngừng, nhưng càng nghĩ lại càng thấy ngời ngời, thấy khó hiểu:

" Hai người này thật khó hiểu.

Một người thì trong lòng quan tâm đến đối phương nhưng bản tính lại không giỏi bộc lộ.

Một người thì lại nói dối đối phương.

Thật không hiểu tại sao hai người này lại có thể đến được với nhau. "

Sau khi chạy một đoạn đường khá dài, xe của cô chạy chậm lại và dừng hẳn trước một khu chung cư cao cấp. Hình Thi đậu xe vào bãi đậu xe của khu chung cư rồi bước đến thang máy và ấn vào tầng 9 của chung cư.

Thang máy phát ra một tiếng *" tâng..."*

Cửa thang máy mở ra và Hình Thi rời khỏi thang máy, cô đi về hướng tay phải và cứ đi thẳng. Vì nhà của cô ở gần cuối tầng nên phải đi một đoạn dài. Từ xa, Hình Thi nhìn thấy có người đứng trước cửa nhà của mình, nói đúng hơn là một nam nhân nhưng lại không nhìn rõ gương mặt vì anh ta có đeo khẩu trang. Cô thấy vậy, cảm phần bước nhanh hơn. Hình Thi đứng phía sau nam nhân, hỏi:

" Xin hỏi anh tìm ai? "

Vừa nghe Hình Thi cất giọng hỏi, người này liền rời đi. Thấy kì lạ nhưng có Hình Thi vẫn không mấy quan tâm. Cô lấy chìa khóa trong túi ra và mở cửa vào trong. Cửa vừa mở ra, nam nhân này đột nhiên quay lại vào nắm lấy tay, kì Hình Thi vào trong và khóa cửa lại.

Bị người lạ đột nhập vào nhà nhưng trông Hình Thi lại không giống những người con gái khác, cô tò ra không hề sợ hãi, nét mặt vô cùng điềm tĩnh. Hình Thi bịt tên nam nhân này nắm lấy hai tay và ép cổ vào tường, cảnh tượng vô cùng ám muội. Hình Thi dùng giọng đe dọa, nói với tên nam nhân:

" Tôi không cần biết anh là ai. Nhưng ngay bây giờ anh hãy rời khỏi nhà tôi.

Đừng để cho tôi phải gọi bảo vệ chung cư lên đây để bắt anh "

Nghe cô nói vậy, tên nam nhân vẫn không hề sợ chút nào. Ngược lại, ánh mắt anh ta nhìn như đang rất vui, giống như anh ta đang cười. Anh ta bỏ một bên tay của Hình Thi xuống, rồi từ từ cúi bỏ chiếc khẩu trang trên mặt. Hình Thi vừa nhìn thấy gương mặt của anh, đột nhiên cô lại thấy ngạc nhiên, trong lòng lại đầy cảm phần nhưng lại chứa đựng sự yêu thương ở đây.

Tên nam nhân này không ai khác, chính là Hạo Nhiên. Nhìn thấy vẻ mặt của kinh ngạc của cô khi mình bỏ khẩu trang, Hạo Nhiên lại rất vui. Anh ôm chầm lấy Hình Thi vào lòng, nói:

" Em có biết gặp được em anh vui lắm không, Hình Thi?

Anh đã tìm em lâu rồi! "

Hình Thi vừa nhìn thấy Hạo Nhiên, cô cũng vui lắm. Có cú tưởng sẽ không bao giờ có thể gặp lại anh nữa, người cô đã dùng 7 năm để quên nhưng thất bại. Cô định ôm lấy Hạo Nhiên, nhưng khi ý thức lại được. Hình Thi đã xô Hạo Nhiên ra, giọng đầy vô tình nói với anh:

" Tôi và anh đã chia tay 7 năm rồi, bây giờ anh đến tìm tôi làm gì?

Mời anh đi cho, nếu không tôi lập tức sẽ gọi bảo vệ lên đây "

" Hình Thi, anh biết em vẫn còn yêu anh. Anh cũng vậy, 7 năm qua anh vẫn luôn nhớ đến em.

7 năm trước, vì anh có lí do nên mới chia tay với em. Em cho anh cơ hội để giải thích có được hay không? "

Hình Thi vẫn tỏ thái độ kiên cường, quyết không cho anh cơ hội để nói thêm điều gì.

Cô kéo tay Hạo Nhiên đến bên cửa ra vào, mở cửa ta và xô anh ra ngoài, thản nhiên nói:

" Tôi bây giờ không muốn nghe lí do của anh.

Nhưng nếu như anh vẫn quyết tâm muốn giải thích thì hãy tự đứng nói chuyện với cái cửa này đi. Tôi không có thời gian rảnh để nghe anh nói nhảm đâu.

Vậy đi nha, không tiễn. "

Đứt lời, Hình Thi nhanh tay đóng sầm cửa lại, Hạo Nhiên không đỡ lại kịp. Anh không ngờ chỉ mới 7 năm, Hình Thi thay hẳn lại nhận nhận hơn xưa. Nhưng tính cách của cô vẫn mãi không thay đổi, không bao giờ thích nghe lời giải thích từ người khác.

Hạo Nhiên bước ra về với vẻ thất vọng, tay sau 7 năm đây là lần gặp lại đầu tiên của cả hai nhưng anh không ngờ bản thân lại về thế thaim đến vậy. Anh còn nghĩ rằng Hình Thi sẽ mời anh vào nhà, ít nhất mời anh một ly nước sau đó sẽ đuổi anh về. Thật không ngờ, Hình Thi lại nhẫn tâm đến vậy, sự thật lúc nào cũng tàn nhẫn hơn trong tưởng tượng. Nhưng... Hạo Nhiên nhìn thấy Hình Thi sống tốt và vui vẻ, anh đã vui thay vì cảm thấy buồn bã vì bị cô đuổi đi. Điều làm Hạo Nhiên lo nhất chính là lúc chia tay, anh sợ không chịu nổi nỗi đau này sẽ nghĩ không thông mà tự tử. Ngay khi thấy bấy giờ có hướn vui vẻ và tinh thần tràn đầy sinh lực, Hạo Nhiên liền nhẹ nhõm hơn. Ít nhất, bây giờ anh không cảm thấy đau tự mình đã có lỗi với Hình Thi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: 7 năm trước

Vào một buổi trưa gần ngày hè, thị trấn thượng của trường trung học phổ thông nổi tiếng nhất tại thành phố. Gió thổi nhẹ nhẹ làm tung bay mái tóc dài của một cô gái trẻ xinh đẹp. Đối diện với cô là một anh chàng với gương mặt tuấn tú, mái tóc gọn gàng. Cả hai người đều mặc đồng phục của trường, nhưng ánh mắt nhìn

nhau lại rất yêu thương. Chỉ khác, ánh mắt chàng trai lại có chút tuyệt tình.

Hình Thi lúc học trung học phổ thông, cô rất xinh đẹp, được nhiều nam sinh trong trường theo đuổi nhưng không một ai lọt vào mắt xanh của cô. Nhưng đến khi gặp được anh, Hình Thi liền thay đổi. Mỗi lần tình cờ gặp được anh tại thư viện hay sân tin của trường, nhịp tim của cô lại bắt đầu tăng bất thường. Có một lần, Hình Thi đang chơi với những người bạn thì đột nhiên có người rầy ra ý định muốn Hình Thi phải tỏ tình với người lút nữa sẽ đi ngang qua lớp của họ. Tuy Hình Thi đã không muốn tham gia nhưng thấy những người bạn mình với vẻ đầy hy vọng, cô liền nhắm mắt cho qua, xem như vì tình bạn của họ.

Vừa nghĩ, thì có một nam sinh, tướng nhàn thư sinh đi ngang qua. Hình Thi nhanh chóng bước ra khỏi lớp trước ánh hướng theo của bạn mình. Cô đặt tên lên vai bạn nam sinh, khi người này quay lại cô mới sững sốt. Hóa ra đây là người luôn làm trái tim cô đập nhanh mà không lý do. Bấy giờ, Hình Thi mới thấy có chút bối rối từ việc chơi mọo hiểm này. Nam sinh bỏ tai nghe từ tai phải của mình xuống và hỏi Hình Thi

" *Bạn học, có chuyện gì sao?* "

Ánh mắt của Hạo Nhiên lúc ấy lăm cho Hình Thi cả đôi nãy cũng không thể quên được. Ánh mắt khiến cô từ thích anh mà chuyển sang đến yên anh. Hình Thi lúc này càng bối rối hơn trước, nhưng cô vẫn không suy nghĩ nhiều, nói

" *Mình thích cậu.* "

Đứt câu, Hình Thi dần dần cảm nhận được tim mình đập nhanh và tiếng đập to hơn, nhưng về mặt văn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường

" *Nhưng mà mình không biết cậu.*

Mình cũng không thích cậu "

Nghe câu nói này của Hạo Nhiên, nếu là người khác sẽ cảm thấy đau khổ và xấu hổ. Còn Hình Thi chỉ cười nhếch mép, về mặt có chút nguy hiểm, nói:

" *Mình không phải đến hỏi ý kiến của cậu. Mình đến là để thông báo!* "

Đây chính là lần đầu tiên mà Hạo Nhiên và Hình Thi nói chuyện với nhau, dần dần, cả hai người tìm hiểu về nhau và bắt đầu tình yêu đầu của mình.

Ngày Hạo Nhiên hẹn Hình Thi lên sân thượng của trường, anh nói có chuyện muốn nói với cô. Hình Thi cứ nghĩ rằng anh sẽ nói những lời thể non hẹn biển, về mặt có luôn trông ngóng, nắm lấy tay anh, hỏi

" *Anh nói có chuyện muốn nói với em sao? Là chuyện gì vậy?* "

Hạo Nhiên nhìn Hình Thi, ánh mắt thâm tình dần dần chuyển sang tuyệt tình. Anh gạt tay cô rồi khỏi tay của mình, nói:

" *Chúng ta chia tay đi "*

Hình Thi vừa nghe Hạo Nhiên nói, tim có nhưng có hàng nghìn mũi dao phóng vào. Cô không tin đây là sự thật, tại sao đang yên ổn, Hạo Nhiên lại muốn chia tay với cô. Cô đứng về mặt không tin, nghĩ rằng anh đang lừa mình, nói:

" *Hạo Nhiên, anh nói gì vậy?*

Em không thích anh đùa như vậy đâu "

Ngược lại, nét mặt Hạo Nhiên vẫn đầy ung dung, anh không hề suy nghĩ nhiều gì, liền nói:

" *Anh không đùa, là sự thật.*

Chúng ta chia tay đi. Anh không còn yêu em nữa "

Nói rồi, Hạo Nhiên đẩy tuyệt tình, quay người bỏ đi. Hình Thi nhìn nét mặt của anh, là thật, những lời anh nói, đều là sự thật, đều xuất phát từ trái tim. Hình Thi không ngờ rằng cô và anh cuối cùng cũng phải chia tay giống như những cặp đôi khác. Cô luôn nghĩ tại sao tình cảm của mình lại mong manh đến vậy?

Hình Thi muốn trước khi Hạo Nhiên đi, cô vẫn muốn lưu lại một ít âm áp từ anh. Cô ôm chèoang lấy anh từ phía sau, hai tay bấu chặt vào nhau. Đúng là hơi ấm này, chỉ có nó, chỉ có khi ở bên cạnh hơi ấm này Hình Thi mới có được cảm giác an toàn. Cô không muốn tình yêu của mình và Hạo Nhiên kết thúc dễ dàng đến vậy. Í nhất anh cũng phải cho cô biết lý do.

" *Cho em một lý do đi "*

Hình Thi bỗng cất giọng, Hạo Nhiên không đoán được tâm trạng của cô lúc này. Có chút đau khổ, nhưng cũng có chút thất mắc.

" *Anh đã nói rồi.*

ANH KHÔNG YÊU EM NỮA!

Em muốn anh phải nhắc đến bao nhiêu lần đây? "

Hạo Nhiên nói tiếp

" *Hình Thi, lý do em muốn biết, anh cũng đã nói rồi.*

Đừng khiến anh phải chán ghét em "

Nói rồi, Hạo Nhiên xoay người lại, gỡ tay Hình Thi ra khỏi người mình rồi bỏ đi đầy phũ phàng

Ngày sau khi Hạo Nhiên bỏ đi, anh cũng không ngờ đâu lại một lần, để thấy Hình Thi tràn đầy đau khổ. Có ngồi bật xuống, đầu tựa vào đầu gối. Cô không khóc, nhưng cũng không hề oán hận Hạo Nhiên, cô chỉ là đang suy nghĩ. Đắn ông đúng là toàn đám cận bã, kẻ nào cũng giống nhau, không thể tin vào ai cả. Các yêu nhau, nào là thể sẽ yêu nhau suốt đời suốt kiếp, đến khi không còn yêu nhau như trước thì lại tàn nhẫn với đối phương như vậy? Phụ nữ, tại sao lại đáng thương đến vậy? Lúc nào cũng bị những tổn thương do người đàn ông ở bên cạnh làm nên.

Đột nhiên lúc ấy, Hình Thi bỗng bật dậy, ý thức tự cường của cô bỗng nhiên nổi dậy. Cô đã tự lừa dối lòng mình, sẽ không để bất kì kẻ nào có thể làm tổn thương mình. Còn đối với những kẻ làm tổn thương mình, Hình Thi nhất định sẽ phải bắt họ trả một cái giá đắt, cho dù kẻ đó có là Hạo Nhiên đi nữa, Hình Thi vẫn sẽ không hề nương tay. Cho họ biết được, cảm giác trả giá và bị phản bội thì cái nào sẽ đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Huân y

Đây là năm thứ hai, mình " ăn " sinh nhật trên Wattpad.

Ngoài việc chỉ chúc bản thân nên chăm chỉ và cố gắng cho truyện thì mình không biết nói gì hơn.

Sinh nhật nhưng không thể " tặng thêm " gì cho các bạn, cảm thấy có chút xấu hổ. Nhưng vẫn mong các bạn thông cảm

.....

Hình Thi đi đến nhà bếp, mở chiếc tủ đựng ly, tay kia thì mang một chai rượu Chateau Grusaud Larose 2004 của Pháp. Cô đi đến phòng khách, khai chai rượu ra và nhấp môi, hương thức vị ngon của rượu.

Hình Thi rất ghét uống rượu, vì mỗi lần uống nó, cô liền nhớ lại tình cảm của mình và Hạo Nhiên lúc trước. Dù lúc còn đi học cả hai đã chia tay, cô đã hứa sẽ khiến người làm mình bị tổn thương phải trả giá. Nhưng cô vẫn luôn bị một dối theo anh, cho đến khi học hết năm trung học phổ thông. Hạo Nhiên gần như " bốc hơi ", cô đã có tâm an nh nhưng vẫn không thành công. Hình Thi đã dùng mọi cách để muốn biết được cuộc sống hiện tại của Hạo Nhiên. Kể cả khi cô nhờ người điều tra, nhưng tất cả đều thất bại.

Hạo Nhiên rời đi, cuộc sống của Hình Thi dần như rất mờ hồ. Chẳng ai biết được, khoác lên người bộ quần áo của bác sĩ, vừa nghiêm túc, vừa chuyên nghiệp. Nhưng khi về đến nhà, cô chỉ hy vọng một điều, đó là nhanh chóng quên Hạo Nhiên. Cô biết, khi yêu một ai đó, không hề dễ. Còn khi muốn quên đi học lại càng khó hơn, thời gian để quên họ cũng rất dài. Suy sao cũng, là do Hình Thi đã quá yêu Hạo Nhiên nên mới khó có thể quên anh. Trong tình yêu, dường như ai yêu sâu đậm nhất, tức là người thua cuộc?

.....

Tối đó tại Vũ gia, Hàn Tử Huyền về đây một mình, không hề hờm nay lại có nhiều việc khiến mình lo lắng đến vậy. Từ việc Vũ Thiên Phong bắt người bỏ đến đón cô về Vũ gia, đến việc nài ni giúp mình không nói việc bị thương cho Vũ Thiên Phong cũng đã khiến cô như " *sống trong lo sợ* ".

Hàn Tử Huyền mang theo quần áo vào nhà tắm, cô xả nước ấm đầy bồn tắm, tiếp đó cho vào giọt tinh dầu huân y. Có chút rã buớc vào bên trong bồn, cô ngồi đầu ra phía sau. Hai mắt Hàn Tử Huyền lúc này lộ vẻ đầy mệt mỏi. Hàn Tử Huyền từ từ nhắm hai mắt lại để nghỉ ngơi, cô muốn thư giãn một lát.

Tinh dầu huân y có tác dụng giảm sự mệt mỏi và áp lực, căng thẳng. Hàn Tử Huyền vừa nhắm mắt lại liền cảm thấy rất buồn ngủ. Cô đã cố gắng kiềm chế cơn buồn ngủ này.

Nhưng khi Hàn Tử Huyền từ từ mở mắt, cô phát hiện trần nhà này có vẻ rộng hơn so với trần nhà tắm. Lúc này Hàn Tử Huyền mới ý thức được, mình đang nằm trên giường ngủ, không phải bồn tắm. Vũ Thiên Phong ngồi ngay bên cạnh cô, Hàn Tử Huyền nhìn xuống dưới thấy đã quấn một chiếc khăn, cô lại cảm thấy an tâm. Hàn Tử Huyền giọng đầy khó hiểu, hỏi Vũ Thiên Phong:

" *Tại sao em lại nằm trên giường?*

Rõ ràng là em đang tắm trong bồn tắm mà? "

Vũ Thiên Phong vừa nghe câu hỏi của Hàn Tử Huyền, giọng anh có chút tức giận, là Hàn Tử Huyền:

" *Đồ ngốc, em muốn chết sao?*

Nếu không phải anh lên phòng tìm nhưng không thấy em, nhận thấy có mùi hương huân y trong nhà tắm.

Anh gọi mãi, không nghe tiếng em trả lời. Anh liền xông vào thì thấy em nằm ngủ ở đó.

Em muốn bị chết ngạt trong nhà tắm sao? "

" *Xin lỗi, là do em mệt quá nên chỉ định nằm thư giãn lát thôi. Em không có ý ngủ ở đó!*"

Giọng Hàn Tử Huyền dịu lại, cô nhận lời với Vũ Thiên Phong

Thấy Hàn Tử Huyền vẻ mặt nhàn lải, anh cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cô không sao là được.

Lúc bé Hàn Tử Huyền ra khỏi bồn tắm, anh gọi mãi nhưng vẫn chưa thấy cô tỉnh dậy. Vũ Thiên Phong liền nhanh chóng hỗ tập nhàn tạo cho Hàn Tử Huyền. Cũng may có liên tình lữ, Vũ Thiên Phong vừa thương lại vừa giận. Có lẽ do dạo này có quá nhiều công việc nên anh không thể dành nhiều thời gian cho cô như trước. Sau vụ này kết thúc, anh sẽ quên công việc một thời gian để ở cùng Hàn Tử Huyền.

Vũ Thiên Phong nhìn Hàn Tử Huyền với ánh mắt đầy tà mị, khoe môi anh đột nhiên cong lên, lộ vẻ đầy sắc sảo, hỏi Hàn Tử Huyền:

" *Em không định mặc quần áo sao?*

Hay là em đang cần dần anh vậy? "

Thấy Vũ Thiên Phong có vẻ ngại hiểm, Hàn Tử Huyền lấy chiếc chăn che phần trước lại, ngại ngại nói

" *Anh... anh ra ngoài để em mặc quần áo "*

" *Anh ở đây thì có sao?*

Đi gì thân thể em cũng đã bị anh nhìn thấy hết rồi, còn ngại gì chứ! "

Hàn Tử Huyền nghe câu nói bá đạo của Vũ Thiên Phong, mặt cô đỏ bừng lên, cả mặt và hai đầu nóng lên.

Vũ Thiên Phong tiến lại gần Hàn Tử Huyền, anh càng tiến đến gần thì Hàn Tử Huyền lại lùi về sau. Bất chợt cô trượt tay, Vũ Thiên Phong nhanh chóng lấy tay đỡ lấy đầu của Hàn Tử Huyền. Khiến cho tình cảnh lúc ấy vô cùng ám muội, Vũ Thiên Phong nằm phía trên, một tay anh đỡ lấy đầu Hàn Tử Huyền, tay còn lại anh chống lên giường.

" *Thì ra những lúc như thế này, trông em thật quyến rũ đó, Tử Huyền "*

Vũ Thiên Phong bắt ngờ cất tiếng, Hàn Tử Huyền lại càng ngượng hơn. Hiện tại, khoảng cách của Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền rất gần nhau, nói đúng hơn chỉ còn cách 1 cm thì mỗi sẽ chạm môi.

" *Thiên Phong, anh...anh đừng đùa nữa!*

Anh ra ngoài đợi, em mặc quần áo rồi sẽ mở cửa cho anh vào "

Vừa nói, Hàn Tử Huyền vừa cảm nhận được nhịp tim tăng nhanh, cô thở rất nhanh khiến cho gương mặt thêm đỏ.

" *Ra ngoài đợi cũng được, nhưng mà, anh sẽ không đi.*

Bởi vì anh muốn chiếm lấy em "

Vừa nghe Vũ Thiên Phong nói xong, Hàn Tử Huyền vẻ mặt chết sợ hãi, cô cố gắng tránh né ánh mắt của anh. Đúng hơn là cô đang muốn chạy trốn, cô không muốn sự " *trong trắng* " của mình lúc này bị anh đoạt lấy.

Thấy Hàn Tử Huyền đang tìm cách chạy trốn, Vũ Thiên Phong lấy tay đỡ đầu cô xuống, rồi chống tay ấn xuống giường. Tư thế của Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền ngày càng ám muội, anh cảm nhận được cơ thể mình đột nhiên nóng lên, tiếp tục nhìn cô, nó nư cười tì mỉ

* *Huân y: là tên gọi khác của hoa cải hương.*

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 65: Mau mặc quần áo vào

Vũ Thiên Phong đưa mặt sát gần đến Hàn Tử Huyền, mặt cả hai người lúc này càng gần nhau hơn, anh nói

" *Định trốn sao?*

Em định làm chuyện xấu rồi bỏ đi hay sao? "

" *Chuyện xấu?*

Chẳng lẽ, mình đã bị bại lộ. Thiên Phong đã biết thân phận thật sự của mình? "

Hàn Tử Huyền đột ngột giật mình khi nghe anh nói mình " *làm chuyện xấu* ", cô trấn an bản thân bình tĩnh. Hàn Tử Huyền cố giữ giọng bình tĩnh, nói

" *Làm chuyện xấu?*

Thiên Phong, anh nói gì em không hiểu "

" *Em định đốt lửa trong lòng anh rồi bỏ trốn hay sao?*

Anh sẽ không bỏ qua cho em lần này đâu! "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong của người xuống, hôn Hàn Tử Huyền liên tục khiến cô không thể thở được. Hô hấp khó khăn, Hàn Tử Huyền lại càng không thể chống cự lại được chỉ đành để anh rồi mới có. Khi đó, Hàn Tử Huyền mới có cơ hội để bỏ chạy.

Đúng như Hàn Tử Huyền nghĩ, lát sau, Vũ Thiên Phong mới anh cũng đã chịu rời khỏi đôi môi quyến rũ của cô. Nhưng rồi, đôi môi anh trượt xuống phần cổ trắng nõn của Hàn Tử Huyền. Lập tức đánh dấu chủ quyền.

Không ngờ trong lúc này, Vũ Thiên Phong lại vô cùng phong độ, làm cho Hàn Tử Huyền lắp bắp nói

" *Thiên... Thiên Phong, em cảm thấy không được khỏe, anh có thể.... "*

" *Không được!*

Anh không thể đợi được nữa... "

Không để Hàn Tử Huyền nói hết câu, Vũ Thiên Phong giọng đầy uy nghiêm nhưng vẫn có chút quyến rũ nói. Lời anh nói, làm cho Hàn Tử Huyền có chút sợ hãi. Ánh mắt lại nhìn Hàn Tử Huyền với vẻ đầy khao khát.

Anh thắng người, lấy tay gõ từng chiếc cúc áo. Hàn Tử Huyền vừa thấy vậy, cô lấy tay che lấy hai mắt của mình lại, giọng nói có chút vô vọng. Nếu như bây giờ có ai đến cứu cô thì tốt biết mấy.

Không gian bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, không thấy Vũ Thiên Phong hành động gì cả. Hàn Tử Huyền bỏ tay ra, thấy anh đang nhìn cô với vẻ mặt và ánh mắt treu đùa. Anh rời khỏi người Hàn Tử Huyền, đỡ cô ngồi dậy. Rồi lại thì thầm vào tai cô:

" *Em mau mặc quần áo vào đi, đừng để bị cảm lạnh. "*

" *Nhưng... nhưng anh không ra ngoài. "*

" *Không phải anh đã nói rằng muốn nhìn em mặc quần áo hay sao?*

Hay là, em muốn anh giúp em mặc nó? "

Vũ Thiên Phong nói vô cùng tự nhiên, Hàn Tử Huyền vừa nghe xong liền lúng túng, không trả lời anh tiếp được.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa " *cốc cốc* ". Phá bỏ bầu không khí đầy ngượng ngùng này. Vũ Thiên Phong liền xoay qua nhìn cánh cửa phòng, giọng anh vang lên lúc này đầy uy nghiêm, hỏi

" *Chuyện gì?* "

Bác Bạch vừa nghe Vũ Thiên Phong hỏi, bác trả lời:

" *Thiếu gia, có người đến tìm cậu "*

" *Được, tôi biết rồi!*

Bác tiếp tục làm việc đi! "

Nghe Vũ Thiên Phong nói thế, bác Bạch đi xuống bên dưới, tiếp tục công việc của mình.

" *Tử Huyền, em ở đây đợi anh.*

Anh sẽ quay lại ngay! "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong đặt lên môi lời nói Hàn Tử Huyền, nụ hôn diễn ra rất nhanh nhưng Vũ Thiên Phong cảm thấy có chút luyến tiếc. Anh nhanh chóng rời khỏi phòng, đi xuống dưới lầu xem là ai đang tìm mình.

Lúc đó trên phòng, sau khi được Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền lấy tay đặt lên môi mình, cảm thấy có chút khó hiểu. Cô chợt ý thức lại bản thân, nghĩ ngơ, nghĩ trong lòng

" *Bây giờ không còn sớm, là ai đến tìm Vũ Thiên Phong?*

Mình phải xuống xem là ai mới được "

Nhất quyết như vậy, Hàn Tử Huyền vội mặc quần áo vào và đi xuống xem

Cô đứng ở bậc thang cao, thấy một dáng người quen thuộc, người đến tìm Vũ Thiên Phong không ai khác chính là Mạc Thanh Thanh. Đã lâu không gặp lại Mạc Thanh Thanh, không ngờ cô ta lại không hề thay đổi. Có lẽ sau lần công ty Mạc thị nhà cô ta suýt phá sản, Mạc Thanh Thanh gần như càng phải chú ý vào hành động và lời nói đối với Vũ Thiên Phong.

Hàn Tử Huyền chỉ nghe loáng thoáng được cuộc nói chuyện của Vũ Thiên Phong và Mạc Thanh Thanh. Vũ Thiên Phong với thái độ vô cùng chán ghét Mạc Thanh Thanh, còn cô ta lại dùng giọng nói dịu dàng như với tâm ý như một đối với anh. Hàn Tử Huyền vì muốn nghe rõ hai người họ nói gì nên cô đã bước xuống bậc thang.

Nghe thấy tiếng bước chân, Vũ Thiên Phong ngược lên nhìn thì thấy Hàn Tử Huyền đang đi xuống. Mạc Thanh Thanh cũng quay ra sau, thấy Hàn Tử Huyền bước xuống. Cô ta nhìn theo dáng anh đầy vẻ vâng khi chạy đến đỡ Hàn Tử Huyền, lòng đầy cảm phẫn. Cô ta không biết nên cảm thấy ai là người đáng thương. Là Mạc Thanh Thanh đáng thương hay Hàn Tử Huyền đáng thương. Bởi vì, Mạc Thanh Thanh sẽ khiến cho Hàn Tử Huyền vĩnh viễn không thể quay lại Vũ gia.

Vũ Thiên Phong với đến đỡ Hàn Tử Huyền bước xuống, thấy anh đối xử dịu dàng với Hàn Tử Huyền. Trong lòng Mạc Thanh Thanh như có ai đâm dao vào, trái tim cô như bị ai đó xé nát.

Vũ Thiên Phong cũng định nói rõ với Mạc Thanh Thanh về việc của anh và Hàn Tử Huyền. Làm cho Mạc Thanh Thanh biết khổ mà lui. Anh đưa cô đến trước mặt Mạc Thanh Thanh, đập vào mắt cô là vết hôn còn đó trên cổ của Hàn Tử Huyền. Mạc Thanh Thanh tức giận nắm chặt hai tay lại. Cô ta cố kìm nén sự giận dữ của mình, nếu không thì sẽ bị Vũ Thiên Phong đuổi ra như lần trước. Lần này, Mạc Thanh Thanh cũng quyết định nói một lượt về tất cả mọi chuyện xảy ra những ngày tháng qua cho Vũ Thiên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 66: Lí lịch của Hàn Tử Huyền

Vũ Thiên Phong trước mặt Mạc Thanh Thanh, ngang nhiên ôm Hàn Tử Huyền sát vào người mình. Lời nói không hề khách khí đối với Mạc Thanh Thanh:

" Mạc Thanh Thanh, không phải tôi đã cấm, không cho có vào đây rồi sao? "

Bác Bạch, là ai mở cửa cho có ta vào?

Lập tức đuổi việc ngay cho tôi. "

Vừa nghe Vũ Thiên Phong nói, Mạc Thanh Thanh liền vội giải thích

" Thiên Phong, em..." "

Mạc Thanh Thanh chưa nói hết thì nhìn thấy Hàn Tử Huyền nói với Vũ Thiên Phong

" Anh đừng giận nữa!

Có lẽ là họ vừa đến làm thôi, anh đừng đuổi việc họ. "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Tử Huyền nói xong, sự tức giận của anh liền dịu lại. Nghe lời Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong sẽ không đuổi việc người mở cửa cho Mạc Thanh Thanh vào. Anh cho người đưa Hàn Tử Huyền quay trở lại phòng nghỉ ngơi. Nhưng khi vừa đi đến phòng, Hàn Tử Huyền liền quay người lại. Có đứng bên trên, muốn xem Vũ Thiên Phong và Mạc Thanh Thanh như thế nào.

" Thiên Phong, em sẽ không làm mất thời gian của anh đâu. Em sẽ nói nhanh thôi! "

Nói rồi, Mạc Thanh Thanh lấy trong túi xách của mình một tờ giấy, nói đúng hơn, đó chính là lý lịch về Hàn Tử Huyền mà Mạc Thanh Thanh biết.

" Anh mau xem đi.

Đây là lí lịch của Hàn Tử Huyền "

Mạc Thanh Thanh đưa tờ lý lịch vào tay Vũ Thiên Phong, anh liền rút tay lại làm tờ giấy rơi xuống đất.

Hàn Tử Huyền đứng bên trên, đột nhiên thấy có chút xót thương cho Mạc Thanh Thanh. Không ngờ, Vũ Thiên Phong lại đối xử nhẫn tâm với Mạc Thanh Thanh đến vậy.

Mạc Thanh Thanh ngay khi thấy Vũ Thiên Phong không cầm lấy tờ giấy rơi xuống đất. Cô cười khổ, khom người xuống nhặt tờ giấy. Lúc Mạc Thanh Thanh vào đứng lên, Vũ Thiên Phong liền kêu bác Bạch lập tức không cho Mạc Thanh Thanh ở lại Vũ gia thêm một giây nào nữa.

Bác Bạch lập tức nghe theo, đưa Mạc Thanh Thanh đến cửa, liền bị cô chặn lại, giọng nói đầy chua chát nói với bác Bạch:

" Bác Bạch, cháu biết Thiên Phong anh ấy chán ghét cháu.

Nhưng cháu không muốn anh ấy đau khổ. Cũng không muốn anh ấy bị người mà mình yêu nhất lừa dối. Xin bác, bác giúp cháu có được không? Giúp cháu đưa thứ này cho anh ấy "

Mạc Thanh Thanh nhét tờ giấy vào tay bác Bạch, cô còn lấy một chiếc máy ghi âm nhỏ đưa cho bác Bạch. Thấy cô đáng thương đến vậy, ngay cả người cô yêu cũng chán ghét và xa đuổi cô. Bác Bạch không nhẫn tâm đến vậy, đành đồng ý giúp cô chuyển nó cho Vũ Thiên Phong. Thấy bác Bạch đồng ý, Mạc Thanh Thanh vui mừng, cô cũng không muốn làm khổ bác Bạch nên nhanh chóng rời khỏi.

Thấy bác Bạch quay vào nhà, trên tay cầm theo tờ giấy lúc này và một chiếc máy ghi âm nhỏ. Vũ Thiên Phong nhìn bác, tức giận nói:

" Bác Bạch, tốt nhất bác nên vứt bỏ những thứ Mạc Thanh Thanh đưa.

Nếu không thì đừng trách tôi..." "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong không định nghe bác Bạch giải thích, anh đi lên phòng tìm Hàn Tử Huyền.

Thấy bác Bạch khó xử, Mạc Thanh Thanh thì lại đau khổ với tình yêu của coi ta vốn không có hy vọng. Hàn Tử Huyền cảm thấy thật thương hai người. Cô suy nghĩ có chút tức tặc, nhưng thấy những gì mình nghĩ không hề sai:

" Trong tình yêu!

Có vai chính thì cũng sẽ có vai phụ

Vai chính luôn là người chịu nhiều mệt mỏi. Còn vai phụ luôn là người chịu tổn thương. "

Trong vở kịch của bản thân mình, Hàn Tử Huyền càng không xác định được ai mới là vai chính, ai mới là vai phụ.

Nhưng mà... cho dù là vai chính hay vai phụ, cả hai người cũng phải chịu những tổn thương. Chỉ là Hàn Tử Huyền cảm thấy, so với Mạc Thanh Thanh, cô có phần hạnh phúc hơn. Không bị Vũ Thiên Phong ghét bỏ, xa đuổi đến như vậy. Nhưng, sống trong hạnh phúc càng lâu, đau khổ sau này sẽ nhiều gấp bội. Hàn Tử Huyền rất sợ, sợ sau khi mình được hạnh phúc, sẽ khổ chấp nhận được nhân đau khổ vậy quanh mình.

Hàn Tử Huyền đang suy nghĩ thì Vũ Thiên Phong chạm vào vai cô làm cô giật mình. Anh dịu dàng vòng tay ôm lấy eo Hàn Tử Huyền, vừa dịu có vào phòng, vừa ôn tồn nói:

" Em vào phòng nghỉ ngơi trước đi.

Anh làm xong công việc rồi vào sau "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong đưa Hàn Tử Huyền vào tận phòng mới cảm thấy an tâm.

Mạc Thanh Thanh sau khi trở về Mạc gia, cô luôn ủ rũ trong lòng. Tại sao cô chỉ muốn tốt cho Vũ Thiên Phong nhưng anh lại đối xử tệ với mình đến vậy?

Càng nghĩ nhiều về Vũ Thiên Phong, Mạc Thanh Thanh lại càng buồn hơn. Đột nhiên, Mạc Thanh Thanh nghe tiếng bước chân ở phía sau. Tiếng bước chân ngày càng gần có hơn. Mạc Thanh Thanh liền xoay người lại xem là ai. Thì ra là Mạc Liên Thành.

Vừa thấy Mạc Thanh Thanh ở ngoài về, về mặt đầy ưu phiền muộn nên ông đi xuống hỏi Mạc Thanh Thanh:

" Con gái, vừa về à?

Lại đến Vũ gia có phải không? "

" Á... dạ. "

" Á, Thanh Thanh, con có vào phòng làm việc của ba hay không? "

Mạc Liên Thành đột nhiên hỏi, Mạc Thanh Thanh liền trả lời:

" Dạ, không có!

Có chuyện gì sao ba? "

Nghe Mạc Thanh Thanh nói vậy, nét mặt Mạc Liên Thành gần như, ông cười rồi xoa đầu cô, nói:

" Không có gì, chỉ là phòng làm việc của ba thấy không ngay ngắn.

Con về phòng nghỉ ngơi đi. "

" Dạ! "

Nghe Mạc Liên Thành nói vậy, Mạc Thanh Thanh liền lên phòng. Trên đường về, cô nghĩ trong lòng:

" Xin lỗi, con đã làm ba thất vọng rồi. "

Lúc này, đột nhiên có một người chạy đến chỗ Mạc Liên Thành, là thuộc hạ của ông. Hann cứ chào Mạc Liên Thành rồi ghé sát vào tai ông nói thật thầm. Về mặt nhìn rất quan trọng.

Mạc Liên Thành vừa nghe hẳn nói, gương mặt liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 67: Anh quá đáng

Đêm đó, bác Bạch cứ trằn trọc mãi không thể nào yên giấc ngủ được. Bác cứ nghĩ đến chuyện Mạc Thanh Thanh nói mình giúp. Còn Vũ Thiên Phong lại cứ nhất quyết không muốn cầm đến những thứ Mạc Thanh Thanh đưa. Bác nhìn tờ giấy và chiếc máy ghi âm do Mạc Thanh Thanh đưa được đặt lên bàn. Bác cảm chú nhìn nó mãi, trong lòng bác lại cứ lặp đi lặp lại một câu:

" Là vứt hay không vứt? "

Sáng hôm sau, Hàn Tử Huyền đang ngủ ngon trên giường thì cô có cảm giác có vật gì quẩn lấy cơ thể mình. Cô chợt mở mắt, Hàn Tử Huyền thấy mình đang nằm gọn trong lòng Vũ Thiên Phong. Cô nhìn chăm vào gương mặt Vũ Thiên Phong lúc ngủ, không rời mắt. Nhưng thật kì lạ, tại sao anh lại không mặc áo khi ngủ? Nhìn xuống người mình, Hàn Tử Huyền mới phát hiện ngay cả mình cũng không có một mảnh vải che thân. Nhìn xuống dưới giường, là quần áo của Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền đang nằm rải rác ở dưới giường. Chết thật!

" Chuyện gì đã xảy ra đêm qua? "

Đêm qua rõ ràng mình và anh ấy không có..." "

Thấy Vũ Thiên Phong dần trở mình, Hàn Tử Huyền hoang mang, cô rảm lại xuống giường, xoay lưng về phía Vũ Thiên Phong. Có trằn trằn lên người mình, với hy vọng Vũ Thiên Phong ngủ có vẫn còn đang ngủ. Nếu không, Hàn Tử Huyền không biết nên đối mặt với anh như thế nào...

Vũ Thiên Phong mở mắt ra, thấy Hàn Tử Huyền xoay lưng về phía mình. Anh tiến đến ôm lấy người Hàn Tử Huyền, tay Vũ Thiên Phong vươn ra, nắm lấy tay của Hàn Tử Huyền, đặt trước ngực cô. Vũ Thiên Phong ghét thật gần vào tai Hàn Tử Huyền, thủ thế:

" Đêm qua, thế nào?

Em ngủ có ngon không? "

" Thiên...Thiên Phong...

Đêm qua... chúng ta... "

Hàn Tử Huyền trong lòng có chút e ngại, lại cảm thấy có chút xấu hổ. Hàn Tử Huyền tuy không nói hết nguyên nhân nhưng Vũ Thiên Phong vẫn biết có định hỏi anh chuyện gì. Vũ Thiên Phong cũng không ngần ngại gì, đáp lại Hàn Tử Huyền:

" Đúng vậy, đêm qua, tại chiếc giường này chúng ta đã... "

Nói rồi, anh nhìn Hàn Tử Huyền với ánh mắt lưu luyến, tiếp lời:

" Em thật sự không nhớ hay giả vờ không nhớ? "

Vũ Thiên Phong càng tiến đến gần Hàn Tử Huyền hơn.

Quả thật Hàn Tử Huyền chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng ngay sau khi thấy Vũ Thiên Phong tiến đến gần mình, cô vội lấy chân quấn quanh người rồi rời khỏi giường. Đứng phía dưới giường, Hàn Tử Huyền nhìn trên giường. Không hề có dấu vết gì về tối qua của mình và Vũ Thiên Phong. Hàn Tử Huyền thờ phào nhẹ nhõm. Cô quay sang tức giận với Vũ Thiên Phong, nói:

" Vũ Thiên Phong, anh quá đáng! "

Vừa nói, Hàn Tử Huyền vừa lấy gối ném về phía Vũ Thiên Phong, anh lại nhanh nhẹn né được tất cả.

Thấy Hàn Tử Huyền tức giận thật, Vũ Thiên Phong bật dậy, nắm lấy tay cô và kéo lên giường. Vũ Thiên Phong nằm phía trên, tay vẫn còn giữ tay Hàn Tử Huyền. Thấy những sợi tóc tình nghịch cứ bám vào mặt Hàn Tử Huyền. Vũ Thiên Phong lấy tay nhẹ nhàng vén tóc cho cô, cứ chỉ của Vũ Thiên Phong lúc này rất ôn hòa. Sau khi vén tóc cho Hàn Tử Huyền, anh lấy tay đặt lên môi Hàn Tử Huyền, nhẹ nhàng sờ vào. Rồi anh lại nhìn thẳng vào mắt Hàn Tử Huyền, ánh mắt đầy kiên định, nói:

" Lúc này anh hơi quá đáng.

Bây giờ anh sẽ bù đắp cho em "

" Bằng cách nào? "

Hàn Tử Huyền người đầy to mồ. Không biết Vũ Thiên Phong định bù đắp gì cho mình

" Lấy thân này bù đắp cho em

Có được không? "

" Vậy thì em không cần! "

Hàn Tử Huyền to về chân nản. Có lấy tay đẩy người Vũ Thiên Phong ra. Nhưng không ngờ lại không thể chống cự được với anh. Ngược lại, anh càng cứ đầu xuống đè gần với gương mặt xinh đẹp của Hàn Tử Huyền.

Tìm Hàn Tử Huyền lúc này đáp nhanh, thờ cũng gấp gáp. Đột nhiên Hàn Tử Huyền cảm thấy bối rối. Mặt anh càng gần, cô thật sự không biết phải làm sao. Cô siết tay mình lại, xoay mặt sang bên khác. Nếu như Hàn Tử Huyền vẫn tiếp tục nhìn vào gương mặt Vũ Thiên Phong lúc này. Cô không biết trái tim mình sẽ đập nhanh hơn đến mức nào.

" Em không cần phải như vậy!

Là anh tự nguyện hiến dâng tâm thân này cho em mà! "

" Vũ Thiên Phong, lòng tự trọng của anh đâu mất rồi? "

" Từ lúc yêu em, anh đã không cần đến nó nữa "

Nghe câu trả lời đầy bá đạo của Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền chỉ biết cảm nản. Cô không biết nói gì thêm với anh, từ lúc nào nói chuyện với Vũ Thiên lại khiến Hàn Tử Huyền đau đầu đến vậy.

" Bảo bối!

Không nói nữa chứ gì! Vậy hai chúng ta cùng vào vấn đề chính nào! "

Vũ Thiên Phong vừa dứt lời, anh lấy tay vuốt ve đôi chân của Hàn Tử Huyền khiến cô đột nhiên run bần bật.

Đột nhiên, bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa thật mạnh và liên tục. Vũ Thiên Phong lần nữa cảm thấy bị quấy rầy liền nói vọng ra ngoài:

" Chuyện gì? "

" Thiếu gia, không hay rồi... "

Là giọng bác Bạch, nghe giọng bác ấy đầy sự hốt hoảng và vô cùng gấp gáp. Rắc cuộc là đã xảy ra chuyện gì khiến bác hoảng loạn đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWs.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 68: Tiramisu

Nghe tiếng bác Bạch đầy hoảng loạn, Vũ Thiên Phong nói vọng ra bên ngoài phòng:

" Bác xuống dưới nhà đi.

Lát tôi sẽ xuống... "

Bác Bạch trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng bác không thể không nghe theo lời của Vũ Thiên Phong. Bác xuống dưới nhà, chuẩn bị thức ăn sáng cho Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền nhưng cứ cảm thấy có chút day dứt trong lòng. Bác không thể giúp Mạc Thanh Thanh vào Vũ gia, càng không thể giúp cô ta đưa vật mà cô ta muốn đến tay Vũ Thiên Phong. Bây giờ, Mạc Thanh Thanh lại không muốn nghe bác Bạch khuyên gì nữa. Có ta đứng trước cửa Vũ gia, là hết muốn vào trong gặp Vũ Thiên Phong. Bác Bạch cũng không còn cách khác, đành chỉ biết lên phòng tìm Vũ Thiên Phong. Trước khi Vũ Thiên Phong xuống, bác Bạch đã chạy ra ngoài công và nói với Mạc Thanh Thanh:

" Mạc tiểu thư.

Tôi khuyên có bấy giờ mau rời khỏi đây đi. Để thiếu gia tức giận sẽ không hay đâu... "

" Bác Bạch, muốn cháu đi cũng được.

Nhưng việc bác hứa giúp cháu, bác đã làm được chưa? "

" Chuyện đó....

Tôi... thật xin lỗi... "

Bác Bạch chưa kịp nói hết câu với Mạc Thanh Thanh, Vũ Thiên Phong từ trong Vũ gia bước ra. Thấy bác Bạch và Mạc Thanh Thanh đang nói chuyện với nhau, anh từng bước đến sau bác Bạch, cất giọng nói đầy lạnh lùng trước Mạc Thanh Thanh khiến bác Bạch cảm nhận được sự vô tình của Vũ Thiên Phong:

" Mạc Thanh Thanh, bấy giờ tôi cho cô hai lựa chọn.

Một: lập tức rời khỏi đây

Hai: tôi sẽ kiện cô tội quấy rầy người khác "

Nói xong, Vũ Thiên Phong xoay người bỏ đi không thèm liếc nhìn một lần.

Thấy bóng lưng anh quay đi, Mạc Thanh Thanh biết, ngay bây giờ cô không còn một chút hy vọng vào người ai được nữa.

Cô quay vào xe và trở về nhà, đáng về đây thả vọng. Trên đường trở về Mạc gia, hình ảnh của Vũ Thiên Phong luôn hiện lên trong đầu của Mạc Thanh Thanh. Cô không thời lúc nào nghĩ đến anh. Nhưng đến khi nghĩ đến lúc anh hạnh phúc bên Hàn Tử Huyền, Mạc Thanh Thanh tìm cảm không cảm lòng. Có ta luôn tự hỏi, tại sao người Vũ Thiên Phong yêu không phải là Mạc Thanh Thanh có mùi là Hàn Tử Huyền? Tại sao Vũ Thiên Phong lại yêu Hàn Tử Huyền nhiều đến vậy? Nếu như đem Mạc Thanh Thanh và Hàn Tử Huyền ra so sánh, tình yêu của Mạc Thanh Thanh cũng chẳng thua kém gì Hàn Tử Huyền, nhưng tại sao?

Mạc Thanh Thanh cũng chỉ có thể trách ông trời, chỉ biết trêu đùa người khác. Nếu đã có Hàn Tử Huyền, vậy tại sao lại có thêm Mạc Thanh Thanh này? Hay để cô chịu sự ghét bỏ của Vũ Thiên Phong? Hay để cô luôn cảm thấy bản thân mình là kẻ thua cuộc đối với Hàn Tử Huyền.

Mạc Thanh Thanh thật sự không cảm lòng. Cô ta không muốn chấp nhận sự thật như vậy. Nếu chấp nhận nó, chỉ khác nào tự thừa nhận bản thân mình là kẻ ngu ngốc trong tình yêu này.

Do mãi suy nghĩ về chuyện Vũ Thiên Phong, Mạc Thanh Thanh đã suy sụp đến độ gầy tã nạt. May thay, cô ta đã kịp dừng xe lại, nếu không đã có người chết do sự mãi mê suy nghĩ của mình.

Việc dừng xe đột ngột làm người Mạc Thanh Thanh đập vào vô lăng phía trước, cô hoảng hồn liền nước đầu lên xem mình có đụng vào người đi đường nào không. Cũng may lúc đó đoạn đường này không có ai qua lại. Mạc Thanh Thanh một phen khiếp vía.

Cô ta có trấn an bản thân mình rồi chạy một mạch về Mạc gia. Hai lòng bàn tay của Mạc Thanh Thanh đang nắm vô lăng cũng đỏ đẫm mồ hôi, trán cô cũng thế. Vừa đi, Mạc Thanh Thanh luôn tự nói với bản thân:

" Không sao, chỉ là chút bất cẩn thôi.

Bây giờ đã không sao rồi! "

Về đến Mạc gia, Mạc Thanh Thanh vẫn còn mừng trong lòng sự sơ hãi suốt trên đường về. Khi người lái vào mở cánh cửa, Mạc Thanh Thanh còn suy nghĩ lái xe tông vào người này, cũng may là người lái này kịp né sang một bên.

Rời khỏi xe, Mạc Thanh Thanh đi thẳng vào nhà, Mạc Liên Thành ngồi đây nhưng cô ta cũng không chào hỏi một tiếng, chạy thẳng lên phòng. Thấy sắc mặt của Mạc Thanh Thanh không tốt, biết là có lại xảy ra chuyện bên ngoài. Mạc Liên Thành cũng chỉ biết thở dài một tiếng.

Chạy lên phòng, Mạc Thanh Thanh đóng sầm cửa lại. Cô ta đi đến bên giường ngủ và thả người rơi xuống giường. Mạc Thanh Thanh nhắm hai mắt lại, cô ta ngày càng cảm nhận được sự hỗn loạn của thực tế. Sự thật lại bị cho là giả dối. Còn giả dối, lại rất được người khác đặt niềm tin và tin tưởng chẳng. Quả thật, càng nghĩ Mạc Thanh Thanh càng thấy bế tắc.

Mạc Thanh Thanh bật người dậy, ánh mắt cô ta lúc này dần dần bộc lộ được sự quyết tâm của mình, cô nghĩ

" Cho dù sao này, Thiên Phong có hận mình hơn đi chăng nữa. Mình vẫn phải tiếp tục thực hiện cho hoàn thành ý nghĩ lần này. Nhất định phải vạch trần bộ mặt của Hàn Tử Huyền. Mình muốn Thiên Phong thấy, Hàn Tử Huyền luôn ở trước mặt anh thật ra là người như thế nào.

Hàn Tử Huyền, có đáng trách tới làm hỏng kế hoạch của cô. Là do tôi quá yêu Thiên Phong mà thôi "

Ý nghĩ vừa dứt, chợt bên ngoài Mạc Thanh Thanh nghe thấy có tiếng gõ cửa phòng và một giọng vang vào hỏi cô ta:

" Tiểu thư, tôi mang ít món ngọt mà cô thích "

" Vào đi "

Nghe Mạc Thanh Thanh nói vậy, cô gái giúp việc liền mở cửa bước vào. Nhìn thấy Mạc Thanh Thanh đang ngồi xoay lưng về phía mình, cô gái này liền đặt đĩa bánh trước mặt Mạc Thanh Thanh trên bàn gần đó.

" Tiểu thư, là bánh Tiramisu mà cô thích nhất "

" Được rồi!

Cô ra ngoài đi "

Cô giúp việc nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong phòng, Mạc Thanh Thanh hướng ánh mắt về phía chiếc bánh Tiramisu. Lòng cô vừa vui mà lại vừa buồn. Vui, vì được nếm lại ý bánh mà đã lâu mình chưa ăn. Buồn, là vì đây có thể là lần cuối cùng cô ăn nó, trước khi cô ghét nó. Mạc Thanh Thanh tự hỏi, tại sao phía trên một chiếc bánh ngọt lại có thứ vừa có vị đắng lại vừa có vị ngọt như chocolate.

Mạc Thanh Thanh nâng tay cầm lấy chiếc thìa nhỏ được đặt trong đĩa. Cô lấy một phần bánh nhỏ rồi đưa vào miệng. Nước mắt bỗng nhiên bắt gács cũng rơi xuống, thấm vào môi cô. Vị bánh Tiramisu này có ngọt cũng có mặn. Ngọt ngào vì có phần kem bên trên, nhưng phần mặn lại là do những giọt nước mắt của cô. Đây là lần đầu tiên, Mạc Thanh Thanh vừa ăn một chiếc bánh ngọt, vừa cảm nhận được sự ngọt ngào lẫn mặn đắng. Cô biết, phần mặn đắng này, là do con người bị tổn thương mà có.

Đột nhiên lúc này, Mạc Thanh Thanh lại trợn mắt nhìn chăm chăm vào đĩa bánh Tiramisu, về đây một mặt, một bát đầu trắng bột, giọng đầy yếu ớt, nói

" Chiếc.... bánh.... "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Xác minh

Trưa hôm ấy, Vũ Thiên Phong đang ở công ty khá bận vì phải giải quyết một số tài liệu. Ngay khi làm xong một bộ tài liệu tiếp theo, anh liền đặt sang một bên. Vũ Thiên Phong ngẩng đầu về phía sau, thờ dài một tiếng đầy vẻ mệt mỏi. Anh lấy ngón tay thon dài của mình xoa ản thái dương. Công việc ở công ty bây giờ thật bận khiến anh làm từ sáng đến bây giờ vẫn chưa thể nghỉ ngơi. Vũ Thiên Phong dần dần ngồi thẳng người lại, anh bắt đầu suy nghĩ đến Hàn Tử Huyền.

" Từ lúc nào mà mình lại không còn quan trọng thân phận của Tử Huyền nữa?

Không phải mình luôn cho người điều tra hay sao? Tại sao bây giờ lại....? "

Nghĩ rồi, Vũ Thiên Phong lại tiếp tục thờ dài. Lần này, anh thật sự không hiểu bản thân mình muốn gì?

Tiếng chuông điện thoại của Vũ Thiên Phong vang lên, anh vội tay nhanh chóng lấy điện thoại. Nhìn thấy người gọi đến là Hoàng Trầm, Vũ Thiên Phong nghe máy:

" Tôi nghe "

Giọng nói đầy uy nghiêm của Vũ Thiên Phong cất lên

" Lão đại, có chuyện không hay rồi... "

Vũ Thiên Phong sau khi nghe tin Hoàng Trầm báo, về mặt liền thay đổi. Nét mặt anh liền trầm xuống trông thấy. Vũ Thiên Phong tắt điện thoại, trong lòng anh đầy hoang mang.

Đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa phòng làm việc, Vũ Thiên Phong đẩy một người ngồi ngay người lại và nói:

" Vào đi "

Nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, Mạc Ngón liền mở cửa phòng. Anh bước vào trong với vẻ đầy gấp gáp, nói với Vũ Thiên Phong:

" Thiên Phong, tôi vừa nhận được tin, Mạc Thanh Thanh chết rồi. "

" Tôi biết, tôi cũng vừa nhận được tin ấy "

Nghe Mạc Ngón nói, Vũ Thiên Phong chống tay lên bàn, lấy đầu ngón tay xoa xoa vào giữa trán, trán đầy mồ hôi.

" Mạc Ngón, cậu có biết thêm gì về cái chết của Mạc Thanh Thanh không? "

" Theo như thông tin mà tôi biết được, Mạc Thanh Thanh chết trong tình trạng hai tay ôm cổ và hai mắt không hề nhắm lại.

Có lẽ là do trúng độc. "

Nghe vậy, Vũ Thiên Phong liền suy nghĩ:

" Trúng độc?

Là loại độc gì lại phát huy tác dụng nhanh đến vậy?... "

" Đừng rồi, chắc là nó... "

Đột nhiên suy nghĩ ra điều gì đó, Vũ Thiên Phong liền mở mắt ra. Vũ Thiên Phong và Mạc Ngón nhanh chóng rời khỏi công ty.

- - - - -

Tối hôm ấy tại Vũ gia, do Hàn Tử Huyền ở trong phòng từ sáng nên cô vẫn chưa hay tin Mạc Thanh Thanh đã chết. Tối ấy, cô cảm thấy trong lòng không thoải mái nên đã xuống nhà đi dạo. Khi đi xuống, cô nghe người giúp việc cứ mãi lo nói chuyện thì liền xuống xem đã xảy ra chuyện gì, cô liền hỏi họ:

" Các cô sao không làm việc mà lại đứng đây nói chuyện?

Có chuyện gì sao? "

Do mãi lo nói chuyện mà không để ý Hàn Tử Huyền xuất hiện, khi nghe tiếng cô hỏi, những người giúp việc liền hoảng hồn mà xoay người lại, giọng đầy run rẩy trả lời:

" Thiếu... thiếu phu nhân...

Chúng... chúng tôi chỉ đang nói chút chuyện với nhau thôi "

" Thiếu phu nhân, có có việc gì sao? "

Bác Bạch từ trong nhà bếp, nghe thấy tiếng của Hàn Tử Huyền và những người giúp việc liền ra xem.

" Á, không có gì?

Chỉ là tôi ở trên đi xuống, thấy họ nói chuyện, không biết có chuyện gì xảy ra thôi "

Bác Bạch vừa nghe Hàn Tử Huyền nói xong, bác liền đưa mắt sang nhìn những người giúp việc này, bác hỏi nhỏ họ:

" Các cô đang nói chuyện gì vậy? "

" Thưa bác, chỉ là... là đang bàn về chuyện của Mạc tiểu thư thôi "

Một cô trong số đó nói nhỏ trả lời. Nhưng cho dù có nói nhỏ cách này vẫn lọt vào tai của Hàn Tử Huyền. Hàn Tử Huyền nghe bản về chuyện của Mạc Thanh Thanh thì liền hỏi:

" Mạc Thanh Thanh có chuyện gì sao? "

Bác Bạch nghe Hàn Tử Huyền hỏi, bác lưỡng lự chưa biết có nên nói hay không. Ánh mắt Hàn Tử Huyền chăm chăm nhìn bác đợi câu trả lời khiến bác Bạch liền nói thật:

" Mạc tiểu thư có ấy chết rồi "

Hàn Tử Huyền vừa nghe bác Bạch nói thì đầy bất ngờ. Cô không thể tin được. Lúc sáng cô còn nghe tin cô ta chạy đến Vũ gia đòi gặp Vũ Thiên Phong, vậy mà bây giờ...

Điều này quá đột ngột làm cho Hàn Tử Huyền có chút không thể chấp nhận được sự thật. Cô chợt má ỷ thức má lù người về phía sau, nếu như lúc ấy bác Bạch không kịp thờ đồ Hàn Tử Huyền thì có lẽ cô đã bị ngã. Cô hỏi lại bác Bạch một lần nữa, cô muốn xác định những gì bác Bạch và lời của những người giúp việc:

" Là thật sao?

Mạc Thanh Thanh thật sự chết rồi sao? "

" Thiếu phu nhân, đó là sự thật.

Tôi cũng chỉ biết vào lúc trưa này thôi. Mạc tiểu thư sau khi rời khỏi Vũ gia thì mất "

Bác Bạch thành thật nói

" Bác có biết lý do cái chết của Mạc Thanh Thanh không? "

Hàn Từ Huyền cố gắng lấy lại bình tĩnh cho bản thân, hỏi bác Bạch

" Tôi nghe nói là do trúng độc "

Bác Bạch vừa dứt câu, Hàn Từ Huyền nghe xong thì lặng người. Một cô gái trong số người giúp lên cất tiếng nói:

" Thật độc ác!

Cho dù Mạc Tiểu Thư có đáng ghét đến mấy nhưng cũng không đến nỗi phải hạ độc giết cô ấy chút! "

Hàn Từ Huyền sau khi nghe cô giúp việc này nói thế thì liền quay người trở lên phòng mà không nói gì thêm.

Quay trở lên phòng, Hàn Từ Huyền ngồi trên giường suy nghĩ hồi lâu. Quả thật cô vẫn còn đang rất sốc về cái chết của Mạc Thanh Thanh. Hàn Từ Huyền cảm thấy chiếc điện thoại được đặt trên bàn. Cô nhìn vào danh bạ và gọi điện cho Yên Yên:

" Yên Yên, em chạy xe qua Vũ gia đón chị. Có việc gấp! "

Vừa nói dứt câu, Hàn Từ Huyền liền tắt máy và đi đến bên tủ quần áo lấy đồ để thay. Cô nhất định phải đi ngay bây giờ, vì cô cần phải xác minh một việc rất gấp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Cái chết của Mạc Thanh Thanh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hàn Từ Huyền đêm đó, cô mặc một bộ chiếc áo len tay dài và chiếc quần bò màu đen. Mái tóc dài được cô buộc lên với cùng gọn gàng. Vừa bước xuống cầu thang, bác Bạch liền hỏi:

" Thiếu phu nhân, trời đã tối rồi!

Có định ra ngoài sao? "

" Đúng vậy.

Nếu Thiên Phong có hỏi, bác cứ báo anh ấy đang lo, con sẽ quay về sớm! "

Vừa nói dứt câu, Hàn Từ Huyền đã đi thẳng ra ngoài, không để ý chuyện gì cả. Khi Hàn Từ Huyền vừa mới bước ra khỏi cổng Vũ gia, cô đã nghe được tiếng xe mô tô phản khối lớn chạy từ xa. Tiếng xe quen thuộc như vậy, cũng chỉ có thể là Yên Yên thôi.

Yên Yên dừng xe trước mặt Hàn Từ Huyền. Tay đưa cho Hàn Từ Huyền chiếc mũ bảo hiểm. Hàn Từ Huyền vừa ngồi lên xe, Yên Yên đã nhanh tay phóng xe đi nhanh. Trong lúc ấy, xe của Vũ Thiên Phong cũng chạy về Vũ gia. Xe của Vũ Thiên Phong và xe mô tô của Yên Yên đã chạy lướt qua nhau. Nhưng do cả hai đều không để ý nên không nhận ra. Vũ Thiên Phong cũng vừa cùng Mặc Ngần trở về nhà sau khi anh rời khỏi công ty.

Trên đường đi, Yên Yên mới chợt nhớ đến một việc. Cô đã quên hỏi Hàn Từ Huyền định đi đâu. Đành hơi ngừng đầu ra phía sau và cất giọng hỏi Hàn Từ Huyền:

" Chị Huyền

Chị muốn đến chỗ nào? "

" Nhà xác "

Nghe Hàn Từ Huyền nói, Yên Yên cảm thấy kì lạ. Trời đã tối như vậy, tại sao Hàn Từ Huyền lại muốn đến nhà xác để làm gì? Nhưng cũng may là đoạn đường cô đang chạy, thuận đường đến nhà xác.

Đến trước của nhà xác, một người canh gác tại nhà xác đã hỏi Hàn Từ Huyền và Yên Yên:

" Xin hỏi

Hai người muốn tìm xác của ai? "

" Mạc Thanh Thanh "

Giọng của Hàn Từ Huyền vẫn đầy bình tĩnh vang lên mà không hề hay biết, Yên Yên đang kinh ngạc. Cô không nghe lầm chứ? Mạc Thanh Thanh chết rồi?

" Được

Để tôi dẫn hai người vào! "

" Cảm ơn anh "

Lúc này, Yên Yên cất giọng nhưng giọng nói của cô lại có chút run sợ.

Được người canh gác tại nhà xác dẫn đến thi thể của Mạc Thanh Thanh. Yên Yên đi phía sau Hàn Từ Huyền, thủ thi nhốt:

" Chị Huyền, Mạc Thanh Thanh chết rồi sao? "

Hàn Từ Huyền không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ một cái.

Đến nơi, người canh gác nhà xác nói với Hàn Từ Huyền và Yên Yên:

" Chúng tôi sắp đóng cửa rồi!

Hai cô chỉ có thể ở đây 5 phút "

Nói rồi, anh ta quay lưng đi ra ngoài.

Thi thể của Mạc Thanh Thanh được đặt nằm trên một chiếc giường đầy, còn có một tấm vải trắng trùm phía trên. Sau khi nhìn thấy thi thể của Mạc Thanh Thanh, cả Hàn Từ Huyền và Yên Yên đều đứng im bất động, cũng không ai nói một lời nào.

Hàn Từ Huyền từ từ, từng bước tiến về phía trước, cô lấy tay cảm tấm vải trắng kéo ra khỏi khuôn mặt của Mạc Thanh Thanh. Nhưng khi kéo tấm vải ra, cô lại cảm thấy có lỗi với Mạc Thanh Thanh.

Nhưng ngay khi nghĩ đến thời gian ở lại đây không còn nhiều. Nếu như vẫn cứ tiếp tục oán trách bản thân thì cô sẽ không thể biết được vì sao Mạc Thanh Thanh chết.

" Yên Yên, giúp tôi tìm xem trên người Mạc Thanh Thanh có dấu vết nào để lại không? "

" Dạ "

Cả hai người cùng bắt tay nhau tìm kiếm. Sau khi tìm xong, lại chẳng phát hiện có dấu vết kì lạ gì. Nhưng Hàn Từ Huyền lại không có thể bỏ cuộc. Cô nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Lúc này, Yên Yên vẫn còn đang quan sát khuôn mặt của Mạc Thanh Thanh thì phát hiện ra. Trên mặt Mạc Thanh Thanh có dính máu trắng. Nói đúng hơn là dính ở phần mép miệng. Vừa nhìn thấy, Yên Yên đã vội nói cho Hàn Từ Huyền biết:

" Chị Huyền, chị mau lại đây xem!

Ở phần mép miệng của Mạc Thanh Thanh có dính gì nè! "

Hàn Từ Huyền vừa nghe Yên Yên nói vậy, cô liền chạy lại. Quả thật, là có dính thứ gì đó. Hàn Từ Huyền lấy tay thứ quẹt một ít ra lên đầu ngón tay và ngửi thử. Chính là mùi bánh kem.

Ngửi rồi, Hàn Từ Huyền lấy tay mở miệng của Mạc Thanh Thanh ra. Trong miệng của Mạc Thanh Thanh lại có mùi bánh nhân, có dính miếng Mạc Thanh Thanh trở lại.

Người canh gác lúc này quay trở lại và nói với Hàn Từ Huyền và Yên Yên:

" Đến giờ chúng tôi đóng cửa rồi! "

" Có thể để cho tôi đắp chiếc vải lại cho cô ấy không? "

Hàn Từ Huyền vẫn giọng đầy bình tĩnh. Người canh gác nghe cô nói vậy thì gật đầu.

Hàn Từ Huyền đi đến, tay cô nắm tấm vải, trước khi đắp lên mặt Mạc Thanh Thanh. Ánh mắt cô nhìn Mạc Thanh Thanh đầy buồn bã, ngửi trong lòng:

" Mong cô ra đi thanh thản.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ rời xa anh ấy, như ý nguyện của cô "

Hàn Từ Huyền và Yên Yên được người canh gác đưa ra khỏi nhà xác. Trên đường đi, người canh gác đã hỏi hai người:

" Không biết hai cô là gì của thi thể vừa rồi? "

" Bạn bè... "

Yên Yên trả lời có chút ngượng ngùng.

" Ra là vậy...

Mà trước khi hai cô đến, cũng có hai chàng trai đến. Cũng là tìm thi thể vừa rồi.

Họ cũng nói là bạn bè như hai cô vậy? "

Người canh gác không đầu điểm điều gì, liền nói:

Sau khi rời khỏi nhà xác Yên Yên lái xe nhanh chóng đưa Hàn Từ Huyền trở về Vũ gia. Yên Yên cũng không hỏi Hàn Từ Huyền nguyên nhân cái chết của Mạc Thanh Thanh.

Đến Vũ gia, Hàn Từ Huyền vào trong, được bác Bạch thông báo Vũ Thiên Phong đã về nhà từ lâu. Đang đợi cô ở trong phòng. Hàn Từ Huyền liền nhanh chóng đi lên phòng.

Thấy Hàn Từ Huyền bước vào, Vũ Thiên Phong liền hỏi với sự đầy lo lắng:

" Em đã đi đâu vậy? "

" Em chỉ ra ngoài lát thôi "

Đặt câu, Hàn Từ Huyền liền vào nhà tắm. Cô xả vòi hoa sen, còn cô thì đứng yên mặc cho nước chảy. Bước ra khỏi nhà tắm, Hàn Từ Huyền liền đi đến giường ngủ. Cô nằm xuống cạnh Vũ Thiên Phong, nằm xoay lưng về phía anh.

Vũ Thiên Phong thấy vậy, anh đi chuyển người lại gần Hàn Từ Huyền và ôm lấy cô. Đột nhiên, Hàn Từ Huyền xoay người lại và ôm lại Vũ Thiên Phong. Anh lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc của Hàn Từ Huyền, hỏi cô:

" Em sao vậy? "

Cô chuyển gì à? "

" Không! "

Chỉ là em muốn trấn trong những giây phút ở bên cạnh anh "

Hàn Từ Huyền thì thào

Tuy cả hai người đang ôm nhau, nhưng vẫn không ngừng nghĩ về cái chết của Mạc Thanh Thanh

" Đúng như mình nghĩ, chính là Kali Xyanua "

Cả Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền đều có cùng một suy nghĩ

- - - - -

* **Kali Xyanua**: là một chất độc có mùi giống như mùi quả hạnh nhân, có hình thức bề ngoài giống như đường và hòa tan nhiều trong nước. Cho đến những năm thập niên 1970 nó còn được sử dụng trong thuốc diệt chuột.

(Bạn nào có đọc Detective Conan, thì sẽ biết đến Kali Xyanua này)

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thông báo

Tang lễ của Mạc Thanh Thanh không lâu sau đã được tổ chức. Cô ta được chôn cất tại một ngôi nhà trang cỏ phần hoang vu, vắng vẻ. Ngày hôm ấy, Vũ Thiên Phong, Mặc Ngón và Yên Yên cũng có mặt tại đám tang của Mạc Thanh Thanh. Hàn Từ Huyền do cảm thấy trong tâm có chứa cảm xúc nên đã không đến tham dự tang lễ.

Ngày hôm đó, Hàn Từ Huyền ngồi trong phòng nhìn ra bên ngoài, bầu trời hôm ấy có chút âm u. Có lẽ, ngay cả ông trời cũng cảm thấy có chút xót thương cho Mạc Thanh Thanh. Cô ta tuy tính cách có hơi vô li nhưng nếu như nói đến hậu quả thì Mạc Thanh Thanh quả thật không đáng chết.

Đôi người là vậy, cả đời chỉ yêu một người, luôn ôm giấc mộng người đó yêu lại mình. Luôn đấu đá nhau chỉ để tranh giành tình yêu của họ. Đến cuối cùng cũng không rõ nguyên nhân thì sao bản thân lại chết?

Ngồi rồi, Hàn Từ Huyền thở dài đầy rầu rĩ. Cô biết chắc rằng, cho đến cuối cùng, hậu quả của cô nhất định sẽ không như Mạc Thanh Thanh, mà là hơn cô ta.

- - - - -

Sau hơn ba tháng điều tra về cái chết của Mạc Thanh Thanh, bên phía cảnh sát vẫn chưa có thêm bất kì manh mối gì, ngoại trừ việc biết Mạc Thanh Thanh chết do trúng độc Kali Xyanua.

Từ sau cái chết của Mạc Thanh Thanh, Vũ Thiên Phong càng bận công việc hơn so với lúc trước. Do bị đứt quá nhiều manh mối lớn làm cho Vũ Thiên Phong quay lại và chú tâm vào công việc hơn trước.

Còn Hàn Từ Huyền sau cái chết của Mạc Thanh Thanh, cô gần như luôn giữ khoảng cách với Vũ Thiên Phong. Nhưng do anh quá bận nên cũng không cảm nhận được sự xa cách ấy.

Vào một buổi tối, lúc ấy, Vũ Thiên Phong vẫn chưa về Vũ gia. Hàn Từ Huyền lại cảm thấy bản thân mình dường như đang quên mất một việc. Nhưng cho dù có cố gắng đến đâu vẫn không nhớ ra đó là việc gì.

Hàn Từ Huyền bước từ trên lầu xuống, thẳng đến nhà bếp để lấy nước uống. Sau khi đã rót nước vào ly, bác Bạch thấy cô ngồi đó liền mở lời chào:

" Thiếu phu nhân "

Hàn Từ Huyền nghe không không đáp lời, nhưng lại nhẹ nhàng gật đầu như một lời chào với bác Bạch.

Khi tay Hàn Từ Huyền cầm lấy ly nước và đưa vào miệng thì cô mới nhớ đến. Hóa ra, việc ba tháng nay mà Hàn Từ Huyền muốn nhớ đến chính là vật Mạc Thanh Thanh luôn muốn đưa cho Vũ Thiên Phong nhưng lại bị anh đẩy vô tình không để tâm đến.

Bác Bạch sau khi chào Hàn Từ Huyền thì định quay trở về phòng để nghỉ ngơi. Bác vừa bước được vài bước thì nghe tiếng Hàn Từ Huyền gọi liền quay người lại, hỏi xem có cần bác giúp gì.

" Thiếu phu nhân, có gọi tôi là có việc gì sao? "

" Bác Bạch, bác có nhớ đến hôm mà ba tháng trước Mạc Thanh Thanh đến Vũ gia không? "

Bác Bạch nghe Hàn Từ Huyền hỏi đến việc ấy, bác cảm thấy có chút thắc mắc.

Bác không quên việc hôm ấy, chỉ là, bác không biết Hàn Từ Huyền hỏi đến để làm gì?

" Thiếu phu nhân, tôi vẫn còn nhớ "

Nhưng mà, có chuyện gì sao? "

" Đêm đó, Mạc Thanh Thanh có đưa vật gì cho bác không? "

Hàn Từ Huyền nhớ hôm đó cô đứng trên lầu nhìn thấy Mạc Thanh Thanh tay cầm tờ giấy và một vật nhỏ muốn đưa cho Vũ Thiên Phong nhưng anh nhất quyết không lấy. Việc này luôn làm cho Hàn Từ Huyền cảm thấy lo lắng trong lòng. Nhờ đó, những thứ đã ký ức bất chợt cho Hàn Từ Huyền

" Đêm đó, Mạc tiểu thư không đưa vật gì cho tôi cả. "

Bác Bạch ngay khi nghe Hàn Từ Huyền hỏi về cái đêm vào ba tháng trước làm cho bác cảm thấy có chút nghi ngờ.

Hôm đó, bác vô tình nghe thoáng qua cuộc nói chuyện của Vũ Thiên Phong và Mạc Thanh Thanh. Hôm ấy, chính bác lại không hiểu. Tại sao Mạc Thanh Thanh lại điều tra về Hàn Từ Huyền?

Nhưng khi bấy giờ bác nghe Hàn Từ Huyền hỏi về việc đêm ấy, bác cảm thấy có gì đó ngay trước mặt mình, rất cuộc thâm phận như thế nào?

" À... à, chỉ là tiện miệng nên hỏi vậy thôi. "

Bác cũng dừng quá bận tâm đến những câu hỏi lúc này "

Hàn Từ Huyền nhận thấy bác Bạch đang nhìn cô với ánh mắt đầy nghi ngờ. Hàn Từ Huyền vội vàng giải thích với bác Bạch rồi cô quay trở về phòng.

Sau khi cô rời khỏi, đôi mắt bác Bạch liền sụp xuống, về mặt dẫn sự ấy này vì đã nói dối Hàn Từ Huyền, bác buộc miệng thốt ra lời nói mà chính mình không kim lại được:

" Thiếu phu nhân, xin có thứ lỗi vì lần này đã nói dối cô... "

Không lâu sau thì Vũ Thiên Phong trở về Vũ gia. Khi anh biết Hàn Từ Huyền đang ở trong phòng thì liền nhanh chóng lên đó để gặp cô. Mấy tháng qua mặc dù thời gian cả hai người gặp nhau rất ít, vì có khi Vũ Thiên Phong cả tuần ở công ty mà không về nhưng anh vẫn luôn nhớ đến Hàn Từ Huyền.

Hàn Từ Huyền sau khi quay trở về phòng thì luôn cảm thấy có chút bất ổn. Có sự vô những điều lúc này mình hỏi làm bác Bạch phát giác. Nhưng rồi những ý nghĩ ấy cũng bị dập tắt bằng một câu mà Hàn Từ Huyền tự dưng lòng " đừng suy nghĩ nhiều ".

Mặc dù đã nói với bản thân đừng suy nghĩ quá nhiều, nhưng Hàn Từ Huyền cũng không nhất quyết khẳng định rằng những lời bác Bạch nói lúc này đều là sự thật. Bởi vì, vài đêm đó, chính mắt cô đã thấy bác Bạch đưa đồ cho Vũ Thiên Phong và anh đã nhanh chóng rời đi với vẻ đầy tức giận.

Càng nghĩ đến, Hàn Từ Huyền lại càng khẳng định rằng những lời bác Bạch nói với cô lúc này đều là những lời nói dối. Nhưng mà, làm sao để biết được những thứ mà Mạc Thanh Thanh đưa cho bác Bạch, bác ấy vẫn còn giữ? Có khi bác lại nghĩ đó chỉ là những thứ do Mạc Thanh Thanh có tình ngay tạo ra nên đã vứt chúng từ lâu?

" Nhưng mà, dù sao thì vẫn nên cho chủ nhân biết việc này "

Sau cùng, Hàn Từ Huyền cũng quyết định sẽ báo cho chủ nhân của mình biết việc ấy.

Khi cô vừa cầm điện thoại lên để nhắn tin với chủ nhân thì Vũ Thiên Phong bất ngờ vào phòng. Hàn Từ Huyền không ngờ hôm nay anh lại về nhà nên cô đã nhanh chóng giấu đi chiếc điện thoại. Nhưng việc báo cho chủ nhân biết lại không thể chậm trễ, Hàn Từ Huyền đành phải suy nghĩ cách khác để thông báo càng sớm càng tốt cho chủ nhân cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bác Bạch gặp nạn

Hôm sau, Hàn Tử Huyền đi đến một nơi vắng vẻ, đó chính là căn cứ mà cô và chú nhân luôn gặp nhau. Lần này, Hàn Tử Huyền muốn gặp chủ nhân để báo cho ông biết việc vào đêm ba tháng trước, Mạc Thanh Thanh đến tìm và muốn đưa cho Vũ Thiên Phong tờ giấy có liên quan đến Hàn Tử Huyền. Có nói luôn với ông về sự nghi ngờ người giữ những vật ấy là bác Bạch với ông.

" Được rồi, Tử Huyền.

Bây giờ có hãy mau quay về đi, tránh lại bị người Vũ gia nghi ngờ "

" Dạ! Thuộc hạ đã rõ "

Chủ nhân Hàn Tử Huyền sau khi nghe xong thì liền kêu cô có thể quay trở về để tránh làm kẻ khác nghi ngờ. Sau khi cô đi, ông ta liền lấy ngón tay ra hiệu, một người đàn ông thân hình mảnh khảnh từ phía sau ông ta bước ra trước.

" Chủ nhân, có gì sai bảo? "

" Người đi theo dõi người mà Hàn Tử Huyền lúc này gọi là bác Bạch.

Đợi đến lúc người này có sơ hở gì, thì liền ra tay.

Đừng để lại bất cứ dấu vết nào, tốt nhất là để cho phía cảnh sát nghĩ đây chỉ là một vụ cướp.

Đã hiểu chưa? "

Sau khi ông ta vừa dứt câu, người đàn ông hiểu rõ liền đáp lại và tuân theo mệnh lệnh rồi lập tức rời đi

" Thuộc hạ đã rõ "

Bác Bạch từ khi nghe Hàn Tử Huyền hỏi về ba tháng thì luôn cẩn thận đối với cô. Bác lúc nào cũng từ giữ khoảng cách đối với cô. Bác nghĩ, mình nên đưa đi vật của Mạc Thanh Thanh cho Vũ Thiên Phong càng sớm càng tốt, tránh để dài lâu mong.

Đêm hôm ấy Vũ Thiên Phong đang ở trong phòng làm việc thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài. Anh cất giọng cho vào, cánh cửa dần dần mở ra, bác Bạch cũng chầm chậm bước vào.

" Bác Bạch, tìm tôi có việc gì? "

Vũ Thiên Phong từ đầu đến cuối đều không liếc mắt nhìn đến, chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình laptop của mình để làm việc.

" Thiếu gia, tôi muốn gặp cậu để đưa một vài thứ cho cậu "

" Là gì? "

" Là di vật của Mạc tiểu thư.

Là thứ mà cô ấy nhất quyết muốn tôi đưa chúng vào tay cậu "

Vũ Thiên Phong vừa nghe đến di vật của Mạc Thanh Thanh. Anh đột nhiên sựng lại vài giây. Rồi cũng dần không nhìn vào màn hình laptop nữa.

" Bác Bạch, bác có biết bây giờ tôi đang suy nghĩ gì không? "

Vũ Thiên Phong cất giọng hỏi, trong lời nói không có sự ảm áp, cũng chẳng có chút lạnh lùng.

" Cậu đang tức giận vì tôi đã không nghe theo cậu, vứt bỏ những thứ này.

Thiếu gia, thật ra lúc đó tôi cũng định nghe theo lời cậu. Nhưng khi quay trở về phòng để suy nghĩ, tôi lại thấy mình càng không nên vứt chúng.

Tôi đã hứa với Mạc tiểu thư sẽ đưa nó cho cậu, bây giờ tôi đã thực hiện được. Tôi lại càng cảm thấy an lòng hơn, nếu cứ giữ nó mãi bên cạnh mà không đưa cho thiếu gia. Tôi lại chẳng thấy an lòng chút nào "

" Bác để những thứ đó lên bàn đi "

Vũ Thiên Phong biết rõ những thứ mà Mạc Thanh Thanh muốn đưa cho anh. Nhưng, anh lại không ngờ một chuyện:

" Không phải từ trước đến nay mình đều luôn điều tra về Tử Huyền hay sao?

Từ lúc nào mà bản thân cảm thấy lý lịch của cô ấy không còn quan trọng nữa? "

Vũ Thiên Phong trầm nghĩ

Hàn Tử Huyền đứng ở cuối dãy, thấy bác Bạch trong lòng đầy nhẹ nhõm. Biết chắc rằng bác đã đưa những vật ấy cho Vũ Thiên Phong. Lòng Hàn Tử Huyền như có lửa đốt.

Có sợ anh biết được thân phận của mình thì sẽ không còn yêu cô nữa. Sợ anh sẽ làm hại đến Yên Yên.

" Đã muộn mất rồi! "

Hàn Tử Huyền chợt thối lên

Sau khi đưa đi vật của Mạc Thanh Thanh cho Vũ Thiên Phong. Tâm trạng bác Bạch cũng đã nhẹ nhõm hơn được phần nào. Những người làm khác ai nấy cũng lấy làm lạ. Mới sáng nay còn thấy bác cả người về luôn ủ rũ. Bây giờ lại cười cười nói nói

Đột nhiên, bác nghe một người báo lại trong bếp đã không còn một số nguyên liệu để nấu ăn. Thấy thế, bác Bạch liền nhanh chóng lấy chiếc áo khoác, khoác lên người rồi đi ra ngoài mua những nguyên liệu ấy.

Ngay khi đi mua xong, bác Bạch nhanh chóng trở về Vũ gia. Ngay trên đường trở về, con đường ngày càng trở nên vắng vẻ. Những chiếc xe chạy qua lại cũng dần ít đi. Lâu lâu lại có vài luồng gió lạnh thổi qua làm bác Bạch run người. Bỗng nhiên, bác cảm thấy có chút bất an. Đang hơn, bác nghĩ ngờ có người theo dõi mình nên bác đã cố gắng tăng tốc độ đi của mình. Nào ngờ, một người đàn ông nhanh chân đi lên phía trước căn đường bác Bạch. Lúc nào, cả người bác Bạch đều run bần bật vì sợ hãi

" Hai... hai người muốn gì?

Nếu là muốn tiền thì cứ nói đi, muốn bao nhiêu mới cho tôi qua? "

Bác Bạch cố gắng giọng để nói, cũng lúc đó, bác lại cố trấn an bản thân mình rồi mọi chuyện sẽ ổn. Bác nghĩ những kẻ này chỉ là cướp tiền thôi. Sau khi cướp hết rồi chúng sẽ tha cho bác. Nhưng không ngờ...

" Chúng tôi không cần tiền... "

Người đàn ông đứng căn đường bác Bạch đột ngột cất lời

" Vậy các người muốn gì? "

Lúc này, bác Bạch càng không giữ được sự bình tĩnh

" Chúng tôi muốn mạng của bà... "

Vừa cất lời, người đàn ông đứng phía sau liền rút trong người ra một con dao. Theo phản xạ, bác Bạch liền xoay người lại. Mũi nhọn của con dao cũng đi theo thẳng, hướng xuống người của bác Bạch. Lúc ấy, dường như tiếng hét với về đầy tuyệt vọng của bác Bạch đã bao trùm khoảng không gian đêm khuya đầy tịch mịch ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Bi kịch

Sáng hôm sau, khoảnh khắc trong bóng tối đã hé dần một ít ánh sáng. Bác Bạch từ từ mở mắt ra, khi tỉnh lại, bác thấy mình đang nằm trong phòng của mình tại Vũ gia. Trong lòng bác Bạch có chút cảm kích, nghĩ

" Đêm qua là ai đã đến cứu mình? Lại còn đưa về tận Vũ gia nữa? "

Bác ngồi dậy, dựa người vào thành giường. Lúc ấy, bác thấy đầu mình hơi đau nên đã lấy tay ôm lấy đầu. Đến lúc rời khỏi giường, bác Bạch đi ngang qua chiếc gương mới phát hiện đầu của mình bị băng một lớp bột trắng.

Bác Bạch rời khỏi phòng của mình, tay bác vịn vào những bức tường mà đi. Bước chân không chắc chắn, đầu run rẩy.

Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền lúc này đang từ trên phía cầu thang đi xuống, tay của họ nắm chặt lấy nhau. Có vẻ vừa ngủ xuống, thấy bác Bạch đang yếu ớt từ trong đi ra, cô liền buông tay Vũ Thiên Phong ra và chạy xuống dưới để đỡ bác. Thấy cô buông tay mình một cách thẳng thừng như thế, Vũ Thiên Phong cũng khá ngạc nhiên, đưa ánh mắt có chút giận dữ nhìn theo Hàn Tử Huyền.

Khi Hàn Tử Huyền chạy xuống, bác Bạch vẫn còn đang cố gắng bước đi, cô đi đến đỡ lấy tay bác và đầu bác đi. Lúc cô đầu bác, bác Bạch không nói một lời, bước chân hướng đến nhà bếp.

Đến nơi, Hàn Tử Huyền đầu bác Bạch đến ghế ngồi nhưng bác có vẻ không muốn ngồi, bác nói

" Thiếu phu nhân, có ngồi xuống đi.

Đã trễ giờ rồi làm thức ăn sáng cho Thiếu gia và cô rồi.

Bây giờ, tôi sẽ làm ngay "

" Không cần đâu!

Bác đang bị thương, những ngày này bác nên tạm thời nghỉ ngơi một thời gian. Khi nào vết thương của bác khỏi, hãy quay lại làm công việc "

Hàn Tử Huyền chưa kịp trả lời thì Vũ Thiên Phong từ ngoài bước chân vào, nói với bác Bạch.

Tuy bác Bạch to vẻ đồng ý với ý kiến của Vũ Thiên Phong, nhưng trong lòng bác lại không phải như vậy. Bác không quen ngồi không xem việc, nhưng đây là lệnh của Vũ Thiên Phong, bác không thể không nghe theo.

Bác Bạch nhìn Hàn Tử Huyền với ánh mắt nhỏ cò xin giúp Vũ Thiên Phong, nhưng ngay cả Hàn Tử Huyền cũng không giúp được bác. Lúc này, bác mới nhìn xuống tay của cô, bác phát hiện cánh tay phải của Hàn Tử Huyền cũng bị băng băng một miếng băng trắng giống đầu của mình. Bác Bạch thấy vậy liền lo lắng nên hỏi Hàn Tử Huyền:

" *Thiếu phu nhân, tay cô bị thương à?*

Không sao chứ? "

" *Chỉ là vết thương ngoài da, không sao! "*

Hàn Tử Huyền nghe bác hỏi vậy, chỉ cười nhẹ rồi trả lời

" *Đêm qua, là Tử Huyền đã cứu bác "*

Vũ Thiên Phong lúc này liền cắt lời, bác Bạch nghe vậy trong lòng rất cảm kích. Nhưng tại sao hôm qua bác lại không nhớ ra cò đến cứu bác lúc nào liền chuyển sang có chút nghi hoặc.

Cảm thấy bác Bạch đang nhìn mình với ánh mắt đầy nghi hoặc, Hàn Tử Huyền liền kể lại chuyện đêm qua:

" *Đêm qua con định ra ngoài mua ít đồ thì thấy bác đang đi một mình. Đột nhiên có hai tên còn đồ xuất hiện. Một kẻ thì cầm con dao trên tay rất hung hăng, kẻ còn lại thì cầm một cái cây đập vào đầu bác.*

Lúc ấy, con nhanh chóng chạy lại, thấy một cái cây to nên con cầm lên và chạy đến đánh bọn chúng. Trong lúc ấy, kẻ cầm dao đã rạch một đường vào tay con.

Sau khi hai kẻ đó chạy đi, con đã công bác trở về Vũ gia "

Bác Bạch sau khi nghe Hàn Tử Huyền kể lại thì tin lời cô. Bác nhìn cô với ánh mắt cò lỗi, bác đặt tay lên bàn tay mềm mại của Hàn Tử Huyền và nói

" *Thiếu phu nhân, thật cảm ơn cô đã cứu tôi*

Nếu đêm qua không có cô, chắc bây giờ tôi đã... "

Bác Bạch nói đến đây liền dừng lại. Hàn Tử Huyền không muốn bác suy nghĩ đến chuyện đêm qua nữa nên đã chen lời bác:

" *Bác đừng nghĩ nữa.*

Thời gian này bác nên nghỉ ngơi đi. Mọi việc trong Vũ gia, con sẽ nhờ Thiên Phong cho người thay bác làm những việc ấy. "

Nghe Hàn Tử Huyền nói vậy, Vũ Thiên Phong cũng im lặng

Khi hai người trên đường quay về phòng, Hàn Tử Huyền mới dám hỏi anh:

" *Lúc này ở dưới bếp, em đã gọi gì sai sao? "*

Cô nhìn Vũ Thiên Phong, ánh mắt đầy vô tội. Vũ Thiên Phong nhìn cô với ánh mắt và với giọng nói trêu ghẹo:

" *Không có gì!*

Chỉ là thấy em ngồi càng ra dáng của Thiếu phu nhân Vũ gia

Sau này em muốn làm gì cũng không cần hỏi ý anh."

Nói đến đây, Vũ Thiên Phong liền không nói tiếp. Hàn Tử Huyền liền đỏ mặt nhưng muốn nghe anh nói gì tiếp theo. Nào ngờ, anh ghé sát vào tai Hàn Tử Huyền, nói nhò:

" *Bởi vì, em là Thiếu phu nhân của ngôi nhà này... cũng là Thiếu phu nhân duy nhất của anh "*

Hàn Tử Huyền nghe anh nói xong, mặt của Hàn Tử Huyền chợt đỏ hơn. Cô nhanh nhẹn đưa mặt ra xa, lúc này bàn thân mới phát hiện Vũ Thiên Phong nhìn mình với ánh mắt đầy tà mị.

" *Sao lại cách xa anh như vậy? "*

" *Tự anh hiểu "*

Hàn Tử Huyền nói rồi cò rời đi. Vũ Thiên Phong nhìn dáng vẻ cô đi nhưng muốn bỏ chạy liền nhếch mép cười, về mặt tự mình. Nhưng anh lại không đi theo cô, anh đến phòng làm việc để xem tiếp những tài liệu được mang từ công ty về.

Hàn Tử Huyền sau khi rời đi thì liền vào thẳng phòng ngủ. Vào đến phòng, cô đi thẳng đến bên giường ngủ và nhẹ nhàng ngồi xuống. Chuyện tối đêm qua vẫn luôn làm cho Hàn Tử Huyền cảm thấy không yên lòng. Lúc này, cò liền nghĩ đến những bị kịch sẽ lại bắt đầu tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Nhớ lại

Chương 74: Nhớ lại

Cũng sắp kỷ niệm 1 năm mình viết bộ truyện " *Tình yêu của ông trùm hắc đạo rồi "* ☐. Vẫn mong nội dung câu truyện sẽ không khiến các bạn cảm thấy chán và nhạt.

Nay ra chương mới, không biết bao giờ mới có thể tiếp tục ra nữa. Nhưng vẫn hy vọng các bạn sẽ luôn theo dõi và ủng hộ mình. ♥

Hàn Tử Huyền ngồi im trên giường, nhớ lại chuyện đêm qua cứu bác Bạch, cò nghĩ:

" *Nếu như không phải đêm qua mình đột nhiên thấy lo lắng trong lòng liền đi theo bác Bạch xem sau thì bây giờ bác ấy đã không còn yên ổn mà ở Vũ gia nghỉ dưỡng "*

Hàn Tử Huyền nghĩ nhỏ lại việc cò cứu bác Bạch.

Đêm qua, khi Hàn Tử Huyền từ trên lầu bước xuống thì không thấy bác Bạch đâu. Có hỏi những người giúp việc còn lại thì mới biết bác Bạch đã ra ngoài mua một ít nguyên liệu. Bỗng nhiên, trong lòng Hàn Tử Huyền lúc này cảm thấy khó chịu. Nói đúng hơn là cảm thấy cò chịu không hay sắp xảy ra.

" *Loại cảm giác này thật kỳ lạ.*

Mặc kệ, cứ đi ra ngoài xem sao đã "

Ngủ rồi, Hàn Tử Huyền liền nhanh chóng rời khỏi nhà.

Cô chạy thật nhanh để tìm bác Bạch, xem bác đã đi đến đâu và cò an toàn hay không. Ngay khi Hàn Tử Huyền vừa thấy bác Bạch đang đi về phía trước thì cò hai tên chặn đường bác. Hàn Tử Huyền không muốn lộ diện ngay bây giờ nên cò đã núp về một bên, xem tình hình ra sao rồi mới tính đến việc lộ diện. Hàn Tử Huyền nào ngờ được một tên tay cầm con dao nhọn. Cứ thế mà giun xuống bác Bạch. Ngay lúc ấy, kẻ bên ở phía dưới chân Hàn Tử Huyền cò một cái cây to, cò liền cầm nó lên và chạy đến đánh vào đầu bác Bạch khiến bác ngất đi.

Tên cầm dao và đồng bọn sau khi thấy hành động của cô liền ngạc nhiên vô cùng. Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy Hàn Tử Huyền thì liền tỏ ra e dè sợ hãi mà chào cô:

" *Chị... chị Huyền "*

" *Còn biết gọi tôi là chị sao? "*

Hàn Tử Huyền cố gắng đè nén sự tức giận của mình nhưng cuối cùng lại không thể kiềm nén nữa nên đã lớn tiếng quát

" *NÓI!*

Tại sao lại muốn giết bác ấy? "

" *Chị Huyền, đây là mệnh lệnh của chủ nhân.*

Tại em không thể cãi lại. Chỉ theo lệnh mà làm."

Nghe tiếng Hàn Tử Huyền thì cả hai tên đều run người cảm cấp. Không dám ngược đầu lên nhìn cò.

Ngay khi vừa nghe đến việc này là do mệnh lệnh của chủ nhân, Hàn Tử Huyền cũng cảm thấy cò chút dè dặt. Lệnh của chủ nhân, cò không dám cãi lại. Nhưng nếu như giết bác ấy, Hàn Tử Huyền không đành lòng. Với cả, việc này bác Bạch không hề liên quan, nhưng vì những người trong cuộc mà bác bị liên lụy, Hàn Tử Huyền cảm thấy không đành.

" *Nếu đã là mệnh lệnh của chủ nhân, tôi sẽ không cãi lại.*

Nhưng hai người có biết, đây là người của tôi hay không? "

Hàn Tử Huyền cố gắng tỏ vẻ thần nhiên, nói. Bởi vì lúc này chỉ cần cứu được bác Bạch thì cho dù chủ nhân cò giết cô đi nữa cò vẫn không thay đổi suy nghĩ này

" *Chị Huyền, bọn em thật sự không biết người này là người của chị. "*

" *Được rồi!*

Tôi không muốn làm khó hai người. Chỉ muốn nói rằng: NGƯỜI NÀY CÁC NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC ĐỘNG ĐẾN.

Nếu không, tôi sẽ khiến hai người chết không có chỗ chôn thân.

Hiểu chưa? "

" *Dạ, em biết rồi*

Nhưng mà, tụi em phải ăn nói sau với chủ nhân bây giờ? "

Nghe theo Hàn Tử Huyền thì chính là không nghe theo lệnh của chủ nhân. Nhưng nếu như nghe theo lệnh của chủ nhân lại đắc tội với Hàn Tử Huyền. Chỉ cần nghĩ đến đây đã làm cho hai tên kia đỏ mặt hồi lạnh.

" Chuẩn bị ra tay thì có cảnh sát địa phương đi ngang qua tuần tra "

Hàn Tử Huyền thoát ra những lời này mà không hề suy nghĩ

" Nhưng chủ nhân tội em không thể đắc tội được? "

Tên cầm dao vẫn không dám ngừng đầu nói chuyện với Hàn Tử Huyền.

" Vậy hai người các cậu thủ đắc tội với Hàn Tử Huyền này xem! "

" Tội em không dám "

Cả hai tên lúc này lên cù đầu thấp hơn.

" Đưa con dao cho tôi! "

Hàn Tử Huyền đưa tay ra, với ý định kêu tên cầm dao đưa con dao đang cầm trong tay cho mình.

Ngày khi cầm con dao bên trên tay, Hàn Tử Huyền đã không ngần ngại mà dùng nó để rạch một đường lên tay mình. Gương mặt của Hàn Tử Huyền lúc này liền không thoải mái, da mặt có co lại, về mặt đầy đau đớn. Máu từ đường rạch ấy cũng bắt đầu chảy ra nhiều hơn

" Cút đi! "

Hàn Tử Huyền sau khi rạch tay thì vứt con dao xuống đất. Có không muốn hai đang đứng trước mặt mình thấy được về mặt đau đớn của mình lúc này liền lớn tiếng đuổi chúng đi

Trước khi bỏ chạy, cả hai tên này đã lấy hết dũng khí để ngược mặt lên nhìn Hàn Tử Huyền với mong muốn có nhìn mình với ánh mắt thông cảm. Nhưng ngay khi ngược nhìn thì lại nhận được ánh mắt đầy sát khí và lạnh lùng của Hàn Tử Huyền và hai tên đều sợ hãi mà co chân bỏ chạy.

Đợi đến khi hai tên đó bỏ chạy đến không thấy bóng dáng, Hàn Tử Huyền mới có thể đưa bác Bạch về Vũ gia. Dù tay có đang rất đau nhưng vẫn có đầu đưa bác Bạch. Ngay khi vừa đến cổng của Vũ gia, Hàn Tử Huyền cố gắng bám chuông và gọi người ta giúp. Nhưng người giúp việc trong nhà sau khi thấy cảnh Hàn Tử Huyền đưa bác Bạch về thì vô cùng hoảng loạn, gọi thêm nhiều người ra giúp Hàn Tử Huyền.

Lúc ấy, Vũ Thiên Phong đang ở trong phòng làm việc và chuẩn bị nghe đoạn nghị âm của Mạc Thanh Thanh thì có người lên báo, với về đây lo sợ.

" Thiếu gia, Thiếu phu nhân và bác Bạch gặp chuyện rồi! "

Vũ Thiên Phong vừa nghe thì nhanh chóng cái máy ghi âm sang một bên, liền chạy xuống xem Hàn Tử Huyền gặp chuyện gì.

Khi những người giúp việc đỡ bác lấy bác Bạch, Hàn Tử Huyền gần như không còn một tí sinh lực nào nữa, có cảm thấy choáng váng, không thể đứng vững được nên đã mất thăng bằng mà ngã. Ngay lúc ấy, Vũ Thiên Phong đã kịp thời chạy xuống và kịp đỡ lấy Hàn Tử Huyền. Vũ Thiên Phong ôm lấy cổ vào lòng, về mặt anh đầy lo lắng hỏi có:

" Em không sao chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**

Chương 75: Túc giận

Hàn Tử Huyền nhanh chóng định thần thì lúc đầu. Có không muốn ở trong vòng tay của Vũ Thiên Phong với về không tự nhiên như thế này. Vũ Thiên Phong lúc này nhìn xuống người của Hàn Tử Huyền lúc này mới thấy tay có chảy rất nhiều máu. Anh liền nhanh chóng cho người gọi Hình Thi đến băng bó vết thương cho cô và xem tình hình bác Bạch hiện tại như thế nào.

Vũ Thiên Phong nhanh chóng bế lấy Hàn Tử Huyền và cho đầu đưa bác Bạch vào phòng của bác. Khi Hình Thi vào phòng, cô được Hàn Tử Huyền yêu cầu xem vết thương của bác Bạch trước. Đầu bác Bạch sau khi được cô băng lại, Hình Thi nhìn thấy tay của Hàn Tử Huyền cũng bị thương, vết thương lại đang chảy máu. Hình Thi đã giúp Hàn Tử Huyền cầm máu ở vết thương và vì sợ vết thương bị nhiễm trùng nên Hình Thi đã bôi thuốc sát trùng lên vết thương và băng vết thương lại.

" Vết thương của Tử Huyền có sâu không? Có dễ để lại sẹo hay không? "

Vũ Thiên Phong trong lòng đầy sốt sắng. Chỉ cần về mặt của Hàn Tử Huyền đột nhiên co lại cũng đã khiến trái tim anh nhói đau.

" Anh đừng lo. "

Càng may là vết thương của cô ấy chỉ là ngoài da. "

Hình Thi đang ở tư thế ngồi liền đứng dậy nói với Vũ Thiên Phong, giọng nói nhẹ nhàng như đang trấn an anh.

Sau khi Hình Thi rời khỏi Vũ gia. Anh đã cho người chăm sóc bác Bạch. Còn Hàn Tử Huyền được anh bế lên, đưa đến tận phòng ngủ Vũ Thiên Phong mới đặt cô xuống. Anh hỏi Hàn Tử Huyền làm cho cô có cảm giác như đang bị chất vấn nhưng cô vẫn trả lời với sự sợ hãi. Ngay khi nghe Hàn Tử Huyền kể lại toàn bộ câu chuyện, Vũ Thiên Phong liền tỏ thái độ đầy tức giận. Anh quyết cho người phải tìm ra những kẻ đã làm cho Hàn Tử Huyền bị thương. Nhưng khi có nghe vậy thì trong lòng lại thấy lo, nếu như Vũ Thiên Phong mà điều tra thì mọi chuyện sẽ vỡ lở mất. Hàn Tử Huyền nghĩ mình nhất định phải ngăn cản ý định của anh.

" Thiên Phong, thật ra em thấy anh không cần phải để tâm đến việc còn con này làm gì. "

Bên ngoài toàn bọn không ra gì, chỉ biết cướp giật của người khác. Không đáng để anh phải hao tâm tốn sức như vậy. "

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Tử Huyền nói như vậy liền có chút vui trong lòng. Không ngờ cô lại sợ anh quan tâm đến suy nghĩ của mình đến vậy. Anh dịu dàng đặt tay mình lên bàn tay nhỏ nhắn của Hàn Tử Huyền, nhẹ nhẹ nói:

" Được! "

Anh nghe theo em. "

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng làm Hàn Tử Huyền giật mình mà trở lại hiện tại. Có nhanh chóng chạy ra mở cửa xem là ai, là Vũ Thiên Phong. Hàn Tử Huyền mở cửa ra, anh bước vào trong phòng và xoay người lại hỏi có:

" Sao em lại khóa cửa phòng vậy? "

" Có lẽ là do lúc này em không để ý nên lúc đóng cửa phòng đã bấm nhầm nút khóa của. "

Hàn Tử Huyền lấy tay gỡ dây đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng trả lời.

Điện thoại trong túi quần của Hàn Tử Huyền rung lên. Có nhanh chóng lấy điện thoại ra, là một tin nhắn vừa được gửi đến.

" Người gửi là... là chủ nhân! "

Hàn Tử Huyền thấy bối rối trong lòng, cô nghĩ tại sao chủ nhân lại gửi tin nhắn cho mình vào lúc này.

Hàn Tử Huyền cũng đã từng nghĩ đến việc hai tên kia sẽ kể toàn bộ câu chuyện cho chủ nhân nghe. Nhưng rồi, cô lại nghĩ chắc hai tên đó không có gan lớn như vậy.

Hàn Tử Huyền nghĩ rồi, có nhắn vào phần tin nhắn và nhập mật khẩu của điện thoại. Là chủ nhân muốn gặp mặt Hàn Tử Huyền, đúng như những gì cô suy nghĩ

" Nếu như không phải hai tên kia khai ra, vậy chủ nhân muốn gặp mình làm gì? "

" Tử Huyền. "

Vũ Thiên Phong đang đứng ở ngay giường liền có tình kêu to tên của Hàn Tử Huyền làm có giật người, ngược mặt nhìn anh ngơ ngác

" Thiên Phong, có chuyện gì sao? "

" Em làm gì mà vừa đang vừa nhìn điện thoại ngơ ngác đến vậy? "

" Không... không có gì! "

Em có việc phải ra ngoài chút. Em phải đi liền đây. "

Hàn Tử Huyền vội giải thích, song cô cũng nhanh chóng phóng ra ngoài.

Vẫn là địa điểm cũ, nhưng lần này không chỉ có một mình Hàn Tử Huyền mà còn có Hạo Nhiên và Yên Yên.

Thấy có cả hai người ấy, Hàn Tử Huyền đi đến đứng kế bên họ và hỏi

" Sao hai người cũng ở đây? "

Về mặt Yên Yên lúc này nhìn Hàn Tử Huyền về như có chút buồn. Có không dám ngược mặt nhìn Hàn Tử Huyền, chỉ cứ đầu nói:

" Chị Huyền, chủ nhân đang tức giận vì chị đó. Lần này ông ấy là thất sự tức giận đó. "

Chị nhất định phải cẩn thận, đừng để bản thân bị thương. "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**

Chương 76: Động tâm

Hàn Tử Huyền sau khi nghe Yên Yên nói liền cảm thấy bất an trong lòng. Không phải chuyện có cứu bác Bạch đã bị phát hiện rồi chứ. Có liền giả vờ hỏi ngược lại Yên Yên

" Rốt cuộc là chuyện gì? "

" Là chuyện gì, không phải tự bản thân mình biết rõ nhất hay sao? Hàn Tử Huyền "

Chủ nhân đột nhiên bước ra và cất giọng nói làm ai cũng phải hoảng hốt. Ông bước ra, bước chân vô cùng vững chắc, gương mặt lạnh lẽo không hề có chút cảm xúc nào.

Hàn Tử Huyền và Yên Yên vừa nghe tiếng ông cất lên thì không khỏi hoảng hốt, chợt xoay người đối mặt với ông.

" Tôi nghĩ cô đã biết mục đích hôm nay tôi muốn gặp tất cả mọi người là gì chứ, Hàn Tử Huyền? "

" Chủ nhân, thuộc hạ vẫn chưa rõ ý của người? "

Hàn Tử Huyền vẫn tiếp tục vô như không biết gì

Chủ nhân Hàn Tử Huyền vừa nghe xong lại thêm phần bức tức. Vốn nghĩ có sẽ tự bản thân mà thủ nhận sự thật. Không ngờ...

Ông liếc mắt nhìn người đàn ông vừa đáng người trung niên. Người đàn ông vừa nhận được ánh mắt của chủ nhân liền gật đầu nhẹ và nói:

" Đem qua chính tôi đã nhìn thấy, Hàn Tử Huyền có đã ngăn cản hai tên kia để chúng không giết người của Vũ gia.

Hai tên đó đã bị chủ nhân tra hỏi và đã khai ra tất cả rồi. "

Người đàn ông trung niên vừa nói xong, người Hàn Tử Huyền run lên bần bật. Có thật không ngờ chủ nhân lại cho người theo dõi hai tên đó hành động. Cũng không may cho cô đã bị ông ta nhìn thấy cảnh mình cứu bác Bạch.

" Có còn gì để chối cãi không, Hàn Tử Huyền? "

Chủ nhân liền nâng cao giọng nói của mình làm người nghe cảm thấy khiếp đảm

" Thuộc hạ... thuộc hạ... "

Hàn Tử Huyền bỗng lo sợ trong lòng, cô không thể nào cất lời nói thành câu.

Cô tự dằn lòng mình phải thật bình tĩnh, chỉ cần giữ được bình tĩnh thì chuyện khó khăn gì cũng có thể vượt qua được. Hàn Tử Huyền hít một hơi thật sâu, rồi thở mạnh ra, cứ lặp lại như vậy có mới dần cảm thấy thoải mái. Trong lúc đó, chủ nhân cô thì ngon lơn không gợn búng phát, Hạo Nhiên thấy tình cảnh này lại không muốn nhìn Hàn Tử Huyền bị tra hỏi như hai kẻ kìa liền cố gắng nói giúp cô vài lời:

" Chủ nhân, trước giờ mọi việc làm của Tử Huyền đều có mục đích nhất định. Có lẽ, lần này cô dự của người của Vũ gia cũng là có mục đích gì đó? "

Thấy Hạo Nhiên tiếp lời, Yên Yên cũng góp thêm vài lời. Chỉ hy vọng những lời này sẽ giúp chủ nhân tha tội cho Hàn Tử Huyền:

" Chủ nhân, thuộc hạ thấy anh Hạo Nhiên nói cũng có lý.

Chị Huyền, chỉ bằng bấy giờ có một chủ nhân ở đây, chị mau nói mục đích chị cứu người của Vũ Thiên Phong đi! "

Sau khi trình bày với chủ nhân, Yên Yên cũng không quên xoay đầu nhìn về phía Hàn Tử Huyền. Không ngừng thúc cù chò vào tay ra ám hiệu cho Hàn Tử Huyền giải thích.

Chủ nhân sau khi nghe Hạo Nhiên và Yên Yên nói, sự tin tưởng của ông không hy vọng nhiều vào hai người này nhưng vẫn muốn thử xem sao liền nói với Hàn Tử Huyền:

" Nếu Hạo Nhiên và Yên Yên đã mở lời như vậy. Vậy cô nói thử xem, mục đích cô cứu người đàn bà ấy là gì? "

Hàn Tử Huyền lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, cô ngừng cao đầu và tiến lên vài bước, trình bày:

" Chủ nhân, thuộc hạ làm vậy cũng vì suy nghĩ cho bang của chúng ta mà thôi! "

Thấy chủ nhân im lặng, cô biết ông ta đang cảm thấy khó hiểu với lời cô vừa nói liền tiếp lời bằng giọng nói đầy chắc chắn, giọng điệu đầy danh thép khiến người nghe sớn da gãi.

" Nếu như bà ta chết, theo như tình cách của Vũ Thiên Phong, hẳn ta sẽ không bỏ qua chuyện này.

Hắn nhất định sẽ cho người điều tra cho ra lẽ. Nếu như để hắn điều tra được vụ này có liên quan đến chúng ta. Thuộc hạ chỉ e lúc đó..."

Nói đến đây, Hàn Tử Huyền từ từ dừng lại và không nói tiếp lời nào nữa. Cô và tất cả đều im lặng, như đoán được phần nào của kết cuộc nếu như việc này bị Vũ Thiên Phong điều tra được. Nghĩ đến cũng chẳng dám nghĩ.

Trong quá trình Hàn Tử Huyền trình bày, chủ nhân của cô cũng đã lắng đến những gì mà cô nói. Ông ta thấy điều này cũng không hẳn là không hợp lý. Ông ta cũng đành nhắm mắt cho qua việc này, chỉ nói một câu duy nhất về việc này:

" Xem như những gì từ này đến giờ Hàn Tử Huyền nói không phải không hợp lý.

Với tình cách ngang cuồng của Vũ Thiên Phong, hẳn còn có thể làm qua hơn những gì đã nói.

Thời được rồi, lần này tôi sẽ bỏ qua cho cô, nhưng đừng để có lần sau "

Ở những câu sau, giọng ông ta dần trầm xuống tạo cảm giác ghê rợn, đáng sợ. Ông đưa tay ra và ra ám hiệu cho tất cả có thể đi. Nhưng đến khi Hàn Tử Huyền vừa định quay người bước đi thì ông ta cất tiếng kêu

" Hàn Tử Huyền, có ở lại đây "

Đợi khi tất cả mọi người đều đi hết, nơi này chỉ còn có Hàn Tử Huyền và chủ nhân đang đối diện với nhau. Có đang đứng đối mặt với ông, Hàn Tử Huyền ngược lên hỏi

" Chủ nhân, người kêu thuộc hạ là có việc gì sao? "

" Hàn Tử Huyền, dạo gần đây tôi thấy cô làm việc lơ đãng.

Này kêu ở lại chỉ muốn hỏi có một việc, có đã động tâm với Vũ Thiên Phong đúng không? "

Hàn Tử Huyền vừa nghe chủ nhân nói vậy, cô liền ra sức giải bày

" Chủ nhân nghĩ nhiều rồi.

Việc này thuộc hạ không có! "

Giọng điệu đầy sự cương quyết, chắc chắn của Hàn Tử Huyền khiến cho đối phương lập tức tin ngay

" Tôi cũng chỉ mong bản thân giống như cô nói, tôi đã nghĩ nhiều rồi.

Vậy, cô còn nhớ những gì tôi nói với cô trước khi thực hiện nhiệm vụ này không? "

Mặc dù thời Hàn Tử Huyền đầy cương quyết nhưng chủ nhân của cô vẫn đang trong sự lúng túng của suy nghĩ. Một nửa tin lời cô, nửa kia lại không nên muốn cô nhắc lại những gì mà mình đã dặn dò cô

" Đã là một sát thủ thì không được động tâm. Một khi đã động tâm thì không thể toàn lực mà thực hiện nhiệm vụ.

Lời chủ nhân cần dặn, thuộc hạ mãi không quên! "

Những gì Hàn Tử Huyền nhắc lại, quả không sai chút nào, đây đúng là lời mà chủ nhân đã căn dặn cô. Hàn Tử Huyền đã thuật lại mà không sót một chữ. Ông ta cảm nhận được ánh mắt đó của Hàn Tử Huyền không hề lừa gạt ông, còn việc cô không hề động tâm với Vũ Thiên Phong cũng làm ông ta cảm thấy yên tâm được phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **[wWis.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(dot\)Net](#)**.

Chương 77: Động lực

Trước khi Hàn Tử Huyền rời đi chủ nhân vẫn còn một chuyện muốn nói với cô:

" Nhiệm vụ lần này có phần khó khăn, tôi muốn cho cô một chút động lực.

Chỉ là, tôi chỉ đang nghĩ, không biết cô có hứng thú biết về cái chết của cha nuôi mình hay không thôi? "

Hàn Tử Huyền vừa nghe chủ nhân khơi lại chuyện của cha nuôi mình thì tim cô tựa như đau nhói. Tuy cô luôn miệng gọi ông ấy là cha nuôi nhưng từ trước đến nay, Hàn Tử Huyền vẫn luôn xem ông như cha ruột của mình. Cái chết của ông vẫn luôn khiến Hàn Tử Huyền luôn phải suy nghĩ đến. Có những lúc, cô muốn tìm hiểu về cái chết của cha nuôi nên đã một thân một mình điều tra. Là một điều, lại không hề có chút manh mối nào về cái chết của ông ấy. Giống như tất cả đều đã được sắp đặt và đã lau dọn sạch sẽ hiện trường mà không để lại bất cứ manh mối nào.

Nay, Hàn Tử Huyền lại muốn biết về cái chết của cha nuôi mình. Có đã tự nhủ với lòng mình, nếu như cái chết của cha cô là do cô kẻ thùng tay vào. Hàn Tử Huyền cho dù có phải chết, nhất định cũng phải khiến cho hắn, một mạng đến một mạng. Sau khi đã tự nhủ với bản thân, cô ngược mắt lên nhìn chủ nhân mình với ánh mắt đầy kiên cường. Đôi mắt Hàn Tử Huyền thể hiện được tâm trạng của cô lúc này. Vừa hiếu kỳ về cái chết của cha mình, nhưng lại vừa muốn giết người. Có gặt hái đầu, như muốn chủ nhân cô kể ngay lập tức.

" Cha cô lúc trước là một trong những thuộc hạ mà tôi tin tưởng nhất. Luôn hoàn thành tốt nhiệm vụ được tôi giao cho.

Tuy nhiên, cô có biết nhiệm vụ cuối cùng mà ông ấy thực hiện là gì không? "

Hàn Tử Huyền chăm chú nghe chủ nhân kể lại. Đến khi nghe ông hỏi mình, cô lắc đầu không biết.

" Chính là lấy thông tin của công ty cha Vũ Thiên Phong.

Nhưng rồi, ông ấy không thực hiện nhiệm vụ này, và đó cũng là nhiệm vụ cuối cùng của cha nuôi cô. "

Hàn Tử Huyền nghe chủ nhân nói, người cô như đứng không vững, bất giác lao đảo rồi lùi vài bước về phía sau. Mới có mắt đầu run run rồi mím chặt lại, Hàn Tử Huyền cũng có cảm mạnh vào môi.

" Vậy... cái chết của cha nuôi thuộc hạ có liên quan đến cha của Vũ Thiên Phong? "

Hàn Tử Huyền ngoài miệng cứng rắn, nhưng cô lại đang nắm chặt tay mình lại, trong đầu cô lại luôn trầm nghĩ và liên tục xuất hiện câu nói

" Làm ơn... hãy nói nó không đúng. "

" Không sai.

Cái chết của cha cô có liên quan đến cha Vũ Thiên Phong. Và chính ông ta cũng là người giết cha nuôi cô "

Nghe những lời này của chủ nhân, niềm tin của Hàn Tử Huyền đã sụp đổ. Đó là sự thật ư? Có không chấp nhận điều đó, nhưng vì sao chứ? Vì cha Vũ Thiên Phong giết cha cô nên Hàn Tử Huyền không chấp nhận việc đó sao?

Hàn Tử Huyền không muốn tin đây là sự thật, nhưng đã sao? Đây vốn là sự thật. Cho dù có không chấp nhận nó thì đã sao? Cô vốn không thể thay đổi nó được.

" Không phải đã biết được hung thủ giết cha rồi sao? Tại sao mình lại không muốn trả thù chứ? "

Hàn Tử Huyền đang suy nghĩ, lòng đầy đau buồn. Đột nhiên chủ nhân gọi tên làm cô giật mình mà ngược lên nhìn, ông ta nói:

" Tôi không biết sao khi nghe tôi kể về cái chết của cha cô, cô có muốn trả thù giúp ông ấy hay không?

Chỉ là tôi nghĩ cô nên biết những chuyện này: "

" Chủ nhân, thuộc hạ cảm ơn ngài. "

Hàn Tử Huyền nhìn ông ta với ánh mắt đầy tin tưởng, cô cũng thấy cảm kích vì ông ta đã kể những chuyện này cho mình nghe.

" Được rồi, cô có thể đi rồi! "

Cô nghe vậy, trước khi đi cũng không quên cúi đầu chào chủ nhân.

Bước ra với vẻ mặt và tâm trạng thất thần, Hàn Tử Huyền cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Ngay lúc ấy, Hạo Nhiên và Yên Yên vẫn đang đứng ở bên ngoài đợi Hàn Tử Huyền. Thấy người có tho thần liền nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô. Yên Yên đứng bên ngoài từ này đến giờ vẫn luôn lo lắng không ngừng. Có sự chủ nhân sẽ trừng phạt Hàn Tử Huyền nên cô cách vài phút thì mặt liền co lại, đi qua đi lại. Hạo Nhiên biết rõ Yên Yên đang rất lo lắng cho Hàn Tử Huyền, ngay cả anh cũng thấy lo những bấy giờ lại không biết nên làm gì. Chỉ biết đứng đó, im lặng và chờ đợi.

Yên Yên lo lắng nên hỏi Hàn Tử Huyền:

" Chị Huyền, chị làm gì mà lâu ra thế?

Em lo cho chị chết đi được? "

Thấy sự lo lắng của Yên Yên liền rõ trên mặt, tâm trạng Hàn Tử Huyền càng ưu phiền hơn

" Sao hai người chưa rời khỏi đây? "

Dù không muốn nhưng giọng nói đầy mệt mỏi của Hàn Tử Huyền cũng cắt lén

" Lo cho em nên muốn ở lại đây chờ "

Hạo Nhiên rất nhanh đã quan sát được Hàn Tử Huyền, tâm trạng cũng vẻ mặt hoàn toàn như mất hồn. Anh đoán, có lẽ chủ nhân đã nói chuyện gì, cũng đã đánh trúng việc mà bấy lâu nay cô trông đợi nhất nên mới như vậy.

Hạo Nhiên nhanh chóng đưa Hàn Tử Huyền và Yên Yên rời khỏi nơi này. Với tình trạng của Hàn Tử Huyền bấy giờ, nếu như càng ở lại đây thì càng thấy không vui. Còn người chưa trị được nó, theo Hạo Nhiên nghĩ chỉ có một người thôi. Nhưng anh không biết phải lấy tư cách gì để đối diện với người này.

Chủ nhân Hàn Tử Huyền lúc này vẫn chưa hề rời đi. Ông ta vẫn còn đang ung dung với dáng vẻ đầy tự tin của mình.

" Vũ Thiên Phong, tao nghĩ bấy giờ kẻ thù mày không chỉ có một mình tao, mà còn có cả Hàn Tử Huyền. "

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chủ nhân lộ diện

Ánh đèn đang lú lư giữa trần nhà cũng dần dần ngừng lại, chiếu sáng cả gian phòng. Vẻ mặt của Mạc Liên Thành lúc này đầy vẻ tự kiêu và kiêu ngạo. Chắc hẳn nó đã ẩn sâu vào người Mạc Liên Thành. Sau khi nói rồi, ông ta bật cười thật lớn. Giọng cười đầy man rợ và tự mãn.

Đưa Hàn Tử Huyền về, nhưng lại không một ai nói về chuyện của chủ nhân cả. Yên Yên và Hạo Nhiên vẫn đang lo lắng cho Hàn Tử Huyền. Chủ nhân đã đánh trúng tâm lý của Hàn Tử Huyền, làm cho cô phải trong trạng thái như thế này.

" Chị Huyền, chị đừng cứ mãi im lặng như thế chứ? Chị nói gì đi. "

Yên Yên quan sát thấy tình hình hiện tại không ổn chút nào, cũng chẳng còn cách nào nên đành thúc giục Hàn Tử Huyền.

" Chị nên nói gì đây? "

Hàn Tử Huyền suy nghĩ hồi lâu vẫn vẫn lúng lúng buống lời

Hàn Tử Huyền lại tiếp tục tìm đến sự im lặng, cô lúng kè nghĩ. Tại sao ông trời lại trêu đùa cô như vậy. Cha của người cô yêu giết cha cô, cô nên làm gì đây. Cô rất muốn thay cha nuôi trả mối thù này, đã từng hứa sẽ trả thù giúp ông. Nhưng bấy giờ, Hàn Tử Huyền lại có cảm giác, không nỡ giết Vũ Thiên Phong. Có đã mất đi người đàn của mình, nên bấy giờ cũng không muốn thủ cảm giác chính tay mình giết chết người mình yêu. Loại cảm giác ấy, Hàn Tử Huyền đương biết không hề vui chút nào. Hơn nữa, nếu như quay về Vũ gia, cô không biết phải nhìn Vũ Thiên Phong bằng ánh mắt như thế nào? Cảm thù ư? Hàn Tử Huyền có tư cách để cảm thù Vũ Thiên Phong sao? Nếu như Hàn Tử Huyền muốn anh phải trả giá về việc cha anh đã giết cha nuôi cô thì chỉ có một cách. Có sẽ bắt anh, chính tay mình giết chết người mà mình yêu nhất. Chỉ như vậy, Hàn Tử Huyền mới cảm thấy hả dạ.

Hạo Nhiên đang lú lú xe nhưng lại luôn để ý đến Hàn Tử Huyền, cứ chốc lát, anh lại liếc mắt nhìn lên gương xem có như thế nào. Thấy sắc mặt Hàn Tử Huyền càng kém đi, có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều nên bên cô ỹ hờ có:

" Tử Huyền, em muốn quay về Vũ gia hay về nhà của chúng ta? "

" Sắc mặt chị ấy không tốt, anh đưa chị Huyền về Vũ gia đi. Để anh rẽ chăm sóc chị ấy "

Yên Yên cũng giống Hạo Nhiên, đôi lúc lại nhìn Hàn Tử Huyền nên khi nghe anh hỏi, Yên Yên liền trả lời thay Hàn Tử Huyền

" Anh đã chạy ngay hướng về nhà rồi còn hỏi làm gì? "

Hàn Tử Huyền vẫn lúng lúng trả lời

Đoán được thế nào Hàn Tử Huyền cũng trả lời là về nhà nên Hạo Nhiên đã rẽ đến đường về nhà. Anh chỉ không nghĩ, trong lúc cô suy vẫn có thể quan sát người khác đến thế.

Về đến nhà, Hàn Tử Huyền mệt mỏi đi đến bên ghế rồi ngã người ta đấy. Càng ngày càng thấy có không ổn, Yên Yên liền quyết định sẽ thực hiện một nhiệm vụ, chính là chất vấn Hàn Tử Huyền. Yên Yên nhích người đến, cố gắng ngồi sát Hàn Tử Huyền nhất có thể. Có lấy tay, chợt chợt vào cánh tay của Hàn Tử Huyền. Lúc này, Hàn Tử Huyền vẫn không thèm rời đây, vẫn nằm ỉ ra đấy, giọng đầy phiền muộn:

" Chuyện gì? "

" Chị Huyền, chị có chuyện gì đang giấu em và Hạo Nhiên, có đúng không? "

Bị Yên Yên nói trúng điều thầm kín. Hàn Tử Huyền liền ngồi bật dậy, phủ nhận:

" Không có! "

" Rõ ràng là chị đang nói dối.

Mẫu lần chị nói dối, chị sẽ đột nhiên đẩy cẳng thẳng "

Yên Yên lúc này nhìn Hàn Tử Huyền với ánh mắt đầy chắc chắn và đang muốn dồn ép Hàn Tử Huyền phải nói ra điều đang che giấu

" Có chuyện gì thì cứ nói ra, có khi anh và Yên Yên có thể giúp cho em. "

Hạo Nhiên lúc này từ trang bếp bước ra tay anh cầm theo ly sữa và mới làm, đặt lên bàn.

Thấy Hạo Nhiên nói cũng có lý, Hàn Tử Huyền chỉ biết thở dài một hơi rồi cất giọng, hỏi:

" Em hỏi hai người việc này:

Nếu như hai người biết người mình yêu giết người thân của mình. Vậy thì mình nên làm gì đây? "

Nghe xong câu hỏi, cả Hạo Nhiên và Yên Yên đều cảm thấy nó rất khó để trả lời. Không thể buông tha cho người ấy, nhưng lại càng không thể giết người ấy. Đứng là tiến cũng không được, mà lùi cũng không xong.

" Nếu như là em, em sẽ gieo mình xuống sông tự vẫn.

Để xin lỗi người thân vì không thể trả thù cho họ, vĩa khiến người kia phải đau khổ. "

Yên Yên suy nghĩ hồi lâu, chỉ biết trả lời cho xong. Bởi vì cô không thể biết Hàn Tử Huyền đang thật lòng để tìm câu trả lời cho mình.

Nghe xong câu trả lời của Yên Yên, Hàn Tử Huyền nghĩ có lẽ đây cũng là một ý hay. Nhưng cô vẫn muốn nghe thêm ý kiến từ Hạo Nhiên.

" Còn anh thì sao? "

" Nếu như thật sự ở trong hoàn cảnh như vậy, anh sẽ không trả thù, cũng sẽ không tự vẫn. Anh sẽ lẳng lặng mà rời xa người ấy. Chỉ cần tính mạng của cô ấy an toàn, anh sẽ không cảm thấy hối hận vì sự ra đi của mình."

Nói đến đây, Hạo Nhiên lại đột nhiên nhớ đến Hình Thi. Không biết bấy giờ có đang làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(dot)Net**.

Chương 79: Có nhất thiết không?

Sau khi đã nghe câu trả lời của Hạo Nhiên và Yên Yên, Hàn Tử Huyền im lặng, ngồi đấy suy tư. Có cảm thấy lời của Hạo Nhiên không sai. Chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng của Vũ Thiên Phong. Hàn Tử Huyền cũng đã thấy nhẹ lòng nhiều hơn rồi. Hàn Tử Huyền buồn miệng, hỏi thêm một câu

" Vậy, theo hai người nghĩ

Yêu một người, có nhất thiết phải ở bên cạnh người đó không? "

" Em nghĩ, nếu như chị không ở bên cạnh anh ấy, làm sao chị biết được anh ấy sẽ yêu thương ra sao. "

Không hiểu tại sao, Yên Yên nghe câu hỏi này liền hí hửng trả lời. Là do, cô chưa từng trải qua hoàn cảnh của Hàn Tử Huyền, cũng do tính cô vốn là người vô lo vô nghĩ. Trước giờ mỗi lần gặp ngay hiểm họa có Hàn Tử Huyền. Bấy giờ mỗi khi buồn lại có Mặc Ngôn bên cạnh.

" Yêu một người, không nhất thiết phải được ở bên cạnh họ. Chỉ cần họ được hạnh phúc, bản thân đã mãn nguyện. "

Những câu hỏi của Hàn Tử Huyền đặt ra khiến Yên Yên càng muốn biết nhiều chuyện hơn. Bởi, trong câu hỏi của Hàn Tử Huyền, Yên Yên cảm nhận được sẽ có chuyện không hay xảy ra.

" Nhưng mà tại sao chị lại hỏi những chuyện này để làm gì? "

Không lẽ, chị và anh rể xảy ra mâu thuẫn gì sao? Chị lại định tiếp tục bỏ đi? Hay là chủ nhân đã nói cho chị biết bí mật có liên quan đến anh rể? "

Khi phải buổi miệng bởi những câu này, đầu óc Yên Yên đột nhiên cảm thấy cực kỳ căng thẳng

" Yên Yên, em muốn biết đến vậy sao? "

Để Tử Huyền từ từ bình tĩnh lại chút đã. Em hỏi nhiều như thế Tử Huyền biết trả lời câu nào. "

Cùng may, Hạo Nhiên vẫn là người có lý trí nên anh đã nhắc nhở Yên Yên

" Thật ra lúc này ở bên trong căng với chủ nhân. Ông ấy đã nói với em rằng, cái chết của cha mới, có liên quan đến cha Vũ Thiên Phong. "

Nghe đến đây, Hạo Nhiên và Yên Yên đều không khỏi bất ngờ. Lúc vừa nghe Hàn Tử Huyền nói, Yên Yên có vẻ không tin việc này, nhưng chẳng lẽ có không tin cả chủ nhân.

Lúc này, cả hai người mới ngó ra mâu thuẫn gì sao? Chị lại định tiếp tục bỏ đi? Hay là chủ nhân đã nói cho chị biết bí mật có liên quan đến anh rể? "

" Chắc là có sự hiểu lầm nào đó thôi. Chị Huyền cũng đừng buồn nữa... "

Yên Yên biết bây giờ Hàn Tử Huyền đang rất buồn. Nếu như theo đó hiểu biết của cô về Hàn Tử Huyền, thì có lẽ bây giờ Hàn Tử Huyền đang trong tình trạng rơi xuống vực sâu. Đột nhiên, Yên Yên liền này ra một ý kiến liền nói ra cho Hàn Tử Huyền và Hạo Nhiên nghe thử. Chỉ mong có thể giúp được Hàn Tử Huyền

" Em có ý này, hay là chị thử điều tra về cái chết của cha mới đi. Lúc đó chị mới có thể kết luận được cái chết của cha mới có liên quan đến cha anh rể hay không. "

" Trước khi biết được chuyện này, chị cũng đã từng thử điều tra vụ này. Nhưng rồi, tất cả đều nhanh chóng vào ngõ cụt... "

Hàn Tử Huyền thành thật nói

" Nếu em nghĩ không thông thì uống ly sữa này rồi vào phòng nghỉ ngơi đi. "

Hạo Nhiên lấy tay xoa đầu Hàn Tử Huyền, hành động an ủi của anh làm cho Hàn Tử Huyền chỉ biết cười trừ.

" Chị Huyền, anh Hạo Nhiên pha ly sữa này cho chị từ này giờ. Chị mau uống đi, dù có buồn đi nữa nhưng cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân. "

Yên Yên nghe Hạo Nhiên nói thế với Hàn Tử Huyền, cô cầm lấy ly sữa và đặt nó trong tay Hàn Tử Huyền.

Dù Hàn Tử Huyền trong lòng không muốn uống nhưng nếu không uống thì không được. Cô chỉ còn cách uống hết ly sữa này thôi. Sau khi Hàn Tử Huyền dùng một hơi uống không còn một giọt trong ly. Thấy cô như vậy, Yên Yên và Hạo Nhiên liền thở phào nhẹ nhõm, đặt biệt là Hạo Nhiên.

Khi uống xong ly sữa chưa được bao lâu thì Hàn Tử Huyền cảm thấy cơ thể rất kỳ lạ. Cô thấy cơ thể có chút dễ chịu, khoan khoái. Trong lòng cũng thấy bớt lo lắng hơn, cũng đã vui bớt đi những mệt mỏi, phiền muộn trong lòng. Yên Yên thấy những biểu hiện kỳ lạ của Hàn Tử Huyền thì liền hỏi cô:

" Chị Huyền, chị bị sao vậy? Không sao chứ? "

Hai mắt Hàn Tử Huyền lúc này lên hoa mắt, không còn nhìn rõ Yên Yên nữa, kể cả câu hỏi của Yên Yên cô cũng chẳng nghe rõ bên hỏi lại:

" Em nói gì, chị không nghe... rõ "

Đặt lời, Hàn Tử Huyền liền gục lên vai của Hạo Nhiên. Anh nhanh chóng bế cô vào phòng. Yên Yên thấy vậy liền chạy theo sau. Hạo Nhiên đặt Hàn Tử Huyền nằm ngay ngắn trên giường, anh cũng không quên đắp chăn cho cô.

" Anh à, chị Huyền bị gì vậy? "

Về mặt Yên Yên lúc này đầy lo lắng. Đột nhiên lại ngất đi, đã thế trước khi ngất còn không nghe rõ lời mình nói.

" Em yên tâm. "

Anh đã lên bỏ thuốc an thần vào ly sữa lúc này. Chỉ cần Tử Huyền ngủ một lát, khi thức dậy em ấy sẽ thấy tốt hơn thôi. "

Nghe anh nói vậy, bây giờ anh có việc cần ra ngoài. Em ở nhà chăm sóc Tử Huyền cẩn thận. "

Hạo Nhiên sau khi căn dặn Yên Yên, thấy cô ngoan ngoãn gật đầu thì trong lòng liền an tâm

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hạo Nhiên quot; tức giận quot;

Trước khi đi, Hạo Nhiên đứng sững lại vài giây, anh quay sang nói với Yên Yên.

" Cho anh mượn xe của em lát. "

Nói rồi, Yên Yên vẫn chưa trả lời là cho hay không. Hạo Nhiên đã rời khỏi nhà.

Anh đứng trước cửa, lấy chiếc điện thoại trong túi quần ra và nhấp ngón tay vào danh bạ. Hạo Nhiên cứ lướt xuống rồi dừng trước tên một người. Anh nhấp vào gọi điện, anh chờ đợi trong vài giây đầu và rồi đầu dây bên kia cũng bắt máy.

" Alo. "

Chúng ta gặp nhau đi, ở quán coffee gần công ty của anh. "

" Được! "

Sau khi người kia đồng ý, Hạo Nhiên đẩy vai về tắt máy. Anh leo lên xe, đội mũ bảo hiểm, phóng xe thật nhanh để đi gặp người kia.

Đến nơi, Hạo Nhiên đậu xe ngay ngắn. Ngay từ lúc anh vừa mới bước xuống xe, không biết bao nhiêu ánh mắt của các cô thiếu nữ bên trong quán nhìn anh. Ngay khi Hạo Nhiên tháo mũ bảo hiểm ra, các cô gái này liền như bị vẻ đẹp của anh mê hoặc. Hạo Nhiên bước vào bên trong quán với rất nhiều cặp mắt nhìn theo. Nhưng anh hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện đó. Bởi vì bọn họ, vốn không phải Hình Thái. Nhân viên phục vụ thấy anh thì liền đi đến bàn và hỏi xem anh muốn uống gì. Hạo Nhiên chỉ nhẹ nhàng đáp lại:

" Tôi đang đợi người "

Nhân viên phục vụ sau khi nghe xong thì liền hiểu ý và rời khỏi.

Lát sau, lại thêm một anh chàng nữa xuất hiện. Lần này, cặp mắt của các cô thiếu nữ lại đổ dồn vào người này. Anh cũng giống như Hạo Nhiên, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của những cô gái này.

" Vũ tổng, rất vui vì hôm nay được gặp anh. "

Nghe Hạo Nhiên mở lời, Vũ Thiên Phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt đầy lạnh lùng, anh cũng không hề đáp lại câu nào.

Nhân viên phục vụ thấy Vũ Thiên Phong bước đến bàn của Hạo Nhiên, biết đây chính là người mà Hạo Nhiên chờ nên đã đi đến và hỏi:

" Xin hỏi, hai vị muốn uống gì? "

" Cho tôi một ly coffee nóng. "

Vũ Thiên Phong vẫn giữ nguyên vẻ mặt ấy mà nói với nhân viên phục vụ.

" Cho tôi giống anh ấy. "

Còn Hạo Nhiên lại ngược mặt lên, vai về đáp lại nhân viên phục vụ

" Dạ. "

Nhân viên phục vụ cảm thấy khiếp sợ với độ lạnh lùng của Vũ Thiên Phong, thật sự khiến anh ta phải đổ mồ hôi lạnh ở sống lưng.

" Chúng ta đã từng gặp nhau một lần, lúc đó anh đến đón Tử Huyền. Anh còn nhớ không? "

Hạo Nhiên niềm nở hỏi Vũ Thiên Phong, ngược lại, Vũ Thiên Phong nhìn chằm chằm vào Hạo Nhiên với ánh mắt khao sát, sau đó lịch sự đáp lại.

" Tôi nhớ chứ. "

Lúc đó anh có nói mình là anh của Tử Huyền. "

Nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, Hạo Nhiên đã lên lên gút đầu. Vũ Thiên Phong cũng vào ngay vấn đề chính, không hề vòng vo.

" Tại sao anh lại có được số điện thoại của tôi? "

Thấy anh nhìn mình với đôi mắt đáng sợ ấy, Hạo Nhiên đương nhiên biết Vũ Thiên Phong đang dò xét mình, đáp lại không chút do dự

" Muốn có được số điện thoại của Vũ tổng, việc đó đối với tôi không hề khó. "

Hạo Nhiên vừa dứt câu thì nhân viên phục vụ đem nước đến. Vũ Thiên Phong nhìn Hạo Nhiên lấy chiếc muỗng nhỏ lên tục xoay tròn trong ly rồi anh từ từ nâng ly lên và nhấp môi. Ngay lúc ấy, Vũ Thiên Phong đảo mắt một vòng rồi thốt:

" Anh xin số điện thoại tôi từ Tư Huyền à? "

Ngay khi vừa nghe anh nói, nếu như không phải đã nuốt xuống thì Hạo Nhiên nhất định sẽ phun ngay coffe về phía trước. Hạo Nhiên không thể nào không nhìn Vũ Thiên Phong với ánh mắt bất ngờ được. Anh cứ nghĩ Vũ Thiên Phong nói đầu trùng đó hoặc sẽ khiến người đối diện đột nhiên lạnh xương sống, nào ngờ...

Hạo Nhiên nhìn Vũ Thiên Phong, nở nụ cười đầy nhạt nhẽo, sau đó lại nhìn anh bằng đôi mắt chứa tia sét, nói với giọng đầy tự ti

" Thật ra thì, muốn biết số điện thoại của Vũ tổng, không nhất thiết phải cần đến Tư Huyền. "

" Tư Huyền là bạn gái của tôi, không phải món đồ của người khác lúc cần thì có. Vậy nên, tôi không cho phép anh nói có ấy như thế. "

Vũ Thiên Phong thấy Hạo Nhiên lờ lờ nhưng cũng không kìm được mà tức giận với anh.

" Hai cái người này sao lại giống nhau đến như vậy chứ? "

Thật sự không muốn nói hai người này có tương phu thế. Lấy nhau rồi chắc sẽ không coi mình ra gì. "

Nghe câu này của Vũ Thiên Phong, Hạo Nhiên chợt nhỏ đến lần trước đi ăn lẩu cùng với Hàn Tư Huyền và Yên Yên. Hàn Tư Huyền cũng có quát một câu tương tự như vậy vào Hạo Nhiên làm cho anh chỉ biết cảm nín. Giờ nghĩ lại, anh không biết nên vui hay nên buồn vì ông trời cho Vũ Thiên Phong và Hàn Tư Huyền gặp nhau.

" Hôm nay hẹn tôi ra đây, anh có việc gì? muốn nói với tôi sao? "

Vũ Thiên Phong thấy Hạo Nhiên sau khi nghe anh quát thì lên trong nỗi gì nữa. Anh biết trong lòng Hạo Nhiên đang nghĩ đến chuyện gì đó nhưng cũng không muốn làm mất thời gian của chính mình nên Vũ Thiên Phong cũng không thèm quan tâm mà hỏi tiếp.

" Hẹn anh ra đây, đương nhiên là nói về chuyện của Tư Huyền rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Bạn học cũ

Nghe Hạo Nhiên muốn nói về Hàn Tư Huyền, Vũ Thiên Phong ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thấy tò mò, không biết anh đang có ý gì.

" Tôi nghe Tư Huyền nói, hai người đang yêu nhau. Lúc nghe vậy, tôi không nghĩ chuyện tình yêu của hai người sẽ không thể kéo dài. "

Nhưng khi thấy anh đón con bé về, ánh mắt đầy yêu thương của anh cho tôi thấy anh rất yêu nó. "

" Có ấy là tất cả đối với tôi. "

Nếu như Hạo Nhiên muốn gặp Vũ Thiên Phong để nói về chuyện tình yêu của anh người thì anh nghĩ, tại sao lại không để cho Hạo Nhiên biết anh yêu Hàn Tư Huyền như thế nào.

" Nhưng tôi thấy, Tư Huyền có vẻ không tin tưởng vào tình cảm của anh dành cho con bé. "

" Ý anh là sao? "

Vũ Thiên Phong nghe Hạo Nhiên nói vậy, trong lòng giống như bị người khác khêu khích nhưng cũng không thể tức giận.

" Có một đêm Tư Huyền gọi điện cho tôi ra uống rượu. Nghe giọng có ấy rất thâm, giống như vừa khóc vừa nói vậy. "

Vũ tổng có biết có ấy nói gì với tôi không? "

Hạo Nhiên vừa kể lại, vừa quan sát vẻ mặt của Vũ Thiên Phong như thế nào, có thay đổi hay không rồi nói tiếp

" Tư Huyền nói, tại sao người có ấy tin tưởng nhất lại lại dựng mình. "

Còn nói, là anh đã làm cho thay đổi, có ấy thay đổi đến độ không còn nhận ra bản thân. Nhưng Tư Huyền vẫn không khiến anh thay đổi, vẫn không thể làm cho anh yêu có ấy. "

" Tại sao có ấy lại nghĩ mình như vậy. "

Mình yêu có ấy không tiếc cả mạng sống. Vậy mà... lại dám đi nói với người đàn ông khác những lời này. "

Vũ Thiên Phong sau khi nghe nói xong, anh thật sự rất tức giận. Anh giận đến sắt chặt hai tay lại thành nắm đấm, anh suy nghĩ. Chuyện này, anh nhất định phải làm cho rõ ràng. Nhưng trước kia đi, Vũ Thiên Phong đã hỏi Hạo Nhiên:

" Mục đích thật sự muốn gặp tôi hôm nay là gì? "

Hạo Nhiên nhìn về mặt anh, biết chắc rằng Vũ Thiên Phong đang rất tức giận. Hạo Nhiên vẫn giữ bình tĩnh, thản nhiên im lặng. Vũ Thiên Phong không thấy anh trả lời, cũng không muốn biết đến mục đích đó nữa. Việc quan trọng đối với anh bây giờ chính là muốn nói chuyện rõ ràng với Hàn Tư Huyền.

Vũ Thiên Phong đứng dậy, trước khi đi, anh lấy ví và lấy tờ tiền ra đặt lên bàn, nói:

" Hôm nay, tôi mời. "

Cảm ơn anh đã mời những chuyện này. "

Khi Vũ Thiên Phong vừa bước ra định rời đi, Hạo Nhiên biết với tính cách của Vũ Thiên Phong. Anh chắc chắn sẽ đi tìm Hàn Tư Huyền nên Hạo Nhiên đã nói cho Vũ Thiên Phong biết chỗ ở của Hàn Tư Huyền:

" Tư Huyền hiện giờ đang ở nhà cùng với Yên Yên. "

Tôi chỉ nói với anh những chuyện này, còn rất nhiều chuyện anh tự mình tìm hiểu đi. "

Nói rồi, anh vẫn không quên cười nhếch môi, trong vô cùng xấu xa.

Sau khi Vũ Thiên Phong đi, Hạo Nhiên vẫn ngồi trong quán, từ từ mà nhấm nhì coffe của mình. Trong lúc đang nhấm nhá, anh nghe thấy tiếng cười nói quen thuộc. Theo cảm tính nên Hạo Nhiên liền quay nửa đầu sang xem. Đúng như anh nghĩ, đây chính xác là giọng nói của Hình Thi. Đã lâu rồi, anh chưa thấy cô cười nói một cách vui vẻ đến vậy. Đúng lúc đó, Hình Thi cũng nhìn thấy anh, cô khẽ nói với người bạn của mình:

" Cậu vào bàn trước đi, mình nhìn thấy người bạn cũ, lại chào hỏi lát. "

Người bạn đi cùng nghe cô nói thì vui vẻ đồng ý lại bàn ngồi.

Thấy Hình Thi bước đến, Hạo Nhiên liền xoay người lại, ra về nhưng chưa từng nhìn thấy cô. Cho đến khi Hình Thi đứng trước mặt anh, tay có gói nhẹ lên mặt bàn, hỏi:

" Sao anh lại ở đây? "

" Anh có hẹn với người quen. Còn em? "

" Tôi có hẹn với bạn. Chúng tôi ngồi ở bên kia. "

" Sao em biết anh ngồi ở đây mà đến vậy, hay em lấy lý do đi với bạn để theo dõi anh. "

Hạo Nhiên có tình trêu chọc Hình Thi, xem có phản ứng ra sau. Kết quả...

" Đừng tưởng tôi không biết anh đã nhìn thấy tôi từ lâu. "

Với lại, gặp người yêu cũ mà không chào hỏi thì cũng không được. "

Hình Thi nhanh nhẹn nói lại, xong, cô rời đi đến bàn của người bạn của mình. Hạo Nhiên nhìn bóng lưng cô đi, chỉ biết nuốt tức trong lòng. Sau cô có thể nhìn tâm mà nhìn mạnh từ *" người yêu cũ "* đến vậy.

Lát sau, Hạo Nhiên cũng rời khỏi quán. Anh đi đến thanh toán, sẵn tiện anh cũng thanh toán luôn phần của Hình Thi cũng người bạn của cô. Thấy anh đi, Hình Thi chỉ biết nhìn chăm chăm theo mà không thể làm gì cả. Cảm giác bản thân đã thật sự bất lực. Lúc này, thất Hình Thi như người mất hồn, người bạn của cô đã búng tay một cái và gọi:

" Cậu sao vậy? "

" Không sao! "

Chúng ta cũng nên đi thôi. "

Hình Thi kéo tay bạn của mình đi thanh toán tiền nước, nhưng cô không biết Hạo Nhiên đã thanh toán giúp mình. Khi nhân viên nói người lúc này đã thanh toán rồi. Bạn Hình Thi nghe vậy liền nói:

" Là người bạn cũ của cậu thanh toán đúng không? Anh ta tốt thật, đã thế lại còn đèo trai nữa. Mình để ý những người khách là nữ các nhìn anh ta mãi. "

Quan hệ hai người tốt như vậy, sau này có cơ hội giới thiệu anh ta với mình, có được không? "

" Chỉ là bạn học cũ bình thường, không thân cho lắm. "

Hình Thi nghe bạn mình nói xong thì lên mỉm cười, đáp lại với vẻ ngượng ngùng. Làm sao có thể nói với bạn của mình, Hạo Nhiên chính là người yêu cũ của cô chứ? Thật sự rất khó mở miệng ra nói lời ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Vũ Thiên Phong dọa

Vũ Thiên Phong quay trở về công ty, anh đến hầm đầu xe rồi lấy xe. Vũ Thiên Phong bước vào xe với vẻ mặt hung dữ. Anh đạp gas thật nhanh đến nhà của Hàn Tử Huyền. Trên đường, Vũ Thiên Phong như điên cuồng mà chạy đến. Đến nơi, anh đứng bên ngoài gõ cửa, về mặt lúc này vẫn đầy hung hăng. Yên Yên nghe tiếng gõ cửa bên ngoài liền chạy ra. Cô cứ nghĩ Hạo Nhiên về nên ra mở cửa. Vừa thấy Vũ Thiên Phong, Yên Yên có chút đứng hình nhưng cũng nhanh chóng lấy lại trạng thái ban đầu, hỏi anh:

" Anh rể, anh đến đây làm gì? "

Vũ Thiên Phong làm lơ như không nghe thấy câu hỏi của Yên Yên.

Anh xông vào nhà, đi thẳng vào phòng, nhìn thấy Hàn Tử Huyền đang ngủ. Không muốn đánh thức cô nhưng chuyện này anh nhất định phải làm rõ. Anh đi đến bên cô lên và đi ra khỏi phòng. Yên Yên thấy thái độ và hành động của anh hung hăng như vậy liền đến ngăn cản.

" Anh rể, hôm nay chị Huyền không được khỏe? Khó khăn lắm chị ấy mới ngủ được.

Hãy là, anh để chị ấy ngủ ở đây. Khi nào chị ấy thức, em sẽ đưa chị ấy về Vũ gia. "

Nào ngờ, Vũ Thiên Phong không thêm nghe mà còn nạt lại Yên Yên làm cô sợ hãi người:

" Tránh ra. "

Bị Vũ Thiên Phong quát như vậy, trong lòng Yên Yên rất sợ nhưng cũng không thể để anh đưa Hàn Tử Huyền đi như vậy được nên Yên Yên liền cãi lại.

" Không tránh. "

" Vậy đừng trách tôi với Mặc Ngón việc làm của cô hôm nay.

Đừng nghĩ là em của Tử Huyền thì tôi sẽ nể mặt cô. Tốt nhất là nên tránh ra, đừng cản đường tôi. "

Bị Vũ Thiên Phong dọa sẽ nói chuyện có can trở anh cho Mặc Ngón nghe. Chưa kịp nói gì thì anh đã bế Hàn Tử Huyền ra khỏi nhà. Yên Yên không biết chuyện gì xảy ra nhưng lại khiến cô bức trong lòng, chỉ biết đợi Hạo Nhiên về giải quyết.

Đến khi anh về, Yên Yên kể lại việc Hàn Tử Huyền bị Vũ Thiên Phong đem đi, Hạo Nhiên chỉ điềm tĩnh đáp lại:

" Là anh nói cho Vũ Thiên Phong biết Tử Huyền đang ở đây. "

Thái độ thần nhiên đó của Hạo Nhiên càng làm cho Yên Yên thêm tức điên lên.

" Anh có biết mình đang làm gì không?

Em cứ nghĩ anh sẽ tìm cách giải quyết tốt cho chị ấy. Nào ngờ anh... "

Yên Yên không hiểu tại sao Hạo Nhiên lại có hành động như vậy

" Người giúp được Tử Huyền lúc này, chỉ có một mình Vũ Thiên Phong mà thôi.

Đây cũng là cách giải quyết tốt nhất mà anh giúp Tử Huyền. "

Nói rồi, Hạo Nhiên bỏ đi vào phòng. Giải thích, anh cũng đã giải thích rồi. Còn việc Yên Yên có hiểu hay không, Hạo Nhiên cũng không để tâm đến.

- - - - -

Đưa Hàn Tử Huyền về Vũ gia, bác Bạch thấy Vũ Thiên Phong đang bế Hàn Tử Huyền. Còn cô thì hai mắt đang nhắm chặt lại. Sợ có chuyện gì xảy ra nên bác nhanh chóng đến hỏi:

" Thiếu gia, Thiếu phu nhân có恙 bị sao vậy? "

" Không có gì.

Có恙 một quả thôi. "

Vũ Thiên Phong bế Hàn Tử Huyền về thẳng phòng ngủ của mình.

Vũ Thiên Phong dùng dặt đặt Hàn Tử Huyền lên giường rồi cẩn thận coi giữ cho cô. Tuy hiện giờ, Vũ Thiên Phong đang giận trong lòng, nhưng anh lại không muốn làm tổn thương đến cô. Anh chợt nhớ đến việc lúc này với Yên Yên liền gọi ngay cho Mặc Ngón.

Lúc này, Mặc Ngón đang ở công ty để xem xét một số tài liệu. Hoàng Trầm đã mang thêm cho Mặc Ngón một số tài liệu mới. Nhận được điện thoại của Vũ Thiên Phong, anh liền không nghĩ ngợi mà bắt máy.

" Mặc Ngón, cậu đang ở đâu vậy? "

" Ở công ty, đang xem mấy cái tài liệu mà cậu giao cho.

Có việc gì sao? "

" Cậu giữ mắt nhân cho cẩn thận.

Có ta lúc này cần đường tôi và Tử Huyền. "

Mặc Ngón nghe giọng nói cũng đã nhận ra được tâm trạng của Vũ Thiên Phong lúc này. Anh chỉ đành nhún vai giúp cô giải tỏa mình.

" Thật ngại quá, là do tôi chiều hư có恙 rồi.

Lần sau nhà định không làm phiền hai người. "

Mặc Ngón e thẹn nói

" Giữ cho kĩ.

Cho cậu biết, có ta đang ở cùng người dân ông khác. "

Vũ Thiên Phong có tỉnh nhắc nhở Mặc Ngón, nhưng có lẽ, anh nói không rõ ràng làm cho Mặc Ngón hiểu nhầm. Mặc Ngón vừa nghe thôi cũng đã chuyển thành sắc mặt thật khó coi, đột nhiên lạnh lùng hỏi

" Chỗ nào? "

" Nhà của Tử Huyền. "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong tắt máy. Cũng đã đến lúc anh nên để cho Mặc Ngón dạy dỗ Yên Yên rồi.

Thấy sắc mặt của Mặc Ngón đột nhiên thay đổi sau cuộc nói chuyện, Hoàng Trầm liền nhanh miệng hỏi thăm xem đã xảy ra chuyện gì:

" Có chuyện gì sao? "

" Không có gì!

Chuyện nhà thôi. "

" Có cần giúp không? "

" Không cần!

Chỉ là có gái của tôi bị tôi chiều quá nên sinh hư, gây chuyện với người khác thôi. "

Nói rồi Mặc Ngón đứng dậy, anh lấy chiếc áo vest của mình được đặt trên thành ghế rồi nhanh chóng mặc vào. Trước khi rời đi, Mặc Ngón không quên căn dặn Hoàng Trầm

" Giúp tôi xem xét đồng tài liệu này. "

Mặc Ngón rời khỏi công ty, anh phóng xe thật nhanh đến nhà của Hàn Tử Huyền. Anh cũng đứng gõ cửa giống Vũ Thiên Phong, nghe tiếng bước chân đang tiến gần đến, cứ nghĩ là Yên Yên ra mở cửa nhưng nào ngờ lại là Hạo Nhiên. Nhìn Mặc Ngón với ánh mắt xa lạ, rồi hỏi

" Anh tìm ai? "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đồ Mách lẻo

Hạo Nhiên vừa dứt lời thì Yên Yên từ trong phòng bước ra, về mặt hơi cau có như bị làm phiền hỏi Hạo Nhiên:

" Lại là ai vậy? "

Vừa nhìn thấy Mặc Ngón, Yên Yên chỉ biết đứng hình mà không nói nên lời. Cô nghĩ trong lòng, tại sao Mặc Ngón lại đến đây. Yên Yên lại sợ Mặc Ngón lại hiểu lầm Hạo Nhiên nên đã tỏ ra vui vẻ, chạy ra ôm Mặc Ngón

" Tại sao anh lại đến đây? "

" Đưa em về nhà. "

Mặc Ngón lấy tay xoa Yến Yến ra, ánh mắt tràn đầy ngây hiềm nhìn Hạo Nhiên và nói. Mặc Ngón do mất bình tĩnh nên đã thô bạo mà nắm lấy cổ tay của Yến Yến. Anh dùng sức mà nắm chặt khiến cô thấy tay mình bị đau. Yến Yến cố gắng không để Mặc Ngón kéo mình đi và đã lấy nhiều lý do để viện cớ.

" Nhưng mà... "

Không đợi Yến Yến nói hết câu, Mặc Ngón buông tay cô ra. Anh bá đạo ôm lấy eo Yến Yến và bế lên, Mặc Ngón đặt lên vai mình một cách nhẹ nhàng rồi mang cô vào xe.

Cho đến khi xe của Mặc Ngón đã rời khỏi, Hạo Nhiên vẫn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

" Lúc này mình nghe không nhầm thì Yến Yến gọi anh ta là Mặc Ngón? "

Nghĩ rồi, Hạo Nhiên không thêm quan tâm nữa mà quay trở về phòng. Anh nghĩ sẽ chẳng còn gì bằng nếu như được ngồi một giấc.

Trên xe của Mặc Ngón lúc này, Yến Yến quì thật đang lăm ăm lên. Cô không chịu ngồi yên mà liên tục hỏi Mặc Ngón:

" Tại sao hôm nay anh lại đến đây? "

Mà không đúng, tại sao anh biết em đến đây? "

" Là Phong nói cho anh biết. "

Nghe vậy, Yến Yến liền lập tức nghĩ xấu về Vũ Thiên Phong:

" Đúng là cái đồ mách lẻo. "

Nghĩ rồi, Yến Yến vẫn không chịu ngồi yên. Cho đến khi Mặc Ngón lén tiếng là có:

" Em ngồi yên có được không? "

" Không! "

Ngay bây giờ em muốn xuống xe. "

Đột nhiên trong lòng Yến Yến có đầy sự kiên quyết và can đảm để nạt lại Mặc Ngón. Cô tháo seat belt ra khỏi người mình và trong đầu có ý định nhảy khỏi xe. Mặc Ngón thấy cô lúc này có chút ngượng cuồng liền dọa Yến Yến.

" Em mà không ngồi yên, anh sẽ vứt em xuống bây giờ. "

" Không cần anh vứt, người ta cũng tự xuống. "

Yến Yến lúc này đầy giận dữ, nói. Cô đặt tay lên chỗ mở cửa, của xe gần như muốn mở ra. Mặc Ngón thấy Yến Yến làm vậy sẽ nguy hiểm, anh liền dùng gấp xe. Cũng may là đoạn đường này vắng vẻ nên không có xe chạy phía sau. Do Mặc Ngón dùng gấp nên Yến Yến đã ngã người ra phía trước do cô đã tháo seat belt. May thay, Mặc Ngón đã nhanh chóng lấy tay đỡ lấy người Yến Yến, giúp người cô không bị va chạm ra phía trước.

Yến Yến giận dữ mở cửa xe muốn đi xuống. Mặc Ngón đã ngăn lại, anh đã ấn vào hệ thống khóa của xe. Sau một hồi Yến Yến không mở được cửa, cô quay sang nhìn Mặc Ngón với gương mặt tức giận. Anh thật sự đã bị Yến Yến " chọc " làm tức tối, Mặc Ngón lấy tay kéo đầu cô sát đến đầu mình và hôn cô một cách dữ dội. Bị hôn quá bất ngờ nên Yến Yến không kịp chuẩn bị tâm lý đón nhận, với lại, nụ hôn này của anh lại cho chút mạnh bạo. Yến Yến cố để không bị cưỡng vào nụ hôn của anh, cô cố gắng dùng sức của mình để đẩy Mặc Ngón ra. Yến Yến vẫn nhìn anh đầy tức giận, nhưng nói đúng hơn là cô chỉ dỗi anh mà thôi. Mặc Ngón biết Yến Yến chỉ đang giận lấy thôi. Lúc này anh nói bình tĩnh lại, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Yến Yến, giải thích với cô:

" Đừng giận nữa, anh xin lỗi. "

" Đồ đáng ghét! "

Anh không giải thích với em, lại còn muốn đưa em về Mặc gia một cách đầy áp bức như vậy. "

Yến Yến vừa nói, tay cô vừa đánh vào ngực Mặc Ngón. Nhưng cô lại đánh rất nhẹ vì sợ anh sẽ đau.

" Được rồi! "

Lần sau anh sẽ không làm vậy nữa. Nhưng anh chỉ muốn em hứa một điều. Sau này đừng quá thân thiết với tên lúc này. "

Mặc Ngón muốn ám chỉ Hạo Nhiên với Yến Yến.

" Tại sao chứ? "

Hạo Nhiên là hảo huynh muội của em và chị Huyền. Anh ấy rất tốt. "

Yến Yến cũng ngạc nhiên khi biết Mặc Ngón muốn mình nên cẩn thận với Hạo Nhiên.

" Có phải người tốt hay không, không phải dựa vào cách họ đối xử với em. "

Bây giờ họ đối xử tốt với em, sau này cũng có thể đâm sau lưng em. "

Hôm nay chúng ta là bạn, chưa chắc gì ngày mai vẫn là bạn. "

Mặc Ngón đã cố hết sức để giải thích cho Yến Yến. Nhưng chỉ tiếc, khi anh nhìn mặt cô, đã biết cô không hiểu. Cô gái bé nhỏ của Mặc Ngón quả thật có hơi ngốc nghếch nên mỗi lần không hiểu thì chữ ấy hiện rõ mồn một lên mặt cô. Mặc Ngón nhìn Yến Yến thờ dài, anh lấy tay xoa xoa đầu cô rồi nói:

" Từ từ em sẽ hiểu. "

Nói xong, Mặc Ngón tiếp tục khởi động xe và bình xe bắt đầu lăn bánh quay về Mặc gia. Sau khi đưa Yến Yến trở về nhà an toàn, Mặc Ngón mới cảm thấy an tâm mà quay lại công ty mà làm việc tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hàn Tử Huyền đề nghị

Khi Hàn Tử Huyền thức dậy thì trời đã không còn sớm nữa, nhưng có một điều lạ hơn. Có thấy nơi mình đang ở không phải là phòng của mình. Quan sát một chút Hàn Tử Huyền mới phát hiện đây phòng ngủ tại Vũ gia. Cô cố lấy sức của mình ngồi dậy, tựa người vào thành giường, suy nghĩ. Hàn Tử Huyền nhớ rằng mình đang nói chuyện với Hạo Nhiên và Yến Yến thì đột nhiên thấy hoa mắt rồi lại không nghe rõ tiếng Yến Yến nói nữa.

" Tại sao mình lại ở đây? "

Hàn Tử Huyền trong lòng hoang mang, nghĩ:

Vũ Thiên Phong từ ngoài phòng, thấy cô đã thức dậy, anh có chút vui nhưng mỗi lần nhìn thấy Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong lại nhớ đến lời Hạo Nhiên nói khiến về mặt đầy không vui. Anh bước đến bên giường và ngồi xuống, nhìn thấy vẻ mặt Hàn Tử Huyền có chút bỡ ngỡ. Có lẽ Vũ Thiên Phong đã đoán trước được vẻ mặt lúc này của cô nên cũng không hề thấy khó hiểu trong lòng.

" Hôm nay, anh có hẹn gặp Hạo Nhiên. "

Vũ Thiên Phong cố ý nhắc đến để xem thái độ của Hàn Tử Huyền như thế nào, lúc nghe anh nói vậy, Hàn Tử Huyền càng bối rối trong lòng hơn.

" Anh... anh hẹn gặp Hạo Nhiên sao? "

" Không! "

Là anh ta hẹn anh. "

" Vậy, anh ấy nói gì với anh? "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói rằng chính Hạo Nhiên là người ngỏ ý hẹn. Cô càng mất bình tĩnh, Hàn Tử Huyền trong lòng nghĩ, mục đích buổi hẹn của hai người này rốt cuộc là gì?

" Hạo Nhiên nói cho anh biết những chuyện mà em không bao giờ nói ra với anh. Những chuyện em luôn tìm cách che giấu, thậm chí cũng chưa từng hỏi anh một lần nào. "

" Em... "

Hàn Tử Huyền lúng túng trả lời.

Vũ Thiên Phong chặn lời cô lại, anh nói tiếp:

" Thời gian chúng ta ở bên nhau, em vẫn chưa nhận ra được tình cảm anh dành cho em sao? "

Là em cố tình tránh né nó

Hay trong lòng em vẫn còn nghi ngờ anh không thật lòng yêu em "

Vũ Thiên Phong cố nói ra những lời này, trong lòng anh rất khó chịu. Anh thật sự không muốn có đồng tình với ba câu mà anh đã nói. Nhưng anh lại càng không muốn Hàn Tử Huyền phải luôn tự dối với lòng mình.

Còn Hàn Tử Huyền, sau khi nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, cô cúi mặt xuống, không muốn phải đối mặt với anh. Trong lòng cô lại luôn mong muốn chuyện này nhất định phải nhanh chóng kết thúc. Hàn Tử Huyền bắt gặp nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm. Cô dùng hết dũng khí của mình để ngược nhìn Vũ Thiên Phong với ánh mắt không hề e sợ, giọng nói đầy cứng không e ngại như lúc trước cô đã từng nghĩ mình phải đối mặt với Vũ Thiên Phong như thế nào.

" Đúng vậy. "

Thời gian chúng ta ở bên nhau, vẫn chưa thể khiến em tin tưởng anh. Ngược lại, nó còn làm em thêm nghi ngờ về tình cảm của chúng ta hơn mà thôi. "

Vũ Thiên Phong gần như sụp đổ khi nghe những lời Hàn Tử Huyền nói.

" Những lời em nói, đều thật lòng? "

" Thật thật lòng. "

Hàn Tử Huyền khẳng định một cách chắc chắn, không do dự.

Vũ Thiên Phong đứng dậy, rời khỏi giường. Anh đứng hướng người ra cửa, giọng anh đầy lạnh nhạt, nói:

" Em ngồi nghỉ chút đi. "

" Thiên Phong, hai chúng ta hãy tạm thời rời xa nhau đi. Em cần thời gian để suy nghĩ. "

Hàn Tử Huyền đưa ra lời đề nghị

" Được. "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong sắc mặt đầy khó coi, rời phòng.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, Hàn Tử Huyền cũng đã thờ phảo một cách đầy nhẹ nhõm. Những chuyện cô giấu trong lòng, cuối cùng cũng có thể nói ra. Nhưng tại sao, nó lại không hề khiến Hàn Tử Huyền cảm thấy thoải mái chút nào, mà lại khiến cô khó chịu hơn lúc giữ trong lòng. Hàn Tử Huyền tựa đầu vào thành giường, cô cảm thấy, con người khó hiểu nhất chính là lúc yếu.

Hàn Tử Huyền cứ ngồi như vậy, trong đầu cô luôn lặp lại những gì mà lúc này Vũ Thiên Phong nói. Cho đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa gọi cô xuống ăn tối.

" Thiếu phu nhân, Thiếu gia mời cô xuống ăn tối cùng cậu ấy. "

Giọng nói lạnh lạnh của một cô hầu đứng bên ngoài vọng vào làm Hàn Tử Huyền trở lại trạng thái tỉnh thần bình thường.

" Tôi biết rồi. "

Hàn Tử Huyền rời khỏi giường, cô đứng lên chỉnh lại quần áo rồi bước ra khỏi phòng và đi cùng cô hầu.

Bước vào bàn ăn, Hàn Tử Huyền thấy Vũ Thiên Phong đang ngồi nhìn xuống bàn rất chăm chú, anh cũng tỏ ra không để ý đến cô.

Nghe tiếng bước chân từ xa, Vũ Thiên Phong biết cô đã đến, anh đợi Hàn Tử Huyền ngồi vào chỗ, Vũ Thiên Phong mới bắt đầu ăn.

Những người hầu trong Vũ gia ai cũng thấy lạ, cả bác Bạch cũng thế. Bởi vì thái độ lạnh lùng của hai người dành cho nhau. Nhưng họ cũng chỉ biết để nó trong lòng mà không dám cất tiếng nói. Nhờ đầu làm phát lỏng một trong hai người thì lại thêm hơn.

Vũ Thiên Phong tuy rằng là tỏ ra không để ý đến Hàn Tử Huyền. Nhưng anh biết, cô đang cố né tránh anh. Vũ Thiên Phong nhận ra được Hàn Tử Huyền cố gắng ăn nhanh hơn thường ngày. Khi cô ăn xong phần ăn của mình thì liền muốn rời khỏi đây. Hàn Tử Huyền không muốn phải đối mặt với Vũ Thiên Phong lâu hơn nữa. Thấy cô ăn xong, anh có dặn dò:

" Sáng mai anh sẽ cho người đưa em về nhà. "

" Được. "

Hàn Tử Huyền nghe vậy cũng chỉ biết đáp lại đầy ngượng ngùng.

" Vậy em về phòng nghỉ sớm đi. "

Vũ Thiên Phong vừa dứt câu, Hàn Tử Huyền cũng rời đi. Tiếng bước chân cô xa dần, lòng anh vẫn không thôi phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Cơ hội tốt của Hàn Tử Huyền

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tối đó, Hàn Tử Huyền nằm trên giường nhưng không cách nào ngủ được. Đã gần khuya nhưng Vũ Thiên Phong vẫn chưa lên phòng, cô thì ở trong đây một mình. Có nghĩ, có lẽ là do những lời nói của cô làm cho anh muốn né tránh mình.

Bởi vì không ngủ được nên Hàn Tử Huyền chợt nhớ đến tờ giấy điều tra về lý lịch của mình. Từ lúc Mạc Thanh Thanh mất, Hàn Tử Huyền luôn có ý định lấy nó nhưng vẫn chưa có cơ hội. Hàn Tử Huyền nghĩ, có lẽ đây chính là cơ hội tốt để cô lấy nó. Nếu để lâu, Vũ Thiên Phong biết được thân phận của mình lại không hay.

Hàn Tử Huyền đi lại chỗ cất áo khoác của mình, bên trong áo khoác có một chiếc túi bên trong khóa to. Cô lấy trong đấy ra một chiếc hộp hình vuông màu đen. Chiếc hộp này là Yên Yên đưa cho Hàn Tử Huyền, từ lúc mang về, Hàn Tử Huyền không hề động vào nó một lần.

Mở chiếc hộp ra, bên trong đó là một chiếc đồng hồ. Chiếc đồng hồ này có dây làm bằng kim loại. Điểm đặc biệt của chiếc đồng hồ này chính là phía bên phải của nó có ba chiếc nút.

Hàn Tử Huyền liền nhớ đến lời Yên Yên nói khi đưa chiếc hộp cho mình:

" Chị Huyền, giữ lấy. "

Yên Yên nhét vào tay Hàn Tử Huyền chiếc hộp

" Đây là gì? "

Hàn Tử Huyền tò mò, hỏi

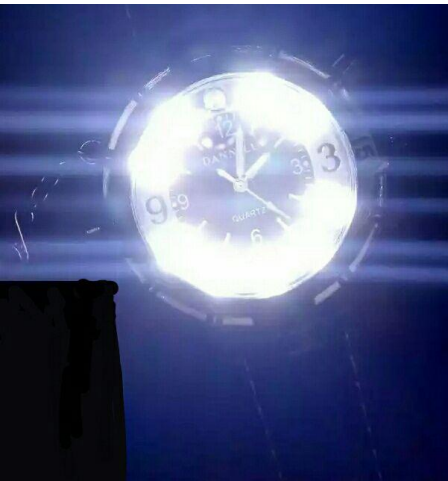
" Là đồng hồ. "

Nó sẽ có ích cho chị. "

Lúc nghe Yên Yên nói nó sẽ có ích cho mình, Hàn Tử Huyền cũng không tin lắm. Đồng hồ ngoài việc chỉ để xem giờ thì còn có ích gì nữa.

" Khi chị ở trong bóng tối, chỉ cần ấn vào nút cuối cùng sẽ có ánh sáng. "

Hàn Tử Huyền nghĩ xong thì liền đeo nó vào tay, chiếc đồng hồ này cô đã được Yên Yên thu bớt lại nên nó vừa với tay của Hàn Tử Huyền. Cô nhanh chóng rời khỏi phòng, và đã lên vào phòng làm việc của Vũ Thiên Phong. Vào được phòng làm việc của anh, Hàn Tử Huyền nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bên trong phòng thật sự rất tối, cô không thấy được đâu là bàn làm việc của anh nên đã ấn vào nút cuối của đồng hồ. Quả nhiên, đúng như lời Yên Yên nói, đồng hồ quả thật phát ra ánh sáng.

Hàn Từ Huyền nhìn chiếc đồng hồ lúc này liền có ý nghĩ khác về nó. Đúng như lời Yên Yên nói, nó thật sự có ích đối với cô.

Có được ánh sáng, việc mà Hàn Từ Huyền lúc này cần làm nhất chính là tìm thứ cô muốn. Cô đi đến bàn làm việc của anh và bắt đầu tìm. Hàn Từ Huyền tìm trên bàn, rồi lại mở các ngăn kéo của tủ nhưng vẫn không tìm thấy. Chỉ còn ngăn cái cùng là cô chưa mở nó ra. Hàn Từ Huyền ngồi xòm người xuống, cố gắng mở tủ thật nhẹ để nó không phát ra tiếng động.

Hàn Từ Huyền đột nhiên vùi lên khi thấy tờ giấy lý lịch ở trong ngăn trên những tờ văn kiện khác. Cô lấy nó ra, định mở ra xem có phải là lý lịch của mình hay không thì nghe thấy tiếng bước chân đang hướng vào phòng làm việc. Hàn Từ Huyền vội tắt đèn của đồng hồ, cô là người vào phản trống ở kế bên ngăn kéo vào nấp người vào đấy.

Hàn Từ Huyền lấy tay bịt miệng và mũi của mình lại, sợ rằng có người phát hiện.

Lúc đó Vũ Thiên Phong bước vào phòng. Anh vừa nói chuyện điện thoại vừa lấy tay bịt đèn trong phòng. Đột nhiên, Vũ Thiên Phong như nhìn chằm chằm vào thứ gì nên anh đứng yên một chỗ. Hàn Từ Huyền không nghe tiếng bước chân của anh nữa cũng thấy lo sợ. Cô sợ mình sẽ bị anh phát hiện. Lúc này, giọng anh tiếp tục cất lên.

"Được rồi, những thứ đó cứ để trên bàn làm việc của tôi.

Sáng mai tôi sẽ đến công ty xem. "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong quay người, anh tắt đèn rồi bước ra khỏi phòng nhưng có vẻ như vẫn bị thứ gì đó lu luyến mà không muốn rời đi.

Thấy anh tắt đèn, Hàn Từ Huyền liền thở phào nhẹ nhõm. Cô cảm thấy mình thật may mắn vì không bị anh phát hiện ra. Hàn Từ Huyền cũng nhanh chóng rời khỏi phòng. Chỉ cần lấy được tờ giấy này thì cô đã thấy yên tâm rồi.

Hàn Từ Huyền quay về phòng, đúng lúc Vũ Thiên Phong cũng đang ở trong đó. Anh đang ngồi trên giường, tay anh chống cằm như chờ đợi Hàn Từ Huyền vào. Thấy cô bước vào, Vũ Thiên Phong hỏi:

"Em đi đâu vậy?"

"Em trốn trốn mãi không ngủ được nên ra ngoài chút. "

Hàn Từ Huyền lảng tránh lời.

"Anh...

Ngày mai em rời đi, anh... không có chuyện gì muốn nói với em sao?"

Hàn Từ Huyền đẩy căng thẳng khi hỏi Vũ Thiên Phong.

"Em nghỉ ngơi sớm đi. "

Có lẽ, đây chính là những gì Vũ Thiên Phong muốn nói với cô lúc này, Hàn Từ Huyền nghĩ.

"Được. "

Đáp lại câu nói của anh.

Hàn Từ Huyền lên giường, cô nằm nẹp sang bên ngoài, xoay mặt sang chỗ khác. Lòng cô đầy buồn bã, nghĩ:

"Có lẽ, hôm nay chính là ngày cuối cùng mình ở lại Vũ gia. "

Tối đó, khi thấy Hàn Từ Huyền đã ngủ say, nhưng người cô co vì không đắp chăn. Vũ Thiên Phong lấy chăn đắp cho cô, thấy cô ngủ ngon như bấy giờ, Vũ Thiên Phong cũng đã vui trong lòng. Bất giác, Hàn Từ Huyền trở mình, những sợi tóc vì vậy nên đã rơi trước mặt cô. Vũ Thiên Phong thấy vậy, anh liền lấy tay vén những sợi tóc lên mang tai cô rồi nhìn mũi vào gương mặt của Hàn Từ Huyền lúc ngủ. Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng đặt lên trán Hàn Từ Huyền một nụ hôn, rồi nhìn cô mỉm cười, nghĩ:

"Chỉ cần lần này thành công, anh nhất định sẽ khiến em không còn nghĩ ngợi anh nữa. "

Các bạn đã đọc truyện tranh hay xem phim hoạt hình Nhật Bản thì khi nhìn thấy chiếc đồng hồ này, các bạn nghĩ đến nhân vật nào?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(chang\)Net](http://Ebook-Full(chang)Net).

Chương 86: Kể thất bại

Sáng hôm sau, khi Hàn Từ Huyền thức dậy, trong phòng chỉ còn một mình cô. Đột nhiên trong lòng cô chùng xuống, chỉ cần nghĩ đến sau này không thể quay lại nơi này. Hàn Từ Huyền cũng thấy phiền lòng. Cô bước vào nhà tắm và bật vòi sen, Hàn Từ Huyền đứng dưới vòi sen. Hứng chịu những tia nước lên tục rơi vào người mình liên tục trong một thời gian khá lâu. Hơi nước bám vào mặt gương. Hàn Từ Huyền lấy tay lau đi hơi nước ấy và nhìn thấy mình trong gương, tự nhủ với lòng.

"Rời Vũ gia, nhất định phải sống tốt như lúc còn ở đây. "

Lát sau, Hàn Từ Huyền mặc quần áo vào và rời khỏi phòng tắm. Cô đi đến thu dọn đồ của mình và mang nó xuống dưới.

Bác Bạch thấy Hàn Từ Huyền bước xuống, tay cầm hành lý. Trong lòng bác đột nhiên có cảm giác rất lạ. Cứ như một người thân của mình phải rời xa nơi đây, đến một nơi rất xa vậy.

Trước khi Hàn Từ Huyền đi, bác Bạch đã mời cô ăn sáng. Khi cô đang ăn, bác Bạch nói:

"Thiếu phu nhân, tôi đã cho người mang hành lý của cô ra xe. "

Hàn Từ Huyền nghe bác nói vậy liền cảm kích trong lòng. Cô cảm thấy may mắn vì mình đã từng sống tại Vũ gia, được những người tốt như bác Bạch giúp đỡ và chăm sóc.

"Cảm ơn bác. "

Nói rồi, Hàn Từ Huyền vẫn tỏ ra chững chạc ăn sáng để nhanh chóng rời khỏi đây.

"Thiếu phu nhân, cô và Thiếu gia cãi nhau sao?"

Tại sao đang yên lành, cô lại muốn rời Vũ gia?

Hay là do Thiếu gia làm chuyện gì không vừa lòng cô à?"

Bác Bạch đặc biệt rất quan tâm đến chuyện của Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền.

Kể từ khi cha mẹ anh mất, bác là người chăm sóc anh. Bác Bạch chưa từng thấy anh đưa nữ nhân khác về nhà. Cũng chưa từng thấy anh chăm sóc ai chu đáo như Hàn Từ Huyền.

"Không phải do con và Thiên Phong cãi nhau. Cũng không phải do anh ấy.

Chỉ là... vấn đề của con thôi.

Với cả, con cũng rời Vũ gia rồi, bác đừng gọi con là Thiếu phu nhân nữa."

Hàn Từ Huyền nghe bác Bạch hỏi, cô ngăn người ít lâu mới trả lời, với vẻ đầy ngượng. Hàn Từ Huyền nói xong, cô liền đứng dậy và nói với bác Bạch.

"Con... ăn xong rồi. Con đi đây. "

Hàn Từ Huyền bước ra ngoài. Trước khi lên xe, cô đã quay lại nhìn thật kĩ bên ngoài của Vũ gia một lần nữa rồi lên xe. Khi cô định bước vào xe thì nghe tiếng bác Bạch gọi, nhưng lần này bác không hề gọi cô với ba từ "Thiếu phu nhân " nữa.

"Từ Huyền. "

Nghe tiếng bác gọi, Hàn Từ Huyền liền quay người lại thì thấy bác Bạch đang chạy đến chỗ mình. Cô thấy rõ, vẻ mặt không vui của bác Bạch, bác cần dặn cô.

"Rời Vũ gia, cô phải chăm sóc mình thật tốt.

Nếu cô muốn quay về đây, Thiếu gia và Vũ gia này luôn nghênh đón cô. "

Nghe bác Bạch, nhận ra khốc mất nấc đã ướt, Hàn Từ Huyền ôm lấy bác và vuốt nhẹ sau lưng bác Bạch, nhẹ nhàng nói:

" *Cảm ơn bác.*

Con sẽ nhớ bác. "

Vừa nói xong, Hàn Tử Huyền bước vào bên trong xe. Cho đến khi xe rời khỏi Vũ gia, bác Bạch mới quay vào nhà.

Hàn Tử Huyền lúc này ngồi trong xe cũng thấy buồn. Cô thấy mình không xứng đáng để nhận được sự đối xử tốt của Vũ gia

Được tài xế của Vũ Thiên Phong đưa về đến nhà, nhưng khi vào trong thì không thấy Hạo Nhiên đâu. Cô cũng không nghĩ nhiều, vội mang hành lý cất gọn vào phòng. Khi cô trở ra ngoài, Hàn Tử Huyền đứng trước cửa phòng và gõ cửa xem Hạo Nhiên có ở trong đó hay không. Lúc ấy, cửa phòng đột nhiên tự động mở ra dù Hàn Tử Huyền chưa từng chạm tay vào chỗ mở cửa huy đẩy cửa vào.

Theo bản năng nên Hàn Tử Huyền cũng bước vào trong xem sao. Hạo Nhiên cũng không có ở trong này, nhưng thấy laptop của anh đang mở, nghĩ là anh quên tắt máy nên Hàn Tử Huyền định tắt máy giúp anh. Nhưng đập vào mắt Hàn Tử Huyền chính là những điều mà Hạo Nhiên luôn giữ bí mật, chưa từng nói cho cô và Yên Yên nghe. Cho đến khi đọc hết những gì Hạo Nhiên ghi vào trong laptop, cô thật sự rất cảm kích anh.

Hàn Tử Huyền giúp Hạo Nhiên tắt laptop, cô quay trở ra ngoài ngồi xem tivi như chưa từng có việc cô vào phòng và đọc được những gì Hạo Nhiên viết. Cho đến khi Hạo Nhiên về, anh cảm thấy rất lạ vì trước khi rời khỏi nhà, anh đã khóa cửa nhưng tại sao bây giờ không cần chìa khóa vẫn có thể vào được nhà. Đột nhiên trong lòng anh liền nghĩ đến cô trốn đột nhập. Hạo Nhiên nhẹ nhàng mở cửa thì thấy đáng kưng quen thuộc đang ngồi trên ghế. Lúc này, Hàn Tử Huyền vẫn không thêm xoay lưng nhìn anh một cái, hỏi

" *Anh về rồi sao?* "

Hạo Nhiên không khỏi ngạc nhiên khi thấy Hàn Tử Huyền ngay bây giờ lại có mặt ở đây, anh hỏi

" *Sao em lại ở đây?*

Chẳng phải hiện tại em ở Vũ gia sao? "

" *Em dọn đồ về đây rồi.*

Với lại, anh không muốn em về đây sao? "

Hàn Tử Huyền quay đầu lại, nhìn Hạo Nhiên hỏi

" *Không có!*

Em muốn ở bao lâu cũng được. "

Hạo Nhiên vội vã giải thích. Anh bước đến sofa ngồi cạnh Hàn Tử Huyền.

" *Là anh nói cho Vũ Thiên Phong biết em ở đây đúng không?* "

" *Anh nghĩ, chỉ có tên đó mới có thể giúp được em thôi. "*

Hàn Tử Huyền nghe Hạo Nhiên nói vậy, cô liền xích lại gần anh. Hạo Nhiên không biết Hàn Tử Huyền định làm gì anh, nời chợt anh ngỡ ngàng khi thấy cô ôm mình.

" *Anh hiểu em như vậy, tại sao không mau tìm chị dâu cho em?*

Nhớ lần đi ăn cùng với Yên Yên, anh nói lần này về để tìm có ấy. Kết quả như thế nào? "

Hạo Nhiên nghe Hàn Tử Huyền nhắc đến việc này, mặt anh bất đầu xụ xuống.

" *Đã tìm được có ấy. Nhưng... Có ấy không tha thứ cho anh.*

Tử Huyền, em nói thứ xem anh nên làm cách nào bây giờ? "

Hàn Tử Huyền nghe anh nói vậy, lúc này cô mới ngừng ôm lấy Hạo Nhiên. Cô tựa đầu vào vai nhệ, nhỏ giọng nói

" *Có lẽ, anh tìm sai người để hỏi rồi.*

Sao lại hỏi một kẻ thất bại trong chuyện tình cảm như em chứ. "

" *Vậy, anh cũng giống em rồi.*

Đều là kẻ thất bại trong tình cảm. "

Hạo Nhiên an ủi Hàn Tử Huyền, anh lấy tay xoa xoa đầu cô.

" *Nhưng tại sao em lại quay về đây đột ngột vậy?* "

Hạo Nhiên thất sắc, hỏi tiếp

" *Em và Vũ Thiên Phong tạm thời rời xa nhau. "*

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Thư quyết đấu

" *Không phải là do anh chứ?* "

Hạo Nhiên đột nhiên cảm thấy có chút dần vật

" *Không phải.*

Khi một trong hai cảm thấy bản thân không đủ tốt với đối phương thì sẽ tự động rút lui thôi.

Với lại, em đến với Vũ Thiên Phong cũng chỉ vì nhiệm vụ. Cho dù có yêu nhau đến đâu, cũng chẳng hề có kết quả tốt. "

Hạo Nhiên nghe Hàn Tử Huyền nói, liền thấy có chút xót xa.

Năm đó, vì sợ làm liên lụy đến Hình Thị nên Hạo Nhiên mới nói lời chia tay với cô. Anh lại cảm thấy mình không đủ tốt, không xứng đáng để được ở bên cạnh cô. Cuối cùng, cả hai cũng đã chia tay, nhưng Hạo Nhiên luôn cảm thấy buồn phiền vì chuyện này, cảm thấy bản thân luôn nợ Hình Thị một lời xin lỗi.

Cả hai đột nhiên im lặng để nhớ lại những chuyện quá khứ làm không khí có chút u buồn. Hàn Tử Huyền bèn hỏi để đáp tan không khí nặng nề hiện tại.

" *Xem như hôm nay là lần cuối cùng chúng ta nghĩ đến những chuyện không vui.*

Sao này phải sống thật vui vẻ để cảm thấy mình không hề tệ như mình đã nghĩ. "

Hàn Tử Huyền nói rồi, cô đưa ngón út ra hướng về phía Hạo Nhiên.

" *Được. "*

Hạo Nhiên trả lời, anh đưa ngón út của mình móc vào ngón út của cô rồi cả hai nhìn nhau có chút miễn cưỡng.

Nhưng lúc này Hàn Tử Huyền mới để ý đến một việc. Từ lúc về nhà đã không nhìn thấy Yên Yên, Hàn Tử Huyền liền hỏi:

" *Không phải Yên Yên cũng ở đây với anh sao?* "

" *Yên Yên sao?*

Có ấy bị Mặc Ngón bắt về rồi. "

Nhắc đến Yên Yên, Hạo Nhiên liền nói

" *Bị bắt là sao?* "

Hàn Tử Huyền không hiểu ý của Hạo Nhiên muốn nói đến.

" *Anh nghĩ là Vũ Thiên Phong đã nói cho Mặc Ngón gì đó biết Yên Yên đang ở đây. Anh ta chạy đến đây, Yên Yên sợ anh ta hiểu lầm có ấy về anh. Chưa kịp giải thích thì bị tên kia kéo lên xa rồi chớ đi mất. "*

Hàn Tử Huyền nghe Hạo Nhiên kể xong đồ nhiên lại thấy tức cười. Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón quen biết nhau đã lâu nên tính bá đạo của cả hai người cũng không hề kém đối phương. Có chi thấy tội cho Yên Yên, không biết bây giờ Yên Yên đang ở Mặc gia buồn chán hay bị bắt cùng Mặc Ngón ở công ty để anh canh giữ cô.

- - - - -

Ngay tại công ty của Vũ Thiên Phong, anh đang chăm chú xem những tờ giấy mà Hoàng Trảm hôm qua đã gọi điện thông báo với mình. Xem xong, Vũ Thiên Phong đặt những tờ ấy lên bàn, anh hỏi rõ Hoàng Trảm

" *Nội dung này đã điều tra kỹ chưa. "*

" *Lão đại, em đã điều tra rất kỹ về những việc người đã giao phó. Quá thật, người đàn ông và vụ tai nạn năm đó có liên quan với nhau. "*

Hoàng Trảm khẳng định một cách đầy chắc chắn.

Mặc Ngón và Hoàng Mặc lúc này cũng từ bên ngoài bước vào phòng, nhìn về mặt của hai người họ như có việc gì rất gấp, muốn báo ngay cho Vũ Thiên Phong.

" *Có chuyện gì sao?* "

Thấy Mặc Ngõn và Hoàng Mặc không gõ cửa mà tự ý xông vào, Vũ Thiên Phong liền cất giọng nói nghiêm nghị.

" *Cậu xem. "*

Mặc Ngõn trên tay cầm theo một lá thư, mau chóng đưa cho Vũ Thiên Phong xem. Sau khi Vũ Thiên Phong xem xong, sắc mặt vẫn không mấy thay đổi. Anh đặt tờ giấy lên bàn, Hoàng Trảm thấy hai người kia hốt hài, nghĩ là chắc có chuyện không hay nên liền cầm tờ giấy lên đọc. Khi Hoàng Trảm đọc xong, Vũ Thiên Phong liền hỏi Mặc Ngõn.

" *Ai gửi nó đến? "*

" *Tôi không biết.*

Lúc đó tôi và Hoàng Mặc đang đi vào thì tiếp tân ở đại sảnh đưa nó cho tôi. Nói có người gửi đến nhưng có ý cũng không biết là ai. "

Mặc Ngõn dần bình tĩnh lại, nói.

" *Nội dung của lá thư này là muốn bang Phong Thần của chúng ta quyết đấu cùng bang của bọn họ. Chính là hai tuần sau tại công trường bỏ hoang.*

Nhưng lão đại của bang này lại không nói ra tên bang của bọn chúng. Lại chẳng nói thời gian.

Thuộc hạ cầm thấy lần này có chút khó khăn. "

Hoàng Trảm vẫn nhìn vào lá thư, nói.

Thấy anh mình nói thế, Hoàng Mặc liền hỏi Vũ Thiên Phong.

" *Lão đại. vậy cuộc chiến lần này có cần em kêu gọi tất cả người trong bang chúng ta không? "*

" *Không cần!*

Chỉ cần bốn người chúng ta cũng có thể tiêu diệt được con họ này. "

Nghe Vũ Thiên Phong nói vậy, Mặc Ngõn có cảm giác như Vũ Thiên Phong đã biết được chuyện gì đó liền hỏi anh.

" *Cậu đoán ra được chủ nhân của bang muốn quyết đấu với chúng ta là ai sao? "*

" *Không phải là đoán, mà là biết được. "*

Vũ Thiên Phong khẳng định.

" *Là ai? "*

Hoàng Trảm, Hoàng Mặc và cả Mặc Ngõn đều đồng thanh hỏi nhưng Vũ Thiên Phong chỉ nhìn ba người này rồi nhếch môi cười.

" *Người này, chúng tôi có quen không? "*

Tuy Vũ Thiên Phong không nói ra kẻ kia là ai, nhưng Mặc Ngõn vẫn luôn thắc mắc nên anh đã đặt câu hỏi cho Vũ Thiên Phong để có thêm chút manh mối.

Vũ Thiên Phong không trả lời, anh chỉ gật đầu.

" *Nếu đã là người quen thì không cần phải nương tay. "*

Hoàng Trảm nói.

Lát sau, cả ba người đều rời khỏi phòng làm việc của Vũ Thiên Phong. Ai cũng mang trong lòng một tâm sự, nói đúng hơn là cả ba người đều có chung tâm sự ấy. Hoàng Mặc nhìn Hoàng Trảm và Mặc Ngõn đang yên lặng, nói.

" *Lão Đại hình như đã thay đổi.*

Có vẻ thần thần bí bí. "

" *Đúng.*

Nhưng cũng rất muốn biết là kẻ nào không muốn sống lại quyết đấu với chúng ta. "

Mặc Ngõn suy nghĩ.

" *Nhưng trận lần này, chúng ta hãy để Lão Đại ừ ra tay.*

Nếu không chỉ đấu biết được chắc sẽ lo lắng lắm. "

Hoàng Mặc vừa nghĩ ra được liền nói.

Nghe Hoàng Mặc nhắc đến Hàn Tử Huyền, trong đầu Hoàng Trảm có chút mừng lung. Cho đến khi Mặc Ngõn và Hoàng Mặc thấy vậy thì liền kêu tay Hoàng Trảm, hỏi.

" *Say nghĩ gì vậy?*

Hay đã nghĩ ra kẻ kia là ai? "

" *Không phải!*

Chỉ là nghe Hoàng Mặc nhắc đến chị dâu, liền có cảm giác thần thuộc. "

Hoàng Trảm vừa dứt lời, cả Mặc Ngõn và Hoàng Mặc đã hiểu nhầm ý của anh nên đã khuyên.

" *Muốn chết hay sao lại để ý đến chị dâu? "*

" *Đừng để Thiên Phong nghe được, nếu không, ngay cả tôi cũng không giúp được cậu. "*

Hoàng Trảm vội giải thích.

" *Không phải như vậy. Hai người hiểu lầm rồi.*

Ý tôi chính là, nhìn chị dâu thì có cảm giác đã từng gặp qua. Nhưng lại không nhớ là gặp ở đâu. "

" *Cậu chắc chứ? "*

Mặc Ngõn nghĩ hoặc, hỏi.

" *Chắc, nhất là đôi mắt của chị ấy, nhìn rất quen. "*

Hoàng Trảm khẳng định đây chắc chắn

" *Đừng nói với em là anh Hoàng Trảm từng đánh nhau với chị dâu nha. "*

Hoàng Mặc nghe vậy thì liền cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Diệt trừ hậu họa

" *Tại sao lại nghĩ vậy? "*

Mặc Ngõn và Hoàng Trảm đồng thanh hỏi.

" *Bởi vì đa số nữ sát thủ thường ngay trang rất kĩ, chỉ duy đôi mắt là không thể. "*

" *Nhưng mà cũng đừng tin, tôi chỉ trừu thôi, làm sao chị dâu có thể là người trong hắc đạo như chúng ta chứ. "*

Hoàng Mặc nói tiếp.

Hoàng Trảm ngắt lời, thấy những lời Hoàng Mặc nói cũng không sai. Nhưng tại sao anh lại có cảm giác rất quen với Hàn Tử Huyền. Để quên đi suy nghĩ ấy, Hoàng Trảm liền nhớ đến việc của Mặc Ngõn mấy hôm trước, liền khơi lại hỏi.

" *Nghe nói mấy hôm trước cậu có việc nhà cần giải quyết, đã giải quyết xong hết chưa? "*

" *Rồi.*

Là nữ nhân của tôi bị tôi chiếu quá nên hư thôi. "

Mặc Ngõn nghe hỏi đến việc Yên Yên thì vừa cười vừa giải thích. Quí thật, hôm đó Mặc Ngõn định dạy dỗ nhưng thấy vẻ mặt ụt ức của Yên Yên lúc trên xe, anh lại thấy không nỡ.

" *Sao hai chúng tôi lại chưa từng nghe anh nói đến vấn đề, Mặc Ngõn. "*

Hoàng Mặc nhớ từ trước giờ chưa từng nghe Mặc Ngõn nói đến người này liền hỏi

" *Có ấy tên là Yên Yên, là em gái của Từ Huyền.* "

Mặc Ngón giới thiệu về Yên Yên.

" *Em ruột sao?* "

Hoàng Trầm từng nghe Hàn Từ Huyền về cô, nhưng chưa từng nghe đến việc cô có em gái. Nên khi hỏi Mặc Ngón, anh đã giải thích.

" *Không, do thân với nhau nên xưng hô là chị em.* "

" *Cũng đúng.*

Vậy có khi nào Yên Yên gì đó của anh cũng là người trong hắc đạo giống chị dâu không? "

Hoàng Mặc lại nhìn sang Mặc Ngón mà chọc anh.

" *Nếu như anh biết nữ nhân bên cạnh mình là người trong hắc đạo thì sao, Mặc Ngón?* "

Hoàng Trầm tỏ ra khó chịu vì sự dãi dãi của Hoàng Mặc nhưng chính vì vậy nên anh đã hỏi Mặc Ngón một câu mà anh luôn muốn biết.

" *Vấn yếu có ấy thôi. Chính tôi cũng là người trong hắc đạo mà.* "

" *Vậy, anh không chia tay, xem như một cách bảo vệ có ấy sao?* "

Hoàng Trầm tiếp tục hỏi.

" *Có ấy ở bên cạnh, tôi mới an tâm.*

Rời khỏi tâm mắt một chút, lòng tôi đã thấy khó chịu.

Hai người đã từng nghe câu " Ghét đến tận xương tủy " chưa? "

Mặc Ngón nói xong thì liền hỏi Hoàng Trầm và Hoàng Mặc. Khi thấy hai anh đều gật đầu như đã từng nghe qua câu nói ấy, Mặc Ngón nói tiếp.

" *Còn tôi thì yêu có ấy đến tận xương tủy.* "

Nói rồi, về mặt Mặc Ngón tràn đầy hạnh phúc.

Buổi chiều khi mặt trời đã lặn đi, chiếc điện thoại của Vũ Thiên Phong reo lên, là anh đặt chuông để biết đã đến giờ anh phải quay về Vũ gia. Anh cầm điện thoại lên và nhìn vào phần đầu x bên dưới rồi lấy chiếc áo vest của mình được đặt trên thành ghế, mặc vào.

Đã hai ngày kể từ khi Hàn Từ Huyền rời Vũ gia, anh cũng chưa về nhà. Anh đã dùng công việc để quên đi việc nhớ cô. Nhưng khi công việc kết thúc, anh vẫn phải chấp nhận việc tiếp tục nhớ cô da diết.

Khi trở về Vũ gia, Vũ Thiên Phong chẳng quan còn tâm tình để ý đến những chuyện khác. Anh đi thẳng lên phòng để nghỉ ngơi. Tưởng rằng lần đầu sẽ đỡ nhớ Hàn Từ Huyền hơn. Nhưng có ĩ, nơi này mới chính là nơi gọi lại cho Vũ Thiên Phong nhiều hình ảnh về Hàn Từ Huyền.

Vũ Thiên Phong đi đến mở tủ quần áo xem xem Hàn Từ Huyền chỉ thu dọn một ít quần áo hay đã thu dọn hết. Khi thấy cô thu dọn chẳng sót lại thứ gì của mình. Vũ Thiên Phong dường như có chút thất vọng. Anh đi lại gần bên giường và nằm bẹp xuống giường.

Chiếc giường thường ngày cả hai cùng ngủ. Đêm nay, chỉ mình anh lẻ loi độc chiếm nó. Tủ quần áo vẫn còn thoang thoang mùi hương của Hàn Từ Huyền làm Vũ Thiên Phong nhớ đến cô.

Từ lúc Hàn Từ Huyền rời Vũ gia, cách hai đến ba ngày, Vũ Thiên Phong mới trở về Vũ gia. Vì cứ về nhà, anh lại nhớ cô không thôi.

Còn Hàn Từ Huyền, từ lúc về nhà, mỗi tối cô cũng không thể ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại, tình yêu và hận thù lại xuất hiện. Thế nhưng, cho dù Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền có nhớ về nhau. Nhưng hai người vẫn lựa chọn cách im lặng, không ai chịu liên lạc với nhau.

Ngày lúc này tại Mạc gia, Mạc Liên Thành đang lên một lần hoạch để ngày quyết đấu với Vũ Thiên Phong, ông ta nhất định sẽ cho anh thấy thế nào là "*giọng càng già càng cay*". Lão Trung - người đứng phía sau Mạc Liên Thành cũng là trợ thủ của ông ta. Lão Trung từ lúc theo Mạc Liên Thành thì về cùng trung thành với chủ nhân. Còn trong Mạc gia, ông ta lại là một người quán gia. Lão Trung cũng là một thuộc hạ mà Mạc Liên Thành tin tưởng. Lão Trung cũng chính là người đã theo dõi Hàn Từ Huyền trong vụ định giết bác Bạch và chính ông ta đã báo cáo cho Mạc Liên Thành. Và cả cái chết của Mạc Thanh Thanh, cũng là do Lão Trung hạ độc. Để giúp cho Mạc Liên Thành được như ý nguyện của mình, Lão Trung đã giúp ông ta không biết bao nhiêu kế càn đường.

" *Lão Trung, trận quyết đấu lần này, ta phải diệt trừ hậu hoa, xir Vũ Thiên Phong, thì cũng phải xir những kẻ ở bên cạnh hẳn.* "

Lão Trung đứng phía sau không nói gì nhưng lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý và như muốn nói rằng Mạc Liên Thành nói không sai.

- - - - -

Thời gian không có Hàn Từ Huyền ở bên cạnh cũng nhanh chóng trong qua. Nhưng cũng đã đến ngày anh quyết đấu.

Sáng hôm đó tại công ty, trong phòng làm việc của Vũ Thiên Phong, Mặc Ngón, Hoàng Trầm và Hoàng Mặc đều có mặt. Cả bốn người đều bàn về kế hoạch trong trận quyết chiến này. Nhưng Hoàng Trầm và Hoàng Mặc có chút lo lắng. Bởi vì, hôm nay đã là ngày quyết đấu, nhưng lại chưa nhận được thời gian. Hoàng Trầm liền hỏi Vũ Thiên Phong.

Trái ngược với tâm trạng lo lắng của Hoàng Trầm lúc này, Vũ Thiên Phong lại rất lạc quan, trả lời Hoàng Trầm

" *Đừng căng thẳng.*

Nội trong ngày hôm nay, chúng ta sẽ nhận được thời gian thôi. "

Đúng như những gì Vũ Thiên Phong đã nói, hơn một giờ sau, anh nhận được tin nhắn của một số lạ. Nội dung chính là hẹn tối nay 8 giờ, địa điểm đã nhận lúc trước.

Cũng ngày hôm nay, Hàn Từ Huyền nhận được tin nhắn từ Mạc Liên Thành. Ông ta muốn Hàn Từ Huyền đêm nay cùng ông ta đến một nơi. Thời gian là vào 8 giờ, địa điểm là công trường bỏ hoang.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trầm Hắc Đạo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Yên Yên bị bắt cóc

Tối đó, Vũ Thiên Phong, Hoàng Trầm và Hoàng Mặc đã chuẩn bị xong tất cả

Chỉ còn đợi mỗi Mặc Ngón, Hoàng Trầm và Hoàng Mặc đã thử gọi điện nhưng Mặc Ngón lại không nghe điện thoại. Lát sau, Mặc Ngón cũng đã xuất hiện. Khi được Hoàng Mặc hỏi về nguyên nhân đến muộn, Mặc Ngón nói do anh gấp chút vấn đề trên đường đến.

Đến trước công trường, cả bốn người định vào trong, Mặc Ngón nhận được tin nhắn rằng Yên Yên bị bắt cóc và đoạn video quay lại cảnh cô bị trói cả hai tay, đang ngồi ở trong một góc.

Khi nhận được tin nhắn, Mặc Ngón nhanh chóng báo ngay cho Vũ Thiên Phong. Biết việc Yên Yên bị bắt cóc, Vũ Thiên Phong cho phép Mặc Ngón đi cứu cô ấy. Bởi vì anh biết, người mà mình yêu nhất đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm thì tâm trạng thật sự không thể diễn tả được.

Mặc Ngón chưa nhận hỏi bọn chúng đã bắt Yên Yên ở chỗ nào thì bọn chúng đã nhận lại rằng:

" *Hẹn 30 phút nữa gặp tại căn lầu bỏ hoang ở ngoại thành.*

Nếu đến trễ, nữ nhân này sẽ chẳng còn nguyên vẹn. "

Vừa nhận được tin nhắn của bọn chúng, Mặc Ngón tức lấy xe để chạy ra ngoại thành. Từ công trường chạy ra ngoại thành cũng phải mất 40 phút. Mặc Ngón trong lòng tức giận, tay anh nắm chặt lấy vô lăng. Chân anh đạp ga, chiếc xe lăn bánh thật nhanh. Mặc Ngón cùng với sự tức giận, nhưng anh cũng lo sợ. Anh sợ Yên Yên sẽ xảy ra chuyện không hay.

Còn Yên Yên, lúc này cô đang bị trói cả hai tay. Cô mở mắt ra, đây là đâu? Tại sao có lại ở đây? Yên Yên nhớ đến lúc Mặc Ngón rời khỏi nhà, cô định đi theo xem anh đi đâu thì bị một ai đó bắt thuốc mê từ phía sau. Cô không thể kêu cứu, chỉ có thể nhìn Mặc Ngón lên xe rời đi.

Thấy Yên Yên đã tỉnh lại, một tên đầu trọc - cũng là kẻ đầu sỏ của vụ bắt covs này, hai bên tay đẩy hình xăm lên đi đến và nói với cô:

" *Tỉnh rồi sao, có bé?*

Chỉ còn 5 phút nữa thôi là hết thời gian bọn anh đây phải chờ đợi. Không biết bạn trai của cô em có đến đây kịp hay không? "

Nói rồi, quỳ một chân xuống, lấy tay nâng cằm của Yên Yên lên, cười đầy nam nhữ. Yên Yên liền háit cảm sang chỗ khác. Tên này liền thấy tức giận vì cảm thấy như vừa bị sỉ nhục, hất tay bỏp mạnh lấy cằm của Yên Yên, liền gồng giọng:

" *Chỉ cần hân đến đây, có em nhất định sẽ thấy cảnh hân chết dưới tay bọn này.* "

Yên Yên nghe nói vậy liền có chút hoảng sợ, hỏi tên đầu trọc:

" *Là ai đã sai các người bắt cóc tôi?* "

Tên đầu trọc không nghĩ ngợi nhiều, hân đứng dậy, bỏ hai tay vào túi quần, thản nhiên nói:

" *Chỉ nhân.* "

Nghe xong, Yên Yên thật không tin vào tai mình. Tại sao lại có thể là chủ nhân chứ?

Đã hết 30 phút trôi qua, cũng đã hết thời gian bọn bắt cóc phải chờ Mặc Ngón. Tên đầu sỏ ngồi xuống, nhẹ giọng nói với Yên Yên:

" *Hết thời gian rồi. Có lẽ người mà cô em chờ đợi, đã không đến kịp.* "

" *Không đâu...* "

Yên Yên nói trong vô vọng.

Nhưng khi có vira dốt lại, Mặc Ngón cũng đã xuất hiện. Tên đầu trọc quay người lại, nói với đám thuộc hạ của hân.

" *Đón rồi sao? Cũng đúng giờ đó!*

Anh em, đánh chết nó cho tao. Giết được nó, đợi tao thưởng thức xong con bé này, thì sẽ đến lượt tui mày. "

Tên đầu số nói xong thì liền cười một cách dâm dăng. Hắn vừa dứt lời thì nhanh tay xé lấy áo của Yên Yên rồi quăng đi, mặc cho cô liền tục là hét.

Mặc Ngón lúc này đã chẳng thể giữ được bình tĩnh. Anh cứ người cầm lấy một thanh sắt. Đám đàn em của tên đầu trọc xông lên, anh cũng cầm thanh sắt đánh hết tên này đến tên khác.

Sau khi tãi cả đàn em của hắn đã nằm dưới đất, người đầy máu me. Tên đầu trọc đang lấy tay cời áo của mình ra và thấy vương vãi

Do Yên Yên lúc này vừa sợ lại vừa hoảng loạn nên cô đã ngất đi. Mặc Ngón vừa đi, anh kéo thanh sắt đi đến sau lưng hắn. Anh đột ngột thả tay làm thanh sắt rơi xuống, phát ra tiếng lùm lùm giết mình.

Mặc Ngón rồi thanh súng trong người ra. Tên đầu số chưa kịp quay đầu lại nhìn cảnh tượng đàn em mình bị Mặc Ngón hạ gục thì anh đã bộp cò.

Ngay khi giết chết tên đầu số, Mặc Ngón nhanh chóng đi đến và cời chiếc áo bên ngoài của mình ra và che lấy người của Yên Yên. Gương mặt anh đầy đau khổ khi đã không đến sớm hơn. Cũng may, Mặc Ngón đã kịp giết tên đầu số. Nếu Yên Yên xảy ra chuyện khác, anh nhất định sẽ bị dẫn vật cả đời này.

Mặc Ngón nhanh chóng đưa Yên Yên quay trở về Mặc già một cách an toàn nhất. Anh đưa cô quay trở về phòng để nghỉ ngơi và cho người mang quần áo của Yên Yên để thay cho cô.

Mặc Ngón đi vào phòng chăm sóc cô, cho đến khi Yên Yên gất mình tỉnh lại. Có thấy người ở bên cạnh của mình lúc này là Mặc Ngón thì liền vui mừng. Cũng may là anh không xảy ra chuyện nguy hiểm. Thấy Yên Yên đã tỉnh, lại muốn ngồi dậy. Mặc Ngón liền đến đỡ cô, bắt chợt Yên Yên ôm chặt lấy Mặc Ngón.

Đột nhiên nhỏ đến việc bị bắt cóc, bị tên đầu số xé áo. Yên Yên lập tức xô Mặc Ngón ra trước sự ngỡ ngàng của anh. Do nghĩ mình bị tên đầu số cưỡng hiếp nên cô đã nhanh chóng thay đổi tâm trạng, nói với Mặc Ngón:

" Chẳng ta chia tay đi. "

Mặc Ngón nghe xong, nghĩ Yên Yên không khỏe liền hồ đồ nói ra những lời này, anh sờ tay vào tay cô thì Yên Yên liền giết ra, nói:

" Đừng chạm vào em. "

Người em bây giờ dơ lắm. "

" Em nói gì vậy? "

Mặc Ngón nghe Yên Yên nói thì sững sờ, hỏi rõ ý của cô.

" Sự trong trắng của em đã bị tên kia cướp mất rồi. "

Em không còn xứng đáng với anh nữa. "

Yên Yên vừa dứt lời, cô liền rời khỏi giường. Cô nuốt nước mắt vào bụng, quyết không để cho Mặc Ngón thấy có yếu đuối.

Mặc Ngón nghe Yên Yên nói xong, thấu cô định rời đi. Anh liền nắm lấy tay cô và kéo trở lại giường. Do bị anh kéo đột ngột nên Yên Yên đã ngã lên giường. Mặc Ngón nhanh chóng bò lên phía trên cô, hai tay anh chống hai bên làm cô không thể nào bỏ chạy.

Mặc Ngón của người hôn vào môi Yên Yên thì liền bị cô cắn cho chảy máu. Anh biết bây giờ cô đang suy nghĩ tức cực về bản thân, Mặc Ngón cứ người nhỏ vào tai Yên Yên.

" Vậy đêm nay, anh muốn là người tiếp theo được em hôn hạ. "

Yên Yên nghe Mặc Ngón nói vậy thì có chút đau lòng. Cô chưa kịp phản ứng thì Mặc Ngón đã hôn dồn dập. Anh lấy tay kéo chiếc dây kéo váy của Yên Yên rồi vứt nó xuống nền. Bàn tay hư hỏng của Mặc Ngón tiếp tục cời bỏ chiếc áo ngực màu đen nóng bỏng của Yên Yên. Không lâu sau, trên người của Mặc Ngón và Yên Yên đã không còn một mảnh vải để che thân.

Lúc đầu, Yên Yên cũng không muốn bị khuất phục trước hành động của Mặc Ngón. Nhưng do lâu dần bị hành động của anh quyến rũ làm cô không thể dứt ra được. Chỉ còn cách để anh tiến sâu vào người mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 90: Sự thật

Vũ Thiên Phong cùng Hoàng Trầm và Hoàng Mộc vào bên trong của công trường bỏ hoang nhưng lại không thấy ai. Bên trong công trường bỏ hoang lại rất tối. Khi anh và hai người kia đang tiến vào bên trong thì đột nhiên cả ba người cùng nghe một tiếng búng tay. Tất cả đến bên trong được bật lên làm cho Vũ Thiên Phong, Hoàng Trầm và Hoàng Mộc đều lấy tay che mắt lại.

Mạc Liên Thành đứng trước mặt cả ba người, nhưng ông ta không hề quay mặt lại, đứng xoay lưng về phía họ. Lúc này, Hoàng Trầm và Hoàng Mộc có lẽ cũng đã đoán ra được kẻ đang đứng trước mặt là ai nên việc này, cả hai người đều muốn để cho Vũ Thiên Phong giải quyết.

Mạc Liên Thành từ từ xoay người lại, về mặt đây kênh kiệu, nhìn Vũ Thiên Phong giống như đoán được anh sẽ bắt ngờ vì người hẹn quyết đấu tối nay là ông ta. Mạc Liên Thành liếc nhìn Vũ Thiên Phong, ông ta khẽ nhếch môi cười, hỏi anh:

" Có phải bây giờ mây rất bất ngờ không, lại không ngờ người hẹn mây lại chính là tao. "

Nhưng mà, chưa dừng lại ở đây đâu. Tao còn một món quà muốn tặng cho mây. "

Mạc Liên Thành liền cất giọng gọi, như kêu một ai đó từ bên trong.

" Có thể ra rồi. "

Ông ta vừa dứt lời, Hàn Tử Huyền từ trong bước ra trước sự ngỡ ngàng của Hoàng Trầm và Hoàng Mộc. Cô đứng phía sau Mạc Liên Thành, chính cô cũng không ngờ, nhiệm vụ lần này chính là đối đầu với Vũ Thiên Phong và hai trợ thủ đặc lực của anh. Có lẽ đây là lần thứ hai, Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền đứng ở phía là đối thủ của nhau.

" Chú nhân. "

Hàn Tử Huyền cứ người, chào Mạc Liên Thành. Rồi cô lại nhìn cả ba người họ như nhìn thấy kẻ thù. Hoàng Mộc lúc này mới xích lại gần bên Hoàng Trầm, nói nhỏ vào tai anh, ánh mắt vẫn chăm chăm hướng nhìn Hàn Tử Huyền, có chút khiếp sợ.

" Thật không ngờ, chị dâu chính là nội gián. "

" Vũ Thiên Phong, nhận được món quà này mây cảm thấy như thế nào? "

Vũ Thiên Phong ngay từ khi bước vào bên trong công trường cho đến khi Hàn Tử Huyền bước ra, về mặt anh vẫn không hề thay đổi. Giống như anh đã đoán được chuyện này, tối nay sẽ xảy ra. Nhưng ngay khi nghe Mạc Liên Thành hỏi, anh mới đáp lại, nét mặt đầy thần nhiên.

" Món quà này tôi thật sự rất thích. Nhưng mà, chỉ có vậy thôi sao? "

" Trò vui làm sao có thể kết thúc nhanh như vậy được. "

Hôm nay hẹn mây ra đây, chính là để mây được chết nhắm mắt. "

Mạc Liên Thành vừa nói rồi, Hàn Tử Huyền tiến lên phía trước, rút trong người một khẩu súng lục, chìa súng vào Vũ Thiên Phong. Thấy Vũ Thiên Phong đang trong cảnh nguy hiểm, Hoàng Trầm và Hoàng Mộc không nghĩ ngợi, liền rút súng và chìa thẳng vào người Hàn Tử Huyền. Như ý muốn nói rằng, nếu như Hàn Tử Huyền dám bộp cò bắn Vũ Thiên Phong thì cả hai vẫn sẽ không nề mặt, ra tay với cô.

" Tử Huyền, có không cần phải nóng vội đến vậy? "

Đi gì thì hôm nay cũng có kẻ phải chết thôi. "

Mạc Liên Thành hướng mắt nhìn Vũ Thiên Phong, khẳng định:

Vũ Thiên Phong giờ tay, ra lệnh cho Hoàng Trầm và Hoàng Mộc hạ súng xuống.

" Ông nói đúng. "

Những chuyện lúc trước, hôm nay cứ từ từ mà tính số. "

Vũ Thiên Phong hướng mắt về phía Mạc Liên Thành, giọng đầy quyết.

" Tử Huyền, nếu Vũ Thiên Phong đã nói vậy. Tôi nghĩ, cũng không nên niệm tình cũ gì. "

Mạc Liên Thành quay nửa đầu ra phía sau, nói với Hàn Tử Huyền.

" Dạ. "

" Em định ở bên cạnh kẻ giết cha em đến bao lâu nữa đây, Tử Huyền? "

Vũ Thiên Phong vừa dứt lời, Hàn Tử Huyền cũng không khỏi sững sờ. Cô không hiểu ý của Vũ Thiên Phong. Chẳng lẽ, anh muốn nói chính chủ nhân là người đã giết cha mình? Nhưng, chuyện này làm sao có thể xảy ra?

" Tử Huyền, cái chết của cha cô, chẳng phải tôi đã kể cho cô nghe rồi sao? "

Có tin tôi, hay Vũ Thiên Phong? "

Mạc Liên Thành không muốn cho Hàn Tử Huyền biết được sự thật từ Vũ Thiên Phong nên ông ta đã nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

" Nhìn em có vẻ không biết sự thật về cái chết của cha mình. Vậy, anh sẽ cho em biết "

Cha của em trước đây đã từng quen biết với cha mẹ của anh. Họ quen biết nhau là do cha mẹ anh đã từng cứu cha em trong một lần ông ấy thực hiện nhiệm vụ. Do bất cẩn nên đã bị phát hiện và truy sát. Trên đường chạy trốn do quá mệt nên đã ngã đi. Dùng lúc đó, cha mẹ anh tình cờ đi ngang qua nên đã kịp thời đưa đến bệnh viện. "

Sau khi sức khỏe ông ấy hồi phục thì nhanh chóng rời khỏi vì không muốn cha mẹ anh bị liên lụy, nhưng ông ấy cũng không quên ơn cứu mạng này. "

Vài năm sau, ông ấy nhận được nhiệm vụ từ Mạc Liên Thành, chính là giết chết cha mẹ của em. Cha em vì không muốn giết người đã từng cứu mạng mình nên ông đã không thực hiện nhiệm vụ này. "

Mạc Liên Thành sau khi biết chuyện này thì liền nói trợn lời đanh, mang cha em ra tra tấn, do thấy ông ấy vẫn không chịu khuất phục nên đã ra tay giết chết. "

Hàn Tử Huyền nửa tin lời Vũ Thiên Phong, nửa không tin. Nếu như Mạc Liên Thành giết cha cô, vậy tại sao cha mẹ anh cũng mất. Chẳng phải đã nói là cha cô không thực hiện nhiệm vụ này sao?

Hàn Tử Huyền nghĩ, trong chuyện này, quả thật còn nhiều điều cô chưa rõ. Cũng có những chuyện, trước giờ đều là lừa gạt cô.

" Anh nói, cha tôi bị chính chủ nhân giết chết? "

Vậy tại sao, cha mẹ anh cũng không còn? Anh nói cha tôi rõ ràng không thực hiện nhiệm vụ này?

Hàn Tử Huyền thắc mắc, nhưng tay cô vẫn cầm chặt lấy khẩu súng, vẫn tỏ ra không hề bị dao động

" Cái chết của cha mẹ anh, là do Mạc Liên Thành gây ra.

Chính ông ta đã cho người đóng tay vào xe của cha mẹ anh dẫn đến cái chết của họ. "

Hàn Tử Huyền vẫn không thể nào tin được Mạc Liên Thành chính là hung thủ giết chết cha mình. Cô vẫn còn rất nhiều nghi vấn trong chuyện này.

" Vậy tôi hỏi anh, nếu như ông ấy thật sự là hung thủ giết cha tôi. Vậy ông ấy giữ tôi lại làm gì? Tại sao không giết luôn cả tôi? "

Bạn đang đọc truyện Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Đùng bắn vào tim!

Ngày khi Hàn Tử Huyền hỏi câu hỏi này, cô chỉ muốn biết câu trả lời thật sự của nó. Bởi vì, lòng tin của cô cũng dần bị sập đổ trước những chuyện xảy ra đêm nay.

" Mạc Liên Thành chọn cách giữ em lại thay vì giết chết em như cách ông ta đã từng giết những người trước đó, bởi vì, ông ta muốn lợi dụng lòng tin của em để đối phó với anh. "

" Vậy tại sao tôi phải tin những gì anh nói? "

Hàn Tử Huyền về mặt dầy nghĩ hoặc. Vũ Thiên Phong biết, muốn để Hàn Tử Huyền chấp nhận sự thật này, thật sự rất khó.

Làm sao cô có thể chấp nhận được, người đã dạy dỗ, đào tạo cô từ nhỏ lại chính là kẻ giết chết cha mình

" Em có thể tin, nhưng không thể không tin.

Kẻ giết chết cha em, đang ở ngay sau lưng em. "

Hàn Tử Huyền nghe Vũ Thiên Phong nói xong, cô hạ súng xuống.

Sau khi nghe sự thật từ Vũ Thiên Phong, Mạc Liên Thành thật cần thận rút trong người một khẩu súng, hướng về phía Hàn Tử Huyền.

Nhưng ông ta chỉ vừa hướng vào cô, đã bị Hoàng Mộc bóp cò bắn vào tay làm rơi khẩu súng xuống đất.

Mạc Liên Thành đau đớn, ôm lấy tay bị Hoàng Mộc bắn, về mặt dầy đáng sợ, nhìn Hàn Tử Huyền, nói

" Lẽ ra tôi không nên giữ cô lại, Hàn Tử Huyền. Ngay từ đầu, tôi cũng nên giết cô sớm hơn. "

" Chỉ nhân, thật sự là do một tay ông làm sao?

Tại sao ông lại làm như vậy? "

Hàn Tử Huyền ngay bây giờ, cô không cảm thấy tức giận vì chính Mạc Liên Thành giết cha cô. Hàn Tử Huyền chỉ thấy bản thân thật thật ngu ngốc, để bị lừa dối đến bây giờ. Tại sao cô lại không biết sự thật sớm hơn chứ?

" Ngồi mình là ai, không nghe lời tôi, cuối cùng thì sao, vẫn chết dưới tay tôi thôi.

Muốn trách, thì trách cha cô ngu ngốc. "

Mạc Liên Thành đã kích Hàn Tử Huyền làm cô dần mất đi bình tĩnh. Vũ Thiên Phong biết Mạc Liên Thành đã kích sẽ làm cô bị tổn thương liền quát lớn.

" Ông im ngay. Kẻ như ông, không có tư cách để lên tiếng ở đây. "

Vũ Thiên Phong không mưng súng theo bên người nên anh giật lấy súng của Hoàng Trâm, hướng vào Mạc Liên Thành, nói:

" Viên này, tôi thay Mạc Thanh Thanh bắn ông.

Hỏi đã không ăn thịt con, còn ông thì sao? Cả con gái ruột của mình cũng dám ra tay.

Quyền lực đã chiếm mất li trí và trái tim của ông rồi sao? "

Vũ Thiên Phong bắn viên đạn đầu tiên vào chân phải Mạc Liên Thành làm ông ta đau đớn khụy xuống

" Viên này, tôi thay cha mẹ tôi bắn ông. "

Vũ Thiên Phong tiếp tục bóp cò, bắn viên đạn thứ hai vào chân trái của Mạc Liên Thành khiến ông ta càng thêm đau đớn mà ngã người xuống đất.

Về mặt đau đớn của ông ta, vẫn ông khiến tâm trạng của Hàn Tử Huyền trở nên tốt hơn.

" Còn viên này, tôi thay Tử Huyền bắn ông.

Ngang nhiên lợi dụng, làm cô ấy bị tổn thương. "

Cuối cùng, Vũ Thiên Phong nhắm vào trán Mạc Liên Thành mà bắn khiến ông ta chết ngay tại chỗ.

Khi đã giết xong Mạc Liên Thành, ai cũng nghĩ rằng hiểu lầm của Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền đã kết thúc.

Khi anh tiến đến gần gặp an ủi Hàn Tử Huyền, định khuyên cô từ giờ đã có thể tự do, không cần vì chuyện trả thù cho cha mình mà luôn cảnh trong lòng nữa.

Vũ Thiên Phong chưa an ủi, Hàn Tử Huyền lại càng nhiều nghi vấn hơn, cô quyết đêm nay phải làm sáng tỏ hết tất cả nên đã hỏi anh.

" Anh biết thân phận của tôi từ lúc nào? "

" Từ lâu. "

" Cụ thể? "

" Em còn nhớ lúc em ngủ quên trong nhà tắm chứ?

Lúc đó, anh thấy trên người em có vết bớt giống như đóa bí ngạn, với việc vết thương ở dưới chân em do bị bắn.

Anh liền biết, em chính là con gái của người mà cha mẹ anh từng cứu, và em cũng chính là Layla. "

Vũ Thiên Phong từ từ giải thích, anh cũng hy vọng việc anh bắn cô, cô có thể tha lỗi cho mình.

" Vậy lúc tôi ở phòng làm việc của anh, anh cũng biết? "

" Đúng vậy. "

Vũ Thiên Phong khẳng định

" Không thể nào, trừ phi anh có lắp đặt máy theo dõi? "

Hàn Tử Huyền cảm thấy khó tin trước sự khẳng định của anh.

" Là bóng tai của em bị rơi, lúc anh bật đèn thì nhìn thấy, liền biết em ở trong phòng. "

" Lão đại thật tình ý.

Chiếc bóng tai nhỏ vậy cũng có thể phát hiện được. "

Hoàng Mộc trầm trồ khen ngợi trước sự tình của Vũ Thiên Phong.

" Em đã hết nghi ngờ điều gì rồi, đúng không?

Vậy, chúng ta quay về Vũ gia thôi. "

Vũ Thiên Phong dứt lời, anh đi đến ôm lấy vai Hàn Tử Huyền

" Chưa về được đâu! "

Giọng nói và gương mặt Hàn Tử Huyền lúc này đột nhiên trầm xuống rõ rệt. Cô thấy người Vũ Thiên Phong, không muốn anh chạm vào người mình.

Với gương mặt vô tình, lạnh như băng, Hàn Tử Huyền chĩa súng lên ngực anh. Hoàng Trâm và Hoàng Mộc thấy vậy cũng không khỏi bối hoàng. Chẳng phải những hiểu lầm đã được giải quyết rồi sao? Tại sao Hàn Tử Huyền vẫn còn ý định muốn giết Vũ Thiên Phong. Cả hai người ra sức khuyên cô.

" Chị đâu, đừng mạnh dạn.

Chuyện gì cũng có cách giải quyết, giết Lão đại cũng chẳng thể giúp ích cho chị. "

" Chị đâu, Hoàng Trâm nói đúng đó.

Chị mau bỏ súng xuống đi. "

Bỏ ngoài tai những lời Hoàng Trầm và Hoàng Mộc. Những tường Vũ Thiên Phong sẽ lại tiếp tục khuyến ngăn Hàn Tử Huyền. Nào ngờ thái độ của anh khác với hai thuộc hạ của mình. Trong lúc nguy hiểm như thế này, Vũ Thiên Phong vẫn bình tĩnh, yêu cầu Hàn Tử Huyền:

" Nếu như bây giờ em vẫn còn ý định giết anh. Anh vẫn sẽ tình nguyện dâng đầu cho em hẳn, nhưng, anh có một yêu cầu. "

" Nói! "

Hàn Tử Huyền nói dứt khoát.

" Đừng bắn vào tim! "

" Lý do? "

" Vì trong đó có em, Tử Huyền. "

Anh không muốn em bị thương. "

Hàn Tử Huyền khá ngạc nhiên khi nghe Vũ Thiên Phong nói, thế nhưng, cô có không biểu lộ sự ngạc nhiên ấy.

Về mặt Hàn Tử Huyền lúc này dần đổi sắc, ngay lúc này, một bên mắt cô dường như đã ứa nước. Vì không muốn bị phát hiện nên Hàn Tử Huyền đã lấy tay che bên mắt ấy đi, cười khổ:

" Không muốn tôi bị thương? "

Những lời này, đều là lừa người. "

Vũ Thiên Phong, anh từ trước đến giờ luôn lợi dụng tôi. "

Thật chất, anh chưa từng yêu tôi. "

" Không đúng, anh... "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Vì anh

Vũ Thiên Phong nghe Hàn Tử Huyền nói vậy. Tim anh chợt đau nhói, liền tiến đến giải thích. Không ngờ, Hàn Tử Huyền chợt lùi về sau, không muốn anh đến gần mình nên đã đưa súng về phía dưới nỏ súng, có hét lớn:

" Đừng đến đây. "

Anh đừng lại gần tôi. "

Phía trên của cửa ra vào có một tầng lầu, Bào Trung ở trên ấy từ trước và đã nhìn thấy toàn bộ cảnh Hàn Tử Huyền phản bội cho đến Vũ Thiên Phong giết Mạc Liên Thành.

Lão Trung nghĩ, vì Vũ Thiên Phong nên Hàn Tử Huyền mới phản bội Mạc Liên Thành. Ông ta dùng một khẩu súng tia và nhắm vào Vũ Thiên Phong, Bào ta cũng muốn khiến cho Hàn Tử Huyền phải ân hận.

Hàn Tử Huyền cảm thấy bản thân thật sự tuyệt vọng, đúng lúc ấy, cô vô tình nhìn lên, nhìn thì thấy Bào Trung đang nhắm vào Vũ Thiên Phong. Thấy anh sắp gặp nguy hiểm, Hàn Tử Huyền nhanh chóng bước đến, nắm lấy hai vai của Vũ Thiên Phong và xoay người anh lại, không quên nhắc anh:

" Vũ Thiên Phong, cẩn thận. "

Một tiếng súng lớn vang lên từ công trường bỏ hoang khiến người nghe cũng phải khiếp sợ.

Hàn Tử Huyền vì đỡ viên đạn cho Vũ Thiên Phong nên giờ cô đã không còn chút sức lực nào. Cô ngã xuống nhưng vẫn được Vũ Thiên Phong ôm chặt vào lòng.

Hoàng Trầm và Hoàng Mộc thấy cảnh Hàn Tử Huyền thay Vũ Thiên Phong đỡ đạn cũng cảm thấy đau lòng. Cả hai người định lên trên giải quyết Bào Trung nhưng lại nhìn thấy Hạo Nhiên từ lúc nào đã ở trên đây. Anh đưa súng vào giữa trán Bào ta và bóp cò

Sau khi thấy Hàn Tử Huyền đỡ đạn cho Vũ Thiên Phong, Bào Trung lòng càng dấy cảm phẫn. Cảm thấy nếu ở đây lâu hơn chút nữa sẽ chết nên Bào quay người định bỏ trốn. Liền thấy Hạo Nhiên và bị anh giết chết.

Vũ Thiên Phong ôm Hàn Tử Huyền vào lòng, máu cô chảy không ngừng. Uớt hết cả áo và đã chảy xuống đất rất nhiều. Anh lập tức kêu Hoàng Trầm lái xe, còn Hoàng Mộc và Hạo Nhiên thì ở lại xử lí những cái xác và hiện trường.

Trên đường đến bệnh viện, vết thương của Hàn Tử Huyền vẫn không ngừng chảy máu nhưng cô vẫn cố gắng gọi tên Vũ Thiên Phong và nói:

" Vũ Thiên Phong... "

" Anh đây, anh sẽ không để em xảy ra chuyện đâu. "

Nghe tiếng cô gọi, Vũ Thiên Phong vội vàng đáp lại.

" Vũ Thiên Phong, lúc trước anh đỡ đạn giúp tôi. Lần trước lại bắn vào người tôi. Xem như chúng ta hòa nhau. "

Hôm nay đỡ đạn cho anh, xem như tôi vì anh lần cuối chịu đau đớn. Sau này... sau này chúng ta.... "

Hàn Tử Huyền dù rất đau, nhưng cô vẫn cố gắng nói. Nhưng cuối cùng vẫn bị anh ngăn lại, không cho nói tiếp:

" Hàn Tử Huyền, em đừng nói nữa. "

Em hãy cố gắng lên, sắp đến bệnh viện rồi. "

Hoàng Trầm, chạy nhanh hơn cho tôi. "

Vũ Thiên Phong ra lệnh cho Hoàng Trầm, nghe vậy, anh cũng tăng tốc xe.

" Lão đại, phía trước có đèn đỏ. "

" Vượt hết cho tôi. "

Tử Huyền mà có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu. "

Hoàng Trầm chưa từng thấy Vũ Thiên Phong nóng giận đến vậy, anh liền nghe theo. Bởi vì anh biết, bây giờ việc quan trọng nhất chính là bảo vệ được tính mạng của Hàn Tử Huyền.

" Hàn Tử Huyền, cho dù chúng ta có hòa nhau. Em vẫn phải ở bên cạnh anh cho đến. "

Vũ Thiên Phong quay sang nói với Hàn Tử Huyền, nhìn thấy vẻ mặt cô càng lúc càng xanh, anh vô cùng không thoải mái.

Sau khi vượt qua đèn xanh đèn đỏ, trời bắt đầu đổ mưa to, vì phía trước xảy ra tai nạn nên đường đã bị kẹt lăm xe của Vũ Thiên Phong không thể đến bệnh viện được.

" Lão đại, phía trước kẹt xe rồi. "

Hoàng Trầm vội quay ra sau báo cáo cho Vũ Thiên Phong.

" Ở đây cách bệnh viện còn bao xa? "

" Khoảng 500m nữa. "

Nghe Hoàng Trầm nói vậy, Vũ Thiên Phong nhanh chóng mở cửa xe, bế Hàn Tử Huyền đến bệnh viện. Mưa càng lúc lại lớn, giống như đang thử thách Vũ Thiên Phong. Hoàng Trầm chỉ biết ngồi trong xe, thầm mong Hàn Tử Huyền sẽ không sao.

Đến bệnh viện, Vũ Thiên Phong bế Hàn Tử Huyền chạy vào trong. Các bác sĩ thấy Vũ Thiên Phong liền nhanh chóng tập trung đến người đang nằm trong lòng anh. Hàn Tử Huyền nhanh chóng được các bác sĩ đưa vào phòng phẫu thuật.

Vũ Thiên Phong ngồi bên ngoài, vô cùng thấp thỏm, lo sợ. Anh chưa bao giờ cảm thấy sợ như lúc này, anh sợ sẽ mất đi cô. Anh sợ, cô vào phòng phẫu thuật thì sẽ không ra nữa...

Sau hơn 3 tiếng phẫu thuật, các bác sĩ vẫn chưa ra. Lúc này, Hạo Nhiên liền xuất hiện, thấy Vũ Thiên Phong với bộ dạng thấp thỏm lo sợ, anh liền đi đến ngồi ngay bên cạnh, trấn an:

" Đừng lo. "

Tử Huyền sẽ không sao đâu. "

" Tại sao anh lại giúp chúng tôi. "

Không phải anh là tay trong của Mạc Liên Thành sao? "

" Trên đời này, có hai thứ tôi không bao giờ phản bội. "

Một, là tình thân. Hai, là tình yêu "

Hạo Nhiên nghe Vũ Thiên Phong nhắc đến việc mình là tay trong của Mạc Liên Thành, anh liền nhếch môi cười. Quả nhiên, Vũ Thiên Phong đã cho người theo dõi anh.

Tuy cả hai người nói chuyện với nhau, nhưng lại chẳng nhìn thềm nhìn đối phương.

Lát sau, đến trước phòng phẫu thuật cũng đã tới. Các y tá đã đẩy giường của Hàn Tử Huyền vào phòng hồi sức. Các bác sĩ lần lượt bước ra, ai nấy cũng đẩy một môi.

Thấy cô được các y tá đẩy đi, Vũ Thiên Phong và Hạo Nhiên lập tức đứng dậy. Một bác sĩ tiến đến, nói với anh:

" Vì tông, có gói lúc này đã được: chúng tôi phẫu thuật lấy đạn ra khỏi người, cũng đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng mà... "

Thấy vị bác sĩ áp úng, Vũ Thiên Phong liền trừng mắt khiến bác sĩ cũng phải khiếp sợ.

" Nhưng do mắt khá nhiều máu, với việc lúc Vũ tổng đưa cô ấy đến gặp mưa lớn khiến cô ấy bị giảm thân nhiệt.

Nên hiện tại, cô ấy chưa thể tỉnh được; nói đúng hơn, cô ấy bị hôn mê. "

" Mức độ hôn mê thì sao?

Có nghiêm trọng không? "

Hạo Nhiên đẩy lọ lểng, hỏi:

" Tôi nghĩ, chỉ ở mức độ trung bình. "

Vị bác sĩ nói xong, liền nhanh chóng rời đi. Ông ta sợ ở thêm chút nữa sẽ chẳng còn mụng để trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Điều nên làm

Hơn 1 giờ sáng, Mặc Ngón gạt mình tỉnh giấc sau " cuộc vật lộn " cùng Yên Yên trên giường. Thấy cô ngoan ngoãn nằm ngủ, đầu cô nằm lên ngực anh.

Lúc này, Mặc Ngón nhớ đến trận quyết đấu của Vũ Thiên Phong. Anh lúu điện thoại và gọi điện ngay cho Vũ Thiên Phong, nhưng anh vẫn đoán được, người thắng lần này chính là Vũ Thiên Phong.

Vũ Thiên Phong đang ở bên trong phòng hồi sức, anh nhìn Hàn Tử Huyền vẫn chưa tỉnh, lại thấy buồn rầu. Nhận được cuộc gọi của Mặc Ngón, Vũ Thiên Phong liền trở ra ngoài phòng để nói chuyện.

" Quyết đấu sao rồi? "

Mặc Ngón vì không muốn làm Yên Yên thức giấc nên anh đã nói chuyện thật nhỏ.

" Thắng rồi.

Nhưng đang ở bệnh viện. "

" Cậu bị thương? "

Nghe vậy, Mặc Ngón liền nhàu mày, anh không tin Vũ Thiên Phong lại có thể bị thương trong trận đấu nhỏ này.

" Không, là Tử Huyền. "

Giọng nói lộ ra sự rầu rĩ của Vũ Thiên Phong.

" Bệnh viện nào? "

" Tôi không nhìn tên.

Nhưng cách công trường hơn 500m "

" Tôi sẽ đến. "

Vừa dứt lời, Mặc Ngón định rời khỏi giường thì lại thấy Yên Yên đang trở mình, vẻ mặt cô có chút khó chịu. Trước khi đi, Mặc Ngón hôn nhẹ lên môi của cô rồi nhanh chóng thay quần áo đến bệnh viện.

Đến nơi, Mặc Ngón đã hỏi y tá phòng của Hàn Tử Huyền và đã được chỉ là ở cuối dãy.

Mặc Ngón càng đi tới thì thấy Vũ Thiên Phong đang đứng trước cửa phòng. Khi anh đến, cả hai cùng vào trong.

Vào trong phòng, đập vào mắt Mặc Ngón là cảnh Hàn Tử Huyền đang nằm bất động trên giường, hai mắt vẫn đang nhắm lại như cô đang ngủ say. Mặc Ngón thấy vậy liền hỏi thăm:

" Tử Huyền bị gì vậy? "

" Cô ấy giúp tôi đỡ đạn. "

Vũ Thiên Phong nói, thái độ của anh có sự dằn vặt.

" Nhưng tại sao Tử Huyền lại có mặt ở đó? "

" Cô ấy là thuộc hạ của Mặc Liên Thành. "

Vũ Thiên Phong kể lại toàn bộ câu chuyện của trận quyết đấu tối hôm trước cho Mặc Ngón nghe.

Đến Mặc Ngón cũng không tin, Hàn Tử Huyền chính là thuộc hạ của Mặc Liên Thành, lại chính là Layla, sát thủ lừng lẫy.

Lúc này, Hạo Nhiên từ bên ngoài bước vào, thấy có sự xuất hiện của Mặc Ngón, anh có chút bất ngờ. Định quay trở ra ngoài nhưng Mặc Ngón đã ngăn anh lại.

" Anh cũng là thuộc hạ của Mặc Liên Thành, đúng không? "

Mặc Ngón ngược mặt nhìn Hạo Nhiên, hỏi:

" Đúng. "

" Hạo Nhiên, tôi cảm ơn anh lần nữa vì đã giúp chúng tôi. "

Vũ Thiên Phong không ngăn lại, liên tục nói cảm ơn Hạo Nhiên.

" Anh không cần khách sáo như vậy.

Đi đi đi nữa, tôi coi Tử Huyền và Yên Yên là em gái của mình. Bảo vệ hai người này, là điều tôi nên làm. "

Lời nói của Hạo Nhiên có chút khiêm tốn, cả ba người lúc này mới tạm sự với nhau nhiều hơn.

Sáng hôm sau, Yên Yên thức dậy, cả người đau nhức vì tối qua, nhưng cô vẫn còn chút đau lòng. Gắng gương ngồi dậy, Yên Yên lúc này mới phát hiện, một vết máu đã dính trên giường trắng.

Yên Yên nhìn chiếc giường trắng như trợn mắt, cô không thể tin, hóa ra, tối qua người lỵ đi lần đầu của cô chính là Mặc Ngón, Yên Yên chỉ cần nghĩ đến cũng đã thấy vui sướng. Thì ra lúc bị bắt cóc, cô đã may mắn được anh cứu đúng lúc nên không sao.

Sau khi vào nhà tắm và trở ra, Yên Yên không thấy Mặc Ngón trong Mặc gù. Cô đã đi tìm khắp phòng, đã đi hỏi những người làm trong nhà, mới biết hôm nay, Mặc Ngón đã rời khỏi nhà khi trời còn chưa sáng.

Gọi điện nhưng Mặc Ngón lại không nghe máy, Yên Yên tức giận nên đã ném thẳng chiếc điện thoại về phía giường.

Vài tiếng sau, Mặc Ngón quay về nhà. Anh được người làm cho biết, Yên Yên đã hỏi về anh. Biết anh rời khỏi nhà từ sáng, nên cô thấy lo lắng. Mặc Ngón lấy điện thoại trong túi ra, lúc này anh mới phát hiện, Yên Yên đã gọi cho anh hơn mười cuộc, nhưng vì để chế độ im lặng nên anh không nghe.

Mặc Ngón vội chạy lên phòng tìm Yên Yên. Thật may là cô vẫn ngủ im bên trong. Lúc Mặc Ngón mở cửa, Yên Yên đang ngủ ở cuối giường. Cô ngồi xoay lưng lại với cửa phòng.

Nghe tiếng mở cửa, Yên Yên biết rằng Mặc Ngón đã về, nhưng cô vẫn không nói gì, ngồi im. Anh đóng cửa, nhẹ nhàng bước vào trong, hỏi cô:

" Yên Yên, anh nghe người làm nói em tìm anh? "

" Anh đã đi đâu vào sáng nay? "

Vì không muốn để Yên Yên phải lo lắng nên Mặc Ngón đã thử nói dối.

" Anh đến công ty. "

" Anh biết giấc quan thứ 6 của phụ nữ rất nhạy bén chứ? "

Yên Yên biết Mặc Ngón đang nói dối. Hơn 1 giờ sáng thì còn nhân viên nào trong công ty. Chẳng lẽ...

" Anh tìm tiểu tam? "

Yên Yên vừa nhắc đến từ này lại cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng nhớ đầu, đó lại là sự thật.

" Nếu anh nói đúng thì sao?

Em ghen à? "

Nghe Mặc Ngón nói vậy, Yên Yên liền quay người lại nhìn anh, hai hàng nước mắt cô chảy xuống ướt hết hai bên mặt. Anh thấy vậy, vội chạy đến lau nước mắt cho cô và dỗ dành.

" Đừng khóc nữa, anh yêu em thôi.

Đời này anh chỉ cần một mình em là đủ. "

" Vậy anh nói thật đi, sáng nay anh rời khỏi nhà sớm như thế, rồi cuộc là đi đâu? "

Đến nước này, Mặc Ngón không thể nào giấu Yên Yên được nữa. Anh cũng không muốn phải giấu cô việc này nên đã nói sự thật.

" Anh đến bệnh viện, thăm Tử Huyền. "

" *Thăm chị Huyền?*

Tại sao chị ấy lại ở bệnh viện? "

Yên Yên hoảng hốt, hỏi

" *Có ấy bị thuộc hạ thân cận của Mạc Liên Thành bắt, một phần cũng là do đồ dạm cho Thiên Phong. "*

Yên Yên và nghe xong, người cô liền run lên. Không ngờ, cả Mạc Liên Thành và thuộc hạ thân cận của ông ta lại tàn nhẫn đến vậy.

" *Vậy kẻ bắt chị Huyền sao rồi?*

Đổi với kẻ này, Yên Yên nhất định sẽ không tha cho hắn. Nhưng khi biết Bao Trung đã bị Hạo Nhiên giết chết. Cô cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Yên Yên đòi Mạc Ngôn phải đưa cô đến thăm Hàn Tử Huyền và anh cũng đã đồng ý. Sau khi biết Hàn Tử Huyền đang trong trạng thái hôn mê, Yên Yên liền không khỏi lo lắng. Chỉ cầu mong cho Hàn Tử Huyền nhanh chóng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**

Chương 94: Nếu có thể...

Đã 2 ngày trôi qua, Hàn Tử Huyền vẫn chưa tỉnh lại. Hạo Nhiên và Yên Yên thay nhau vào bệnh viện để chăm sóc cho cô. Còn Vũ Thiên Phong, mỗi ngày trước khi đi làm và sau khi hết giờ làm thì đến bệnh viện để ở bên cạnh Hàn Tử Huyền. Anh cũng không quên cho người canh giữ trước cửa phòng để đảm bảo an toàn cho Hàn Tử Huyền.

Nhìn thấy cô nằm vào tình cảnh như này giờ hôm nay, Vũ Thiên Phong chỉ biết oán trách bản thân đã không báo vệ thật tốt cho cô. Mỗi ngày, Vũ Thiên Phong chỉ hy vọng Hàn Tử Huyền có thể mau chóng tỉnh lại. Đến lúc đó, anh nhất định sẽ bù đắp lại tất cả của mình cho cô.

Vài ngày sau, Vũ Thiên Phong đang xem xét tài liệu thì Hoàng Trầm vội về mặt đầy hốt hoảng chạy vào báo tin cho anh:

" *Lão đại, không hay rồi.*

Mạc Ngôn vì không gọi được cho lão đại nên gọi cho thuộc hạ, nói chị dâu đã tỉnh lại và bỏ trốn khỏi bệnh viện rồi. "

" *Cái gì? "*

Vũ Thiên Phong vừa nghe tin, anh tức giận đứng dậy, tay đập mạnh lên mặt bàn.

Anh lập tức kêu Hoàng Trầm nhanh chóng đưa đến bệnh viện. Trên đường đến phòng hồi sức của Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong vừa trách móc:

" *Chúng phải đã báo cảnh chúng nghiêm ngặt rồi sao? Sao lại để cô ấy bỏ trốn? "*

Hoàng Trầm đi phía sau, không dám nói một lời. Những người được phân công canh giữ trước cửa hôm nay cũng đã bị anh trách phạt.

Thấy Mạc Ngôn và Yên Yên đang ở trong phòng, trên giường chỉ còn chiếc chăn đang trong trạng thái không ngủ yên. Anh đi đến gần cửa sổ thì thấy một bên cửa đã được mở ra. Theo suy đoán của anh, Hàn Tử Huyền trốn ra ngoài bằng cách cửa này. Vừa nhìn thấy Vũ Thiên Phong vội chạy đến, hỏi:

" *Anh rể, làm sao đây?*

Sức khỏe chị Huyền còn chưa hồi phục, lại còn bỏ trốn ra ngoài. Em lo chị ấy sẽ gặp chuyện. "

Yên Yên giọng nói có chút run rẩy, cô lo lắng cho Hàn Tử Huyền.

Mạc Ngôn thấy cô đi đến gần, anh cũng theo sau. Thấy Yên Yên quan tâm Hàn Tử Huyền hết mực, anh lấy tay xoa xoa cánh tay cô, cố trấn an.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào căn phòng làm phản chiếu một tia lấp lánh đến mắt Vũ Thiên Phong. Anh nhanh chóng đi đến xem là gì.

Một bức thư được đặt trên bàn cạnh chiếc giường. Là lá thư Hàn Tử Huyền gửi cho Vũ Thiên Phong trước khi cô rời đi.

" *Vũ Thiên Phong, khi anh đọc được lá thư này, tôi cũng đã rời đi.*

Tôi trả lại kỳ vật mà mẹ anh đã để lại cho anh. Mong anh sẽ tìm được một người thật tốt và xứng đáng để đeo nó.

Còn một điều này tôi muốn nói với anh.

Nếu có thể, hy vọng chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau nữa. "

Lúc viết những lời này, tâm trạng của Hàn Tử Huyền rất đau khổ, nhưng cô không muốn nỗi đau này cứ kéo dài mãi.

Hàn Tử Huyền đã đặt sợi dây chuyền kế bên lá thư. Vũ Thiên Phong cầm lấy sợi dây chuyền, tay cầm lá thư của anh tức giận đến độ vô nát cả lá thư mà cô gửi. Vũ Thiên Phong nóng giận ra lệnh:

" *Hoàng Trầm, lập tức điều động tất cả thuộc hạ của Phong Thần đi tìm Hàn Tử Huyền cho tôi.*

Nhất định phải tìm được cô ấy về đây. "

" *Rõ. "*

Hoàng Trầm lập tức trả lời rồi rời đi.

Vũ Thiên Phong. Nhưng anh liền nghĩ đến sức khỏe của Hàn Tử Huyền vẫn còn chứ tốt nên đã nhanh chóng chạy về nhà của cô xem. Vào trong phòng của Hàn Tử Huyền, quả nhiên, cô hành động nhanh hơn anh nghĩ. Tất cả đồ của cô đã không còn trong phòng. Vũ Thiên Phong với ánh mắt suy nghĩ đầy kiên quyết:

" *Hàn Tử Huyền, tôi không cần biết bây giờ em đang nghĩ gì. Nhưng mà, cho dù phải mất bao nhiêu năm đi nữa, tôi nhất định phải tìm cho bằng được em.*

Cả đời này của em, chỉ có thể ở bên tôi mà thôi. "

Trong khi Vũ Thiên Phong đang tức giận, cho người tìm Hàn Tử Huyền khắp nơi. Còn cô hiện giờ đang trên một chiếc xe đi đến sân bay. Nhưng ngay khi vừa đến, Hàn Tử Huyền lại có một suy nghĩ khác:

" *Tại mắt của Vũ Thiên Phong ở nước ngoài cũng không ít. Có khi bây giờ anh ta đang cho người tìm mình. Nếu bị bắt về thì không hay. "*

Nghĩ rồi, Hàn Tử Huyền vẫy tay, gọi một chiếc taxi, lần này thay vì sang nước ngoài, cô sẽ ở lại trong nước.

Hàn Tử Huyền ngồi trong một phòng riêng trên xe lửa. Cô đang nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa kính. Thăm nghĩ, giờ nên tạm biệt những ngày tháng vui vẻ trước kia.

Nhớ đến lúc viết lá thư cho Vũ Thiên Phong, Hàn Tử Huyền đã vô tình để rơi một giọt nước mắt lên lá thư. Cô cũng đã có nước nước mắt để nó không rơi ra. Hàn Tử Huyền hy vọng, Vũ Thiên Phong có thể thực hiện y như những gì cô nói trong lá thư, đừng gặp lại nhau.

" *Nếu có thể làm lại, em không muốn gặp được và yêu anh. "*

" *Vũ Thiên Phong, anh có biết không.*

Trước khi yêu, em vốn là một kẻ máu lạnh, không có trái tim...

Sau khi yêu, trái tim em chỉ chất đầy hình ảnh của anh và sự tôn thương..."

" *Cùng anh trải qua bao nhiêu sóng gió, bao nhiêu khó khăn, cùng nhau chịu bao nhiêu sự chia cách, hiểu lầm.*

Nhưng khi sóng gió vừa qua đi, cũng là lúc, chúng ta chia tay nhau. "

Những suy nghĩ này cứ ở trong đầu cô suốt mấy tiếng đi xe lửa. Hàn Tử Huyền liền có một ý nghĩ, cô sẽ dùng điện thoại để ghi lại khi cô đọc những suy nghĩ này. Cô muốn nó như một sự nhắc nhở cô, hãy mau chóng quên đi Vũ Thiên Phong. Chỉ có như vậy, Hàn Tử Huyền mới có thể dễ dàng mà bắt đầu lại mọi chuyện.

Sau lần thoát chết này, Hàn Tử Huyền cũng cảm thấy phải yêu thương bản thân mình hơn. Đứng nghĩ đến những chuyện trước kia mà làm điều ngu ngốc vô bản thân. Cũng đừng nhầm người qua đường và người quan trọng của mình mà hi sinh một cách vô ích.

Hàn Tử Huyền muốn bản thân mình phải khôn ngoan. Con người, đau một lần là sai lầm. Đau hai lần, là ngu ngốc. Cô sẽ không bao giờ trở thành người ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Từ bỏ

Sau khi Mạc Liên Thành chết, Mạc thị không lâu sau đó cũng được Vũ Thiên Phong thu mua. Còn về chuyện của anh, dù đã cho người tìm Hàn Tử Huyền khắp nơi, nhưng cuối cùng lại chẳng có kết quả. Cứ như Hàn Tử Huyền đã bốc hơi, như cô chưa từng xuất hiện trước mặt anh và chưa từng tồn tại trên đời.

Nhưng Vũ Thiên Phong vẫn không từ bỏ, chỉ cần mỗi ngày anh có thể mở mắt, thì anh vẫn sẽ tiếp tục cho người tìm cô. Dù cô có trốn ở chốn trời góc bể nào đi nữa. Vũ Thiên Phong nhất định cũng sẽ đem cô về đây.

Mỗi khi nhận được kết quả là không tìm được Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong cũng đã rất thất vọng. Anh chỉ biết tìm đến nuga để bản thân cảm thấy dễ chịu. Nhưng, cứ mỗi khi uống rượu, Vũ Thiên Phong lại cảm nhận được mùi hương của Hàn Tử Huyền vẫn còn quanh quẩn trong phòng. Ngay cả trong mơ, Vũ Thiên Phong vẫn thấy khoảng thời gian vui vẻ của hai người khi cô còn ở Vũ gia. Chỉ khi giật mình tỉnh dậy, anh mới biết, hóa ra, đây chỉ là giấc mộng mà thôi. Vũ Thiên Phong nhận ra một điều rằng. Hóa ra, anh vốn không sợ trời sáng, anh chỉ sợ sẽ lại tỉnh giấc mà thôi.

2 năm sau...

Thấm thoát, 2 năm cũng đã trôi qua. 2 năm này, cũng chính là sự dày vò đối với Vũ Thiên Phong. Anh vẫn chưa tìm được tung tích của Hàn Tử Huyền. Thuộc hạ của anh cũng đã được cử sang nước ngoài đến trong nước, thậm chí, đến những thị trấn nhỏ, Vũ Thiên Phong cũng đã tìm đến. Nhưng kết quả vẫn là con số không.

Hoàng Trầm và Hoàng Mộc thấy Vũ Thiên Phong hết lo việc công ty đến chuyện tìm tung tích của Hàn Tử Huyền lại cảm thấy lo lắng cho anh. Đã nhiều lần, hai người họ cũng đã khuyên Vũ Thiên Phong hãy từ bỏ nghĩ đến chuyện tìm kiếm Hàn Tử Huyền, và cũng từ bỏ đi. Mỗi lần như thế, Vũ Thiên Phong lại nói

nóng mà là mắng Hoàng Trầm và Hoàng Mộc, còn bảo đó là chuyện của anh, không cần bọn họ xen vào.

Hoàng Trầm và Hoàng Mộc cũng đã nhờ đến sự giúp đỡ Mặc Ngôn, nhờ anh khuyên can Vũ Thiên Phong. Nhưng Mặc Ngôn vốn hiếu tính của Vũ Thiên Phong, chỉ cần là anh quyết tâm làm một việc thì nhất định sẽ làm được. Với lại, Hàn Tử Huyền cũng là người phụ nữ đầu tiên mà Vũ Thiên Phong yêu trong suốt 31 năm mà anh sống, để dành gì mà bỏ cuộc như vậy.

Mỗi ngày, Mặc Ngôn đều kể cho Yên Yên nghe những chuyện của Vũ Thiên Phong lúc ở công ty. Sẵn vậy, Mặc Ngôn cũng hỏi luôn Yên Yên.

" Tại sao mày lần ở trước mặt cậu ấy, em lại nũng nịu với anh đến như vậy? "

" Vì trả thù? "

Yên Yên thần nhiên thốt lên. Thấy vẻ mặt lúc này của Mặc Ngôn, cô biết chắc là anh không hiểu nên đã giải thích luôn.

" Hai năm trước, anh ấy đối xử tốt với chị Huyền trước mặt em, còn nói rằng em chưa từng được anh thương yêu như vậy nên ganh tị với chị ấy.

Em nũng nịu với anh là để muốn nói với anh ấy, bây giờ anh ấy đâu có được chị Huyền làm nũng trước mặt mình. "

Mặc Ngôn nghe vậy liền bật cười thành tiếng. Anh lấy tay búng nhẹ vào trán Yên Yên, nói:

" Hóa ra, anh chỉ là công cụ để em trả thù? "

" Ái nói thế, anh còn là chồng của em. "

" Sao em nhớ kĩ vậy? Chuyện nhỏ của hai năm trước vậy mà vẫn nhớ? "

" Đối với em, đó là sự si nhục.

Em là người thù dai nhớ kĩ. "

Nghe cô tuyên bố, Mặc Ngôn chỉ biết nhìn chăm chăm vào Yên Yên. Anh cảm thấy thật tội nghiệp những người đã đắc tội với cô.

" Đừng nói với em, bây giờ anh cảm thấy hối hận vì yêu loại người thù dai nhớ kĩ này nha? "

" Dù em có thù dai nhớ kĩ đi nữa, em vẫn là người anh yêu nhất. "

Nói rồi, Mặc Ngôn đột nhiên được Yên Yên ôm lấy. Anh dùng tay nhấc bổng người Yên Yên rồi đặt cô lên đùi của mình. Anh nung cảm cô lên và dịu dàng đặt lên môi cô nụ hôn. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì nếu như Yên Yên không khơi nguồn cảm hứng cho Mặc Ngôn. Cô như muốn chiếm lấy mọi của Mặc Ngôn, như muốn nói, anh đây là của một mình cô. Hai chiếc lưỡi cứ chơi đùa với nhau mãi.

Mặc Ngôn nhanh chóng nhận ra ý đồ của Yên Yên liền lật người cô lại và đè lên trên. Anh nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương, nói:

" Đêm nay chúng ta lại động phòng. "

Chợt thấy mọi chuyện đã vượt quá xa so với suy nghĩ của mình. Chỉ định đùa giỡn với anh, nào ngờ lại đùa quá trớn. Yên Yên cố tình tránh né, nói:

" Không phải đêm qua chúng ta mới động phòng sao?

Với lại, anh vừa đi làm về. Anh thật sự không mệt sao? "

Cô cố tình nêu ra lý do để được anh tha cho nhưng lại không thành công.

" Vốn định tha cho em, nhưng lần này em lại làm " người anh em " của anh thức giấc rồi.

Với lại, chỉ có em mới khiến anh hết mệt thôi. "

" Đừng nói nữa, động phòng thôi. "

Dứt lời, Mặc Ngôn nhanh chóng tắt đèn phòng ngủ rồi cùng Yên Yên một đêm quẩn quýt bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Tây An

Những ngày tháng Vũ Thiên Phong đang cho người tìm Hàn Tử Huyền, còn cô thì luôn thay đổi địa điểm để trốn. Đa số là do lúc đó, cô nhận ra được một số thuộc hạ của anh đang ở nơi cô sinh sống nên đã nhanh chóng chuyển đi.

Cuộc sống của Hàn Tử Huyền bây giờ đã hoàn toàn thay đổi. Cô không đến sống ở những thành phố xa hoa, tấp nập. Thay vào đó, Hàn Tử Huyền đến những thị trấn nhỏ để ẩn mình.

Hai năm trôi qua, tưởng rằng bản thân có thể vui vẻ sống tốt, quên đi Vũ Thiên Phong một cách dễ dàng. Nhưng mà, Hàn Tử Huyền lại không làm được. Hóa ra từ trước đến nay, cô luôn nghĩ mình là người mạnh mẽ. Sau khi rời đi, cô mới biết bản thân mình không được mạnh mẽ như những gì mình đã nghĩ.

Suốt quãng thời gian Hàn Tử Huyền bỏ đi, cô chưa một lần liên lạc với Yên Yên hay Hạo Nhiên. Mỗi lần định gọi điện, Hàn Tử Huyền lại không đủ dũng cảm.

Lần này, Hàn Tử Huyền muốn để bản thân cảm thấy dễ thở hơn một chút, cô quyết định đến Tây An. Cô nghe nói, đã đến đây thì phải uống một chén rượu nên cũng muốn thử một chuyện.

Đến nơi, Hàn Tử Huyền đến quảng trường Young Xing, ở đây có rất nhiều nhà sư bị vò. Theo như cô biết, mỗi khi uống hết một chén thì phải đập vỡ chiếc chén ấy. Hàn Tử Huyền cũng đã tìm hiểu và cô cũng biết điều đó có ý nghĩa là " đã thay đổi rồi. "

Hôm đến đó, không biết Hàn Tử Huyền đã uống bao nhiêu chén, đập không biết bao nhiêu chén rượu. Cho đến khi thấy bản thân không còn khả năng để uống nữa, cô mới quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Lúc quay về phòng, Hàn Tử Huyền bước đi lao đảo nơi ngủ liền giơ lưng. Cô nhớ ngày mai là ngày giỗ của Mặc Thanh Thanh rồi. Đến hôm đó, cô sẽ quay về thành phố để thăm mộ của Mặc Thanh Thanh rồi nhanh chóng rời đi, không lại bị Vũ Thiên Phong phát hiện. Nghĩ rồi, Hàn Tử Huyền cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc cô đang ngon giấc, Hàn Tử Huyền vẫn chưa hề hay biết, vừa có kẻ đáng ngại đang lập lá trước cửa phòng cô rồi rời đi.

Tại Vũ gia, Vũ Thiên Phong vẫn đang chìm trong men rượu thì nhận được điện thoại của Hoàng Mộc, anh thông báo:

" Lão đại, đã tìm thấy chị dâu rồi. "

Vũ Thiên Phong chợt bừng tỉnh, anh nghiêm nghị nói:

" Vậy mau cho người mang cô ấy về đây. "

" Nhưng mà, nghe tên đó nói lại, thấy chị dâu rất khó chịu và mệt mỏi, như say rượu vậy. "

" Sáng sớm mai cho người mang Tử Huyền về đây, càng sớm càng tốt. "

Vũ Thiên Phong tắt máy. Cuối cùng, sau hai năm ròng rã tìm kiếm Hàn Tử Huyền, quả nhiên đã tìm được cô. Vũ Thiên Phong thậm cảm ông trời đã không phụ người có lòng.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Mộc đi theo người thuộc hạ dẫn đến phòng của Hàn Tử Huyền. Đứng trước căn phòng, Hoàng Mộc không dám tự ý xông vào, nhờ đầu lại mao phạm đến Hàn Tử Huyền thì không hay, anh liền đứng ngoài gõ cửa phòng. Hồi lâu vẫn không hề có động tĩnh gì, Hoàng Mộc cảm thấy có chuyện không ổn liền cho thuộc hạ xông vào trong.

Trong phòng hoàn toàn không có ai, tất cả đồ vật được sắp xếp ngăn nắp như chưa từng có người ở và động vào. Hoàng Mộc quay sang hỏi người tìm thấy Hàn Tử Huyền.

" Có chắc là phòng này không? "

" Dạ chắc chắn, lúc đó em đã theo dõi cho đến khi chị dâu bước vào trong luôn mà. "

Người thuộc hạ này khẳng định một cách chắc chắn.

Hoàng Mộc tin tưởng người này nên đã xuống bên dưới để hỏi người cho thuê phòng. Họ nói, Hàn Tử Huyền đã rời đi từ đêm qua. Sau khi trở về phòng nghỉ ngơi, vài tiếng sau họ thấy cô xuống trà phòng và thanh toán tiền phòng. Hoàng Mộc nào ngờ được Hàn Tử Huyền nhanh chóng rời đi nên anh đã gọi, báo ngay cho Vũ Thiên Phong biết.

Hôm nay, Vũ Thiên Phong đến công ty sớm hơn mọi ngày. Anh biết Hàn Tử Huyền sẽ quay về bên mình nên Vũ Thiên Phong muốn nhanh chóng xử lí công việc để sớm gặp lại cô.

" Đã mang được cô ấy về chưa? "

" Lão đại, không xong rồi.

Hôm qua chị dâu uống say, sau khi trở về phòng nghỉ ngơi thì ngay đêm đó lại rời đi.

Có khi nào chị dâu phát hiện chúng ta cho người theo dõi không? "

Hoàng Mộc hoảng hốt nói.

" Tiếp tục điều tra đi. "

Vũ Thiên Phong nghe báo tin, lòng anh tràn đầy hự hẫng. Quả nhiên, muốn Hàn Tử Huyền quay về bên cạnh anh là một chuyện rất khó. Chẳng lẽ, ngay cả ông trời cũng không muốn anh và cô quay về bên nhau sao? Vũ Thiên Phong đan tay tuy lại chống cằm

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Vũ Thiên Phong liền thờ dãi rồi nhanh chóng lúi lại đằng về ụy nghiêm của mình. Mặc Ngôn với tâm trạng vui vẻ bước vào trong, khuôn mặt đầy rạng rỡ.

" Nghe nhân viên nói hôm nay cậu đi làm từ sớm. "

" Uhm "

Vũ Thiên Phong không có tâm trạng nên cũng không thêm nhìn đến Mặc Ngôn.

" Mặc Ngôn, cậu làm sao có thể vui vẻ đến vậy? "

" Do tôi có người để yêu thương.

Còn cậu, đã tìm được Từ Huyền chưa? "

Vũ Thiên Phong không trả lời, anh chỉ nhìn lắc đầu, Mặc Ngón chỉ hỏi vài lời vài khuyên Vũ Thiên Phong

" Tôi tự hỏi, một người như cậu được biết bao nhiêu nữ nhân khác muốn có được, tại sao cậu không thử tiếp xúc với nữ nhân khác xem sao?

Tại sao cứ đưa đầu vào yêu một người nhưng lại chẳng còn hy vọng nào cả? "

" Vậy cậu biết, đời người ai cũng chết, tại sao cậu phải luôn cố gắng sống tốt. "

Nghe câu trả lời của Vũ Thiên Phong, Mặc Ngón liền cảm nín. Quen biết bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên Mặc Ngón thấy Vũ Thiên Phong quyết tâm đến vậy. Mặc Ngón liền vờ sang chuyện khác.

" Hôm nay là ngày gỗ của Mạc Thanh Thanh, cậu có ra viếng mộ không? "

Nhắc Vũ Thiên Phong mới nhớ đến, đã hai năm Mạc Thanh Thanh mất. Mọi năm đến ngày gỗ anh đều đến viếng thường thấy có một bó hoa được đặt trước mộ Mạc Thanh Thanh. Lê nào..., theo suy đoán của anh, Hàn Từ Huyền chỉ có thể ở nơi này mà thôi

" Hoàng Trầm, dẫn người đến nơi chôn cất Mạc Thanh Thanh đi, Từ Huyền đang ở đó. "

Đứt lời, anh quay sang nói với Mặc Ngón.

" Gọi Yên Yên đến, tôi cần có ấy giúp. "

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 97: Bị phát hiện

Đứng trước bia mộ của Mạc Thanh Thanh, Hàn Từ Huyền cảm trên tay bó hoa cúc trắng. Quý trước mộ của Mạc Thanh Thanh, Hàn Từ Huyền đặt bó hoa xuống, nói trước mộ:

" Tôi đến thăm cô đây.

Mạc Thanh Thanh, tôi đã thực hiện được những gì mình nói rồi. Tôi đã rời xa anh ta được hai năm.

Nhưng mà, tôi vẫn chưa thể quên được anh ta, tôi phải làm sao đây? "

" Tôi đã đi đến rất nhiều nơi, nhưng đi đến đâu cũng thấy hình bóng của Vũ Thiên Phong.

Có thể bây giờ anh ta đã tìm được người xứng đáng với mình rồi. Nếu điều đó là sự thật, tôi muốn chúc phúc cho anh ấy. Nhưng nếu như điều đó là sự thật, thì tôi chính là kẻ tự mình đa tình.

Tự bây kể, tự giết bản thân. "

Hàn Từ Huyền tâm trạng buồn bã, như có rất muốn nói những lời này từ lâu đến nay mới được bộc lộ. Sau khi đã nhiều lần vừa nói, vừa nhìn bia mộ thờ dài, Hàn Từ Huyền đã quyết định rời đi, nhưng trước khi đi, cô cũng không quên nói.

" Tôi phải đi rồi, nếu ở đây lâu hơn sẽ bị phát hiện.

Lần sau lại đến thăm cô. "

Đứt lời, Hàn Từ Huyền nhìn hình Mạc Thanh Thanh ở trên bia mộ đang mỉm cười, cô cũng nở nụ cười. Trong suốt hai năm qua, đây chính là lần đầu tiên Hàn Từ Huyền có thể nở nụ cười ngọt ngào như vậy.

Khi Hàn Từ Huyền vừa rời đi, Hoàng Trầm cũng đến nơi. Đứng trước bia mộ Mạc Thanh Thanh, anh nhìn thấy bên dưới có đặt bó cúc trắng thì liền gọi điện cho Vũ Thiên Phong.

" Lão đại, thuộc hạ đã đến nơi.

Chỉ thấy dưới bia mộ của Mạc tiểu thư có bó cúc trắng, không nhìn thấy chị dâu đâu cả. "

" Lập tức đi tìm, cô ấy chưa đi xa đâu. "

Vũ Thiên Phong tự nghiêm ra lệnh. Năm trước, khi anh đến viếng mộ Mạc Thanh Thanh, cũng nhìn thấy có một bó hoa cúc trắng được đặt ở dưới. Nhưng do anh chỉ nghĩ là một người bạn của Mạc Thanh Thanh. Nếu như lúc đó biết người đặt bó hoa là Hàn Từ Huyền, anh đã không để cô phải rời xa mình lâu như vậy.

Hoàng Trầm nhanh chóng chia người ra tìm Hàn Từ Huyền, anh và một số thuộc hạ khác chạy ra ngoài xem có nhìn thấy có không. Đồng lúc đó, Hàn Từ Huyền đang bước vào một chiếc taxi, Hoàng Trầm vừa nhìn đã nhận ra ngay bên kêu thuộc hạ lập tức tặc ý xe, đuổi theo chiếc taxi.

Hàn Từ Huyền vẫn chưa hề biết mình đã bị phát hiện nên có vẫn đầy bình tĩnh. Khi được người tài xế hỏi rằng có muốn đi đâu, Hàn Từ Huyền trả lời rằng:

" Đưa tôi ra ngoài thành. "

Người tài xế sau khi biết nơi Hàn Từ Huyền muốn đến, ông liền cho xe chạy. Chạy được bao lâu, khi đến một đoạn đường vắng, taxi của Hàn Từ Huyền đã bị xe của Hoàng Trầm đuổi kịp. Anh cho người chạy lên phía trên để cản xe taxi lại. Người tài xế không không trước được xe của Hoàng Trầm chặn đầu xe mình, nhưng thật may ông ta đã dừng xe lại.Một tiếng " kìa... " thật lớn phát ra từ chiếc taxi, Hàn Từ Huyền cũng đã bị lực của chiếc xe làm người xó về trước. Việc này cũng đã làm cho Hàn Từ Huyền một phen hú vía.

Khi đã lấy lại được một chút bình tĩnh, Hàn Từ Huyền ngược nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Hoàng Trầm từ trong xe bước ra với ba tên thuộc hạ theo sau. Hàn Từ Huyền có chút kinh ngạc, rồi dần chuyển thành lo sợ.

" Là Hoàng Trầm?

Tại sao Hoàng Trầm lại ở đây?

Chẳng lẽ...Chết tiệt, bị phát hiện rồi. "

Không nghĩ nhiều, Hàn Từ Huyền nhanh chóng mở cửa xe rồi bỏ chạy. Hoàng Trầm thấy vậy liền ra lệnh cho thuộc hạ đuổi theo cô.

Chạy được một lúc, Hàn Từ Huyền cũng đã thấm mệt, nhưng cô không muốn bị bắt lại nên vẫn chọn cách tiếp tục chạy trốn. Nghĩ rồi, Hàn Từ Huyền đột nhiên đứng lại. Cô đang bị bao vây bởi đám thuộc hạ của Vũ Thiên Phong. Trong đầu Hàn Từ Huyền lúc này chẳng có gì ngoài những suy nghĩ muốn bỏ trốn.

Hoàng Trầm từ phía sau đám thuộc hạ bước lên trên. Anh hạ thấp giọng, lễ phép nói với Hàn Từ Huyền.

" Chị dâu, lão đại đang đợi chị. "

" Nếu tôi nói không muốn đi theo các người thì sao? "

Hàn Từ Huyền tỏ ra ngang bướng, đáp lại.

" Vậy chị hãy xem cái này: "

Hoàng Trầm lấy điện thoại ra và bật cho Hàn Từ Huyền xem đoạn clip Yên Yên đang bị trời cả hai tay và chân, hai mắt bị che lại, Yên Yên đang cố gắng cầu cứu trong sự vô vọng.

Hàn Từ Huyền xem xong đoạn clip, cô chợt nóng lòng muốn đi cứu Yên Yên. Nhưng lại hỏi Hoàng Trầm với vẻ nghi ngờ.

" Các người lừa tôi có đúng không?

Yên Yên có Mặc Ngón bảo vệ, sau lại có thể bị bắt cóc được. "

" Vậy chị dâu thật sự không biết?

Yên Yên và anh Mặc Ngón từ lâu đã chia tay nhau.

Tình mạng của Yên Yên, hiện giờ đối với anh Mặc Ngón cũng chẳng còn quan trọng nữa. "

Thấy vẻ mặt rất thật của Hoàng Trầm, Hàn Từ Huyền quai nhiên đã trảng kếp, cô nghĩ nếu như thật sự Yên Yên bị bắt cóc, có nhất định sẽ cứu. Người như Vũ Thiên Phong có chuyện gì mà không dám làm chứ. Nếu như bị bắt lại, Hàn Từ Huyền có thể bỏ trốn hai năm qua, thì sau lần này thì không thể tiếp tục trốn đi chứ. Cuối cùng, Hàn Từ Huyền quyết định sẽ trở về cùng Hoàng Trầm.

Trên xe, cô ngồi bên cạnh cửa ra vào, khi vô tình liếc nhìn thấy những tin nhắn mà Hoàng Trầm nhắn với Mặc Ngón đã phối hợp cùng bắt Hàn Từ Huyền về, cô đã biết mình bị lừa. Lúc biết được, Hàn Từ Huyền vô cùng tức giận, cô định sẽ nhảy xuống xe. Nhưng bây giờ xe đang tăng tốc, nếu nhảy xuống sẽ nguy hiểm. Đến một đoạn, xe bắt đầu chạy chậm lại, Hàn Từ Huyền định mở cửa xe và nhảy xuống nhưng lại bị Hoàng Trầm phát hiện, anh đã nắm lấy tay của Hàn Từ Huyền, hòng không cho cô chạy thoát, anh cho người khóa cửa xe lại. Biết mình đã bị Hoàng Trầm phát hiện, Hàn Từ Huyền đã định dùng tay còn để làm anh bị thương. Nhưng Hoàng Trầm đã nhanh chóng lấy thêm gậy sắt tiến vào người Hàn Từ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: quot; Một ít quot;

Sau khi có bị gây mê, Hoàng Trầm gọi điện để thông báo cho Vũ Thiên Phong. Anh nhận được tin thì liền vui mừng, phần khởi liền kêu Hoàng Trầm đưa cô về Vũ gia. Anh cũng nhanh chóng trở về gặp Hàn Từ Huyền.

Khi Vũ Thiên Phong đã về đến nhà, anh liền ra lệnh cho tất cả mọi người, bao gồm cả bác Bạch nghĩ làm ngày hôm nay. Tất cả mọi người vào rồi đi, Hoàng Trầm cũng đã đến nơi. Anh bế Hàn Từ Huyền trên tay, đi thẳng vào nhà. Thấy cô nằm trên tay Hoàng Trầm, Vũ Thiên Phong liền lo lắng, hỏi

" Chuyện gì? "

" Lão đại, lúc này chị dâu biết mình đã bị lừa nên định trốn khỏi xe. Bị thuộc hạ phát hiện nên định ra tay nên đã bị thuộc hạ đã tiêm thuốc gây mê.

Có lẽ vài tiếng sau chị dâu sẽ tỉnh lại. "

" Được rồi.

Để có ý cho tôi, hôm nay, cậu đã vất vả rồi. "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong nhanh chóng bế lấy Hàn Tử Huyền. Anh không muốn bất kỳ kẻ nào chạm vào cô. Vũ Thiên Phong bế Hàn Tử Huyền vào phòng ngủ, đặt cô lên giường. Anh chăm chăm nhìn cô có đang say ngủ. Đã lâu rồi, anh mới có thể yên tĩnh nhìn ngắm cô như lúc này. Cũng đã lâu rồi, cảm giác bồn chồn mới lại tìm anh. Anh nghĩ bấy giờ mình nên chuẩn bị một vài thứ, ít nhất và tiếng nữa Hàn Tử Huyền mới có thể tỉnh lại.

Hon vài tiếng sau, Hàn Tử Huyền đã tỉnh lại, cô cố gắng dùng sức để ngồi dậy. Nhưng do còn một ít thuốc mê trong cơ thể nên cô cảm thấy có chút khó khăn. Hàn Tử Huyền vừa nhìn sơ một thất trong phòng thì đã biết, mình đã bị bắt về Vũ gia. Căn phòng này, từ màu sắc, vật dụng đến cách trang trí vẫn không thay đổi, chỉ có long người là đổi thay.

Vũ Thiên Phong trên tay cầm theo một ly nước, tuy nước bên trong không nhiều nhưng cũng vừa đủ để Hàn Tử Huyền dùng mới tỉnh. Anh vừa mở cửa và bước vào, Hàn Tử Huyền liền quay sang nhìn anh. Ánh mắt Hàn Tử Huyền nhìn Vũ Thiên Phong lúc này đầy cảm phẫn. Anh cũng biết rõ những gì mình sắp nhận được từ cô nên cũng không có gì ngạc nhiên.

Vũ Thiên Phong đưa ly nước cho Hàn Tử Huyền, nói:

" Chạy trốn lâu như vậy, hẳn em rất mệt.

Uống nước đi. "

Quá thật, hai năm là quãng thời gian tuy không phải dài cũng không ngắn. Nhưng, ánh mắt yêu thương mà Vũ Thiên Phong dành cho Hàn Tử Huyền lúc này vẫn chẳng thay đổi. Cũng đã đủ để hiểu được, tình yêu anh dành cho cô cũng chẳng thay đổi.

" Anh tốt vậy sao?

Nếu anh thật sự tốt, vậy tại sao còn cho người tìm tôi làm gì?

Không phải tôi đã nói, hai chúng ta, tốt nhất đừng bao giờ gặp lại rồi sao? "

Hàn Tử Huyền bởi vì những chuyện đã làm với Vũ Thiên Phong khiến cô ấy này nên mới quyết định bỏ đi. Cho dù, Hàn Tử Huyền không thể quên được Vũ Thiên Phong, cô cũng không muốn gặp lại anh chút nào.

" Em đừng ngang bướng như vậy nữa. Đã là thiếu phu nhân của Vũ gia, là vợ của Vũ Thiên Phong này, sao anh có thể để em phiêu dạt bên ngoài vậy chứ? "

Vũ Thiên Phong vẫn thản nhiên, tỏ ra không muốn hiểu ý của Hàn Tử Huyền.

" Vũ Thiên Phong, tôi không có thời gian để ở đâu đợi cơ với anh.

Không hẹn gặp lại. "

Vừa nói xong, Hàn Tử Huyền định đứng dậy bỏ đi, lại bị Vũ Thiên Phong dùng một tay mà xô lại lên giường. Một bên đầu gối của anh quỳ trên giường, tay vừa xô Hàn Tử Huyền cũng nhanh chóng chống lên giường để cô không thể trốn thoát. Hàn Tử Huyền cũng vì vừa bị anh xô bất ngờ nên khi cô muốn nhanh chóng ngồi dậy, mặt của cô hai đã sát gần lại, sắp chạm vào nhau. Vũ Thiên Phong với ánh mắt đầy ám muội, nhìn Hàn Tử Huyền.

" Em còn không mau uống nước, hay muốn anh dứt cho em? "

Hàn Tử Huyền không trả lời, cô nhìn anh với ánh mắt đầy chán ghét. Vũ Thiên Phong thấy vậy, anh liền thờ dài và tức dẫu. Anh bất ngờ dùng tay, giữ chặt lấy cảm Hàn Tử Huyền và bóp mạnh vào hai bên má cô. Vũ Thiên Phong nhanh chóng đổ hết nước trong ly vào miệng Hàn Tử Huyền. Dù không muốn nhưng cô cũng đã nuốt xuống hết nước trong tình cảnh bị cưỡng ép.

Sau khi cho Hàn Tử Huyền uống nước, Vũ Thiên Phong liền ngồi dậy, rời khỏi giường. Anh đi đến đặt lại chiếc ly lên bàn. Còn Hàn Tử Huyền vì có sự bất ngờ trước hành động của anh. Cô cũng nhanh chóng đứng dậy, lấy tay lau miệng và ho lên vài tiếng, rồi cô quát Vũ Thiên Phong.

" Anh làm gì vậy? "

" Cho em uống nước.

Nếu như từ đầu đã nghe lời, cô khi lại được anh cho uống một cách nhẹ nhàng hơn. "

Lát sau, Hàn Tử Huyền cảm thấy cơ thể cô chút khó chịu. Rõ ràng, trong phòng có sử dụng máy lạnh, nhưng tại sao người cô lại nóng lên? Hàn Tử Huyền vừa thờ gấp gấp, vừa trừng mắt, hỏi Vũ Thiên Phong.

" Anh vừa cho tôi uống gì vậy? "

Nghe cô hỏi, Vũ Thiên Phong biết rằng, thuốc đã có tác dụng, nó nhanh hơn những gì anh đã nghĩ.

" Chỉ là nước, có bỏ một ít xuân dược. "

" Anh... "

Đứt lời, Hàn Tử Huyền đã thấy cơ thể mình càng nóng hơn lúc này, cô cũng cảm thấy khó chịu. Rất cuộc, *" một ít "* của Vũ Thiên Phong lại có thể khiến cô khó chịu đến vậy.

Không muốn đối cơ kéo dài thời gian với Vũ Thiên Phong, cô đứng lâu hơn thì anh vẫn là người được lợi. Hàn Tử Huyền nhanh chóng có ý định bỏ trốn. Nhưng cô chỉ vừa đi được vài bước lại ngã xuống sàn. Toàn thân đã chẳng còn chút sức nào, cho dù không thể bỏ chạy, cô cũng quyết phải bỏ ra khỏi phòng.

Thấy cô khó khăn đến vậy, Vũ Thiên Phong cảm thấy xót xa. Anh đi đến khóa cửa phòng, rồi lại chăm chăm nhìn đến chỗ Hàn Tử Huyền. Anh không ngại, bế cô và đặt lại lên giường. Cơ thể Hàn Tử Huyền lại ấm cho cô khó chịu, cô thờ gấp, hơi thở phà vào tai như câu dẫn Vũ Thiên Phong làm anh không muốn phải chờ đợi thêm chút nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Vũ Thiên Phong tàn bạo

Vũ Thiên Phong cúi và vứt chiếc áo bên ngoài của mình xuống sàn. Anh cúi người hôn Hàn Tử Huyền đầy say đắm. Khai anh vừa rời khỏi môi Hàn Tử Huyền đã thấy mặt cô đầy khó chịu, anh liền nhếch môi cười. Về mặt Vũ Thiên Phong nhìn Hàn Tử Huyền đầy ý đồ, nói

" Tử Huyền, không cần gấp gấp như vậy. "

" Vũ Thiên Phong, tốt nhất bấy giờ anh nên mang thuốc giải đến cho tôi. Nếu không.... "

Hàn Tử Huyền dù đang trong tình trạng này vẫn còn có thể hăm dọa Vũ Thiên Phong. Dù rất khó chịu nhưng cô vẫn cố gắng để nói.

" Nếu không thì sao? Em sẽ làm gì tôi?

Em muốn thuốc giải, tôi không có.

Nhưng tôi có cách để giải. "

" Mau nói... "

" Hai chúng ta... cùng giao hợp.

Tôi có thể dùng thân thể của tôi, để giải độc cho em. "

Vũ Thiên Phong cúi sát tai, thủ thủ. Anh vừa nói xong thì liền nhẹ vào tai Hàn Tử Huyền làm mặt cô đỏ lên, còn anh nhìn cô với ánh mắt đầy xấu xa. Vũ Thiên Phong lấy tay cời từng chiếc nút áo của Hàn Tử Huyền, cô dù chẳng còn mấy sức nhưng vẫn muốn ngăn cản, dùng tay mình dè lên tay anh, nói

" Đừng động vào tôi. "

" Đã lát nữa, cậu này không biết là ai dành cho ai. "

Vũ Thiên Phong lúc này lộ rõ hơn về xấu xa của mình, xa Hàn Tử Huyền lâu như vậy, thật sự anh rất muốn bù đắp cho cô.

" Vũ Thiên Phong, tôi nói cho anh biết. Dù anh có được cơ thể tôi, nhưng tuyệt đối, sẽ không có được trái tim của tôi. "

" Nếu đã không có được trái tim của em, nhưng có khi sau đêm nay, em lại có em bé. "

" Đừng mơ, tôi sẽ không sinh con cho anh. "

Hàn Tử Huyền vẫn ngang bướng với Vũ Thiên Phong, cô muốn dập tắt hết sự nghĩ của anh bấy giờ.

" Nếu đã như vậy, tôi cũng không cần nương tay với em nữa. "

Vũ Thiên Phong vừa dứt lời, anh lấy tay xé luôn áo của Hàn Tử Huyền rồi vứt xuống sàn. Anh thật sự, chẳng còn kiên nhẫn để gỡ từng chiếc nút áo nữa.

Vũ Thiên Phong lấy dùng môi của mình, quần lấy môi cô. Chiếc lưới anh cay mở hăm rãnh rồi lại quần mát lấy lưới của Hàn Tử Huyền một cách nhanh chóng. Hàn Tử Huyền có chút được giải tỏa, hơi thở của hai người dần hợp lại với nhau. Bàn tay nhanh nhay của Vũ Thiên Phong cũng đã nhanh chóng vớt hết tất cả những gì có trên người Hàn Tử Huyền xuống.

Nhìn thấy cơ thể tuyệt hảo của Hàn Tử Huyền trước mặt, Vũ Thiên Phong cũng có chút nóng lòng hơn.

Nụ hôn của anh trượt xuống cổ, anh cần nhẹ một cái, vết đó liền hiện lên. Do bị anh cắn nên Hàn Tử Huyền cũng đã lấy chút ý thức. Nhưng cô vẫn không thể phản kháng lại, sức lực anh dùng trong lúc này mà nói, thật sự rất mạnh.

Vũ Thiên Phong lấy tay xoa nôi đầy đặn của Hàn Tử Huyền, tuy có chút đau, người cô cũng do vậy mà run nhẹ lên, nhưng cũng nhanh chóng có được cảm giác khoái cảm. Càng lâu, Vũ Thiên Phong càng có cảm giác hưng phấn tột độ. Nơi đó của Hàn Tử Huyền do vậy cũng đã chảy ra dịch mật, một vùng đã bị ướt sũng.

" Hàn Tử Huyền, cơ thể em thành thật hơn em nhiều đó.

Nếu đã muốn đến như vậy, đêm nay em sẽ được toại nguyện

Tôi sẽ giúp em thỏa mãn. "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong nhanh chóng vút bỏ tẩy thực sớm đã làm khó chịu trường vật của mình. Nhìn cô với ánh mắt đầy dục vọng

Anh tách hai chân của Hàn Tử Huyền, dùng trường vật đâm thẳng vào nơi đó của cô. Hàn Tử Huyền vốn chưa chuẩn bị, lại bị anh làm một cách bất ngờ, cô như bị xé toạc. Nơi đó của cô bấy giờ thật sự rất đau, lại bị anh làm một cách tàn nhẫn như vậy. Nó đau đến đến quần quật.

Sự đau đớn đã bao trùm gương mặt của Hàn Tử Huyền. Thấy vậy, Vũ Thiên Phong chỉ nộ nử cười lạnh nhạt, như muốn cho cô biết, điều anh đang làm, chính là trừng phạt cô. Những chuyện kể trước mà cô làm với anh, anh đều có thể tha thứ. Nhưng đối với việc cô bỏ đi, quả thực là không thể.

Tiếp, Vũ Thiên Phong đặt chân Hàn Từ Huyền ngang hông mình, rồi lại dùng sức với cổ một cách đầy mạnh mẽ. Anh muốn Hàn Từ Huyền không bao giờ quên được sự trừng phạt mà hôm nay anh dành cho cô.

Hai hàng nước mắt của Hàn Từ Huyền cũng đã trào ra. Vũ Thiên Phong thấy vậy, anh cúi người, liếm đi những giọt nước mắt ấy. Lọt vào tai anh là giọng nói đầy yếu ớt, vừa nói vừa khóc của cô:

" Tại sao? Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy? "

Vũ Thiên Phong thấy cô như vậy, anh xót lắm, tim anh có chút đau nhói, nhưng anh quyết không mềm lòng một cách dễ dàng. Vỡ như không nghe, anh lại tiếp tục chiếm lấy Hàn Từ Huyền.

Có cần chết rồi, không muốn phát ra tiếng rên như bao nữ nhân khác, cơ thể Hàn Từ Huyền cũng đã dần vô lực. Biết có đang rất cố gắng để không phát ra âm thanh, Vũ Thiên Phong chợt dừng lại nói với Hàn Từ Huyền

" Là em tự mình chuốc lấy thôi.

Không thể trách ai được. "

Dứt lời, lực vọng càng chiếm lấy Vũ Thiên Phong hơn trước. Anh tàn bạo, vẫn tiếp tục dùng lực không ngừng với cơ thể Hàn Từ Huyền. Do không thể chịu đựng được nữa, cô chỉ biết buông xuôi. Tiếng rên của Hàn Từ Huyền đã phát ra, thật sự làm Vũ Thiên Phong rất thích thú, không ngừng đưa trướng vật ra vào.

Đóa liên hoa cũng đã ần kén giường. Lúc phát hiện, Vũ Thiên Phong cũng đã mừng hết cỡ, anh vui mừng, vì mình là người đầu tiên của cô, cướp đi trinh tiết của cô. Vũ Thiên Phong sau việc nhìn thấy đóa liên hoa, anh cũng đã nhẹ nhàng hơn với Hàn Từ Huyền. Anh dịu dàng nói với cô:

" Đừng sợ.

Sẽ không đau như lúc này nữa đâu.

Anh sẽ nhẹ nhàng lại. "

Hàn Từ Huyền nghe anh nói như được thứ gì đó xoa dịu, cô cũng không còn chút sức lực để chống cự như ban đầu nữa. Thấy cô nghe lời, anh thật sự đã nhẹ nhàng với cô. Lâu dần, cảm giác đau đớn cũng đã dần mất đi, cả hai người cũng dần có cảm giác khoái cảm hơn trước, nhất là Vũ Thiên Phong. Hàn Từ Huyền không muốn nhưng cũng đã lấy tay, ôm lấy lưng của anh. Bị cơ thể mềm người của Hàn Từ Huyền mê hoặc mình, thật khó để Vũ Thiên Phong dứt ra được, anh thật sự không nỡ rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trăm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 100: Chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến nữa

Chương này hơi dài nên hy vọng các bạn sẽ đọc hết ☺☛

Mình định sẽ chia đoạn kết làm hai phần nhưng lại thấy đây cũng đã là chương 100 là một điều tốt đẹp nên đã gộp lại làm một chương dài như này.

Mong các bạn đọc truyện vui vẻ. "

Sau cuộc ân ái của Vũ Thiên Phong và Hàn Từ Huyền đêm qua. Kết quả, sáng hôm sau khi Hàn Từ Huyền thức dậy với vẻ đầy mệt mỏi. Đêm qua bị anh hành hạ, làm hôm nay toàn thân cô đau nhức, hai chân cũng vì vậy mà mệt lả như muốn rời ra.

Hàn Từ Huyền cố gắng ngồi dậy, y phục hôm qua bị anh thô bạo xé rách nên cô chỉ đành mặc áo của anh. Lấy trong tủ áo của Vũ Thiên Phong một chiếc áo sơ mi trắng, Hàn Từ Huyền nhanh chóng vào nhà tắm. Nhìn trong gương, cô gần như không thể tin nổi, khắp người đều là dấu vết mà đêm qua Vũ Thiên Phong để lại cho cô.

Hàn Từ Huyền đi đến và bật toilet sen, cô dùng sữa tắm và liên tục chà thật mạnh vào người. Vì ngày lúc này, cô vẫn còn cảm nhận được mùi hương của Vũ Thiên Phong đang ở trên người mình. Hàn Từ Huyền vừa kì cọ cơ thể, nhớ đến lời Vũ Thiên Phong đêm qua đã nói với mình:

" Hàn Từ Huyền, em có biết, hai năm em bỏ đi, mỗi giây mỗi phút tôi vẫn nhớ đến em. "

Hàn Từ Huyền vừa nhớ đến câu ấy, cô vừa kì đến khi da đỏ hết cả lên có mỗi ngượng xà nước và mặc áo.

Bước ra khỏi nhà tắm, Hàn Từ Huyền cố ý định mở cửa để rời khỏi Vũ gia, nhưng khi cô vừa mở lại bị Hoàng Trầm và Hoàng Mộc đứng trước cửa, không cho cô rời khỏi phòng nữa bước. Cô nghĩ, anh cho người canh giữ, không cho mình rời khỏi, nhưng cô lại còn rất nhiều đường để trốn thoát.

Hàn Từ Huyền nhanh chân chạy đến bên cửa sổ bên ngoài. Tuy phòng của anh nằm trên lầu, từ trên nhìn xuống rất cao. Nếu tiếp đất không đúng tư thế nhất định sẽ bị thương, nhưng chỉ có cách này mới có thể rời khỏi đây. Cô định treo ra cửa sổ nhưng ngay cả cửa sổ anh cũng khóa nó. Hàn Từ Huyền tức giận, đi đến cửa và gõ hét:

" Vũ Thiên Phong, anh mau thả tôi ra. "

Sau khi đã la hét đến đau cả cổ, nhưng vẫn không hề có động tĩnh gì. Hàn Từ Huyền với vẻ mặt đầy thất vọng đi đến bên giường và ngồi xuống. Cô cúi đầu xuống, nước mắt cũng từ khóe mắt cô chảy dài, rơi ướt tay áo.

" Tại sao lại đưa tôi về đây chứ?

Tại sao lại đưa tôi về nơi mà tôi muốn quên nhất chứ? "

Đột nhiên lúc này của phòng mờ ra, Vũ Thiên Phong tay cầm theo đĩa thức ăn, gương mặt anh vui vẻ biết bao. Quai nhiên, đến bây giờ, Vũ Thiên Phong vẫn còn có sự xao xuyến đối với Hàn Từ Huyền. Nhìn thấy cô đang ngồi bên giường, anh liền tiến đến và nói:

" Em thức rồi sao?

Anh còn định để em ngủ thêm lát nữa "

Vũ Thiên Phong đặt đĩa thức ăn xuống nền nhà, anh khom người khiến tư thế của hai người vô cùng ám muội. Vũ Thiên Phong lấy tay nâng khuôn mặt cô lên, nước mắt cũng rơi xuống, anh dịu dàng lấy tay lau đi nước mắt của cô rồi nói:

" Sao vậy? Sao em lại khóc?

Về Vũ gia làm em vui đến vậy sao? Hay là, do chuyện đêm qua làm em vui đến khóc? "

Hàn Từ Huyền nghe anh nói vậy, cô lấy tay xô Vũ Thiên Phong ra xa. Cô lấy tay quẹt những giọt nước mắt đi, nhìn anh bằng ánh mắt đầy uất hận, nói:

" Vui sao?

Anh thật sự nghĩ tôi vui sao? Tôi hận anh, thật sự rất hận anh. Hận anh đến tận xương tủy.

Tại sao? Tại sao hai năm trước, anh lại lợi dụng tôi để né tránh tình cảm của Mạc Thanh Thanh. Tại sao lại dùng tôi để đối phó với Mạc Liên Thành. "

" Vũ Thiên Phong, tôi hận bây giờ không thể giết chết anh..."

Hàn Từ Huyền đầy uất ức.

Bỗng nhiên, Hàn Từ Huyền cảm lấy cơn dao trong đĩa thức ăn, hướng mũi dao vào hướng tim của mình, cảm phẫn nói:

" Vũ Thiên Phong, anh nghe cho kỹ đây.

Hàn Từ Huyền nói, ngay cả sự mình bạch cũng đã bị anh cướp mất. Tôi bây giờ không còn gì để mất nữa.

Tôi cũng chẳng muốn sống nữa..."

Hàn Từ Huyền vừa dứt lời, cô lập tức vung dao lên thật nhanh và định đâm vào người mình. Nhưng Vũ Thiên Phong đã nhanh tay, nắm tay cô lại kịp.

" Hàn Từ Huyền em có đời này ngốc ngếch, còn định làm những việc ngu ngốc đến khi nào?

Người mà em hận, không phải chính bản thân mình, mà là tôi. "

Thấy Hàn Từ Huyền vẻ đầy khổ sở, Vũ Thiên Phong xoay cơn dao lại, mũi dao hướng vào ngực anh. Điều này làm cô kinh ngạc, cảm bản tay cô và hướng về phía vị trí trái tim mình.

" Nếu em đã hận tôi đến vậy, ngay bây giờ hãy đâm tôi đi. Đừng nó để lấy mạng của tôi.

Nếu em không dám, vậy thì từ đây về sau Hàn Từ Huyền em cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi mãi mãi thôi. "

Vũ Thiên Phong nói rồi, anh dùng sức nhấn xuống tay Hàn Từ Huyền trước sự ngỡ ngàng và chưa kịp phản ứng của cô. Con dao đã đâm vào ngực anh, máu liên tục chảy không ngừng. Hàn Từ Huyền hét hoảng ôm lấy anh khóc không ngừng:

" Vũ Thiên Phong, tay sao anh lại làm như vậy? "

" Nếu em đã hận tôi đến tận xương tủy, vậy tại sao bây giờ lại khóc? "

Vũ Thiên Phong lúc này đã ngã vào vòng tay của Hàn Từ Huyền, thấy cô vẫn khóc, anh nói

" Anh đừng nói nữa.

Vũ Thiên Phong, tôi nói cho anh biết, anh mà có chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. "

Nói rồi, Hàn Từ Huyền nhanh chóng gọi Hoàng Trầm và Hoàng Mộc vào. Nghe tiếng kêu đầy đau đớn của Hàn Từ Huyền, cả hai người liền nhanh chóng chạy vào thì thấy họ đại của họ đang bị thương. Cả ba người nhanh chóng đưa Vũ Thiên Phong đi đến bệnh viện. Trên đường đi, Hàn Từ Huyền không lúc nào thôi cầu nguyện anh sẽ không sao.

Các bác sĩ tiếp nhận thấy bệnh nhân là Vũ Thiên Phong nên nhanh chóng đến cấp cứu cho anh. Bên ngoài, Hàn Từ Huyền long đong lổn nhổn, chân cô bây giờ không thể đi nổi, chỉ biết ngồi ở ghế chờ đợi.

Mặc Ngạn và Yên Yên cũng đã đến bệnh viện. Gặp lại nhau, cả Hàn Từ Huyền và Yên Yên đều vui mừng. Nhưng vì Vũ Thiên Phong vẫn còn đang trong phòng cấp cứu nên cả ba người cũng rất lo lắng.

Vũ Thiên Phong đã được các bác sĩ tiến hành rút cơn dao ra khỏi phòng phẫu thuật, Hàn Từ Huyền là người đầu tiên chịu đến, sốt sáng hơi:

Sau khi Vũ Thiên Phong được các bác sĩ đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, Hàn Từ Huyền là người đầu tiên chịu đến, sốt sáng hơi:

" Bác sĩ, anh ấy sao rồi? "

" Chúng tôi đã lấy cơn dao ra khỏi ngực. Vũ tổng và cũng đã khâu vết thương lại.

Có lẽ, chỉ 2 tiếng nữa, Vũ Tổng có thể tỉnh lại. "

Vũ Thiên Phong cũng đã được các bác sĩ đưa vào phòng để chờ tỉnh lại. Mặc Ngần đã nhờ bác Bạch chuẩn bị cho Hàn Tử Huyền một bộ quần áo để có thay ra. Sau khi thay đồ, cô cùng Mặc Ngần, Yên Yên, Hoàng Trầm và Hoàng Mộc cùng đợi Vũ Thiên Phong tỉnh lại. Nhưng, thời gian trôi qua, Mặc Ngần phải quay trở lại công ty, giúp Vũ Thiên Phong xử lý việc, anh cũng đưa Yên Yên quay về nghỉ ngơi. Trong phòng bệnh, chỉ còn Hàn Tử Huyền, Hoàng Trầm và Hoàng Mộc.

Đã 9 tiếng trôi qua, Vũ Thiên Phong vẫn chưa tỉnh lại. Cô đi đến hỏi bác sĩ, họ chỉ trả lời:

" Do mũi dao lớn hướng ở tim Vũ tổng, sưng chút nữa chúng tôi không thể cứu được. Ngài ấy. "

Nghe được việc này, Hàn Tử Huyền cảm thấy đầy hụt hẫng và có lỗi với Vũ Thiên Phong. Cô nghĩ, anh bị như vậy, tất cả là lỗi của cô. Hàn Tử Huyền không ngừng trách móc bản thân mình.

Ngày lúc này, tại phòng bệnh, Vũ Thiên Phong đã từ từ mở mắt ra. Hoàng Trầm và Hoàng Mộc thấy thế liền mừng rỡ, gọi:

" Lão đại tỉnh lại rồi. "

Nhưng ngay khi không thấy Hàn Tử Huyền cùng ở trong phòng, câu đầu tiên mà Vũ Thiên Phong nói sau khi tỉnh lại chính là:

" Tử Huyền đâu? "

Hoàng Trầm và Hoàng Mộc áp ứng, đáp:

" Chỉ đâu... chỉ ấy... "

Hai người chưa kịp dứt câu, tiếng mở cửa phòng đã vang lên, Hàn Tử Huyền bước vào, thấy Vũ Thiên Phong đã tỉnh lại, lòng cô thầm cảm ơn ông trời. Vừa nhìn thấy cô, Vũ Thiên Phong kêu Hoàng Trầm và Hoàng Mộc ra ngoài, anh có chuyện muốn nói với Hàn Tử Huyền.

Sau khi hai người ra khỏi phòng, Hàn Tử Huyền tiến đến gần giường bệnh của Vũ Thiên Phong, cô kéo ghế đến và ngồi bên cạnh anh. Hàn Tử Huyền nói thật nhỏ:

" Xin lỗi anh, Vũ Thiên Phong. "

Tuy Vũ Thiên Phong nghe rất rõ Hàn Tử Huyền nói gì, nhưng anh lại vô như không nghe. Kêu cô dừng ngồi ghế, lên giường nghỉ cạnh anh. Hàn Tử Huyền tò mò không đồng ý, Vũ Thiên Phong liền nhắc đến việc cô làm anh bị thương làm cô phải nghe theo mình.

Sau khi Hàn Tử Huyền đã ngồi cạnh anh, Vũ Thiên Phong liền lấy tay kéo người cô xuống. Tình cảnh bấy giờ không phải là Hàn Tử Huyền ngồi kế bên anh, mà là cô đang nằm kế bên Vũ Thiên Phong. Hàn Tử Huyền cũng không hề chống cự lại hành động của anh, cô sợ sẽ động vào vết thương của Vũ Thiên Phong.

" Tại sao em lại ở lại đây mà không bỏ trốn đi? "

" Bởi vì, tôi đã làm anh bị thương như vậy. Nếu tôi bỏ đi, thật sự là thiếu trách nhiệm. "

" Vói lại, tôi cũng không muốn ăn cơm do chính phủ tài trợ, nên đành ở lại đây. "

Hàn Tử Huyền áp ứng nói tiếp,

" Em không muốn ăn cơm do chính phủ tài trợ, cũng được. Nhưng em làm anh bị thương, nên bù đắp bằng gì đây? "

" Tuy anh quyết định. "

" Được!

Hàn Tử Huyền, em nghe đây, tôi muốn em phải ở bên cạnh tôi suốt đời. Tôi cũng cho phép em ở lại Vũ gia cùng tôi mãi mãi. "

" Tử Huyền, em về nhà với anh có được không?

Như vậy, em sẽ không chạy thoát khỏi tay anh. "

Vũ Thiên Phong lấy tay, nâng nư gương mặt của Hàn Tử Huyền, thành khẩn nói.

" Trong lòng anh, thật sự không để ý đến quá khứ của tôi sao? "

Câu hỏi này, Hàn Tử Huyền đã từ lâu muốn hỏi anh, đây có lẽ chính là cơ hội.

" Chỉ cần giây phút này em vẫn còn yêu anh, thì quá khứ của em.

Chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến nữa. "

Vũ Thiên Phong đã thật sự bày tỏ tình cảm chân thật với Hàn Tử Huyền, đây có lẽ là lời hứa ngọt ngào nhất mà anh dành cho cô. Nó cũng đã khiến Hàn Tử Huyền cảm động.

" Lần này em... nhất định sẽ giữ lời hứa. "

Nói rồi, Hàn Tử Huyền nhìn Vũ Thiên Phong mỉm cười đầy yêu thương.

Từ lúc con dao đâm vào ngực Vũ Thiên Phong, lúc đó, Hàn Tử Huyền cũng đã có được câu trả lời của mình. Cô quyết định sẽ ở lại bên cạnh Vũ Thiên Phong.

Thấy Hàn Tử Huyền vui vẻ chấp thuận yêu cầu do mình đưa ra. Vũ Thiên Phong lập tức không màng đến việc mình bị thương mà hôn lấy Hàn Tử Huyền. Và không ngờ lần này, Hàn Tử Huyền cũng đã đáp trả lại nụ hôn của anh. Cả hai người đã cùng nhau có một nụ hôn trên giường bệnh tại bệnh viện một cách ngọt ngào.

Quả nhiên, kế hoạch bắt Hàn Tử Huyền về lần này của Vũ Thiên Phong tuy có chút nguy hiểm đến tính mạng của anh, nhưng nó cũng đã có được kết quả tốt đẹp này.

End.

Tác giả:

Hy vọng kết thúc như thế này sẽ không quá sơ sài và làm các bạn thất vọng. Mình đã suy nghĩ rất nhiều về cảnh kết thúc, nhưng lại thấy kết thúc trong bệnh viện khá thú vị và có thể để lại ấn tượng trong lòng các bạn ☐

Bật mí với các bạn, mình sẽ viết ngoại truyện. Suyt...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chang)Net**.

Chương 101: Ngoại Truyện 1: Hạo Nhiên và Hình Thi

Đã hai năm trôi qua, cứ mỗi buổi sáng, Hạo Nhiên đều xuất hiện ở trước cửa nhà của Hình Thi. Anh cũng có tập thể dục ở dưới chung cư, mang nước cho cô rồi lại đưa cô đi làm.

Lúc đầu, Hình Thi tỏ ra một sự không thích, liên tục phàn nàn anh. Kêu anh đừng làm phiền cuộc sống của cô. Nhưng lâu dần, Hình Thi cũng không để ý đến những việc này nữa. Vì cô biết, dù có nói thế nào, Hạo Nhiên vẫn chỉ làm theo ý của bản thân.

Hạo Nhiên đứng trước cửa đợi Hình Thi, cô lại vô như không thấy anh. Anh mang nước đến cho cô, cô lại một mực từ chối không nhận. Anh ngỡ ý muốn đưa cô đi làm, Hình Thi lại nói mình có thể tự lái xe đi được. Tóm lại, Hình Thi luôn từ chối ý tốt của Hạo Nhiên, nhưng anh vẫn quyết tâm không bỏ cuộc.

Hôm ấy, vẫn như thường ngày, Hình Thi đều đi tập thể dục. Nhưng lạ một điều, cô không thấy Hạo Nhiên đứng đợi mình như mọi ngày. Trên đường tập thể dục, thiếu vắng anh, Hình Thi cảm nhận rõ được bản thân vừa bị mất mát thứ gì đó. Nhưng rồi, cô lại dập tắt suy nghĩ ấy.

" Tất cả đã kết thúc lâu rồi.

Nếu đã không yêu nhau nữa, mình cũng không muốn để anh ấy có cơ hội để ảo tưởng. "

Nghe vậy, nhưng lòng Hình Thi lại có chút nhói đau. Đến bây giờ, cô vẫn chưa thể quên được Hạo Nhiên. Chỉ là, có cơn giận. Cô giận anh vì chia tay không có lý do. Đó cũng là điều mà nhiều năm nay Hình Thi luôn trăn trở trong lòng.

Hôm ấy, sau khi tập thể dục xong, Hình Thi quay về nhà của mình và thay quần áo để chuẩn bị đến bệnh viện. Trên đường đi, cô đã đứng trước một tiệm cafe và bước vào trong. Cô gọi cho mình một ly cafe, đang đứng chờ thì nghe tiếng có người gọi mình:

" Hình Thi? Là có sao? "

Vừa nghe tiếng kêu, Hình Thi liền quay người lại nhìn thì thấy Hàn Tử Huyền đang đi đến. Có ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Hàn Tử Huyền lên hỏi.

" Hàn tiểu thư, có cũng đến đây sao?

Có đến cùng Vũ tổng à? "

" Không có!

Tôi đến cùng một người anh. Chúng tôi hẹn nhau ở đây, nếu đúng thì giờ này anh ấy cũng đã đến rồi. "

Hàn Tử Huyền nói rồi cô nhìn đồng hồ đeo tay, tò mò có chút không hài lòng.

" Lúc trước nghe nói Vũ tổng bị thương, ngài ấy đã khỏe lại chưa? "

" Anh ấy đã khỏe nhiều rồi.

Cũng đã có thể đến công ty. "

Hàn Tử Huyền vừa nói, cô vừa thầm trách trong lòng về Vũ Thiên Phong. Vừa khỏe lại, Vũ Thiên Phong đã vội vàng lời cô vào phòng. Xem chút nữa Hàn Tử Huyền đã phải hủy cuộc hẹn sáng nay.

Cô vừa nghĩ rồi, ở công ty, Vũ Thiên Phong cũng vừa bị hất hơ. Anh nghĩ, chỉ có thể là do Hàn Tử Huyền vừa rủa anh thôi.

" Tôi nghĩ, Vũ tổng nhanh khỏe lại cũng là do có Hàn tiểu thư chăm sóc chu đáo mà thôi. "

Hình Thi vừa trêu đùa, nhưng cũng vừa ngưỡng mộ Vũ Thiên Phong và Hang Tử Huyền.

Lại có thêm một người nữa vào quán, lần này là Hạo Nhiên. Vừa thấy Hàn Tử Huyền, anh liền vui mừng reo lên:

" Từ Huyền, anh đến rồi.

Xin lỗi, anh đến trễ. "

Lúc này, Hạo Nhiên nhìn thấy một dáng lưng đang đứng cùng với Hàn Từ Huyền. Nhưng anh hoàn toàn không nhận ra đó là Hình Thi. Nghe giọng nói rất quen thuộc phát ra từ phía sau, Hình Thi vội quay lại nhìn thì thấy Hạo Nhiên. Cả hai nhìn nhau có chút bất ngờ, không ngờ vô tình gặp nhau tại đây. Không biết hai người là có duyên hay nghiệt duyên đây?

" Anh Hạo Nhiên, anh đến rồi sao? Anh đến trễ, hôm nay anh phải mời em đó. "

Nói rồi, Hàn Từ Huyền thấy Hạo Nhiên vẫn đứng sững. Cô liền nhớ đến mình chưa giới thiệu cho hai người quen biết nhau bên nói:

" À Hình Thi, đây là Hạo Nhiên.

Là người anh đã có hẹn với tôi hôm nay.

Còn đây là Hình Thi, cô ấy là bác sĩ. "

Hàn Từ Huyền vẫn còn ngầy thơ, đứng đó giới thiệu hai người với nhau. Cô chưa từng biết, họ đã quen biết nhau từ trước.

" À, Hàn tiểu thư, thật ngại quá, tôi chợt nhớ ra có việc gấp phải đến bệnh viện.

Hôm nào có thời gian, tôi sẽ mời cô đi uống nước. "

Về mặt Hình Thi đây bất hoảng, cô không lường trước được sẽ gặp Hạo Nhiên ở đây. Bấy giờ, cô vô cùng lúng túng rồi nhanh chóng rời đi. Quên mất việc mình vừa gọi nước uống.

Hàn Từ Huyền vẫn không biết tại sao Hình Thi lại có vẻ bất hoảng đến vậy. Chắc là cô có việc thật sự gấp nên mới như vậy.

Khả người bán mưng trên tay ly coffee nhưng lại không thấy Hình Thi đâu, bèn hỏi Hàn Từ Huyền:

" Xin hỏi, vị tiểu thư lúc nãy gọi coffee đi đâu rồi? "

" Cô ấy có việc phải đi rồi. "

" Vậy ly coffee này thì sao? "

" Tôi sẽ lấy nó. "

Hạo Nhiên bất ngờ lên tiếng trả lời khiến Hàn Từ Huyền có chút nghi ngờ trong lòng. Cô rất ít khi thấy anh uống coffee vì cô vốn biết, anh luôn quan tâm đến sức khỏe của mình. Coffee có chứa caffeine nên không hề tốt cho sức khỏe. Vậy mà bấy giờ, anh lại chấp nhận mua lại ly coffee mà Hình Thi vừa gọi.

Sau khi Hàn Từ Huyền gọi nước uống và đã được mang ra, cả hai người cùng ngồi vào bàn nói chuyện. Thấy Hạo Nhiên vẫn nhìn ly coffee đầy thần thờ, cô liền hỏi:

" Hạo Nhiên, anh sao vậy? "

" Không có gì! "

" Em hỏi anh việc này.

Anh và Hình Thi quen nhau từ trước, đúng không?

Lúc này thấy ánh mắt anh nhìn cô ấy rất kỳ lạ? Em chưa từng thấy ánh mắt ấy anh nhìn ai cả? "

" Anh không chỉ quen Hình Thi, mà còn biết rõ về cô ấy. "

Nghe xong lời Hạo Nhiên nói, Hàn Từ Huyền lòng dấy nghi hoặc.

" Ý anh là sao? "

" Hình Thi chính là bạn gái cũ của anh.

Là người khiến anh hai năm trước phải quay về tìm. "

Hàn Từ Huyền vừa nghe xong đây sững sờ, hóa ra người mà Hạo Nhiên luôn tìm kiếm, lại ở ngay bên cạnh Hàn Từ Huyền. Lúc này, cô mới chợt phát hiện, lúc trước cô thấy dáng lưng của Hình Thi rất quen là do những năm đi học, Hạo Nhiên hay đưa Hình Thi đi chơi. Hàn Từ Huyền vì luôn nhìn từ phía sau, chưa từng biết mặt người bạn gái này của anh. Quả nhiên, trải đất này thật nhỏ.

Tại bệnh viện, Hình Thi sau khi đến nơi thì cô liền khoác vào chiếc áo blouse. Trong lúc cô đang xem bệnh án của bệnh nhân thì nghe tiếng gõ cửa liền mở vào. Một cô y tá trên tay cầm một bình nước cách nhiệt, mang vào cho Hình Thi và nói:

" Bác sĩ Hình, vừa rồi có một anh chàng nhờ tôi mang cái này vào cho cô. "

" Có có biết người đó là ai không? "

" Không biết. "

" Được rồi, cảm ơn cô. "

Hình Thi nhận lấy bình nước và cảm ơn cô y tá đã mang vào giúp mình. Khi cô y tá ra ngoài, Hình Thi phát hiện, trên thân mình có dán một tờ giấy note, ghi rằng:

" Thức uống bổ dưỡng dành cho người bệnh đau dạ dày.

Đừng uống coffee nữa. "

Bên dưới không ghi tên người gửi nên Hình Thi không biết là ai gửi cho mình. Nhưng tại sao người này lại biết cô bị đau dạ dày, chỉ có Hạo Nhiên. Nhưng cô nghĩ, có lẽ anh đã quên chuyện nhớ nhất này từ lâu rồi.

Hình Thi mới nhấp bình nước ra, hương thơm bay thoảng khiến cô không thể kiềm lòng được. Nhấp một ngụm chút, là trà gừng mật ong, trà vẫn còn ấm. Đây là thứ nước mà ngày còn đi học cô hay uống. Trà gừng bổ chút mật ong, hương vị dễ chịu, thơm ngọt lại còn dễ uống. Không bao lâu, Hình Thi cũng đã uống cạn bình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí từ [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ngoại Truyện 2: Hạo Nhiên và Hình Thi

Chiều hôm đó, Hình Thi đang đi thì nhận được điện thoại của mẹ mình. Vì đã lâu không được nghe giọng nói của bà nên cô cũng rất nhớ, vội vàng nghe điện thoại:

" Alo, mẹ à!

Con nghe đây. "

" Hình Thi à, dạo này con thế nào?

Có khỏe không? Công việc như thế nào? "

" Con vẫn khỏe, công việc vẫn tốt.

Mẹ à, có chuyện gì sao? Sao lại điện cho con. "

" Mẹ nhớ con của mẹ nên không thể gọi điện được sao?

Vội lại, mẹ cũng muốn nhắc nhở con. "

Hình Thi nghe mẹ mình nói có chút quan trọng nên cô cũng thấy lo lắng.

" Là chuyện gì vậy mẹ? "

" Hình Thi, con cũng không còn trẻ nữa.

Cũng đã đến tuổi phải lập gia đình rồi. Mẹ không muốn sao này con gái mẹ phải trở thành một bà cô già đâu.

Hay là mẹ sắp xếp cho con gặp mặt, có chịu không? "

" Mẹ à, không cần phiền như vậy đâu.

Thật ra thì, con đang tìm hiểu một người. Nếu có thời gian, con sẽ đưa anh ta về gặp gia đình mình. "

Hình Thi vội vã trấn an mẹ mình rồi tắt máy. Mỗi lần mẹ cô gọi đến, lại giục cô lấy chồng. Cô cũng hiểu, nỗi lo lắng của cha mẹ đối với con cái, tất cả cũng chỉ muốn tốt cho con mình. Nhưng là cô chưa muốn lập gia đình, bởi vì bấy giờ, cô vẫn chưa thể tin tưởng bất kỳ ai. Hình Thi lại càng không muốn kết hôn lại không có tình yêu dành cho nhau, nếu là như vậy, cô thì rằng lúc trước chứ từng kết hôn.

Hình Thi tiếp tục quay lại làm việc, cho đến khi cô nhìn đồng hồ mới phát hiện đã gần 9 giờ. Hình Thi lập tức cởi bỏ chiếc áo blouse và lấy trong túi xách ra một chiếc váy. Vì tối nay Hình Thi có một cuộc hẹn ăn tối tại nhà hàng với một người nên cô đã mang theo một chiếc váy đó để dành thay ra.

Sau khi ra xong, cô vội đón taxi đến nhà hàng. Đến nơi, cô nhớ rằng mình được hẹn ở tầng 3 nên đã ấn thang máy lên trên. Thang máy vừa mở, Hình Thi nhanh chóng bước vào trong. Cô xá mái tóc dài đang được mình búi thấp. Vì chiếc váy có dạng mặt có hở phần lưng phía sau nên đã khi xả tóc đã được che đi một phần.

Thang máy vừa phát ra tiếng " tưng... ", Hình Thi liền rời khỏi. Dừng về và thần thái có bước đi khiến người đi ngang qua cũng phải quay lại nhìn xem. Có lẽ biến đây trở thành một sân catwalk.

Khí trước mặt cô quá quá nhiều người làm Hình Thi không thể tìm được người hẹn mình. Bất ngờ, cô thấy một cánh tay giơ lên từ phía xa xa, Hình Thi cười nhạt rồi đi đến và ngồi vào bàn.

" Xin lỗi, tôi đến muộn.

Anh đợi tôi có lâu không? "

Ngồi ngang với Hinh Thi là Lý Ung, một anh chàng đầy tri thức, mừng mắt kính cận. Nhìn cô về rất hiền lành và tò ra rất quý mến Hinh Thi.

" Không lâu, anh cũng vừa mới đến.

Anh đã gọi món đặt tiệc tại nhà hàng này, hy vọng là em sẽ thích nó. "

" Cảm ơn anh. "

Hinh Thi tò ra đầy khách sáo. Cô quen biết Lý Ung do có một lần, Lý Ung đã vô tình đụng trúng và làm cô bị ngã. Lúc đó, anh cảm thấy Hinh Thi là một cô gái khá đặc biệt, tuy rất ít nói, lại tò ra lạnh lùng nhưng lại biết cách quan tâm người khác. Từ đó, Lý Ung luôn tìm cách dễ thân thiết với Hinh Thi và muốn chính phục được cô.

Phục vụ mừng đến cho hai người thức ăn, Lý Ung đã rất ân cần, quan tâm đến Hinh Thi. Khi thấy cô thường thức món ăn, Lý Ung đã hỏi cô:

" Em thấy sao? Có ngon không? "

" Không tệ. "

" Anh còn biết rất nhiều nhà hàng, nếu có thời gian, anh sẽ đưa em đến. "

Hinh Thi có chút ngại, không biết phải trả lời như thế nào, bèn cười trừ. Trong khi cô đang ăn, Lý Ung cứ nhìn cô mãi, về mặt đầy áp ung, nói:

" Hinh Thi, anh thích em.

Thật ra, anh thích em... từ rất lâu rồi.

Em cho anh một cơ hội, có được không? "

Hinh Thi đang ăn nhưng sau khi nghe Lý Ung nói, suýt nữa cô đã mắc nghẹn. Chưa kịp nói ra ý định của mình thì từ phía sau Hinh Thi có một bàn tay, ôm chèoàng lấy cô có đầy yêu thương, hôn nhẹ lên má Hinh Thi, mắt liếc nhìn Lý Ung, nói:

" Báo bối, đến đây sao không cho anh biết?

Tiểu báo bối đang đợi em ở nhà kia. "

Hinh Thi nghe xong có chút lạnh người, giọng nói đầy trầm âm, rất quen thuộc, cô quay sang nhìn thì thấy là Hạo Nhiên.

" Tại sao anh ấy lại ở đây? "

Hinh Thi tự đặt câu hỏi cho bản thân.

" Anh là...? "

Lý Ung thấy Hạo Nhiên tò ra thân mật với Hinh Thi, anh chưa từng nghe có nói gì về cuộc tình của cô và Hạo Nhiên nên đã hỏi Hạo Nhiên.

" Tôi là ai sao?

Tôi, là chồng cô ấy. "

Hinh Thi đến bây giờ mới biết, mình đã có chồng. Nhưng cô có chồng từ lúc nào cũng chẳng hay biết.

Cô trùng mắt Hạo Nhiên, rồi lại giải thích:

" Lý Ung, đừng nghe anh ta nói bậy.

Anh ta chỉ là bệnh nhân của tôi mà thôi. "

" Hinh Thi, tôi tin cô. "

Lý Ung nghe Hinh Thi giải thích, thấy cô nói hợp lý nên đã nhìn cô bằng ánh mắt tin tưởng. Anh quay lên nói với Hạo Nhiên.

" Tôi chưa từng nghe Hinh Thi nói có ấy có chồng?

Anh có gì để làm bằng chứng? "

" Có chứ. "

Dứt lời, Hạo Nhiên lấy tay nâng gương mặt của Hinh Thi lên và hôn cô say đắm. Bị anh hôn bất ngờ, Hinh Thi đột nhiên chẳng còn mấy sức để đẩy anh ra. Đến khi anh rời khỏi môi cô, Lý Ung nhìn cả hai người với ánh mắt đầy kinh ngạc. Đây là nơi đóng người, Hạo Nhiên và Hinh Thi lại có thể làm những chuyện thân mật đến vậy.

" Như vậy được rồi chứ?

Tiểu báo bối đang đợi chúng tôi ở nhà, không có thời gian để ở đây chứng minh với anh. "

Nói rồi, Hạo Nhiên nắm lấy tay Hinh Thi, kéo cô rời khỏi nhà hàng. Xe của Hạo Nhiên đậu trước cửa nhà hàng, anh mở cửa và xô cô vào xe. Trên đường đi, Hạo Nhiên lạnh lùng, tập trung lái xe. Hinh Thi biết anh đang phản nộ, cô cũng không muốn nói chuyện với anh nên cô cũng đã im lặng.

Về đến chung cư, Hạo Nhiên vẫn nắm chặt lấy tay Hinh Thi và kéo cô vào nhà. Anh đóng cửa thật mạnh và ép Hinh Thi vào tường. Cô không biết tại sao Hạo Nhiên lại tức giận, anh lớn tiếng hỏi cô:

" Tại sao em lại đi với hắn ta? "

" Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh. "

" Không liên quan? Thế nào là không liên quan? "

" Hạo Nhiên, anh đừng quên, chúng ta đã chia tay rồi. Tôi cũng cần có một cuộc sống của mình.

Chẳng lẽ anh muốn sau khi chia tay anh, tôi không lấy chồng sao? "

" Hinh Thi, chúng ta quay lại, có được không? "

Hạo Nhiên đột nhiên gác đầu lên vai Hinh Thi, nói:

" Hạo Nhiên, tôi muốn biết.

Tại sao lúc trước anh lại chia tay với tôi? "

" Anh... chỉ muốn bảo vệ em thôi. "

Hinh Thi nghe cô về cô không hiểu ý của anh. Tại sao chia tay lại bảo vệ cho cô?

Hạo Nhiên nắm lấy tay Hinh Thi, dẫn cô đến bên ghế sofa rồi cả hai ngồi xuống. Anh bắt đầu kể toàn bộ câu chuyện cho Hinh Thi. Sau khi nghe anh kể, cô đã tin tưởng Hạo Nhiên. Anh ôm lấy cổ Hinh Thi, ngả đầu xuống ngực cô:

" Những năm đó đối với anh thật sự rất khó khăn. Bởi vì, không có em bên cạnh. "

Hóa ra, anh cũng chỉ muốn tốt cho mình. Hóa ra, từ trước đến này, cô đã hiểu lầm anh.

" Tại sao anh lại biết em ở nhà hàng với Lý Ung? "

" Theo dõi. "

" Vậy người lúc sáng mang trà gừng mặt ông đến cho em, cũng là anh? "

" Đúng. "

" Vậy xin hỏi Hạo Nhiên sinh, em có chồng lúc nào vậy? Cả tiểu báo bối nữa? "

Hạo Nhiên nhếch cười đầy xấu xa, anh tiến gần đến Hinh Thi, còn cô có chút đề phòng nên lùi lại. Bất chợt, tay cô trượt xuống khiến cô nằm xuống ghế. Hạo Nhiên nhanh chóng lấy tay chặn lại, không cho cô trốn thoát. Cả hai người nhìn vô cùng ám muội.

" Hinh Thi, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn.

Còn tiểu báo bối, để anh giúp em.

Ngày mai kết hôn, đêm nay động phòng. "

Hinh Thi không tò ra về từ chối gì, ngược lại, cô còn có thái độ đồng ý.

" Được, em đồng ý với anh.

Ngày mai kết hôn, đêm nay động phòng. "

Dứt lời, môi Hạo Nhiên đã bao phủ lên môi cô. Bàn tay nhay nhẹn đã mò vào trong áo của cô. Hạo Nhiên nhanh chóng chiếm lấy Hinh Thi, cả hai người đã phối hợp với nhau đầy ân ý. Nhưng cả hai lại thể hiện tình cảm đầy mặn nồng của mình trong đêm đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Ngoại Truyện 3: Bạn trai mới

Mặc Ngón và Yên Yên từ lúc yêu nhau đến giờ vẫn thường tay cái nhau như lúc mới yêu. Nên mỗi lần như vậy, Yên Yên đều tìm đến Hàn Tử Huyền, tìm sự với cô.

Có một đêm, Hàn Tử Huyền đang chuẩn bị quay về phòng ngủ nơi thì nghe bác Bạch bảo lại, Yên Yên đến tìm mình. Yên Yên vừa gặp Hàn Tử Huyền thì liền chạy đến, ôm cô khóc dẫy nước nớc. Cứ nghĩ Mặc Ngón ăn hiếp Yên Yên, Hàn Tử Huyền nóng lòng kêu Yên Yên kể toàn bộ sự việc.

Sau khi nghe chuyện, Hàn Tử Huyền chỉ biết thở dài, lắc đầu dẫy chân nán. Mặc Ngón và Yên Yên cãi nhau như ăn com bữa, cô thật sự không biết nên giải quyết như thế nào. Đột nhiên, Hàn Tử Huyền đã nghĩ ra được một cách, chính là cùng Yên Yên đi tìm bạn trai mới. Hàn Tử Huyền vừa nghĩ đã kéo Yên Yên đi ngay.

Lúc ấy, bác Bạch vô tình đi ngang qua thì nghe thấy kế hoạch của hai người, bỗng dưng bác lại vui vẻ cười.

Khi thấy Hàn Tử Huyền kéo Yên Yên đi, bác Bạch cũng không hỏi xem hai người định đi đâu.

Vũ Thiên Phong không lâu sau cũng từ công ty quay trở về. Đạo này, công ty có nhiều việc nên anh thường đi làm từ sớm. Anh rời Vũ gia lúc Hàn Tử Huyền còn chưa thức và quay về khi cô đã ngủ. Hôm nay, anh cố gắng giải quyết hết mọi việc để được về sớm bên cô.

Nhưng khi Vũ Thiên Phong về lại không tìm thấy Hàn Tử Huyền, anh cũng đã lên tận phòng nhưng cũng không thấy. Thấy bác Bạch đi đến, Vũ Thiên Phong lập tức hỏi bác:

"Bác Bạch, Tử Huyền không có ở nhà sao?"

"Thiếu gia, lúc này Thiếu phu nhân đã cùng với Yên Yên tiểu thư ra ngoài. Tôi vô tình nghe được hai người họ nói chuyện.

Nghe đầu Thiếu phu nhân nói muốn tìm bạn trai mới..."

Khi nghe bác Bạch nói Hàn Tử Huyền muốn tìm bạn trai mới, Vũ Thiên Phong đột nhiên nhanh chóng bỏ đi ra ngoài, bác Bạch cũng không biết anh định đi đâu. Thấy Vũ Thiên Phong như vậy, bác Bạch có chút sững sốt, bác còn chưa nói hết câu là tìm bạn trai mới cho Yên Yên mà.

Vũ Thiên Phong cảm thấy trong lòng như đang có lửa sôi sục, anh phóng xe thật nhanh đi tìm Hàn Tử Huyền về hỏi tội. Vũ Thiên Phong cũng không quên gọi điện cho Mặc Ngón, nói với anh:

"Mặc Ngón kìa, cậu làm gì mà bạn gái của cậu kéo Tử Huyền của tôi đi tìm bạn trai mới thế hả?

Tử Huyền của tôi mà tìm được người mới thì tôi sẽ không bao giờ tha cho cậu đâu."

Thời điểm Mặc Ngón nhận điện thoại của Vũ Thiên Phong, lúc ấy anh chỉ vừa mới vừa từ bãi đậu xe bước vào xe, định chạy về Mặc gia với Yên Yên. Nghe giọng nói đang sôi sục lửa của Vũ Thiên Phong, Mặc Ngón cũng không khỏi nóng lòng. Anh nhanh chóng đi tìm Yên Yên về.

Vũ Thiên Phong tắt điện thoại rồi lái xe khắp nơi tìm Hàn Tử Huyền. Anh và Mặc Ngón lúc này đã bất định vị để xem Hàn Tử Huyền và Yên Yên đang ở đâu.

Còn Hàn Tử Huyền và Yên Yên trong lúc này đang ở trong một căn phòng ăn riêng tại nhà hàng, cả hai đang ngồi cạnh nhau, đối diện là một anh chàng tướng mạo khá tuấn tú.

Cả ba người thoạt đầu cười nói với nhau rất vui vẻ. Đột nhiên, cửa phòng ăn mở ra và tiếng động rất lớn làm cả ba người đều giật mình. Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón cùng nhau bước vào trong.

Vũ Thiên Phong với gương mặt đầy sát khí, tiến đến chỗ Hàn Tử Huyền, nắm lấy tay cô rồi dụ dăng ôm Hàn Tử Huyền vào lòng, nói với cô đầy trách móc có:

"Bà xã, em đi ra ngoài làm anh lo quá."

Dứt lời, Vũ Thiên Phong ghé sát vào tai Hàn Tử Huyền, rặn từng câu, nói:

"Về nhà anh sẽ dạy dỗ em."

Mặc Ngón cũng không kém gì Vũ Thiên Phong, anh đặt tay lên vai và xoa xoa, nói với Yên Yên:

"Bảo bối, em hư thật."

Anh chỉ vừa mới không để ý đến là em liền chạy đi mất."

Anh chàng ngồi đối diện sau khi nghe Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón nói liền đập bàn đứng dậy, về mặt dẫy bất mãn, quát:

"Hai cô, một người đã có chồng, một người đã có bạn trai.

Thế mà lại dám đến đây gặp tôi, đúng là..."

Anh chàng kìa chưa nói hết câu đã bị Vũ Thiên Phong và Mặc Ngón đứng đối mặt như muốn giết chết lờm khiến anh ta vì sợ mà bỏ chạy.

Cả hai người cùng nhau dật vỵ và bạn gái của mình rời khỏi nhà hàng, Mặc Ngón tức giận nên quát Yên Yên:

"Không phải chỉ vì một cô gái vô tình ngã vào người anh và anh dủu có ý mà em lại giận dỗi ra ngoài tìm bạn trai mới chứ?"

Yên Yên tức giận, không thèm nhìn Mặc Ngón trả lời:

"Có ta không phải vô tình, mà là có tình. Chính mắt em thấy có ta liếc mắt đưa tình với em."

"Nhưng anh cũng không có dân dủu với cô ta."

"Nhưng mà em vẫn ghen dẫy."

Yên Yên vừa dứt lời, Vũ Thiên Phong liền chen vào nói với Mặc Ngón đầy thản nhiên.

"Cậu cũng không đúng."

Biết mình đã có bạn gái thì cũng nên có cách dứng để bạn gái mình hiểu lầm chút."

"Yên Yên, anh cũng là người, anh cũng biết ghen dỏ, về nhà xem anh ghen như thế nào."

Mặc Ngón không biết phải nói Yên Yên như thế nào, anh liền nắm lấy tay cô kéo vào xe, nói:

Còn Vũ Thiên Phong, anh từ lâu đã nắm chặt lấy cổ tay Hàn Tử Huyền. Màng cô vào xe, anh chạy một mạch về Vũ gia, Hàn Tử Huyền cảm nhận được mùi nguy hiểm nên đã cố gắng giải thích với anh:

"Phong, thật ra thì..."

"Không cần giải thích, anh không muốn nghe."

Về nhà anh sẽ xử tội em."

Vừa về đến Vũ gia, Vũ Thiên Phong bế Hàn Tử Huyền lên phòng, còn cô thì liên tục vùng vẫy. Bác Bạch thấy cảnh này cũng phải phì cười, trong lòng thầm nghĩ:

"Có lẽ đêm nay Thiếu phu nhân vẫn và rồi..."

Lên đến phòng, Vũ Thiên Phong đặt Hàn Tử Huyền lên giường, một tay anh chống nạnh, tay còn lại nói cả vạt lòng một chút rồi dưng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Hàn Tử Huyền, nói:

"Em thật là gan, lúc anh không có ở nhà lại lên tìm bạn trai mới."

Àh, có lẽ là do gần đây anh suốt ngày ở công ty nên em cảm thấy buồn chán. Được rồi, ngày mai anh sẽ ở nhà cùng em, ngày mai em cũng không cần phải thức sớm."

Đêm nay, anh sẽ làm cho em ngày mai không thể xuống giường được."

Dứt lời, Vũ Thiên Phong đã nhanh chóng quấn lấy Hàn Tử Huyền, ra sức yêu thương cô. Hàn Tử Huyền thì vẫn không biết lý do tại sao anh lại hiểu lầm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 104: Ngoại Truyện 4: Hôn lễ - Vũ Tước

Sau việc Hàn Tử Huyền đi tìm bạn trai mới, Vũ Thiên Phong liền cầu hôn Hàn Tử Huyền:

"Tử Huyền, gả cho anh."

Tương lai của anh chỉ cần có em là đủ.

Sau này, dù em vui hay buồn, anh đều ở bên cạnh em."

Vũ Thiên Phong nói rồi, anh không cần đợi câu trả lời của Hàn Tử Huyền. Anh nhanh chóng đeo nhẫn vào ngón áp út của cô. Ngay lúc này, Hàn Tử Huyền cũng đã rơi nước mắt vì hạnh phúc.

Sau hôn lễ của hai người, đêm đó, cả hai người quay trở về phòng ngủ. Hàn Tử Huyền bước vào trong trước và Vũ Thiên Phong đi theo sau cô để khóa cửa.

Hàn Tử Huyền quay sang nhìn Vũ Thiên Phong, gương mặt cô đầy vui vẻ, cô lắc lắc, nói:

"Đêm nay sẽ không có động phòng đâu!"

Anh quyết đấu với em đi, đánh thắng em thì chúng ta động phòng."

Hàn Tử Huyền dùng ngón trỏ của mình nằng cẫm Vũ Thiên Phong, đầy thách thức:

"Đám không?"

Dứt lời, Hàn Tử Huyền giải gãi mũi, mặt hơi ngước lên cô chút tự cao, cô tỉnh nhắc nhở Vũ Thiên Phong:

" Anh cần thận, em biết Karate đó... "

Hàn Tử Huyền chưa nói hết câu đã bị Vũ Thiên Phong bế lên và ném lên giường. Áo của Vũ Thiên Phong cũng đã bị anh cởi bỏ. Hàn Tử Huyền nằm trên giường, ra sức ngăn cản anh:

" Dậy một chút, ông xã. "

" Anh không muốn dậy nữa. "

Đã đủ lâu rồi. "

Nói rồi, Vũ Thiên Phong bỏ lên giường cùng Hàn Tử Huyền, cùng có vui về đến khuya vẫn chưa tha cho cô.

Vũ thì bây giờ đã là một tập đoàn lớn, khiến cho tất cả công ty khác đều muốn hợp tác cùng. Vì công ty ngày càng lớn, công việc của Vũ Thiên Phong cũng bận hơn trước. Anh cũng thường xuyên đi công tác hơn, mỗi chuyến công tác thường kéo dài hơn một tuần.

Sau mỗi chuyến công tác, Vũ Thiên Phong ngay lập tức quay về Vũ gia để gặp mặt Hàn Tử Huyền. Xa có vài tuần, khiến anh có cảm giác như xa có vài năm. Cũng mỗi lần đi công tác về, anh đều thể hiện sự nhớ nhung Hàn Tử Huyền ngay trên giường.

Mỗi khi Vũ Thiên Phong đi công tác, Vũ gia đều là do Hàn Tử Huyền quản lý. Mỗi lần Vũ Thiên Phong trở về sau chuyến công tác, y như sáng hôm say Hàn Tử Huyền bị đau khắp người.

Hàn Tử Huyền vài tháng sau hôn lễ thì phát hiện mình có thai. Lúc phát hiện, cả hai người vô cùng hạnh phúc. Hàn Tử Huyền đã sinh cho Vũ Thiên Phong 1 cậu con trai. Cả hai người cũng quyết định đặt tên con trai đầu lòng của mình là Vũ Tước.

3 năm sau...

Thời gian cũng nhanh trôi qua, Vũ Tước cũng đã được 3 tuổi. Cậu bé có gương mặt lạnh lùng như Vũ Thiên Phong, còn có tư chất lãnh đạo như cha mình, tính cách lại lại giữa Vũ Thiên Phong và Hàn Tử Huyền. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại vô cùng thông minh và hiểu chuyện.

Một hôm vào buổi tối, Hàn Tử Huyền cảm thấy trong người không được khỏe bên định đi nghỉ ngơi. Lúc này, bác Bạch đang nắm tay dắt Vũ Tước về phòng của cậu và định dỗ cho cậu bé ngủ. Vừa nhìn thấy Hàn Tử Huyền, Vũ Tước liền chạy đến, luôn miệng gọi hai tiếng vô cùng ngọt ngào:

" Mẹ; mẹ ơi. "

Hàn Tử Huyền vừa nghe tiếng gọi liền quay ngược lại. Thấy cậu con trai bế bồng của mình đang chạy đến. Cô ngồi xổm xuống, đang hai tay ra, Vũ Tước ngoan ngoãn chụy vào lòng cô. Hàn Tử Huyền nói chuyện với cậu bé:

" Vũ Tước, sao giờ này vẫn còn chưa ngủ?

Con mau về phòng ngủ đi. "

" Vũ Tước muốn được mẹ dỗ ngủ. "

Bác Bạch sau khi nghe cậu bé nói vậy, bác biết Hàn Tử Huyền đang không khỏe trong người nên liền ra sức ngăn cản cậu bé, bác nói:

" Tiểu Thiếu gia, Thiếu phu nhân hiện giờ không được khỏe.

Hãy để tôi dỗ cậu ngủ. "

" Không chịu, con chỉ muốn mẹ dỗ con ngủ thôi. "

Thấy Vũ Tước bắt đầu làm nũng, Hàn Tử Huyền vẫn cố chịu theo ý của cậu con trai, cô trấn an bác Bạch:

" Không sao đâu bác, đợi sau khi thông bế ngủ, con sẽ quay về phòng nghỉ ngơi. "

" Nhưng mà... "

Bác Bạch lại thấy lo lắng cho sức khỏe Hàn Tử Huyền hơn, nhưng bác biết một khi Hàn Tử Huyền quyết định việc gì thì khó có ai có thể ngăn cản được. Bác Bạch đành miễn cưỡng chấp nhận ý kiến của Hàn Tử Huyền.

Có đất Vũ Tước vào phòng, đưa bé nhanh nhau chạy ngay lên giường, ngoan ngoãn nằm xuống. Sau vài phút được Hàn Tử Huyền dỗ, cuối cùng cậu bé cũng đã ngoan ngoãn ngủ. Hàn Tử Huyền cũng đã gác trên giường Vũ Tước từ lúc nào không hay.

Vũ Thiên Phong khi này vừa từ công ty bận bịu quay trở về nhà, gần đây, công ty của anh có nhiều việc cần được xử lý nên đến tối Vũ Thiên Phong mới về đến nhà. Cả ngày không được gặp Hàn Tử Huyền, Vũ Thiên Phong cảm thấy nhớ da diết. Nhưng khi về đến nhà lại không thấy Hàn Tử Huyền đâu, Vũ Thiên Phong liền hỏi bác Bạch mới biết cô đang ở trong phòng con trai của mình, để dỗ cho cậu bé ngủ. Anh cũng đã nghe bác Bạch nói về việc Hàn Tử Huyền không được khỏe.

Anh lên phòng Vũ Tước, bước chân nhẹ nhàng vào trong vì sợ làm phiền giấc ngủ của con trai. Thấy Hàn Tử Huyền gục ngay bên cạnh, anh lại càng nhẹ nhàng hơn. Anh không muốn làm cô tỉnh giấc. Vũ Thiên Phong nhẹ nhàng bế Hàn Tử Huyền vào lòng và đưa cô trở về phòng của hai người.

Sáng hôm sau, Hàn Tử Huyền thức dậy, cứ nghĩ đây là phòng của con trai mình. Nhưng khi nhìn kĩ lại thấy không phải. Vũ Thiên Phong từ bên ngoài phòng bước vào, trên tay cầm theo một bát cháo. Thấy Hàn Tử Huyền đã thức, anh đi đến bên cạnh và ngồi kế bên cô, nói:

" Em thức rồi.

Trong người cảm thấy như thế nào? "

" Đã khỏe hơn rồi. "

" Anh nghe bác Bạch nói em không khỏe. Đầu do anh bận công việc tại công ty, mọi việc trong Vũ gia hay chăm sóc Vũ Tước tất cả do em lo. Khiến em không có thời gian để nghỉ ngơi, anh xin lỗi. "

Vũ Thiên Phong ôm lấy Hàn Tử Huyền, anh cảm thấy có lỗi với cô. Nghe anh nói thế, cô phì cười, vuốt nhẹ lưng anh, nói:

" Em không trách anh đâu, ông xã.

Nhưng hôm nay, anh không định đi làm sao? "

Nhìn đồng hồ cũng đã hơn 7 giờ, bình thường vài giờ này, Vũ Thiên Phong đã rời khỏi nhà từ lâu.

" Hôm nay, anh muốn ở nhà để chăm sóc em.

Bà đắp lại lỗi lầm của mình. "

Vừa nói xong, Vũ Thiên Phong lấy tay nâng gương mặt của Hàn Tử Huyền, tiến đến hôn lấy cô. Đây có lẽ là cách mà Vũ Thiên Phong muốn cùng Hàn Tử Huyền cùng nhau chia sẻ những gì đối phương đang có.

The End.

Tác giả:

Vậy là bộ truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* cũng đã kết thúc. Cảm ơn các bạn đọc giả đã quan tâm theo dõi cũng như dành tình yêu cho bộ truyện trong suốt quãng thời gian từ lúc bắt đầu đến kết thúc này. Ngoài cảm ơn, mình thật sự không biết phải bày tỏ như thế nào. Tâm sự một chút, đây là quyển mà mình tâm đắc và đặt nhiều tâm tư nhất. Trong suốt thời gian sáng tác quyển *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* cũng chính là quãng thời gian mà mình sẽ không bao giờ quên.

Cuối lời, cảm ơn toàn bộ các bạn đọc giả một lần nữa. Mọi người chính là nguồn năng lượng, là người đã tiếp sức mỗi khi mình không còn động lực.

(Quyển này kết thúc làm mình bày tỏ đang có cảm giác như phải chia xa một người thân vậy ☹☹☹)

~ Thân ái ~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Của Ông Trùm Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.